

Giới thiệu Bông Hoa Đẹp Nhất Nở Rộ Vì Em

Đối với Kỳ Thư quãng thời gian tươi đẹp nhất đồng thời cũng đau khổ nhất chính là thanh xuân.

Không ai có thể biết được rằng, một cô gái độ tuổi hai mươi tám ưu tú, tài giỏi như cô lại từng có một tuổi mười sáu bông bột thế nào, tuổi mười tám đau đốn ra sao, hay tuổi hai mươi ngã quỵ thế nào?

Quãng đường trưởng thành của cô gái ấy đầy chông gai, giống như một bức tranh phác họa nhành hoa hồng xinh đẹp len lõi mọc lên từ đá cằn. Chính sự kiên cường của cành hoa nhỏ nhắn yếu ớt đó không bất cứ loài hoa nào sánh bằng: Bông hoa đẹp nhất nở rộ vì em

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Đẹp Nhất Nở Rộ Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-1: Phần mở đầu

Tác phẩm thứ ba trong bộ sưu tập tác phẩm văn học của tôi là một câu chuyện tôi để tâm rất nhiều, nó được viết ra bằng sự thật hữu quan, không ngôn tình bóng loáng với soái ca nhất kiến chung tình, không nữ chính may mắn hay nam phụ si tình. Đây là câu chuyện mà từng câu chữ tôi đã mất hàng đêm để mài giũa viết nên. Câu chuyện đó nói cho tôi biết, nếu một ngày tôi trắng tay không còn gì nữa, thất bại đến mức gục ngã thì tôi vẫn nhớ rằng có một người đã từng mất hết tất cả, bị chúa trời ghê lạnh còn có thể đứng lên đó là một điều tuyệt vời biết bao. Bông hoa mọc ra từ đá, chịu sự khắc nghiệt từ tạo hóa, len lõi giữa những đắng cay để vươn mình nở rộ, đó là điều trân quý nhất.

Lưng chừng giữa cuộc đời phong ba bão táp là một cái tôi cô độc không nơi dựa dẫm, để có thể một tay che cho gia đình yêu thương qua ngày giông bão, bản thân phải học cách đứng dậy sau mỗi thất bại.

Trên thế giới này không có con đường nào không thể đi qua, không có tình yêu nào không thể từ bỏ, không có ước mơ nào không thể đạt được. Chỉ cần bản thân mình không ngừng cố gắng, mọi thứ đều có thể.

Tôi không phải là một nhà văn nổi tiếng nào đó, cũng chẳng đưa được tác phẩm của mình lên kệ sách, tôi chỉ đơn giản là ‘Âu Dương Thế Ninh’, một nhà văn mạng được độc giả công nhận qua hai tác phẩm ‘Đại Náo phủ đại tướng quân’ và ‘Thượng Tinh: Chạy đi cho thoát’. Đến với sự nghiệp văn học giống như một cơ duyên bởi viết truyện không phải là công cụ để tôi kiếm sống mà là nơi tôi nuôi dưỡng một thế giới cho riêng mình và cho các độc giả của tôi, cho nên nó là toàn bộ niềm đam mê của tôi. Nếu có thể hãy giúp tôi đưa nó đi thật xa, đến những nơi mà có con người chán những hiện thực tàn nhẫn cần được một giây thanh thản...

Tôi lần nữa dùng tấm chân tình của mình để vẽ lên một bức tranh từ lâu đã bị xé rách, bức tranh phác họa một bông hoa xinh đẹp nở rộ len lõi mọc ra từ đá, sự kiên cường của cành hoa nhỏ nhắn yếu ớt đó không bất cứ loài hoa nào sánh bằng:

- Tác phẩm: Bông hoa đẹp nhất nở rộ vì em.

- Tác giả: Âu Dương Thế Ninh.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Đẹp Nhất Nở Rộ Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1-2

Bản nhạc của bài hát đã cũ cách đây hơn mười năm vang lên, trên màn hình điện thoại nhấp nháy một cái tên nghe có vẻ gần gũi: ‘An vận vẹo’. Ngo ngậy trong đồng chân dày cộm, đôi mắt nhắm tịt lười biếng không chịu mở, Kỳ Thư vì bị tiếng chuông điện thoại làm phiền, cứ hết hồi chuông này đến hồi chuông khác kiên trì không chịu tắt máy, bài hát mà Kỳ Thư thích nhất cũng khiến cho cô cảm thấy chán ghét rồi.

“Sao? Sao? Sao? Sáng sớm đã muốn đòi tiền rồi hả?” Vù vù ra khỏi chăn, Kỳ Thư vợ lấy điện thoại, hét toáng lên.

Bên kia vang lên tiếng cười lạnh lạnh, không vội vàng mở lời mà chờ cho Kỳ Thư hạ con tức giận, cách đối thoại tùy tiện thể hiện rõ mức độ thân thiết giữa cô và An vận vẹo. Cũng phải thôi, cô và Thùy An thân nhau ngót nghét cũng được mười sáu năm có lẽ, cái gì cần trải qua cũng đã trải qua, người hiểu cô nhất cũng có lẽ chỉ có mình Thùy An. Ngoài người chị ruột đang là giảng viên cho một trường đại học danh tiếng luôn nghiêm khắc với cô ra, Thùy An có thể xem là người chị thứ hai của cô.

“Đêm qua hai giờ tớ mới ngủ....” Kỳ Thư lại ngã xuống gối, lười biếng ngáp dài. Cũng chẳng vội muốn biết Thùy An có chuyện gì muốn nói.

“Kỳ Thư....” Đầu dây đã tắt tiếng cười, trầm mặc một hồi, cô nghe được tiếng nghẹn của Thùy An, như thể rằng sự khác biệt trong một vài giây này cách nhau đến hơn trăm ngàn cây số, giữa hào hứng và cảm động chỉ cách nhau bằng một tiếng nấc.

Cảm nhận được Thùy An muốn nói điều gì đó quan trọng, Kỳ Thư cũng bắt đầu tỉnh táo, nghiêm chỉnh cầm máy.

“Tớ vừa nhận được cuộc gọi....Hạng mục của cậu đã được duyệt trên năm nước. Trong buổi vinh danh doanh nghiệp sắp tới, cậu còn được chọn là một trong những doanh nhân trẻ thành công nhất. Hức.....Kỳ Thư....” Thùy An nghẹn ngào đến mức nói cũng hụt hơi.

Kỳ Thư không quá bất ngờ, biểu hiện của cô bình thản nhưng ánh mắt lay động, cảm giác hạnh phúc đến bất chợt, cô còn chưa kịp mở cửa tiếp đón mọi thứ đã vội vã ôm lấy cô không cần chào hỏi. Thùy An lại không như cô, nấc lên từng tiếng nghẹn như thay cô biểu hiện hết tất cả xúc cảm vốn có ra bên ngoài.

“Cậu mệt rồi đủ rồi. Kỳ Thư đáng thương, đừng gánh gồng nữa, đặt xuống hết đi. Cậu đã vất vả quá rồi.”

Đâu phải cô muốn gánh gồng, số phận một con người đã như vậy, khi sinh ra cho cô tận hưởng hạnh phúc, đến thời điểm hạnh phúc vỡ tan, còn phải vác trên vai trọng trách vật chất, tảng đá tinh thần đè lên vai cô. Ngày hôm nay của cô đã chờ đợi suốt trong thời gian dài, để được xã hội này công nhận, những đớn đau phải chịu đựng từ lúc nào đã là tất nhiên.

Kỳ Thư bước xuống giường, lật tìm trong đồng sách cũ lâu ngày không động đến. Lốp bụi mù xộc lên trong không khí khiến cô ho ra vài hơi. Cẩn thận lấy ra một bức thư viết tay, dòng chữ ngồn ngang không đẹp mắt được cô ép gọn gàng bên cạnh một cánh hoa đã úa tàn, cất giữ như một vật báu, không để bất kỳ ai chạm đến. Ngắm nhìn thật lâu, đọc lại từng dòng thư quen thuộc mà cô đã thuộc lòng đến từng dấu chấm phẩy, đôi môi cô mới chậm rãi dần ra một nụ cười.

[Nhờ những ngày tháng đau khổ đó.

Em đã nhận ra, bông hoa đẹp nhất nở rộ vì em.]

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Đẹp Nhất Nở Rộ Vì Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

“Mọi người hỏi tại sao tôi có thể đạt được thành công khi mới hai mươi tám tuổi. Đó là vì tôi không ngừng nỗ lực cho bản thân mình, mỗi ngày dù có bao nhiêu khó khăn tôi vẫn không quay đầu chính vì trải qua một thời gian trưởng thành. Thời gian đó chính là thanh xuân. Thanh xuân của tôi được bồi đắp bằng máu và nước mắt, thứ gây ra đau đớn nhiều nhất ngoài gia đình chính là tình yêu. Tôi không than vãn hay oán trách điều gì. Hiện tại của tôi nếu như không có quãng thời gian đó bước qua liệu mọi người có thấy được tôi ngày hôm nay?”

Ở bên dưới khán đài, lời phát biểu vừa kết thúc, trầm mặc một hồi, cả căn phòng đầy áp người lại không một tiếng động. Bất chợt một tiếng vỗ tay cất lên, những tiếng vỗ tay khác nối nhau vang lên rồi rần rần như làn sóng. Tất cả mọi người đều mang vô số xúc cảm nhìn người trước mặt.

Trên bục lớn, Kỳ Thư điềm đạm nở nụ cười. Dầu trong mắt một nỗi buồn thâm lặng, nhẹ nhàng cúi đầu cảm tạ những thính giả bên dưới rồi lặng lẽ trở vào trong.

“Hôm nay chị tuyệt lắm.”

“Em làm rất tốt, chúc mừng em.”

“Cứ đà này mà tiếp tục phấn đấu nhé.”

Rất nhiều người đến, họ tặng cô những bó hoa thơm ngát và rực rỡ, không ngại ngần buông ra những câu chúc tụng hay ho. Kỳ Thư vui vẻ đón nhận, cười lớn đáp lại họ bằng nhiều câu nói cảm thán xã giao. Về mặt cô luôn tràn ngập vui tươi, khác xa đáng về xa cách lạnh lùng mà người lạ nhìn thấy. Những người quen biết cô, ở bên cô đều nhất mực thoải mái, bất luận công việc có bề bộn mệt mỏi, cô đều có thể đem đến sáng khoái cho người khác.

Kết thúc buổi lễ. Kỳ Thư tay xách nách mang một đồng hoa và quà lên xe. Tạm biệt đồng nghiệp rồi đi trong sự ái mộ của người xung quanh.

Tiết thu này những chiếc lá khô lại rải đầy trên mọi nẻo đường, lơ lửng cùng gió rồi rơi xuống, tạo nên tiếng xột xoạt vui nhộn. Chiếc xe của Kỳ Thư nhẹ nhàng lướt trên đại lộ, cô đón ánh nắng cuối ngày.

Kỳ Thư nhấn nút mở nhạc, nhàn nhã đặt tay trên vô lăng, đưa chiếc xe yêu thích lướt mình sau ngày làm việc mệt mỏi. Lắng nghe tiếng nhạc du dương, bản nhạc của nam ca sĩ cô yêu thích từ khi còn là cô nhóc cấp hai, từng lời ca truyền vào tai cô êm đềm, mang lại cảm giác thanh nhàn tự tại.

Cũng lúc này điện thoại vang lên tiếng chuông. Trên màn hình nhấp nháy tên của người bạn đã lâu không liên lạc ‘Tần Quang’. Chạy chậm lại một chút,

cô nhấn nút nghe:

“Alo.”

“Kỳ Thư đấy hả? Vẫn khỏe chứ?” Đầu dây vang lên tiếng nói trầm ấm của một người đàn ông, giọng điệu thân thiện.

“Tớ lúc nào chẳng cân cả mười con bò, vẫn khỏe lắm cậu ạ? Cậu thì sao? Vẫn ổn chứ? Khi nào thì cưới vợ?” Đối với người bạn thân thiết, Kỳ Thư không hề khách sáo, lại rất tự nhiên đùa giỡn.

“Haha. Cậu lúc nào cũng biết đùa, cảm ơn cậu, tớ khỏe lắm. Vợ sớm muộn cũng có, đẹp trai như tớ lo gì.”

“Không dám, câu này cậu đã nói với tớ hơn mười năm nay rồi.”

“Haha. Nói tớ mà không nhìn lại cậu đi, định làm bà cô già đấy hả?” Đầu dây cười lớn trêu đùa.

“Không vội, tớ vẫn còn yêu đời lắm.”

Hai bên hàn huyên một hồi, cuối cùng Tần Quang đầu dây hắng giọng, ngập ngừng nói:

“Kỳ Thư này....cậu còn nhớ không? Hôm nay.....” Tựa hồ là một câu chuyện khó nói.

Không gian chợt lặng xuống, sắc mặt vui vẻ của Kỳ Thư cũng tắt đi, cô chậm rãi dừng xe bên một cây cầu dài, dưới là con sông lớn đang chảy siết, phản chiếu sắc trời trong xanh. Cô bước xuống lưng tựa vào xe, áp điện thoại lên tai, lặng lẽ cất một tiếng thở dài:

“Cũng đã gần mười năm rồi.”

Đôi mắt nâu xuyên suốt của Kỳ Thư chuyển động theo những đám mây trắng ngần, ngọn cỏ như đùa nghịch trên tà áo cô, khoảnh khắc ngày đêm luân chuyển, ánh trăng non nót cuối bầu trời mờ ảo xuất hiện. Chiếc khăn choàng cổ màu đỏ trên cổ cô theo gió rời đi, bay giữa không trung xuyên qua những tia sáng cuối ngày.

Mười năm rồi, cậu vẫn luôn ở đó phải không?

Khang Vũ!

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Đẹp Nhất Nở Rộ Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Năm Kỳ Thư mười hai tuổi có lẽ là xuất phát điểm trong quá trình trưởng thành của cô bởi người đầu tiên ngoài bố cô khắc họa cho cô một bậc thang trưởng thành chính là Khang Vũ, thời điểm đó cũng chính là lúc cô gặp cậu. Không giống như những bộ phim truyền hình suốt mướt, những bộ truyện kinh điển, cô gặp cậu chỉ đơn giản là vì cùng sống một nơi, học một lớp.

Nơi cô lớn lên không phải là thành phố hoa lệ nào đó, mà là một mảnh đất đã từng trải qua chiến tranh, khí hậu thất thường, đất đai khô cằn, dân cư thưa thớt. Điển hình cho một vùng quê đất rộng người thưa. Cứ mỗi ngôi nhà, cách đến vài trăm mét mới xuất hiện thêm một ngôi nhà khác. Vì địa hình, vì số lượng dân cư, cuộc sống của người dân ở thị trấn A không được đầy đủ như ở đồng bằng, muốn giao lưu với người thành phố cũng phải mất hơn hai tiếng cho xe chèo đèo lội suối. Thời điểm thị trấn A chỉ có độ tầm vài trăm người. Vì mật độ dân số quá thấp, cho nên toàn thị trấn chỉ có một trường cấp một cũ kỹ, một trường cấp hai nhỏ hẹp và một trường cấp ba nghèo nàn.

Kỳ Thư sinh ra trong một gia đình có bố là cán bộ xã, mẹ là thương nhân buôn bán. Cho nên cuộc sống của cô so với những đứa trẻ ở nơi đây không thiếu thốn, có đầy đủ từ tinh thần và vật chất, được đùm bọc yêu thương mà lớn lên. Bố mẹ cô không quá hà khắc trong chuyện học tập, chỉ vì chị gái của cô có thành tích quá xuất sắc, là niềm tự hào của gia đình, nhưng đòi lại học hành quá nhiều, không chăm chút cho tuổi thơ. Bố mẹ vì muốn cho Kỳ Thư tuổi thơ tươi đẹp mà không ép buộc thành tích đối với cô, cho nên kì thi chuyển cấp, cô đã không dành được vé vào lớp giỏi của khối, mà chỉ lọt đọt vào lớp trung bình.

Được bầu làm lớp trưởng vì thành tích khá khảm hơn đám bạn mới khiến cho Kỳ Thư ái ngại nhận trách nhiệm làm kẻ đầu đàn. Cuộc sống làm học sinh cấp hai cũng không có gì quá đặc sắc, nếu lựa chọn kỉ ức đặc sắc nhất thì chính là khoảng thời gian liên quan đến Khang Vũ. Vì đặc quyền lớp trưởng, Kỳ Thư có thể làm thân với bất kỳ ai trong lớp ngoại trừ Khang Vũ.

Cậu bạn này luôn ngồi ở vị trí cuối phòng vì chiều cao của mình, khuôn mặt của cậu có rất nhiều rạn thái khác nhau nhưng chung quy đều là nông nhênh ngạo đời, bất cần và không quan tâm đến bất kỳ ai. Khang Vũ rất lười đi học, cứ vài ba hôm lại đi học một buổi, mỗi buổi chỉ học vài tiết lại nhảy hàng rào ra chơi điện tử. Cậu không hòa nhập vui vẻ như Kỳ Thư, ở trong lớp cậu chỉ thân với Tần Quang, ngoài ra không có hứng thú với bất kỳ thú vui của bạn học nào khác. Nói về Tần Quang, đây là một cậu bạn cao cao tròn tròn với gương mặt như cả thế giới mắc nợ tiền lươn lờ như một bóng ma,

nếu có ai đụng đến thì nắm đấm của Tần Quang đủ khiến đối phương như xương. Là một dạng anh lớn ngầm, Tần Quang tuy vẻ ngoài lạnh lùng xa cách nhưng lại chính nghĩa bộc trực. Chính vì hai người có tính cách nửa ăn nhập nửa không đó khiến cho Khang Vũ và Tần Quang như keo sơn, dính chặt lấy nhau, là đôi bạn thân khiến cho người ta ghen tị.

“Cô giao Khang Vũ cho em xử lý.” Với vai trò là lớp trưởng, Kỳ Thư bị cô giáo ép buộc phải tìm cách quản thúc cậu bạn nghịch kia. Nhưng cô vốn không phải người lớn không có khả năng thị uy, lại nhìn vóc dáng cao hơn hẳn cô một cái đầu của Khang Vũ, cô làm gì cũng không dám chỉ biết nhắm mắt làm ngơ mặc kệ cậu phá phách.

Nhìn cái cách mà giáo viên giao phó Khang Vũ cho Kỳ Thư, cậu bạn càng không ngó ngàng đến cô, cũng không phải là ai quá lợi hại cậu bạn càng chẳng hề sợ hãi. Đôi lúc Kỳ Thư nhìn Khang Vũ đầy ngưỡng mộ, một người sống bằng những yêu thích của cuộc đời, muốn làm gì thì làm nói gì thì nói, không bị quy tắc hà khắc của trường học siết chặt, không bị danh tiếng của gia đình ép buộc gánh trên lưng. Có thể thoải mái tung cánh như cậu đối với cô chỉ là viễn vọng.

Có lẽ cô và Khang Vũ sẽ mãi là người dưng nếu không phải một ngày đẹp trời, Kỳ Thư lại muốn làm người tốt.

Hôm đó là ngày sinh hoạt lớp mỗi tuần, buổi sáng Khang Vũ không đi học suốt bốn tiết đầu, mà chỉ tham gia vào tiết sinh hoạt cuối cùng. Không hiểu vì sao lúc đọc bài đánh giá, Kỳ Thư lại không hề nhắc đến chuyện này, vẫn bình thản nhắc nhở Khang Vũ chăm chỉ học tập. Nhưng giáo viên không mù, cả lớp càng không mù. Kỳ Thư đọc xong bài đánh giá liền bị giáo viên chủ nhiệm tra khảo:

“Em là lớp trưởng, sao có thể không thành thật như vậy? Khang Vũ là học sinh cá biệt, cần được uốn nắn, em đừng vì nể nang bạn bè hay sợ Khang Vũ bắt nạt mà nhắm mắt làm ngơ. Cứ như thế này làm sao cô an tâm giao lớp cho em....”

Giáo viên nói rất nhiều, trách mắng đến hơn nửa tiết. Kỳ Thư chỉ biết cúi mặt nhận sai, tuyệt nhiên không nói thêm điều gì. Cô chỉ đơn giản nghĩ rằng trách mắng trước nay không thể đối phó với Khang Vũ, chỉ bằng thủ cách khác mà thôi, nào ngờ lại bị giáo viên phát hiện ra. Chỉ là cô không biết, người chưa từng chú ý đến cô là Khang Vũ hôm nay đặc biệt nhìn cô rất lâu, quên cả chớp mắt.

Rồi cũng đến một hôm, cậu bạn Khang Vũ nghịch nhất lớp lần đầu mở miệng nói chuyện với cô. Đó là ngày mà lần đầu tiên Kỳ Thư tìm đến Internet.

Đối với học sinh lớp sáu như cô, bạn bè đều biết chơi trò chơi trên máy tính, đều dùng Yahoo mà nói, cô mỗi lần lên lớp, cái gì cũng không biết cái gì cũng không hiểu. Tâm lý trẻ con luôn e sợ bạn bè bỏ rơi mình, không chơi với mình nữa. Cho nên cô tìm đến nơi mà bạn bè, tò mò thử xem nó có điều gì thú vị.

Bước vào tiệm, không nói đến số lượng máy móc đang nóng nẩy chạy điện bên trong, lại đảo mắt một vòng, bắt gặp bao nhiêu là học sinh, lớn có nhỏ có bám trụ trên từng cái máy. Ở thị trấn nghèo nàn lạc hậu này, số lượng học sinh cấp hai, cấp ba và người lớn có nhu cầu sử dụng là rất nhiều mà máy tính lại hạn chế, cho nên chỉ một cái máy tính và một người sử dụng, sau lưng lại có ba đến bốn người xếp hàng chờ được nhảy phím.

Điều này khiến cho người đang sử dụng có muốn làm vài việc bí mật cũng không thể, bao nhiêu con mắt nhòm ngó, mong chờ người đang xài máy tính nhanh chóng dời móng đi như thế, có muốn gửi một tin nhắn sến súa cũng chẳng đủ gan chữ đừng nói đến làm việc gì khác. Khiến cho người sử dụng cũng cảm thấy sốt ruột. Cho nên một người sử dụng không quá một tiếng sẽ lập tức nhường máy.

Kỳ Thư cũng đứng đằng sau một dãy hai người đang đứng chờ, hai mắt mở to nhìn người đang ngồi cách sử dụng máy tính. Tuy rằng ở nhà cô cũng có máy tính, nhưng bố cô chuyên dùng để làm việc, cái gọi là mạng internet cơ bản không tồn tại, bố cô cũng không có ý định bắt mạng vào máy cho nên có thể nói kiến thức về công nghệ thông tin đối với cô là số không tròn trĩnh.

Đợi được một lúc, cũng đến lượt cô.

Kỳ Thư ngồi vào máy tính, ngơ ngẩn nhìn từng biểu tượng trên máy. Ở nhà bố đã chỉ cho cô biết cách đánh văn bản và chơi một số trò chơi có sẵn trong máy tính, lại không chỉ cô biết cách sử dụng máy biểu tượng kia. Liếc ngang liếc dọc một lượt, cô nhanh chóng nắm bắt được, những người xung quanh đều chọn một biểu tượng có hình chữ e màu xanh và bấm một vài dòng chữ rồi nghe nhạc.

Cô cũng làm y hệt, cũng bấm y hệt nhưng khi đeo tai nghe vào lại chẳng nghe thấy nhạc đâu. Cô càng nhiệt tình click chuột, trên màn hình càng hiện ra vô số những dãy chữ không hiểu nghĩa, lại loạn xạ không còn như ban đầu. Qua mười lăm phút, mồ hôi bắt đầu rơi. Kỳ Thư hốt hoảng, chóng mặt không biết cách nào người xung quanh có thể sử dụng được Yahoo. Những khung chat tràn lan hiện trên màn hình những máy tính xung quanh, còn cô chỉ là hỗn tạp những tab quảng cáo không khả dụng.

Kết cục là ngâm một tiếng thờ dài.

“Có vậy mà cũng không biết.” Giọng nói lạnh lạnh cất lên đằng sau lưng Kỳ Thư.

Cô giật mình quay đầu, liền bắt gặp bộ dáng vừa đi đá bóng về, mồ hôi ướt đầm áo, ngay cả mái tóc trước cũng đầm nước của Khang Vũ đang nhìn vào màn hình máy tính của cô. Về mặt xem thường.

“Biết hay không kệ tở, liên quan gì đến cậu.” Lần đầu tiên bắt chuyện lại bị chọc tức. Kỳ Thư tức giận dậm chân nói.

“Liên quan. Đi ra ngoài có ai hỏi cậu nói học chung lớp với tở, không phải rất mất mặt sao?” Khang Vũ ném trái bóng qua một bên, nhích người đứng bên cạnh Kỳ Thư cầm lấy chuột tắt hết một đồng các trang quảng cáo chỉ trong nháy mắt.

Trong gió nhẹ, cô ngửi thấy mùi mồ hôi trên người cậu, không nồng nặc mà nhẹ nhàng, nhìn rõ được từng giọt nước nhễ nhại trên trán cậu, mái tóc dính

vuông vãi từng hơi sương lạnh, cánh tay gầy của cậu thoăn thoắt trên bàn phím, điệu nghệ như một người chuyên nghiệp.

“Tớ sẽ không nói học chung lớp với cậu. Thế là được chứ gì?” Kỳ Thư bực bội nói.

“Vô ích. Cậu ngồi đây một hồi. Người ta cũng sẽ chú ý vì mức độ ngu dốt của cậu. Cậu không mở miệng, lại không ai nhận ra cậu là ai à? Thị trấn này cũng to quá.” Khang Vũ vừa nói, vừa mở ra một bản nhạc đồng thời mở Yahoo lên.

Kỳ Thư nghe vậy càng thêm mất mặt. Cô là không có ai chi bảo, cho nên cái gì cũng không biết. Lại để cho một cậu bạn si nhục. Thật quá mức xấu hổ.

Còn chưa để Kỳ Thư đáp lại, Khang Vũ đã lần nữa mở miệng: “Tớ đã mở Yahoo lên rồi, cậu muốn tên là gì thì nhập vào ô này, mặt khẩu như nào thì nhập vào ô này. Sau đó bấm cái này, rồi cái này. Rồi sau khi cậu hoàn thành, tớ sẽ chỉ tiếp.”

Kỳ Thư bị một loạt tốc độ sử dụng máy tính của Khang Vũ làm cho hoa mắt. Ai nói cậu ấy học tẹt tất cả các môn, môn tin học đảm bảo là điểm tuyệt đối. Kỳ Thư còn đang ngỡ ngàng, Khang Vũ nói xong liền vào bên trong, tắt bật thay đồ ăn cơm. Nhanh như một con gió, đến nỗi Kỳ Thư còn thấy mờ mờ rồi cuộc lúc này cô có phải nói chuyện với cậu hay không? Người chưa từng liếc mắt đến cô.

Cô từng nghe nói Khang Vũ rất ít khi về nhà, cậu thường lang bạt trong tiệm internet, hoặc rong chơi cùng đám bạn thân. Chính là vì gia đình Khang Vũ không tròn vẹn, khiến cho cậu không được lớn lên như những đứa trẻ khác, đối với xã hội, vì gia đình như vậy nên sự ngộ nghĩnh của cậu được coi là đương nhiên.

Khi Khang Vũ trở lại với bộ đồ sạch sẽ. Kỳ Thư cũng đã hoàn thành cho mình một cái nick chat với những ký tự đơn giản dễ nhớ. Không giống với bạn bè cô đều bao gồm những ký tự khó đọc, hết như ma trận không thể nhớ nổi. Khang Vũ nhìn qua nick chat, chờ cho người ngồi máy bên cạnh Kỳ Thư rời đi liền đặt móng ngồi xuống, mở Yahoo lên.

“Cậu mở lên đi.” Như chỉ điểm cho Kỳ Thư. Khang Vũ chậm rãi trong từng thao tác. Từ bước kích hoạt cho đến mở khung chat, rất kiên nhẫn chỉ cho Kỳ Thư hiểu những thứ này để làm gì.

Kỳ Thư mất một hồi mới có thể hiểu hết. Đến khi hiểu ra, cô lại vô cùng hào hứng tiếp cận. Cô dùng những ngón tay non nớt gõ từng nick chat của bạn bè được viết trong cuốn sổ tay nhỏ để kết bạn. Mất một hồi rất lâu mới có thể kết được ba cô bạn thân của cô.

Đang lúc này trên màn hình máy tính hiện lên một nick chat đang muốn kết bạn với cô. Dòng nick khá dài, cái tên hơi khó đọc và không hiểu nghĩa, trong khi cô đang ngờ vực thì chuột trên máy tính của cô bị Khang Vũ dành lấy, nhanh chóng ấn nút chấp nhận.

“Cậu làm gì vậy?”

“Là nick của tớ. Kết cho thêm nhiều bạn thôi, chả để làm gì cả.” Khang Vũ không nhìn Kỳ Thư, thản nhiên chơi tiếp trò chơi đang dở dang của cậu.

Kỳ Thư ngây ngô nhìn trên khung chat. Khang Vũ là người bạn trên Yahoo đầu tiên của cô, ánh sáng xanh của Yahoo cũng thật lạ, cô không bài xích cũng chẳng tiếp nhận, chỉ yên lặng để nó nằm ở đó. Màu xanh của cây lá đem đến cho cô cảm giác nhẹ nhàng, đôi khi nhìn thấy nó, cô mới biết được người kia cũng đang hoạt động, có thể một cú nhấp chuột mà tiến hành đàm thoại, nói ra những lời mà mặt đối mặt không thể nói. Thú vị đấy chứ.

Kỳ Thư mỉm cười đem tai nghe đeo vào. Bản nhạc mà Khang Vũ mở vẫn luôn chạy. Đó là một bài hát mới nổi, được lưu trong máy nghe nhạc của anh chị cấp ba. Giọng hát của nam ca sĩ rất trầm ấm, từng lời hát rót vào lòng ngực bé nhỏ non nớt của cô rồi im lặng nằm đó.

“Này. Cậu định ngồi đây bao lâu?” Đang mãi nghe nhạc, khám phá thế giới thần kỳ của mạng internet, Kỳ Thư bị tiếng gọi của Khang Vũ làm cho giật mình. Nhìn ra bầu trời tối đen như mực, phát hiện ra sắp đến giờ cơm tối cô liền lật đật tắt máy ra quầy thanh toán. May mắn là nhà cô ở gần đó, chỉ cách vài ngôi nhà là tới cho nên cô cũng không vội.

Trước khi rời đi cô mới kịp nhớ ra còn chưa chào Khang Vũ lại nhìn thấy cậu vẫn chăm chú chơi điện tử. Lúc này mới nhận ra sự chú tâm của cậu vào trò chơi kia cao như thế nào, vậy mà vẫn còn nhớ nhắc cô về sớm. Người này....

Suy nghĩ một chút cô quyết định đi về nhà không chào cậu mà quay lại chỉ chưa đầy một tiếng đồng hồ sau với một túi com hộp đầy ắp thức ăn và com đang còn nóng đưa cho Khang Vũ vẫn đang dán mắt vào trò chơi:

“Đói rồi phải không, ăn chút đi đã.”

Nhìn thấy hộp com thơm nức còn bốc khói, Khang Vũ kinh ngạc nhìn Kỳ Thư nở nụ cười thánh thiện. Đã lâu rồi không có ai lo chuyện câu no hay đói. Đây là lần đầu tiên.

“Là công của cậu chỉ cho tớ, đều là mẹ tớ nấu, không phải tớ. Ăn được.” Thấy biểu hiện lấp lờ nửa muốn nhận nửa không của Khang Vũ, Kỳ Thư đành nói thêm một câu.

Khang Vũ phì cười đón lấy hộp com: “Là vì mẹ cậu nấu tớ mới ăn đấy.” Cảm nhận hơi ấm từ hộp com truyền vào tay, Khang Vũ đi ra bên ngoài, ngồi xuống hàng ghế đá bên dưới tán cây. Bóng trắng chơi đùa cùng lá cây rơi xuống mảnh đất loang lổ ánh đèn đêm. Cậu cầm lấy thìa, cẩn thận ăn từng miếng một.

Kỳ Thư ngồi bên cạnh nhìn Khang Vũ ăn một cách cẩn thận. Cô không ngờ đến cậu lại trân trọng một hộp com như vậy. Có lẽ vì cô biết rằng Khang Vũ từ lâu không được ăn cơm nhà, mỗi ngày lang bạt đều ăn lung tung chóng đói, người mẹ mãi mê đi làm không quan tâm đến con trai đã khiến Khang Vũ

có tuổi thơ bất hạnh như vậy.

“Tớ...làm bạn với cậu được không?” Thấy Khang Vũ đã ăn xong, Kỳ Thư quyết định mở miệng.

“Ừa, vậy chứ trước nay tớ với cậu không phải bạn hả?” Khang Vũ uống một ngụm nước nhướn mày hỏi.

“Bạn gì chứ. Tớ và cậu đã bao giờ nói với nhau câu nào đâu?”

Khang Vũ nghe vậy liền bật cười ha hả: “Không phải cứ nói chuyện với nhau mới là bạn cũng không phải cứ không nói chuyện thì là kẻ thù. Hồi bố tớ còn sống, ông ấy luôn nói với tớ tìm được người bạn tri kỷ rất khó, không phải người luôn kề bên mình cũng không phải người luôn nói chuyện với mình mà là người có thể khiến bản thân chịu mở lòng.”

Kỳ Thư há hốc mồm nhìn Khang Vũ như vật thể lạ, có nằm mơ cũng không dám nghĩ đến cậu bạn quậy phá của lớp lại có thể thốt ra những lời hoa mỹ mượt mà đến vậy, chính cô còn chẳng thể nói được nửa chữ, bộ dạng lại hết như người lớn của Khang Vũ lại khiến cô càng nín lặng.

“Sao lại nhìn tớ như vậy?” Khang Vũ bị Kỳ Thư nhìn đến muốn thủng mắt liền ngửa ngáy nói.

“Nói vậy nghĩa là sao? Tớ không hiểu lắm.”

Khang Vũ thờ dãi: “Lớp trưởng cái gì chứ, đúng là bã đậu.”

“Cậu nói ai là bã đậu???” Kỳ Thư tức giận la lên.

Nhìn bản mặt hằm hằm của cô, Khang Vũ được nước phá lên cười. Dáng vẻ tức giận này cứ như là một bàn đạp để cậu chọc tức vậy, quá mức buồn cười.

“Haha, để tớ nói cho bã đậu nghe, lời tớ có nghĩa là cậu và tớ vốn dĩ luôn là bạn rồi.”

Kỳ Thư điên tiết ném hộp cơm vào mặt Khang Vũ: “Tên tớ là Kỳ Thư, bã đậu cái đầu cậu ấy. Bạn thì cứ nói là bạn, cái gì mà tri kỷ với mở lòng nạc bachi. Phiền phức!”

Nghe giọng điệu của Kỳ Thư, Khang Vũ càng nhìn không được ôm bụng cười, cười đến chảy nước mắt. Chỉ là lúc đó còn quá nhỏ, cô không hiểu được lời nói mà bố của Khang Vũ để lại, người khiến cậu mở lòng chính là cô.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Đẹp Nhất Nở Rộ Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

‘Người ta vẫn gọi tuổi trẻ là thanh xuân. Đó là khoảnh khắc có thể tự do làm những điều mình muốn mà không bận tâm đến ngày mai, không bận bịu chạy đua với thời gian, không toan tính thiệt hơn trong cuộc sống, những điều ngây ngô đơn thuần đó không trường tồn mãi mãi, mà chỉ hạn hữu trong một thời gian.

Có những việc khi còn trẻ không thể nào hiểu được, đến khi hiểu ra rồi thì tuổi trẻ đã ở lại phía sau mãi không chạm tới được. Chỉ còn nuối tiếc và đau lòng.’

Hội trại năm lớp sáu là lần đầu tiên Kỳ Thư sử dụng kỹ năng nấu ăn để tham gia cuộc thi nữ công gia chánh, nhưng kết quả năm đó có thể được lưu vào tùy bút khiến cô cười mãi không thôi bởi nó có thể được miêu tả bằng bốn chữ:

Thất bại thảm hại.

Trong lúc mọi người đang tất bật với nhiệm vụ của mình. Kỳ Thư mếu máo nhìn bát trứng rán bị vỡ ra không rõ hình hài trên tay, âm thầm thờ dãi nhìn mọi người đang chuẩn bị phần thi kéo co, không thèm quan tâm món trứng cô khó khăn lắm mới làm được thì lúc này một bàn tay thò đến nhanh chóng cầm lấy một miếng trứng bỏ vào miệng nhai.

Kỳ Thư kinh ngạc nhìn Khang Vũ đứng bên cạnh ăn ngon lành. Cậu ăn xong liền nghẹn hống uống một ngụm nước, sắc mặt hơi xanh cứ như là uống nước chậm một chút có thể nghẹn chết người.

“Cũng....không tệ. Đủ nghẹn chết.” Khang Vũ chùi mép nói.

Nghe câu trước Kỳ Thư còn đang vui mừng, nghe câu sau cô liền tức giận dùng chân đá vào chân cậu: “Ai bảo cậu ăn. Vô duyên.”

Đã xong cô lại sức nhớ cô và Khang Vũ không thân thiết đến mức động tay động chân như vậy. Cô ái ngại nhìn cậu thì cậu lại coi như không có gì mà vui vẻ cười tươi, lộ ra hàm răng trắng trên gương mặt tuấn tú:

“Tớ không ăn, cậu đứng đây té trời à, tội nghiệp ông trời lắm. Tàn Quang, cậu cũng thử trải nghiệm nghen chết một miếng xem.” Nói rồi không để cho Tàn Quang vừa chạy tới kịp phản liên nhét vào miệng cậu bạn, khiến bộ mặt lạnh lùng của Tàn Quang cũng phải biến dạng uống lấy uống để nước rồi quăng một câu xanh rờn vào mặt Kỳ Thư:

“Giết người. Muốn giết người!!!”

Kỳ Thư nghe vậy cũng quăng buồn ra sau lưng không khách khí lườm Khang Vũ và Tàn Quang một cái thật sắc nói: “Biết sớm các cậu sẽ ăn, tớ đã đồ thuốc chuột vào đó.”

Khang Vũ nhún vai cười hi hi: “Thật tiếc cậu đã bỏ qua cơ hội rồi.”

Nói rồi liền lấy miếng trứng còn lại, ác liệt nhìn nó liền bỏ vào miệng nhai nhai, lại kịch liệt uống nước rồi chạy biến đi, tham gia vào đội hình kéo co.

Kỳ Thư nhìn bát trứng lúc này còn đầy ắp bây giờ chỉ còn đĩa trống, ngơ ngác nhìn về Khang Vũ đang vát và cắn môi cầm lấy dây kéo, quyết dành chiến thắng kia. Cả sắc mặt cũng rực sáng. Không uống công cô đứng ra hứng mũi chịu sào cho cậu, quả nhiên là người có nghĩa khí mà.

“Thì ra là cậu.” Tàn Quang quan sát thật kỹ Kỳ Thư rồi để lại một câu chạy biến mất khiến cho Kỳ Thư ngẩn người đực mặt như ngỗng không hiểu. Thì ra là cô cái gì?

Buổi tối có màn trình diễn ca múa hát. Kỳ Thư được cả lớp cử đi hát một bài, ở xã gia đình cô nổi tiếng có khiếu nghệ thuật cho nên nhắc đến ca múa hát lập tức trình cô lên chiến trường. Kỳ Thư ban đầu nhất quyết cự tuyệt, cô chưa từng lên sân khấu, càng chưa hát trước đông người bao giờ, làm sao cô đủ can đảm để hát đây? Thế nhưng vì uy lực của giáo viên chủ nhiệm và đám bạn trời đánh, cuối cùng cô cũng đành thuận tình chọn một bài hát về mẹ để hát.

Đó là một đêm tháng tư trời mát, đã sắp chuyển hè, ban đêm ở thị trấn A có gió đổ về, mặt trăng lại tròn vành vạnh không ám chút mây mù tỏa sáng soi rõ vạn vật.

Khi mọi người đang tập trung xem màn trình diễn của lớp khác, Kỳ Thư còn ngơ ngác đứng đằng sau khán đài, cô mặc một chiếc váy màu trắng với họa tiết là những bông hoa đơn sắc như công chúa, mái tóc đen buông dài và khuôn mặt được giáo viên trang điểm một lớp nhẹ, có lẽ tạo hình bất mất tôn lên vẻ đáng yêu của cô khiến cho những bạn nam trong trường thỉnh thoảng đi ngang qua cô, liếc một cái rồi lại ngại ngùng chạy biến đi. Cũng chẳng ai biết được cô không quan tâm đến đám người đó, mà chỉ run run đến độ rụng rời tay chân. Rõ ràng tiết trời dịu mát như mồ hôi lại cứ thế rơi xuống, lộ rõ đôi mắt hoang mang.

“Cậu có biết vì sao hôm nay trăng tròn không?” Bỗng nhiên Khang Vũ không biết từ đâu chui ra, lù lù đứng bên cạnh Kỳ Thư hét vào tai cô.

Kỳ Thư giật mình một cái, liền quên cả run sợ ngơ ngác hỏi: “Cậu nói gì cơ?” Hiện tại xung quanh nhạc rất lớn, rất ồn, cô không nghe thấy cậu nói cái gì cả.

Khang Vũ nhìn cô bật cười lớn. Không đáp lời mà chỉ lên mặt trăng tròn vành vạnh kia, neho mắt hét lên: “Trăng rất tròn, rất sáng. Như mắt của cậu vậy.”

Kỳ Thư kinh ngạc nhìn Khang Vũ. Cậu ta đây là đang khen cô sao?

Khang Vũ liếc sân khấu một cái, liền làm ra dáng vẻ cổ động hét lên: “Đừng có hát như đám vào tai tớ, người dân ở đây còn chưa đến tuổi bị điếc nhé.”

Mặt Kỳ Thư từ hồng chuyển sang trắng. Tay nắm chặt như muốn đánh người. Cô thực sự muốn khâu mồm cậu ta lại.

“Kỳ Thư! Đến lượt em rồi đấy. Mau lên đi.” Kỳ Thư không biết, trong lúc cô bị Khang Vũ làm cho mất tập trung thì MC đã giới thiệu xong phần của cô. Cô còn chưa kịp run thêm lần nữa liền bị giáo viên nhét micro vào tay rồi đẩy lên sân khấu.

Kỳ Thư cô độc đứng giữa sân khấu lớn, ngơ ngác nhìn xuống phía dưới, một loạt cái đầu người nhấp nhô, hàng tá con mắt đang mở to nhìn cô chờ đợi, nhạc đã được bật lên nhưng Kỳ Thư lại không còn run nữa. Lúc này cô thật biết ơn Khang Vũ, nhờ có cậu cô mới quên cả sợ hãi.

Khi nhạc đến một khúc, Kỳ Thư bắt đầu cất lên tiếng hát. Giọng hát non trẻ nhưng lại thánh thót, không đủ nội lực nhưng lại có thể ngân nga những nốt nhạc cao vút. Mỗi đợt cảm xúc trong bài hát, thân hình cô lại đóng đưa nhẹ nhàng, ngọn gió khẽ nháy múa trên váy của cô, ánh trăng bạc chiếu lên đôi mắt sáng lấp lánh. Cô đang hát, hát bằng tất cả những gì cô có, bằng tuổi thơ ngây ngô đơn thuần. Rất nhiều ánh mắt bên dưới nhìn cô, rất nhiều những cảm xúc đã bị lay động, rất nhiều những con người như nhìn thấy một nhân tài âm nhạc.

Khang Vũ đứng bên trái sân khấu, vì không thể nào chen chân vào đám đông đang tĩnh lặng nghe hát, cậu đành phải trèo lên một cái cây gần đó để có thể nhìn rõ cô bạn cùng lớp kia. Cậu chống cằm nghe cô hát. Đôi mắt tạm thời bỏ quên trên gương mặt non trẻ đáng yêu của Kỳ Thư, thỉnh thoảng lại chép miệng hát không lời.

Cứ như thế, trong lúc cô hát một tiếng động cũng chẳng có, cho đến khi bài hát kết thúc, Kỳ Thư ngưng lại ở nốt nhạc nhẹ nhất. Một loạt những tràng pháo tay liên vang lên, rần rần hướng về phía cô như tán thưởng.

Kỳ Thư lúc này mới ngai ngừng cúi đầu chào liền vội vàng chạy về sau sân khấu. Thế nhưng cô chưa kịp làm gì, liền bắt gặp đám bạn học và giáo viên chủ nhiệm đang mắt sáng tinh nhìn cô như vật báu quốc gia, hết lời tán dương.

“Đấy, tớ đã bảo mà, bố mẹ Kỳ Thư hát hay như vậy, con nhà công không giống lông cũng giống cánh chứ.” Nhã Uyên vẫn về nói.

“Ừ đấy, vậy mà bữa giờ không chịu hát, thiệt là đáng yêu quá đi.” Bùi Tuyết nhéo má Kỳ Thư hết lời khen ngợi.

“Tớ đã sớm biết Kỳ Thư hát hay rồi, tại các cậu không được nghe thôi.” Thùy An thêm thắt nói.

Mỗi người một câu, tranh hết phần nói của Kỳ Thư. Cô chờ cho họ luyện thuyền xong rồi lập tức lên sân khấu biểu diễn liền lên đi chỗ khác.

Ở trường cấp hai trên tầng cao nhất có một ban công nhỏ để giáo viên trồng vài chậu hoa. Kỳ Thư đặt biệt thích nơi này, ở nơi này cũng có thể nhìn được toàn bộ sân khấu cách đó không xa. Cho nên cô liền lặng im chuẩn em về phía lớp học, tính toán leo cầu thang đi lên.

Bỗng nhiên một bóng đen liền chặn đứng cô. Là Phi Long, trên cô một khóa, tuy rằng mới chỉ học lớp bảy nhưng đã là đại ca của trường cấp hai, rất giỏi đánh nhau, cũng đích thị là học sinh cá biệt nằm trong danh sách đỏ của thầy cô. Vì quá nổi tiếng, Kỳ Thư chưa lần nào tiếp xúc cũng biết rõ cậu ta đến tám phần. Chỉ là cô không nghĩ đến lý do nào khiến đại ca trường tìm đến cô.

“Em là Kỳ Thư?” Phi Long dứt tay vào túi, cao ngạo nói.

Kỳ Thư vốn dĩ nghe danh Phi Long đã lâu, cho nên cũng có chút sợ hãi, nhanh nhẹn gật đầu.

“Chào em, anh là Phi Long.” Phi Long đưa bàn tay ra, có ý muốn bắt tay với cô.

“Vâng, chào anh.” Kỳ Thư không tiếp nhận bàn tay mà chỉ cười nhẹ cúi đầu đáp lễ.

Phi Long nhếch môi cười, cậu ta vuốt vuốt mái tóc dài lưa thưa qua một bên nói: “Đúng danh học sinh gương mẫu. Hát cũng rất hay. Anh rất thích em. Làm bạn gái anh đi.”

Kỳ Thư bị Phi Long đột ngột thẳng thừng bày tỏ như thế này, đương nhiên không tránh khỏi bị đá kích, nhưng thật may trải qua một năm học, cô đã nhận được không ít lời bày tỏ kiểu này, cho nên rất lịch sự nói:

“Cảm ơn anh nhưng em không muốn.”

Nói rồi liền lách qua người Phi Long chạy biến đi.

Kỳ Thư vừa chạy đi một đoạn liền nghe thấy tiếng một đám người từ trong góc tường chạy ra cười với Phi Long: “Cái gì mà thánh tán gái chứ? Cậu cuối cùng cũng bị từ chối rồi. Ha ha, mất mặt chưa.”

Rất nhiều câu nói khác nhau, nhưng đại ý đều là về câu chuyện Phi Long muốn cưa đổ cô, cô liền hiểu ra lúc này chỉ là một trò cá cược của đám Phi Long mà thôi.

Cô khinh bỉ nhìn về phía sau, thấy đám người kia đã bỏ đi, liền một mạch chạy lên ban công trên kia hứng gió. Thế nhưng khi cô lên đến nơi, màn trình diễn của đám Nhã Uyên vì bị tên Phi Long chặn lại mà đã kết thúc, khiến cô không kịp xem thì đã chuyển qua lớp khác.

Cô tiếc nuối ngồi thụp xuống, nghịch lá cây hướng gió mát. Vừa rồi mới hát xong tâm trạng không tốt, lên đến đây chủ yếu là để bình tâm lại. Thế nhưng cô lại lần nữa bị phá đám.

Khang Vũ không biết làm sao biết được cô ở đây mà lò dò mò tới, chỉ thẳng vào mặt cô nói:

“Tớ tố cáo với giáo viên cậu phá hoại tài sản công. Mau ngoan ngoãn chịu tội đi, thành thật được khoan hồng, gian dối phải nghiêm trị.” Thời điểm phim kiểm hiệp Hồng Kong làm mưa làm gió, lời nói của Khang Vũ sắc súa mùi phim ảnh.

Kỳ Thư giật mình nhìn đám lá bị cô vật xuống rơi lả tả trên nền, liền xanh mặt phân bua: “Không phải, chỗ đó toàn lá héo, tớ tiện tay vật đi thôi, không tin cậu nhìn thử xem.”

Nhìn sắc mặt của Kỳ Thư, Khang Vũ nhìn không được liền bật cười: “Có vậy mà cũng tin.”

Kỳ Thư mím môi, không nhin nữa mà vung chân đá vào gối Khang Vũ: “Bộ cậu có thù với tám đời nhà tớ hả, sao cứ gặp tớ là xỏ xiên đủ kiểu thế?”

Khang Vũ kêu ui da một tiếng liền xoa xoa đùi, cười hi hi leo lên xà lan, ngược nhìn ánh trăng đẹp để nói: “Trường học rất chán, tớ phải tự tìm niềm vui cho mình chứ, giỡn cậu lại rất vui, tội gì.”

Lúc này Kỳ Thư mới nhớ lại, Khang Vũ đặc biệt không thích đi học, cậu mỗi ngày đến trường đều bị ép buộc mà đi. Cậu không có cha, một mình mẹ nuôi hai anh em khôn lớn. Mẹ cậu lại ham công tiếc việc thường xuyên vắng nhà, không quan tâm gì đến hai anh em nhà cậu. Đối với một cậu bé mười mấy tuổi mà nói, đó chính là tuổi thơ bị kịch.

“Tùy cậu thôi, miễn sao đừng làm gì quá đáng để cô giáo bắt đền tớ thì mệt lắm. Cái danh lớp trưởng không dễ giữ.” Kỳ Thư chống cằm lên xà lan, nhẹ nhàng nói.

“Biết rồi!” Khang Vũ không thuận tình đáp: “Này, tớ muốn hỏi tại sao lần đó cậu không khai tớ trốn tiết.”

Kỳ Thư nhướn mày, tính toán nói cho Khang Vũ biết là cô muốn đổi mới quản lý cậu, nhưng nghĩ lại nói ra rồi thì càng khó quản, cho nên làm ra bộ dáng thần thần bí bí đáp: “Bí mật.”

Khang Vũ thất vọng không nói nữa, cô không nói cũng chẳng sao, dù gì ở trong lớp cũng chẳng có mấy ai đối tốt với cậu như cô, cô muốn làm gì đều được.

Trong lúc cả hai đang im lặng thưởng trăng, bên dưới đám đông đang đốt lửa trại, thỉnh thoảng lại cất tiếng hát giữa bầu trời đêm đầy sao, bất chợt Khang Vũ quay sang Kỳ Thư cất giọng nói:

“Cậu có biết không, mắt cậu rất đẹp, như đám sao trên đó kia, lấp la lấp lánh.”

Hiếm khi mới thấy Khang Vũ mở miệng khen ngợi, Kỳ Thư buồn cười đáp:

“Cảm ơn. Mắt cậu cũng rất đẹp trai, như mặt trăng kia kia, trắng trắng tròn tròn.”

“Mắt cậu có bị gì không đấy? Nhưng mà cậu nói cũng chí lý lắm, hèn gì mỗi lần tớ soi gương đều bị lóa mắt, thì ra bị ánh sáng đẹp trai này làm chói.” Khang Vũ bất ngờ trước lời khen của Kỳ Thư, liền bật cười lớn.

“Khen cậu đúng là sai lầm của tớ.” Kỳ Thư làm ra bộ dáng buồn nôn, bĩu môi nói.

“Nhìn vậy thôi chứ sau này lớn lên, tớ lại chẳng là mỹ nam ấy chứ, lúc đó cậu có chạy theo xin chữ ký cũng phải lót vàng cho tớ đi mới được.” Khang Vũ vuốt vuốt da mặt trơn bóng của mình cười nói.

“Không dám.” Kỳ Thư bật cười: “Có chẳng sau này tớ làm đại gia nhiều tiền thuê cậu làm vệ sĩ, cho đám người muốn cướp tiền của tớ bị mặt cậu dọa chết, có phải đơn giản hơn không?”

“Cô nương, đừng đùa. Tại hạ nào có rẻ tiền như vậy.”

“Cậu chính là như vậy.”

“Ai nha, cô nương không biết xài Yahoo này muốn làm đại gia kia, không sợ chó mèo cười cho vào mặt a.”

“Cậu thích chết có phải không?”

“Ấy da, quân bay đâu, có thích khách, mau hộ gia trầm.”

“Này thì hộ giá.”

....

Giữa trời đêm thanh mát, bóng dáng hai người đổ trên nền gạch, vui vẻ tận hưởng đêm trăng năm đó. Tiếng cười của họ át đi mọi sợ hãi, quên đi cả cô độc trong lòng, mang tới những kỷ niệm thời ngây ngô vui vẻ đó.

Nhiều năm sau trong một lần về thăm lại trường cũ. Kỳ Thư lại trốn lên ban công tầng thượng này, lặng im ngắm nhìn cảnh vật năm nào đã đổi thay. Ngắm những đóa hoa đã bao lần nở rồi lại tàn, nhìn bậc xà lan ngày nào mà Khang Vũ từng nằm đó ngắm trăng.

Bất chợt cô nhìn thấy trên cây cột mà Khang Vũ tựa vào có một dòng chữ đã rất cũ, bị thời gian làm mờ đi, bụi đã bám đến mấy lớp. Cô đặc biệt để ý đến nó bởi ký tự của nó rất giống với nick chat của Khang Vũ, bên dưới có ghi một dòng chữ:

“Con heo Kỳ Thư, đừng hòng xin chữ ký của tớ nhé.”

Kỳ Thư nhìn dòng chữ đó thật lâu, âu yếm vuốt lên từng con chữ nhỏ nhắn đó ngược ngoạc đó. Mỗi chậm rãi dần ra một nụ cười.

Khang Vũ, tớ không xin chữ ký của cậu đâu, tớ vẫn muốn cậu làm vệ sĩ của tớ. Có được không?

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Đẹp Nhất Nở Rộ Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Kỳ thi cứ thế đi qua, mùa hè oi bức dần nhường cho mùa thu mát mẻ. Ngày khai trường lại lần nữa đến. Kỳ Thư từ học sinh lớp sáu êm đẹp lên lớp bảy.

Đầu năm học lớp, việc đầu tiên được đưa ra bàn bạc là chỗ ngồi. Lễ đương nhiên mọi người luôn muốn tự chọn cho mình bạn học và vị trí ngồi tốt nhất. Nhưng mà lớp học cũng giống một nước phong kiến, giáo viên chủ nhiệm chính là vua còn lớp trưởng chính là Thái Sư, vua bảo ngồi là ngồi đứng là đứng. Thái Sư nói được là được, nói không được không ai dám cãi. Cho nên ngay từ khi bước vào lớp, quyền chọn lựa chỗ ngồi hoàn toàn rơi vào tay Kỳ Thư, thế mới thấy cô chưa vào đến lớp, đã nghe bao nhiêu tiếng nịnh hót bên tai nhằm đánh tiếng với cô cho họ một chỗ tốt, đặc biệt tránh né bàn đầu và gần giáo viên.

Kỳ Thư vì vậy mà bị làm cho đau đầu. Cuối cùng thấy rõ sự bất lực của cô. Giáo viên chủ nhiệm mới ban thánh chỉ xuống, buộc nam nữ ngồi xen kẽ, vị trí như thế nào, chọn ai đều do mọi người tự sắp xếp. Nếu trùng thì sẽ do Kỳ Thư xử lý. Mọi chuyện có lẽ sẽ êm xuôi nếu Khang Vũ không vì đến muộn mà lù lù xuất hiện trước cửa.

Trải qua ba tháng hè biệt tăm, cậu bạn này như lột xác, làn da trắng bóc hồi trước bây giờ hơi ngăm đen, chiều cao thì như cây sậy cao hết phần người khác, giọng nói ồm ồm như vừa bị vỡ giọng, có lẽ vừa chính thức bước vào dậy thì. Cậu dùng đôi mắt có một thứ gì đó lấp lánh sau con ngươi đen lướt một vòng với tư thế ngông nghênh đúng chất nghịch ngợm khiến cho các bạn nữ trong lớp như rơi vào u mê. Chính vì cậu bây giờ chính là chuẩn hình tượng mà nữ sinh cấp hai hướng đến.

“Mới ba tháng thôi mà sao bây giờ nhìn đẹp trai dữ vậy ta, sao trước đây tớ không nhận ra nhỉ.” Bùi Tuyết xoa cằm nói.

“Cũng thường thôi!” Nhã Uyên bĩu môi nói, ngoài mặt thì không tỏ vẻ thích thú, nhưng ánh mắt chốc chốc lại liếc sang Khang Vũ, khi bị Kỳ Thư bắt gặp liền đảo mắt rời đi.

“Ồ, xem kia, suýt chút nữa tớ nhận không ra luôn đấy.” Thùy An nghịch tóc của Kỳ Thư, kinh ngạc nhìn Khang Vũ nói. So với đám bạn trong lớp cũng chỉ có Thùy An và Kỳ Thư là miễn cảm với hình tượng kia của Khang Vũ.

Học sinh cấp hai khác học sinh cấp một ở chỗ, họ không còn thích những chàng trai một sách cần cù học giỏi, ở cái tuổi ương bướng này, họ thích những chàng trai mới lạ và trái đời, tựa như muốn nhanh chóng làm người lớn. Đó chính là lý do vừa nhìn thấy sự thay đổi khác lạ của Khang Vũ, phút chốc đã biến cậu thành đối tượng ngồi cùng bàn cần phải nắm lấy. Cho nên lớp học với hai mươi nữ đã có mười một người muốn ngồi chung bàn với Khang Vũ, khỏi nói khi Kỳ Thư công bố số lượng này, chưa nói đến các bạn học nam muốn cần lười mà ngay cả giáo viên chủ nhiệm cũng ghen hờn trần trời.

Sao học sinh cá biệt lại bỗng dưng được yêu thích như vậy?

“Cái này....Đúng rồi. Kỳ Thư không chọn bạn nam nào có đúng không? Vậy thì để Kỳ Thư ngồi cùng Khang Vũ cho tiện kèm cặp, quyết định vậy đi.” Giáo viên chủ nhiệm lần nữa hạ chỉ.

Chúng dân lành bên dưới bỗng nhiên liếc một cái thật sắc về phía Kỳ Thư, khiến cô vã mồ hôi hột. Cô cũng đâu có muốn, ai bảo mấy người tranh nhau làm gì?

Sau một buổi phân tranh quyết liệt, cuối cùng cũng có thể an vị sắp xếp xong chỗ ngồi. Bàn của Khang Vũ và Kỳ Thư nằm ở cuối, vị trí có thể giúp cô quản lý lớp học, cũng là đề vốc dáng to lớn của Khang Vũ không che mất bảng của bạn học.

Khang Vũ vừa biết ngồi cùng bàn với Kỳ Thư, mắt cũng sáng hẳn lên: “Mấy tháng không gặp, cậu ngày càng xấu đi rồi.”

Kỳ Thư không khách khí đá vào chân Khang Vũ, lườm: “Chào hỏi tớ tử tế thì cậu không sống nổi à.”

“Ui da, đã xấu rồi còn độc ác, năm này tớ chắc phải sống khổ rồi.” Khang Vũ xoa xoa chân trâu chọc.

Kỳ Thư lấy một cây bút xóa và một cái thước kẻ ra, bắt đầu đo chiều ngang chiều dọc bàn.

“Làm cái gì vậy?” Khang Vũ tò mò.

“Phân chia đất đai.” Kỳ Thư đáp, sau khi đã chia đủ hai nửa bằng nhau. Kỳ Thư dùng bút vẽ thẳng một đường như đường biên giới, chắc nịch nói: “Cậu mà dám xâm phạm qua đường biên giới này là chết chắc.”

Vừa nghe Kỳ Thư nói xong, nguyên cả bàn tay Khang Vũ đặt luôn trên phần ‘đất’ của cô hỏi: “Chết chắc cái gì nói coi?”

“Phạt trực nhật một tuần, tớ là lớp trưởng, cậu chạy không thoát đâu.” Kỳ Thư lợi dụng chuyện công làm việc tư mà không chút đổi sắc, như muốn dùng cách này để điều chỉnh lại Khang Vũ.

“Á à, công tư không phân minh nhé, tớ mách cô.”

Lần đầu nghe Khang Vũ dọa đến giáo viên, Kỳ Thư không nhịn được cười: “Cứ mách thoải mái, đừng để mách xong cô lại tuyên dương tớ có cách trị được cậu.”

Khang Vũ xem như chịu thua cô, chống cằm mỉm cười: “Được thôi, đã như vậy cậu mà dám xâm phạm qua đất của tớ, cậu cũng chết chắc.”

Kỳ Thư học theo câu nói trong phim kiếm hiệp, oai phong đập bàn: “Quần tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.”

“Ừa, không phải quần tử nhất ngôn, ngũ mã phân thủy à.” Khang Vũ lại trêu chọc.

“Cái tên chết tiệt này.”

Những ngày sau, Khang Vũ đều rất chăm chỉ đi học, không giống như trước đi học bữa nạc bữa mỡ mà bây giờ chỉ cần mở mắt ra là có thể phấn khởi đến trường. Lý do là trường học đối với cậu không còn nhàm chán như trước cũng nhờ cô bạn cùng bàn Kỳ Thư. Cô tuy là lớp trưởng, mang tiếng gia giáo nhưng lại rất giỏi pha trò. Thời điểm đó cô thường hay đi xung quanh, thu thập nhiều trò vui mang về lớp chơi, điển hình như trò bong bóng nước, hoặc trò bắn giấy buồn buồn lại chơi đồ hát, vui thì bôi phấn lên ghềnh giáo viên.

Chính vì lớp cô rất nghịch, lại gặp đúng lớp trưởng hòa theo bày trò, cho nên chẳng mấy chốc lớp của cô đã nổi tiếng cả trường về độ nghịch, mỗi buổi đầu tuần đều bị xếp thi đua hạng bét. Vì Kỳ Thư là đại diện lớp, lẽ dĩ nhiên sẽ bị đem ra hành hình. Giáo viên cũng chẳng dám phạt nặng, bố cô là cán bộ xã cũng là hội trưởng hội phụ huynh, cái gì cũng chẳng dám làm nhưng không thể không phạt. Thế là họ buộc phải ra hình phạt nhẹ nhất để răn đe đó là bắt cô đi lao động khuôn viên trường, nhưng mức độ đoàn kết của lớp có thể chấp ngang cả trường, cả lớp từ trên xuống dưới đều một lòng thay cô chịu phạt, tình nguyện lao động thay cô.

Rất nghĩa khí.

Khang Vũ đi học lâu như vậy, chưa từng gặp qua trường hợp của Kỳ Thư, có thể khiến đám nhóc lớ nhố đó đứng ra cùng nhận phạt. Hỏi sao cậu có thể không đi học để chứng kiến cho được.

Còn một lý do khác nữa khiến Khang Vũ thích đi học đó là chỉ cần cậu buồn ngủ, Kỳ Thư sẽ có cách khiến cho cậu phải mở to mắt tỉnh táo.

Ví dụ một chiều hè nóng nực, cô sẽ mang theo một túi nước toàn đá lạnh dẫu trong ngăn bàn. Khi nào Khang Vũ bắt đầu buồn ngủ, cô sẽ lấy đá ra nhét vào đôi giày bị Khang Vũ cởi ra nằm chõng chờ trên đất.

Cô chỉ nhẹ nhàng nhắc nhở cậu mang giày vào, Khang Vũ sẽ ưỡ ể oải xỏ giày. Ngay lập tức con mắt lạnh từ lòng bàn chân nhạy cảm ập đến, khiến thần kinh của cậu lập tức dựng đứng. Suýt chút nữa thì la lên. Khang Vũ tròn mắt nhìn đôi giày của mình ướt lạnh, lại thấy Kỳ Thư bụm môi khổ sở nhin cười.

Cũng có một ngày khác, là tiết văn chữ nhiều chán ngán. Khang Vũ còn tính trốn tiết ra ngoài chơi đã thấy Kỳ Thư lén lút cầm túi xanh túi đỏ dẫu trong cặp xách. Một lúc sau mới nghe tiếng chép chép bên cạnh, khi Khang Vũ nhìn qua thì thấy trên tay Kỳ Thư là một miếng xoài xanh dòn tan, dưới ngăn bàn là một chén tương ớt cay nồng. Vì ngồi vị trí đặc đạo giáo viên không nhìn thấy, cho nên Kỳ Thư ăn rất tự nhiên ngon lành. Nhìn thấy món xoài chua chua cay cay đó, Khang Vũ cũng mấy lần nuốt nước bọt, kết quả biến miếng ăn thành miếng nhục, quăng mặt mũi ra phía sau chia tay xin xỏ:

“Cho tớ một miếng.”

“Không cho. Đồ của bản cô nương là đồ thần tiên, người phàm không ăn được.” Kỳ Thư không ngại ngần từ chối.

“Đồ keo kiệt, bủn xỉn, thứ ác nhân thất đức, suy đồi đạo đức, không có nhân tính, lương tâm chó cắn, không còn là con người, người ta nói một miếng khi đói không bằng một gói khi no, vậy mà người ta xin có miếng xoài cũng không cho, cái thứ ăn đing đi ị sất.....” Khang Vũ ngồi bên cạnh nhỏ giọng lầm bầm.

Cuối cùng nghe không lọt tai mấy câu chửi xéo của Khang Vũ, Kỳ Thư lương tâm mọc rãnh cũng đành lấy ra vài miếng xoài, chấm tương ớt cho thật nhiều đưa cho Khang Vũ:

“Ăn đi rồi mà ị ra sất cho tớ, lắm lời.”

Mắt Khang Vũ sáng bừng lên, ba miếng xoài giống như que tẩm lột thơm vào miệng cậu, vì có giáo viên nên cậu phải nhai thật nhẹ nhàng thật chậm chạp, cũng từ từ cảm nhận vị chua chua cay cay hòa tan trong miệng, cuối cùng cảm thấy gặt đầu:

“Đúng là đồ thần tiên, ngon lắm.”

“Khang Vũ! Cậu nhai cái gì trong mồm đấy, mau đứng dậy cho tôi!!!”

Thời khắc sắp nuốt xong miếng xoài, hử đi tang vật thì Khang Vũ bị thầy giáo dạy văn bắt được, ai bảo cậu to xác, không ai che được cậu làm chi. Kỳ Thư bên cạnh suýt thì nghẹn, nuốt vội xuống, đem tất cả mọi chứng cứ nhét vào trong áo khoác, rồi ngoan ngoãn ngồi yên như học sinh gương mẫu.

“Em ông ăn ị à (em không ăn gì cả).” Khang Vũ mồm vẫn nhai mặt dày nói.

Thầy giáo thần thông quảng đại có thể hiểu được mấy câu tục lười của Khang Vũ liền tức giận đập bàn: “Miệng còn đầy đồ ăn mà dám nói là không ăn gì cả à, cậu coi thường tôi có phải không?”

Khang Vũ nuốt vội xuống gãi đầu: “Tại em đói quá.”

“Đói thì có thể ăn trong giờ của tôi sao? Về phòng giáo viên ngay cho tôi.”

Và như thế, Khang Vũ mặt méo xệch nhìn Kỳ Thư bụm môi nhin cười ra đi. Hồi học lớp sáu, cậu không ít lần xuống phòng giáo viên nên thấy đó là bình thường nhưng lần này bỗng dưng cảm thấy thật oan uổng. Chỉ có điều không biết sao vừa đi vừa cười, càng nghĩ đến Kỳ Thư lại cảm thấy không bỏ công đi học. Vui vẻ vừa huyết sao vừa chuẩn bị tâm lý uống trà với giáo viên. Có một khoảng thời gian mà đến mãi sau này cậu mới nhận ra rằng, những khoảnh khắc lúc đó quý báu đến nhường nào.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Đẹp Nhất Nở Rộ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Tiết học lịch sử vừa đầy chữ nghĩa vừa khô khan đến. Khang Vũ toan trốn tiết lại nhìn thấy Kỳ Thư, mặt mũi lúc nào cũng tỏ vẻ học sinh nghiêm túc nhưng kỳ thực là cáo già giả nai đã nằm bẹp trên bàn hôn mê lâm lâm. Nghe bảo là vừa đi du lịch về còn chưa kịp nghỉ ngơi đã phải đi học nên mới giảm sút phong độ ngay tiết đầu.

Khang Vũ khá bất ngờ, có những điều cậu không bao giờ nghĩ đến học sinh gương mẫu như Kỳ Thư có thể làm, nhưng cô cái gì cũng không sợ, chuyện gì cũng dám làm. Bà cô môn lịch sử lại nổi tiếng là bà phù thủy, vậy mà cô cũng dám lấn ra ngủ. Đáng ra người ngủ là cậu mới đúng.

Như tìm ra cơ hội để trả thù, Khang Vũ nhổ một sợi tóc, nhẹ nhàng bỏ vào tai cô ngoáy. Bên trong tai vốn dĩ nhạy cảm, bị Khang Vũ chọc ghẹo đương nhiên khó chịu. Kỳ Thư nhủ nầy không chịu mở mắt, gạt tay Khang Vũ ra nhưng mỗi lần cô gạt, Khang Vũ né được lại tiếp tục ngoáy. Trong tai nhột nhột chọc Kỳ Thư phát hỏa:

“Cút ra cho bà ngủ.”

Khang Vũ giật mình một cái, nhìn tờ giấy kê dưới mặt Kỳ Thư dán lên mặt cô thì nhin không được ôm bụng cười nắc nẻ. Giọng nói của Kỳ Thư được đưa lên âm vực cao nhất, vì vậy mà nhanh chóng thu hút ánh mắt của cả lớp, đặc biệt là sắc mặt tím tái vì giận giữ của cô giáo.

“Em....dám ngủ trong giờ của tôi!!! Còn cậu kia, im miệng ngay.”

Lúc này Kỳ Thư mới tỉnh táo vội vàng đứng bật dậy phân bua: “Cô ơi, tại em mệt quá.”

“Im miệng!” Cô giáo tức giận đến môi cũng run run: “Lớp trưởng cái kiểu này, lớp loạn là phải rồi, thảo nào luôn xếp hạng bét. Hai anh chị ra ngoài chạy ba vòng sân cho tôi.”

Mặt Kỳ Thư xịu xuống, tức giận trừng mắt sang Khang Vũ đang cười đến cơ mặt co rút kia. Cũng không phản kháng lại giáo viên mà thuận tình đi ra ngoài. Cả lớp cười cợt nhìn hai người lui thủ ra ngoài, trước khi ra khỏi lớp còn nghe giọng Bùi Tuyết: “Kỳ Thư, ngẫu lắm, dám ngủ trong tiết bà phù thủy, đúng là bá cháy.”

Bá cháy con khi, Kỳ Thư chửi thầm, cô ghét nhất là chạy, mệt quá chộp mắt một chút lại thành ra thế này chứ ngẫu cái gì. Khang Vũ chạy phía trước, vừa chạy vừa cười. Kỳ Thư chạy nhanh lên một chút, bắt kịp Khang Vũ liền đưa chân đá một cái vào mông Khang Vũ quát:

“Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn, nhà ngươi dám hãm hại bản cô nương, chờ tính sổ đi.”

“Đại gia xin tha mạng, tiểu nhân không dám nữa.” Khang Vũ lại giả giọng kiêu hiệp vừa chạy vừa giả bộ đáng thương nói.

“Muốn ta tha mạng, ngươi phải cống nạp xoài chín cân, mít chín quả, chuối chín buồng.”

Khang Vũ nghe vậy liền là lười: “Heo a, có chết ta cũng không nạp.” Rồi chạy biến đi.

Kỳ Thư vừa đuổi theo vừa hét: “Nhà ngươi chết chắc rồi. Phạt trực nhật một tháng.”

Ở bên trong lớp học, ai nhìn ra ngoài cũng đều thấy hai học sinh đang chạy vòng quanh sân thể dục thăm không khỏi cảm phục tinh thần thể thao được đặt lên hàng đầu. Người chạy trước người chạy sau, tuy rằng mồ hôi đã lấm tấm nhưng nụ cười vẫn giãn trên môi họ, làn gió mát thổi qua văng trán ướt đầm kia.

Khi đã chạy xong ba vòng sân, Kỳ Thư lão đảo ngồi xuống gốc cây tỏa bóng mát thờ hồng học:

“Bà già độc ác, mệt.....chết mất.”

Khang Vũ lau mồ hôi, thở phì phì ngồi xuống bên cạnh cô: “Cho chừa cái tội ngủ khi tớ còn thức nhé.”

Kỳ Thư lờ mờ một cái rõ sắc, để cho nhịp tim ổn định một chút sau đường chạy kia. Bàn tay cô vừa chạm vào chai dầu gió trong túi áo, trong đầu liền lóe lên một ý nghĩ. Cô quay đầu về phía Khang Vũ, nghiêm túc nhìn cậu, vẻ mặt nghiêm chỉnh này của cô khiến Khang Vũ giật mình.

“Sao....?”

“Mặt cậu....” Kỳ Thư nhẹ nhàng đưa tay chạm vào mặt Khang Vũ: “Có cái gì này.”

Bàn tay mềm mại vừa chạm vào má Khang Vũ, cảm giác như có luồng điện cao thế từ bàn tay cô truyền qua, cậu lập tức giật bắn lùi về phía sau nhưng bị Kỳ Thư giữ lại: “Yên nào, dễ tớ.”

Cả thân thể Khang Vũ liền cứng đờ như đá, hai mắt ngơ ngác nhìn cô.

Ngón tay cái của Kỳ Thư nhẹ nhàng quệt dưới mí mắt Khang Vũ một cái, chưa kịp hiểu ra chuyện gì, một cảm giác cay xè xông lên mắt khiến nước mắt Khang Vũ trào ra.

“Trời ơi, cay quá!!! Cậu bôi cái quái gì lên mặt tớ thế này???”

Kỳ Thư ôm bụng cười lớn: “Là dầu gió, giúp cho nhà người có sức khỏe kiện khang. A ha ha.”

Khang Vũ chặt vật vờ đến vòi nước xả nước rửa mặt, rửa một lúc mới hết cay, ầm ỨC chạy về phía Kỳ Thư quyết tâm trả thù. Thế nhưng lúc cậu trở lại đã bắt gặp cảnh Kỳ Thư đang ngồi dưới bóng mát, vừa nhìn thấy mặt cậu lại tiếp tục phá lên cười.

Giữa tiết trời tháng mười dịu dàng, khuôn mặt Kỳ Thư sáng bừng như mặt trăng, đôi mắt biết nói híp lại lộ ra ánh sáng đẹp đẽ, hàm răng trắng dần ra một nụ cười thoải mái, đôi má lúm đồng tiền lồ lộ trên gương mặt đáng yêu. Trong phút chốc khoảnh khắc như dừng lại. Chìm đắm trong cơn say không thể dứt bỏ. Khang Vũ cuối cùng cũng hiểu ra lý do mà Kỳ Thư có thể một tay điều khiển lớp học nghịch ngợm kia cũng có thể khiến không ít nam sinh trông cây si. Là bởi vì sự đáng yêu đơn thuần của cô, là bởi sự chân thật lương thiện không toan tính của cô hạ gục người khác là bởi nhân cách tốt đẹp và gương mặt tỏa sáng đó. Cô đã có được tất cả những thứ mà cậu không bao giờ có được.

Chỉ là cậu không biết trước rằng một ngày nào đó Kỳ Thư đã không còn đơn thuần và lương thiện như thế nữa. Kỳ Thư đơn thuần ngày đó, chỉ còn là hoài niệm.

Buổi học kết thúc trong êm đẹp thì Kỳ Thư và Khang Vũ cũng đã được tôi luyện thêm khả năng chạy bền. Lúc được phép quay về lớp dọn dẹp sách vở thì Khang Vũ đã biến đi đâu mất. Trốn hẳn ba tiết học không thấy quay về, để cô phải làm người tốt một lần, giúp cậu dọn dẹp sách vở, cũng giúp cậu giả bệnh với giáo viên. Đương lúc trống trường đã điểm, học sinh đang tất bật ra về thì bên ngoài liên vang lên tiếng bước chạy lịch bạch vội vã, xuất hiện trước cửa là Thùy An mặt xanh như tàu lá chuối thờ hồn hèn:

“Có chuyện gì mà gấp vậy?”

Thùy An thờ không ra hơi, nắm chặt tay Kỳ Thư nói mà như hét lên: “Không xong rồi, Khang Vũ bị cảnh sát bắt đi rồi!”

Khi Thùy An kịp định thần thì bóng Kỳ Thư đã biến mất nhanh không kịp chớp mắt. Cô vội vàng chạy ra thì bên ngoài cổng đám đông đã vây kín đến không thể nhúc nhích, xen lẫn trong đó là bóng dáng vài cảnh sát đang làm việc. Từ đằng xa, Kỳ Thư có thể nhìn thấy Khang Vũ ngồi trên xe cảnh sát, bị người ta giải đi, trên mặt là vớ số vết bầm tím, có chỗ máu đã kéo dài đến một đường. Bên cạnh là đám nam sinh lớp tám mặt mũi méo xệch, tóc tai bù xù, áo quần rách trước và sau không ra hình thù trông mắt nhìn Khang Vũ. Phán đoán một chút cũng có thể hiểu được Khang Vũ và đám kia vừa có một trận ẩu đả kịch liệt.

Kính hải nhìn Khang Vũ chậm rãi mất hút phía cuối đường, Kỳ Thư thật tình cảm giác như hoa mắt, người cách đây vài tiếng còn trên đùa cùng cô, chạy cùng cô ba vòng sân sao vừa quay đi đã ra nông nỗi này?

“Nghe nói đám học sinh lớp tám hội đồng đánh Tần Quang đến gãy tay, không ai ngờ được Tần Quang sẽ bị đánh đến mức đó nên khi đám đàn em báo cho Khang Vũ thì một mình cậu ấy chặn đường đám đó rồi bị đánh ra nông nỗi này. Khang Vũ cũng thật tình, dù cao lớn hơn mạnh hơn đi nhưng một người làm sao đánh lại hơn chục người được....”

Thùy An lầm nhảm một hồi, Kỳ Thư liền hiểu được nguyên do. Chuyện đám nam sinh âm thầm tranh nhau vị trí đại ca trường không ai không biết, không tranh được của Phi Long, đám nam sinh kia đành chuyển hướng sang Tần Quang có tiếng nhưng không có bang hội để lấy tiếng. Tần Quang lại là bạn thân chí cốt của Khang Vũ, đương nhiên Khang Vũ sẽ không đứng nhìn mà thẳng tay chấp hết đám nam sinh kia.

“Đi thôi. Chúng ta đến đồn cảnh sát.”

“Khoan đã. Cậu không cần phải đi đâu. Chuyện của Khang Vũ để cậu ta tự giải quyết, cậu đến đó lại không sợ người ta trách mắng rồi lại đến tai bố cậu sao?” Thùy An kéo tay Kỳ Thư giải thích.

“Nhưng tớ không thể bỏ mặc Khang Vũ. Cậu cũng biết nội quy của trường, nếu thật sự để cảnh sát đưa đi cải tạo, Khang Vũ sẽ bị đuổi học.”

Lời nhắc nhở này của Kỳ Thư khiến lương tâm Thùy An cắn rứt, cô và Khang Vũ tuy bằng mặt không bằng lòng nhưng chí ít cũng đều là bạn thân của Kỳ Thư, không thể khoanh tay đứng nhìn cậu bị đuổi học như vậy được.

“Được. Chúng ta cùng đi.”

Thùy An và Kỳ Thư đến sở cảnh sát, đứng bên ngoài không dám bước vào, cảm tưởng sở cảnh sát như động quỷ ám. Mỗi một viên cảnh sát đều là từ thần, hai đứa trẻ cứ thập thò ngoài cổng, kết quả đành phải nhờ đến người lớn can thiệp.

“Bố cậu không phải rất thân với sở trưởng sao? Nhờ ông ấy nói hộ Khang Vũ một tiếng. Tớ nghe người lớn nói chuyện, rất hay dùng cách này để xin xỏ.”

Nghe Kỳ Thư nói, Thùy An mới nhớ ra quả thật là gia đình cô rất thân với sở trưởng. Cô và Kỳ Thư liền tìm đến điện thoại công cộng gọi về nhà. Quả nhiên ở ngoài xã hội có tiếng là có miếng, nhận được cái gật đầu của sở trưởng sở cảnh sát, Kỳ Thư và Thùy An mới an tâm chờ đợi.

Ngày dần tàn, trời chuyển đêm. Kỳ Thư và Thùy An mệt mỏi mai phục trước cổng sở cảnh sát. Hồi lâu còn bị đám muỗi quấy nhiễu, đến chập choạng mới thấy bóng Khang Vũ mờ mờ bước ra khỏi đó, dáng vẻ mệt mỏi.

“Sao bây giờ mới ra? Biết bọn này đợi cậu mấy tiếng rồi không?”

Giật mình vì giọng nói oang oang của Thùy An, lúc ngẩng đầu Khang Vũ mới nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Kỳ Thư. Không biết vì lý do gì, cậu lại cảm thấy xấu hổ, vội vã che đi gương mặt chỗ vuông chỗ méo của mình:

“Trời tối rồi lo về đi! Đợi tớ làm gì?”

“Này! Tên kia. Nhờ có tụi này cậu mới được thả, sao lại làm ra bộ dáng vong ơn đó hả?” Thùy An gắt gỏng nói.

“Nào, Thùy An.” Kỳ Thư nhẹ nhàng nhắc nhở: “Cậu ngồi qua chỗ sáng kia đi. Để tớ bôi thuốc lên đã rồi về.” Cũng không hiểu lý do gì khiến Kỳ Thư không đành lòng quát mắng Khang Vũ như Thùy An, cứ hết như cô thấu hiểu cho hành động của cậu vậy.

Khang Vũ nghe nói có người xin cho cậu được thả, lại không biết đó là nhờ Thùy An và Kỳ Thư, càng kinh ngạc hơn khi họ mất cả buổi chiều chờ cậu ở ngoài này. Ngoài mặt tỏ ra không có gì nhưng kỳ thực trong lòng vô cùng cảm động. Người như cậu xưa nay lang bạt không ai quan tâm, vậy mà Kỳ Thư hết lần này đến lần khác dùng tâm thân nhỏ bé đứng ra che chắn cho cậu. Cậu lại nợ cô thêm một lần nữa.

“Đề tự tớ.” Khang Vũ không để cho Kỳ Thư động vào mà tự mình lấy thuốc bôi lên mặt, thế nhưng không có gương cậu đương nhiên không thể làm chủ được.

“Đừng có cứng đầu, không ngày mai tớ lại phạt trực nhật bây giờ.”

Kỳ Thư đành lấy, tỉ mỉ nặn từng giọt thuốc ra tay rồi nhẹ nhàng bôi lên khuôn mặt cậu.

Khoảnh khắc Kỳ Thư chú tâm vào gương mặt Khang Vũ, hai mặt đối diện kề sát nhau. Khang Vũ có thể cảm nhận được nhịp thở của Kỳ Thư đang thổi trên gương mặt cậu. Cậu có thể nhìn thấy rèm mi dài cong vút gắn trên đôi mắt như ngọc, nhìn thấy đôi môi nhỏ nhắn mong nước đang nói điều gì đó, ngửi được mùi hương dịu mát tỏa ra từ cơ thể chưa dậy thì của Kỳ Thư. Thoáng chốc cả gương mặt cậu liền như bốc hỏa không hiểu lý do vội vã gạt tay Kỳ Thư ra đứng phắt người dậy. Thật may bây giờ đang là đêm, Kỳ Thư không thể nhìn thấy sắc mặt của cậu, nếu không thật xấu hổ.

“Giấy đấy? Tớ bôi đã xong đâu!” Kỳ Thư tròn mắt nhìn Khang Vũ luống cuống quay đầu không nhìn cô, Thùy An càng nghi hoặc muốn căng mắt ra xem biểu hiện vừa nãy của Khang Vũ là gì?

“Cậu làm Khang Vũ khó xử đấy.” Bỗng nhiên một giọng nói trầm trầm, lạnh lạnh cất lên sau lưng Thùy An, khiến cho Thùy An kinh hãi la lên:

“A a a a. Tàn Quang!!! Cậu dọa chết tớ rồi!!!”

Nhìn thấy Tàn Quang không biết từ lúc nào đứng một đống sau lưng với bàn tay bó bột trắng muốt, khuôn mặt đưa đám kèm theo vài vết bầm tím khiến cho người ta càng kinh hãi tột độ. Người này không đưa vào nhà mà dọa người kẻ ra cũng phí.

“Đồ thô để.” Tàn Quang vứt một câu liền xải bước đến trước mặt Khang Vũ.

“Tớ đây làm gì vậy? Bộ hôm nay mấy người đón bộ trưởng sao ai cũng tới hết vậy?” Khi Khang Vũ quay đầu lại thì khuôn mặt đã trở về trạng thái bình thường, tựa như về khó xử lúc này là hoa mắt mà thấy.

“Có đón bộ trưởng thì bọn mình cũng không chờ lâu vậy đâu.” Kỳ Thư đột nhiên cất lời, ánh mắt biết nói mỉm cười: “Mọi người là vì lo cho cậu thôi.”

Câu nói này khiến cho tâm tư vừa mới bình ổn của Khang Vũ lần nữa dậy sóng. Tại sao hết lần này đến lần khác, cậu đều bị cô làm cho cảm động?

“Tàn Quang tới rồi thì bọn mình về đây.” Nhận thấy trời đã tối, gia đình cô không cho phép cô trở về nhà quá muộn nên vội đưa cho Tàn Quang thuốc bôi rồi kéo tay Thùy An chạy về, chỉ để lại Tàn Quang và Khang Vũ trơ trọi đứng đó, nhìn bóng họ mất hút ở cuối đường.

“Tớ không biết người đó đối với cậu là may mắn hay là xui xẻo. Có thể hôm nay người đó sẽ giúp cậu cười, ngày mai sẽ lại khiến cậu khóc.”

Tàn Quang vứt lại một câu rồi bước đi, bóng cậu đổ dài trên nền đất được đèn đường soi tỏ. Lời nói lúc đó của Tàn Quang chỉ là băng quơ, thế nhưng nó lại như một lời nguyện, ám ảnh câu chuyện giữa Khang Vũ và Kỳ Thư đến rất lâu sau đó.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Đẹp Nhất Nở Rộ Vì Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 7

Cô bạn cùng bàn với Khang Vũ khiến cho cậu không những thấy đời học sinh vui vẻ lên không ít, khác hẳn việc phải lang thang ở ngoài đường mà còn giúp cậu nảy sinh tâm tư tò mò muốn tọc mạch vào chuyện người khác. Có một lần nhìn thấy đồng thư tình vẫn còn nguyên chưa bị bóc ra nằm lẫn lộn với đồng đồ ăn vặt của Kỳ Thư, Khang Vũ tò mò hỏi:

“Tại sao cậu không đọc, cũng chẳng đem về nhà, nếu để cho mấy tên kia biết cậu để đám Nhã Uyên quảng thư đi, không sợ bị trả thù sao?”

Kỳ Thư vừa nhai một miếng snack vừa đáp: “Không cần đọc cũng biết họ viết cái gì. Đọc thêm mất thời gian, đem về nhà phụ huynh phát hiện ra thì tớ bị chém đầu thị chúng ngay, tớ thà để bị đám kia trả thù còn hơn để phụ huynh dần mặt.”

Khang Vũ cũng từng nhận được không ít thư tình của bạn gái cùng khối, nhưng cậu lần nào cũng kiên nhẫn đọc từng cái, không giống Kỳ Thư một cái cũng chẳng thèm đọc, còn không xem xem tên người viết là gì. Cậu mở bừa một bức, thấy tên của một đàn anh khóa trên, học giỏi, là con của cán bộ huyện, rất được lòng thầy cô. Cậu cũng không ngờ đàn anh này lại để mắt đến cô.

“Cậu cũng nên xem người ta là ai, nhờ may là người cậu thích thăm thì sao?”

Kỳ Thư chén tiếp gói snack thứ hai uống thêm ngụm nước đáp: “Khi nào Ngô Tôn viết thư cho tớ, tớ sẽ lập tức đọc.”

Vào những năm này, giới trẻ bị các bộ phim thần tượng và âm nhạc Đài Loan đầu độc, rất nhiều cô gái như Kỳ Thư mê mẩn những anh chàng cao cao với mái tóc dài lưa thưa kiểu cách trên tạp chí. Họ có thể dành hàng giờ đồng hồ ở quán internet chỉ để xem vài ba bộ phim có mặt thần tượng. Ngô Tôn là một thành viên của nhóm nhạc Phi Luân Hải rất nổi tiếng vào thời điểm đó và lẽ đương nhiên Kỳ Thư sẽ là một trong những fan cứng của thần tượng Ngô Tôn kia.

Khang Vũ biết Ngô Tôn là ai, cho nên mới hỏi: “Vậy là cậu chẳng thích thăm ai cả?”

Kỳ Thư không đáp, bỗng dung thấy Khang Vũ phiền phức liền mặc cậu bỏ ra ngoài chơi. Cô không nhìn thấy sắc mặt vui vẻ của cậu đang cười cợt đọc từng lá thư tình kia. Hôm sau đi học, Kỳ Thư rất lạ kỳ không thấy bất kỳ lá thư nào được bí mật nằm trong học bàn nữa mà lại thấy rất nhiều snack, tuy lạ nhưng không tò mò, cô càng khoái chí vì nghĩ rằng đám bạn học đã chịu từ bỏ chuyện viết thư lãng xẹt bằng đồ ăn giá trị.

“Này, cậu có biết là đồ của ai không? Sao có thể vô tư ăn mà không cần biết nguồn gốc thế?” Khang Vũ vừa đến lớp đã thấy Kỳ Thư cùng đám Nhã Uyên đầy mồm đồ ăn vặt liền nói.

“Đề ở chỗ tớ thì là của tớ, có lúa nào trồng trên đất chủ không phải của chủ chứ?” Kỳ Thư vừa ăn vừa đáp.

“Kỳ Thư cũng thật có phúc, sáng sớm thay vì thư tình lại có đồ ăn, thật là ghen tị.” Bùi Tuyết nói cười, lại cùng Nhã Uyên liếc mắt đưa tình nhìn Khang Vũ. Chỉ có Thùy An và Kỳ Thư là không quan tâm mà đắm đầu vào đồng đồ ăn vặt trời cho đó. Bởi vì Kỳ Thư ngồi cùng bàn với cậu cho nên Nhã Uyên và Bùi Tuyết mới có nhiều cơ hội bắt chuyện với cậu bạn khó tính này.

“Ăn rồi lăn luôn đi.” Khang Vũ liếc xuống bàn Kỳ Thư, nhận ra cô mới ăn có một gói snack, đồng còn lại là của Nhã Uyên, Thùy An và Bùi Tuyết nuốt trọn, sắc mặt cũng âm trầm lặng lẽ quăng một ánh mắt cảnh cáo. Bùi Tuyết, Nhã Uyên không hiểu chuyện gì, bỗng dung thấy vẻ mặt Khang Vũ không vui liền giả vờ đi vệ sinh tháo chạy.

“Liếc cái gì, ăn có mấy miếng có làm bẩn chỗ cậu được đâu.” Thùy An cá tính mạnh, không ngại ngần liếc xéo Khang Vũ rồi phui tay trở về chỗ ngồi.

Kỳ Thư ái ngại nhìn hai người Thùy An và Khang Vũ nổi lên tia lửa khi nhìn nhau như có mối thâm thù đại hận. Có bao giờ thấy họ nói với nhau câu gì đâu, mà cứ hễ mở miệng là có chuyện mà chuyện đó đương nhiên sẽ liên quan đến Kỳ Thư. Lúc đó Kỳ Thư cũng không biết rằng sau này Thùy An chính là một trong những người bạn thân thiết nhất của Khang Vũ, là đường chỉ thêu nên kỷ ức rực rỡ nhất của cậu.

Thấy ba người kia đã về chỗ ngồi, Kỳ Thư cũng chẳng quan tâm nữa lấy trong cặp ra một chai nước cam mới mua vặn nắp. Chai là lực tay hơi yếu, mỗi lần vặn nắp chai đối với Kỳ Thư là một cuộc chiến, nắp chai sao lại có thể chặt như vậy, tính làm gãy tay khách hàng sao?

Thấy Kỳ Thư vất vả như sắp đánh nhau với chai nước. Khang Vũ buồn cười giật lấy, một cái xoay tay liền mở được: “Đánh người thì đau lắm mà mỗi cái nắp chai không mở được. Nhục.”

“Thầy kệ tớ, ai nhờ cậu.” Kỳ Thư bĩu môi không thèm cảm ơn, cầm chai nước một hơi tu hết rồi ợ lên một tiếng thoải mái.

“Này, cậu không biết xấu hổ hay sao đấy?” Khang Vũ nhìn biểu hiện vô tư của cô, lại tiếc nuối không thể cho đám viết thư tình cho cô nhìn thấy cảnh vừa rồi, thật là mất hết hình tượng.

“Sao tớ phải xấu hổ chứ? Có Ngô Tôn ở đây đâu?”

Khang Vũ cứng họng không nói nữa. Cô bạn này sao có thể lãnh cảm với người khác giới tới mức này?

Những ngày sau sẽ diễn ra kỳ thi học kỳ. Khang Vũ lực học kém cỏi nên giáo viên giao cậu cho Kỳ Thư kèm cặp. Cứ mỗi buổi giao lao cô đều tận tình chỉ bài cho Khang Vũ, cho nên mỗi bữa Khang Vũ đều mang cho cô một chai nước cam coi như công giảng bài.

“Học trò có lòng như vậy cô giáo đây không nhận thì đúng là hổ thẹn với lương tâm.” Kỳ Thư nhận lấy nước cam đã được Khang Vũ mở nắp sẵn uống một hơi, vui vẻ mỉm cười vì được ăn của chùa.

Tiết trời đang vào mùa nóng nực. Những ngày hè trên núi đặc biệt gay gắt, trường học năm đó vẫn chưa được lắp si măng trên nền mà nguyên si những mòm đất đỏ. Chỉ cần ai trượt chân sẽ lãnh ngay một đám bụi như khói mù. Vừa nắng nóng, vừa bụi bặm, cứ hễ đến giờ thể dục phải mò mẫm ra sân vận động, đám học sinh lại ngán ngấm nhìn nhau không hiểu sao bộ môn này có thể tồn tại trên đồi vào lúc trời đỏ lửa như thế này.

Buổi học thể dục kết thúc, trong lúc đám Kỳ Thư đang ngồi ườn ra dưới tán cây thở phè phè vì nóng và mệt thì nhìn thấy Khang Vũ chạy biến đi mua một cốc nước mía mát lạnh trước cổng trường, rồi lại lật đật chạy ào vào đưa cho Kỳ Thư vừa bị phạt chạy hai vòng sân đang thở hổn hển:

“Cô giáo, học trò biếu cô.”

Kỳ Thư đương nhiên không từ chối đồ tể Khang Vũ dâng lên, hút một hơi trào xuống bụng đập vai cậu khen ngợi: “Không uống công tớ tốn bao nhiêu chất xám cho cậu, giỏi giỏi.”

Khang Vũ đáp lại cô là nụ cười khoái trá, lúc đó cũng chẳng hiểu vì sao lại nhiệt tình như vậy chỉ để đổi lại nụ cười của cô.

Mùa hè đó, Khang Vũ vẫn đều đặn tìm kiếm lý do để cúng tế đồ ăn vặt và nước lạnh cho Kỳ Thư, khiến cho cô nhìn cậu lúc nào cũng thuận mắt mặc dù bị cậu hết lần này đến lần khác trêu chọc.

Mùa đông tới cũng là lúc kỳ thi đua đến mong. Học sinh lại bận rộn vui đùa dưới mái kính sứ, nửa đêm canh ba hay sáng tinh mơ gà còn chưa gáy cũng đã phải căng mắt mà học bài. Những ngày đó trò chơi được đẹp bớt đi, thay vào đó là bộ mặt ngái ngủ của đám học sinh gương mẫu và đồng phao thi nhỏ đến mức phải dùng kính lúp để soi của đám học sinh cá biệt được bày bán ở trước cổng trường.

Không quá đề tâm nhưng cũng đặt không ít tâm tư vào kỳ thi. Khang Vũ lần này thật sự muốn cố gắng một lần vì công sức của Kỳ Thư bỏ ra cho cậu. Lại nói đến chuyện cúng tế, mùa đông này sợ nhất là đồ lạnh cho nên Khang Vũ thay nước cam bằng sữa ấm được cậu ủ trong túi áo từ sáng sớm mới mở mắt, mang tới trường bí mật đưa cho Kỳ Thư trước khi cô làm bài thi:

“Ồ, đây là hồi lộ có phải không?” Kỳ Thư ngờ vực nói.

“Đúng là thông minh mà, chút nữa đừng có che bài đấy.” Khang Vũ cười cười nói.

Kỳ Thư nhận lấy uống một hơi: “Oa, sữa ấm ngon quá, cậu mua ở đâu đấy, bây giờ người ta toàn bán sữa để ở ngoài cũng thành sữa lạnh thôi. Tớ uống cứ bị đau bụng.”

“Tớ không nói chỗ bán đâu, có như vậy cậu mới dám nhận hồi lộ của tớ chứ.” Khang Vũ thần thần bí bí nói. Cậu thừa biết cô cứ uống sữa lạnh là bị đau bụng.

“Khang Vũ! Tớ bây giờ mới biết cậu gian xảo như vậy đấy.”

“Cảm ơn vì lời khen. Ha ha.”

Kết quả thi nằm ngoài mong đợi, không nói đến điểm số Kỳ Thư không cao cũng chẳng thấp, ở ngưỡng đủ để làm lớp trưởng của cái lớp đứng bết trường thì điểm số Khang Vũ lại cải thiện đi không ít khiến cho giáo viên dành hết lời khen ngợi dành cho Kỳ Thư.

“Hảo đồ đệ, học một biết mười không phụ lòng sư phụ.”

Khang Vũ cười cười không đáp lời, cậu không dám nói cho cô biết cậu từng bị giáo viên dọa đổi chỗ cho từng người kèm cặp cậu cho đến khi điểm số cải thiện cho nên mỗi đêm đều cố gắng một chút, lại một chút chỉ để cậu có thể ngồi bên cạnh cô. Cậu cũng chẳng biết tại sao bản thân lại luyến tiếc chỗ ngồi này đến vậy. Cũng chẳng biết tại sao mỗi ngày lại mong ngóng giờ đến lớp như thế kia. Trường học đối với cậu dần già biến thành ngôi nhà thứ hai, nơi chất chứa bao nhiêu nụ cười của cậu. Nơi cậu có thể đùa nghịch cùng Tần Quang, có thể bày trò cùng Kỳ Thư, có thể tham gia đại hội thể thao đem về thành tích không tưởng. Nơi mà đời người chỉ có thể trải qua một lần.

Nhiều năm sau những bạn học khóa sau vẫn thấy vạch kẻ trắng chia đôi bàn nằm ở đó, dấu ấn thời gian đã phai nhòa, nhưng kỷ niệm lại hiện rõ trong ký ức. Trong không gian tường chừng đã bị thời gian xóa nhòa, đầu đó văng vẳng lại tiếng cười đùa giòn tan của một thời ngây ngô đơn thuần, tiếng cười chạm đến tận mây xanh.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Đẹp Nhất Nở Rộ Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Kỳ hai năm lớp bảy, có một sự kiện khá là đặc biệt xảy đến với Kỳ Thư. Trong suốt thời gian từ nhỏ cho đến lớn, đối với cô chính là sự kiện đầu tiên trong cuộc đời.

Sáng sớm đến lớp Kỳ Thư đã phát hiện ra ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía mình bô lô ba la một câu chuyện xảy ra từ cách đây mấy tháng.

“Kỳ Thư, cậu thật sự từ chối làm bạn gái của Phi Long thật sao?”

“Anh ta là Phi Long đấy, có khối đũa con gái muốn làm bạn gái anh ta, vậy mà cậu cũng từ chối sao?”

“Các cậu nghĩ Kỳ Thư là ai, lớp trưởng của chúng ta sao lại phải đi theo một tên hư hỏng như Phi Long.”

“Cậu thì biết cái gì, Phi Long giàu bá cháy, đi ra bên ngoài có ai dám đụng vào anh ta, nếu là tớ tớ lập tức đồng ý.”

.....

Rất nhiều bạn học trong lớp bao vây bàn học của Kỳ Thư, đổ dồn hết câu hỏi này đến câu hỏi khác vào cô, ép buộc cô có một đáp án, thế nhưng những chuyện như thế này cô không thích trả lời, ngay cả đám Nhã Uyên, Bùi Tuyết cô còn chưa nói, đám nhiều chuyện này dù có moi nửa ngày Kỳ Thư cũng không chịu mở miệng thừa nhận hay phủ nhận, cô chỉ giả vờ cậm cụi về tranh, ai làm gì cũng mặc kệ.

“Làm cái gì đấy. Đạp bản hết lên ghế của tao rồi, tính đuổi tao đi chỗ khác có phải không?” Khang Vũ lúc này mới vác cặp lù lù xuất hiện, cậu nhăn mặt khó chịu quát. Giọng điệu vô cùng bất hảo.

Lời nói của học sinh cá biệt đương nhiên có uy, đám bạn học không dám cãi lại lập tức rời khỏi hiện trường, trả lại thanh bình cho Kỳ Thư. Khang Vũ ngạo mạn quăng cặp xách xuống bàn, ngồi bên cạnh Kỳ Thư đặt một chai nước cam lên bàn cô: “Bình thường hung dữ với tớ như vậy, sao lại hiền với bọn họ thế?”

Kỳ Thư nhận lấy chai nước như một thói quen tu một hơi mới đáp: “Sao tớ phải giải thích với bọn họ chứ. Chuyện đã từ đời nào rồi, tớ rồi hơi quan tâm làm gì?”

Cô không quan tâm nhưng cậu quan tâm, đi từ ngoài cổng vào đến tận lớp, nghe tên cô và Phi Long cậu lại thấy khó chịu. Thấy cô thờ ơ không quan tâm mặt cậu mới hòa hoãn một chút đành thôi không hỏi đến nữa.

Cuối tiết năm, Khang Vũ vì sáng ăn linh tinh nên bị đau bụng, không chờ cho giáo viên kết thúc buổi học liền vội vã phóng ra như một con gió, giáo viên khó chịu mắng mỏ theo vài câu liền cho cả lớp ra về. Lúc soạn sửa cặp sách dùm cho Khang Vũ, Kỳ Thư đột ngột phát hiện ra bên trong cặp của cậu có rất nhiều thư tình, những kiểu giấy gấp gọn quen mắt, những dòng chữ méo mó có gắng nắn nót. Chỉ cần nhìn qua người nhận, cô lập tức biết đều là thư tình của cô.

Cô đã luôn thấy kỳ lạ, tại sao từ học kỳ trước, những lá thư tình lại biến mất, thay vào đó là đồ ăn vặt, thì ra chúng là bị Khang Vũ đến sớm lấy đi, vậy không lẽ đồ ăn vặt cô ăn ngày thường đều là của cậu mua?

Tại sao cậu lại làm vậy?

Chưa nghi vấn xong, hai cô bạn lớp bên nhìn thấy chỉ còn Kỳ Thư ở lại lớp liền lao vào gấp giọng: “Cậu nghe tin gì chưa. Ánh Nguyệt lớp chín, bạn gái của Phi Long đang rất tức giận, nói cậu hồ ly quyến rũ bạn trai chị ta, muốn xử đẹp cậu đấy.”

Từng nghe qua Ánh Nguyệt là một tay anh chị có tiếng trong trường, cô ta luôn cậy thế có Phi Long chống đỡ, đi bắt nạt kẻ khác. Tin đồn lần này đụng đến bạn trai cô ta, đương nhiên không muốn yên phận để kẻ khác nói rằng cô yếu đuối nên mới muốn tìm Kỳ Thư xử lý để thị uy.

Kỳ Thư gạt mình một chút, lén ngăn này chưa từng bị dọa đánh bao giờ, nhưng cô còn sợ người lớn không thấy sao, lại gạt đi lo lắng đáp: “Không sợ, tớ chẳng làm gì sai cả.”

“Kỳ Thư ơi là Kỳ Thư, cậu không làm gì sai, nhưng Phi Long nhầm đến cậu mới là sai.” Cô bạn kia có lòng tốt khuyên nhủ: “Hay là bây giờ cậu cứ trốn ở nhà vệ sinh, đợi một tiếng sau hẵng về, chị ta nghĩ cậu về sớm sẽ bỏ cuộc thôi.”

Kỳ Thư soạn sửa sách vở xong, để cặp Khang Vũ gọn gàng trên ghế, đeo cặp vào lưng bình tĩnh ra về: “Cây ngay không sợ chết đứng, trước đây tớ từng là Karate đai xanh, tuy không chắc sẽ đánh thắng, nhưng cũng không dễ để ai bắt nạt.”

Nói rồi tự tin bước ra ngoài, để lại hai cô bạn ngưỡng mộ nhìn theo bóng lưng cô: “Đúng là lớp trưởng lớp cá biệt có khác.”

Nhưng họ đâu biết bước chân của cô sắp nhào thành bùn, cái đai xanh Karate kia là lúc thi lên đai, đối thủ của cô bị cô mua chuộc một bao tải đồ ăn vặt mới giả vờ thua cho cô được lên đai, cơ bản cô một cú đấm cũng chẳng nên hồn. Trước mặt người ngoài cô chỉ có thể tỏ vẻ không có gì, nhưng thực tế đi ra khỏi cổng trường đã run rẩy nhìn ngó xung quanh đến mấy lượt, cứ đi bộ đến chỗ đông người nhất, quan sát kỹ nhất có thể. Chỉ là cô không ngờ đến, khi còn cách nhà nửa quãng đường liền bị một bàn tay túm lấy áo kéo vào bên trong hẻm nhỏ.

Kỳ Thư chưa kịp hét lên đã bị bàn tay thanh mảnh bịt chặt miệng lại, xuất hiện trước mặt cô là ba cô gái mang áo khoác jean và quần jean rách kết hợp

mũ kiểu hip hop có vẻ phong cách, thời kì đó hip hop đang rất thịnh hành, những kiểu thời trang lòe loẹt khoác lên những cô gái được xem là đàn chị như nâng cao thể diện của họ.

Cô gái cao nhất buộc tóc đuôi gà, tóc mái ngắn dài che hết gần mắt, khuyên tai đủ màu sắc đang nhai kẹo cao su khinh bỉ nhìn Kỳ Thư:

“Tao cứ tưởng là tiên nữ, hóa ra lại là một đồng phân hạng ba mà cứ tưởng là chocolate hạng nhất.”

Kỳ Thư đoán chắc cô gái này là Ánh Nguyệt, muốn xù đẹp cô đây mà. Tuy rằng trong lòng có chút sợ hãi nhưng Kỳ Thư dẫu nhem đi cố tỏ vẻ bình tĩnh nói:

“Các chị tìm em có chuyện gì không? Em phải về đúng giờ, không bỏ mẹ lại đi tìm.”

Cả ba cô gái nhìn nhau rồi cười phá lên, nhìn Kỳ Thư như một tên hề: “Coi kìa, đúng là hồ ly mà, còn tỏ vẻ gia giáo hiền lành nữa chứ.”

Ánh Nguyệt bỗng nhiên tóm lấy áo Kỳ Thư, kéo mạnh cô áp sát vào gương mặt lờ lẹt phấn son cộm lên trên từng nốt mụn của Ánh Nguyệt, nghiêng răng nhả từng chữ:

“Mày là cái thá gì mà dám ve vãn Phi Long, mày có tin hôm nay tao cho bản mặt này của mày thành tác phẩm nghệ thuật không?”

Một phong cách đe dọa rất ra dáng chị lớn, lại có bài bản đàng hoàng, không chút run sợ, lời nói lưu loát, thanh âm đúng tone.

Kỳ Thư đây là đang trực tiếp đối diện với bạo lực học đường thường xuyên được đề cập trên mặt báo. Cô theo bản năng đẩy mạnh Ánh Nguyệt ra nói:

“Em không ve vãn anh Phi Long, hôm đó như thế nào, chị có thể tự mình hỏi anh ấy.” Vừa nói bước chân Kỳ Thư vừa lùi về phía sau, cố gắng tìm cho mình một đường thoát. Ba đánh một không chột cũng què, cô lại yếu hơn bọn họ, lá gan nào thách cô đấu tay đôi được chứ? Nhưng nào dễ dàng để cho cô có cơ hội chạy thoát, hai cô gái đi cùng Ánh Nguyệt nhanh hơn một bước, tóm chặt hai tay cô lại kéo đến trước mặt Ánh Nguyệt.

Ánh Nguyệt phát hiện Kỳ Thư có dấu hiệu muốn bỏ chạy, liền gài giữ tức giận, Kỳ Thư vừa bị kéo đến trước mặt. Ánh Nguyệt liền vung tay tát thẳng một phát vào đôi má trắng ngần của Kỳ Thư. Cảm giác đau điếng trên cơ mặt, tai có chút ù đi, chỉ trong chốc lát một bên má của cô đỏ tấy lên, chứng tỏ người ra tay dùng lực không hề ít.

“Tưởng bố mày làm to là ngon à, tưởng được Phi Long đề mắt là giỏi à, ở cái đất này, mày qua mặt tao thì có muốn yên ổn học hết cấp hai cũng đừng hòng nhé.”

Kỳ Thư rơi vào thế yếu, đôi mắt trở nên đỏ thẫm nhìn Ánh Nguyệt gào thét trước mặt, cô bất lực không thể vùng vẫy, trong lúc sợ hãi cũng không hề khóc, cô cật lực dùng hết sức gào lên:

“Có ai không? Cứu với!!!”

Người dân ở thị trấn A rất ít, sống rất chân thật, nếu nghe thấy có người kêu cứu, chắc chắn sẽ tiện tay giúp đỡ. Thế nhưng giờ này là giờ nhà nhà ăn cơm nghỉ ngơi, xung quanh khu vực đó lại không có người. Kỳ Thư cứ như vậy mà vô vọng.

Bốp!

Giáng thêm một bạt tai bên má trái Kỳ Thư, khiến cho cô nhăn mặt vì đau, Ánh Nguyệt hung dữ cười lớn: “Haha, sợ quá đi. Mày cầu cứu ai đây hả?”

Kỳ Thư cắn chặt môi, trong lòng con giận dữ như muốn bộc phát. Từ nhỏ đến giờ, ngay cả bố mẹ một ngón tay cũng chưa từng làm cô đau, vậy mà cô ta dám đánh cô. Ngay thời điểm con tức giận của cô còn một chút nữa là bùng phát thì một bóng đen lao nhanh như một con gió xuất hiện trong hẻm nhỏ. Bóng đen đó nhắm trực tiếp vào Ánh Nguyệt, hạ một bạt tai đau điếng khiến Ánh Nguyệt chỉ kịp A lên một tiếng rồi ngã xuống đất. Hai cô gái đang giữ Kỳ Thư kinh hãi buông cô ra chạy đến đỡ lấy Ánh Nguyệt.

Kỳ Thư được giải thoát, ôm lấy đôi má đau điếng, cảm nhận nhìn ba cô gái kia, như chực muốn lao đến cứu xé.

“Ai chết tiệt, hôm nay tao đau bụng mới đến muộn một chút, chúng mày đã dám ra tay rồi, giỏi lắm. Lốp trường lớp tao để cho tụi mày đánh chơi à, hả???.....”

Lúc này Kỳ Thư mới nhìn thấy Khang Vũ, chính cậu đã cứu cô. Khang Vũ cúi kính chửi rửa, lời lẽ hết sức thô tục, ánh mắt hung hãn liên tục dọa đánh ba cô gái kia khiến cho cả ba xanh mặt kinh sợ lùi lại không dám lao tới. Nếu không trực tiếp nhìn thấy, nghe thấy, Kỳ Thư chắc chắn không biết về mặt lưu manh này của Khang Vũ vì bình thường nói chuyện với cô, Khang Vũ luôn giữ thái độ thẳng thắn rõ ràng, lúc trêu chọc lại có lúc nghiêm túc, chưa từng đánh người hay chửi thề trước mặt cô.

“Bọn tao giải quyết, liên quan gì đến mày. Mày có tin Phi Long lột da mày không?” Ánh Nguyệt run rẩy ôm mặt đe dọa.

“Tao sợ chúng mày quá cơ.” Khang Vũ tuy rằng ít hơn đám kia hai tuổi nhưng lại cao hơn chúng một cái đầu, sức lực so ra không thua kém Tần Quang, cậu trước nay chẳng biết sợ là gì huống chi là ba câu đe dọa xàm xí. Cậu nhặt một mảnh cây nằm đơn độc trên đất lên chỉ thẳng về phía đám Ánh Nguyệt, ánh mắt cảnh cáo: “Tao đếm đến ba, hòng chúng mày mà còn ở đây thì ngày mai trên mặt chúng mày sẽ có một con rết.”

“Mày dám!”

Vùng mảnh cây xuống đất, mảnh sắc nhọn do gỗ vụn tạo ra đang nhừa muốn cứa trên làn da kia tựa như một lời đáp: “Tao chẳng có gì để mất, tại sao bọn mày nghĩ là tao không dám?”

Đám Ánh Nguyệt hoảng hốt hít một ngụm khí lạnh nhớ đến Khang Vũ không giống Kỳ Thư, không sợ áp lực gia đình, không e ngại sự trừng phạt của xã hội, một khi đã muốn chẳng có điều gì có thể ngăn cản.

“Một....Hai....” Khang Vũ đột nhiên bắt đầu đếm. Đám Ánh Nguyệt xanh mặt vội vã chạy biến đi, còn không quên để lại một câu:

“Rồi....rồi mày sẽ phải....hối hận.”

Đợi đến khi đám người Ánh Nguyệt bị Khang Vũ dọa cho bỏ chạy thì trời đã tối. Khang Vũ liếc thấy khuôn mặt đỏ bừng hiện rõ từng ngón tay trên má Kỳ Thư, mặt tối sầm đi, khó chịu nói:

“Ngứa mắt, biết sẽ bị cái đám kia rình thì đợi tớ về chung, quý hóa gì mà đi một mình?”

Kỳ Thư mang cặp sách, sửa sang lại áo quần, xoa xoa hai má đáp: “Ai bảo cậu đi đánh con gái chứ? Không sợ mang tiếng sao?” Biết Khang Vũ muốn tốt cho cô, lần này không nhờ có cậu, cô quả thực không biết sẽ làm ra cái gì cho nên mặc cậu câu hỏi, cô cũng không dám quát lại cậu.

“Tớ vốn dĩ không có suy nghĩ đó, thấy cậu bị đánh, nhìn không được.” Rất thẳng thắn.

Kỳ Thư đến tận bây giờ, mới có một người bạn khác giới tốt như vậy, có thể giúp cô lúc hiểm nguy, coi như trước giờ cô đối với cậu không tệ, mặc dù đau nhưng vẫn cười nói:

“Hung dữ thật đó, may mà tớ không phải kẻ thù của cậu. Nhưng mà cậu tát đẹp thật đấy, tớ mà to xác như cậu thì ba nhò đó chỉ là tép riu.”

“Còn đùa được.” Sắc mặt Khang Vũ lúc này mới hòa hoãn lại, tuy nhiên trong mắt vẫn không dấu tức giận. Cứ như đám người đó vừa đánh cậu chứ không phải đánh Kỳ Thư. Nhìn cậu nhăn nhó khi dấm dấm soi vào đôi má đỏ ửng của cô, nhìn không được bật cười:

“Tớ không sao thật, chẳng qua chỉ là một cái bạt tai, cậu khó chịu gì chứ?”

“Cậu cứ thử mất công bao năm nuôi một con lợn chỉ trong một giây mất cảnh giác liền bị người ta đánh gãy chân xem như nào.” Khang Vũ hừ lạnh, tuy rằng bức tức nhưng vẫn lẻo đẻo theo cô nhất quyết đưa về tận nhà mới an tâm.

Nếu là bình thường cô có lẽ nổi điên lên mà chửi nhau với cậu nhưng bây giờ lời cậu nói lại thân thiết đến mức này cô cũng không đành tranh bực bội với cậu mà để cậu đi cùng.

Từ sau ngày đó, đối với Khang Vũ, Kỳ Thư nhìn thế nào cũng có vẻ không an toàn. Cho nên bất kể ngày nào nắng mưa Khang Vũ đều nấp sau bụi cây gần nhà Kỳ Thư chờ cô đi học cùng, tan trường lại theo cô đi về tận nhà không có một giây lơ là cảnh giác.

Có một người bạn thân như Khang Vũ chẳng khác gì vệ sĩ, Kỳ Thư cái gì cũng chẳng sợ, mỗi chiều đều mua đồ ăn vặt cùng cậu la cà quán xá đi hoặc ăn trộm trái cây nhà dân ven đường, mặc cho bao lần bị đuổi đánh chạy thực mạng vẫn liều lĩnh đi ăn trộm chứ nhất quyết không chịu mua, cứ như vậy đến chạng vạng mới về. Hai người thân đến mức bị bạn bè lời qua tiếng lại, dị nghị hai cặp bồ với nhau. Nghe đến chuyện đó cả hai đều ôm bụng cười nắc nẻ, chỉ là con gái vốn suy nghĩ nhiều hơn con trai, cho nên Kỳ Thư cũng có chút tò mò. Có lần cô nghi hoặc hỏi:

“Sao cậu lại tốt với tớ như vậy?”

“Tớ tốt với cậu hồi nào?” Khang Vũ tỏ vẻ ngây thơ không hiểu: “Chẳng qua thấy cậu không khác gì Tàn Quang mà thôi.”

Kỳ Thư bật cười. Cô đang nghĩ gì vậy chứ, Khang Vũ là bạn tốt nhất của cô từ khi đi học đến giờ, chỉ cần cậu yên bình làm bạn với cô mọi thứ vẫn sẽ ổn. Chỉ là cô không biết Khang Vũ phân vân suy nghĩ, cô rốt cuộc giống với Tàn Quang ở điểm nào mà bản thân lại nói ra câu đó?

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Đẹp Nhất Nở Rộ Vì Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Mọi chuyện sẽ vẫn ổn nếu không phải Ánh Nguyệt luôn theo dõi Kỳ Thư, chờ cho đến lúc Khang Vũ không ở bên cạnh cô mà tìm tới. Địa điểm hợp lý nhất chính là nhà vệ sinh nữ, nơi mà ngay cả đồng bọn của Khang Vũ muốn ra tay nghĩa hiệp cũng khó có thể can thiệp.

Kỳ Thư vì những ngày bình yên mà chủ quan giúp Ánh Nguyệt hại mình. Biết được thời gian biểu của Kỳ Thư sẽ sử dụng thời gian giải lao để giải quyết nhu cầu, cho nên đám Ánh Nguyệt vẫn luôn chờ cơ hội, đợi đến lúc Kỳ Thư vừa bước vào phòng vệ sinh liền khóa chốt ở bên ngoài kèm theo tiếng cười ha hả. Khi Kỳ Thư giật mình quay đầu, còn chưa kịp định hình chuyện gì đang xảy ra thì một gáo nước lạnh từ trên đầu dội xuống như thác nước khiến

cô bị ướt từ đầu đến chân, không nơi nào là không dính nước.

Đúng lúc này tiếng trống vào học vang lên, bên ngoài chỉ nghe thấy thấp thoáng tiếng Ánh Nguyệt nói:

“Mau đi thôi. Nó không mở được cửa đâu, chạy đằng trời. Ha ha!!!”

“Làm cái trò gì vậy? Mau mở cửa ra!” Lúc này mới phát hiện ra nước trên người cô bốc mùi kỳ quái, là mùi của nước tiểu. Kỳ Thư bên trong phòng bị khóa trái của điên cuồng đập cửa. Toàn thân bị ướt sũng hôi hám, bên ngoài dường như không có một ai nữa chỉ còn cô kêu gào trong vô vọng.

Kỳ Thư run rẩy vì nước lạnh, nhìn căn phòng bị đóng chặt cửa tối đen như mực, ngoài cô ra không cảm nhận bất cứ sinh khí nào khác, trong không khí chỉ nghe tiếng nước nhỏ giọt và tiếng gió bên ngoài đập cánh cửa kêu kèn kẹt, bất giác trong lòng dấy lên nỗi sợ hãi đến mức ngộp thở. Cô ngồi thụp xuống ôm chân bó gối thờ không ra hơi. Không gian kín này như thể ngày một nhỏ lại muốn giết chết cô.

Bố mẹ ơi con sợ. Ai đó hãy cứu tôi, Khang Vũ mau cứu tớ với...

Trong lúc cô chơi với mong được ai đó cho cô một tia sáng liền nghe bên ngoài có tiếng gọi quen thuộc:

“Kỳ Thư! Cậu đâu rồi, mẹ kiếp lớp trưởng mà dám trốn học vậy đó hả, có ra đây không thi bảo.”

Như kẻ đuổi nước vỡ được cốc, Kỳ Thư liền đập mạnh vào cánh cửa gọi lớn: “Tớ ở đây, ở đây. Mau cứu tớ.”

Quả nhiên Khang Vũ nghe được tiếng của cô, cánh cửa bên ngoài bị cậu đá văng nhảy vọt vào mới phát hiện ra cánh cửa phòng vệ sinh duy nhất bị khóa trái, cậu vội vàng mở cửa ra đã nhìn thấy Kỳ Thư ôm đầu ngồi một góc bên trong, cả thân mình ướt sũng, mái tóc dài bết dính lại với nhau, đôi mắt đỏ hoe chực khóc. Cả người cậu như muốn phát điên:

“Là đứa nào làm cậu thành ra như vậy? Đứa nào???”

Kỳ Thư nhìn thấy Khang Vũ mừng rỡ níu lấy tay áo cậu không nhận nổi mà òa khóc.

“Nín ngay! Khóc cái gì mà khóc. Có phải con nhỏ lần trước đánh cậu không? Tớ sẽ cho nó trực tiếp uống nước sông!!!” Khang Vũ tức giận gào lên. Nhìn cô khóc cậu càng tức.

Biết Khang Vũ tính nóng nảy đã nói là làm cô liền nín khóc tóm lấy áo cậu giữ lại: “Không được đâu, đây là trường học cậu muốn bị đuổi học hay sao? Cậu mà bị đuổi học ai đi học cùng tớ đây.”

“Hừm!” Khang Vũ nén bực tức xuống, không vui nói: “Lũ khốn kiếp, đáng ra tớ phải ra tay mạnh hơn với bọn chúng.”

Hậm hực quay sang nhìn Kỳ Thư liền thấy cảnh cô co ro ôm lấy thân, tấm áo trắng mỏng manh dính sát vào làn da thiếu nữ lộ ra áo con màu trắng che đi xuân xanh ở bên trong. Thấp thoáng dưới mảnh áo ướt nhẹp là làn da trắng nõn không tí vết. Cảnh tượng này vô tình khiến cho tim Khang Vũ đánh thịch một cái, mặt lập tức đỏ lên như cháo nóng liền linh động quay mặt đi cời nhanh áo khoác ra ném vào mặt cô gắt gỏng:

“Mau đi thay đồ đi.”

“Tớ...không có đồ.” Kỳ Thư nhận ra ánh mắt của Khang Vũ vừa lúc này nhìn vào đâu, cô xấu hổ vội vàng khoác áo của cậu lên người, chiếc áo vẫn còn vương mùi của cậu đó. Hấp tấp nói: “Sang phòng y tế, bên kia tớ nhờ được cô mượn đồ thể dục.”

Khang Vũ không quay đầu mà chỉ ừm một tiếng bước đi, coi như hạ hỏa mà dẫn Kỳ Thư đến phòng y tế, chỉ là đi được nửa đường liền nghĩ điều gì đó lại đi ngược về phía lớp học.

Giáo viên và học sinh ở lớp đang tập trung vào công việc của mình với bài giảng khô khan trên bảng lúc này liền bị bóng hai người đứng ở trước cửa làm cho giật mình. Tất thấy nhìn Kỳ Thư ướt sũng lại bốc mùi liền kinh ngạc nhìn nhau:

“Thưa thầy, em....”

“Thưa thầy bạn Kỳ Thư bị ốm, xin nghỉ tiết này, em đưa bạn đến phòng y tế.” Coi như vẫn nhớ vị trí lớp trưởng của cô không dám đi mà không xin phép, Khang Vũ mới đưa hiện vật đến lớp trực tiếp xin nghỉ.

“Kỳ Thư! Ai làm cậu thành ra như vậy?” Bùi Tuyết, Thùy An nhìn thấy cô như vậy liền tức giận đập bàn.

“Còn ai nữa chắc chắn là nhỏ Ánh Nguyệt, nó dọa đánh Kỳ Thư mấy lần rồi còn gì.” Nhã Uyên siết chặt tay cắn môi tức giận nói.

“Này! Đây là đầu trường hả, các em coi tôi là cái gì? Mau ngồi xuống. Khang Vũ đưa bạn đến phòng y tế, tôi cho hai em nghỉ tiết này.” Thầy giáo lớn tiếng quát tháo nhưng nhìn tình trạng Kỳ Thư biết rằng không ổn liền cho phép nghỉ. Khang Vũ và Kỳ Thư vừa đi khuất thì đám Bùi Tuyết mặt mày đăm đăm lửa giận cắn bút bắt đầu bàn bạc to nhỏ kế hoạch trả đũa cho Kỳ Thư.

Đến được phòng y tế, quả nhiên cô giáo ở đó giúp cô mượn được một bộ đồ thể dục, vừa vặn cho cô tắm rửa thay đồ, lại không ngăn ngại đuổi Khang Vũ về lớp để hỏi rõ nguyên nhân.

Khang Vũ bị đuổi lại không chịu về mà đứng ở bên ngoài canh gác, khuôn mặt bức dọc không ít lần nhàu mảy khiến cho ai thấy đều nghĩ đến có biến.

Khang Vũ đứng một hồi, đột nhiên thấy thầy giám thị hùng hổ đi tới xông thẳng vào phòng y tế, khuôn mặt cực kỳ giận dữ chỉ thẳng vào mặt Kỳ Thư:

“Lên phòng giám thị ngay cho tôi!!!”

Thầy giám thị với cặp kính dày cộm và làn da nhăn nhúm đen sì không đẹp mắt ra lệnh. Nhìn thấy thầy giám thị tìm tới với bộ dáng tức giận như chuột giẫm phải đuôi khiến cho cô không khỏi nghĩ đến bảo đã tới rồi. Cô đột nhiên hoảng sợ, lón ngằn này chưa có ngày nào náo động như hôm nay. Cô đành vừa lùi thui theo thầy đến phòng giám thị vừa run lẩy bẩy không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

“Đây, nguyên nhân mà các em trở thành côn đồ đến đây rồi, có giỏi thì cãi nhau nữa đi! Đánh nhau nữa đi!!!”

Thầy giám thị bước vào phòng kéo Kỳ Thư vào trước đám Bùi Tuyết, Thùy An và Nhã Uyên đang tóc tai tán loạn, mặt mày trắng xức, áo quần nhăn nhúm xộc xệch. Bên cạnh là đám Ánh Nguyệt và hai cô gái khác cũng tình trạng tương tự. Nhìn qua cũng biết hai bên đã xảy ra một cuộc chiến ẩu đả, đích thị là võ ‘cào mặt’ giữa các cô gái.

Kỳ Thư nhìn đám Bùi Tuyết xót xa: “Sao lại thành ra như vậy?”

Đã mất công đánh nhau thì phải đánh cho ba người kia ngất luôn chứ, cô rất muốn nói ra nhưng vị trí của cô trong mắt giáo viên rất tốt, chữ lên cổ liền nuốt ngược trở lại.

“Thưa thầy là do mấy chị này đánh bạn Kỳ Thư trước, chúng em chỉ là đánh trả thôi.” Bùi Tuyết đứng chuẩn bạo gan lớn lối nói.

“Lần trước đánh Kỳ Thư, lần này lại nhốt bạn ấy vào phòng vệ sinh dội nước. Thầy xem...” Thùy An bức tức nói.

Thầy giám thị nhìn Kỳ Thư phải mặc đồng phục thể dục liền liếc một cái sắc lẹm sang đám Ánh Nguyệt: “Có phải các em làm không?”

“Không, tuyệt đối không phải, oan cho chúng em quá thầy ơi...” Ánh Nguyệt một mực phủ nhận ra vẻ oan uổng đáp.

“Kỳ Thư! Em có nhìn thấy Ánh Nguyệt nhốt em vào phòng không?”

Bị thầy giáo chất vấn, Kỳ Thư liền cứng họng không dám mở miệng. Nếu cô nói có thì chắc chắn là nói dối, cô chỉ nghe tiếng Ánh Nguyệt đầu tạt mặt nhìn thấy. Nếu cô nói không thì đám Bùi Tuyết sẽ vì cô mà chịu phạt. Phải làm sao đây?

Khang Vũ đứng sẵn ở ngoài cửa nghe hết cuộc đối thoại, vì lo lắng mà vẫn đi theo Kỳ Thư đến đây, nghĩ đến bản thân vào chịu thay Kỳ Thư đòn này còn hơn để thanh danh cô bị vấy bẩn. Chỉ là cậu vừa bước một chân vào tính chen ngang nhưng ngay lúc đó lại có một bóng người khác nhanh hơn cậu một bước, chớp mắt đã đứng ở trong phòng đồng đặc nói:

“Thưa thầy là lỗi của em!” Lúc này có một giọng nam trầm ấm lên tiếng từ sau lưng Kỳ Thư.

Lúc quay đầu cô bắt gặp một người con trai cao hơn cô một cái đầu, làn da trắng và cơ thể gầy đúng chuẩn một chàng thư sinh học giỏi cần cù của trường. Người này tên Thế Tuấn, hơn Kỳ Thư hai khóa, lớp trưởng của lớp Ánh Nguyệt rất nổi tiếng với thành tích học tập đáng nể. So với đám Ánh Nguyệt, Thế Tuấn được giáo viên nể trọng hơn ba phần.

Thấy Thế Tuấn đột nhiên xông vào nhận lỗi, thầy giám thị liền cau mày: “Sao lại là lỗi của em?”

“Vi em quản lớp không tốt, khi các bạn đánh nhau không kịp ngăn cản, là lỗi của em ạ.” Thế Tuấn không những tài hoa mà còn là người rất kín kẽ và tốt bụng, ngoài ra còn rất thông minh cho nên vừa nhìn qua đã biết mọi chuyện thực hư như thế nào mới tự mình nhận lỗi.

Kỳ Thư và đám Bùi Tuyết, Ánh Nguyệt ngờ ngác nhìn Thế Tuấn như sinh vật lạ, trần đời còn có người vừa tài ba vừa tốt bụng như thế này ư? Loài người từ khi nào trở nên tốt đẹp như vậy?

Phút chốc mà bị hoa mắt, Kỳ Thư không khỏi mơ hồ nhìn thấy cả con người Thế Tuấn như phát ra tia sáng thần kỳ. Lần đầu tiên cô cảm thấy trước một người con trai bản thân lại nhỏ bé như vậy.

“Không phải đâu, là lỗi của em đã khiến bạn bè hiểu nhầm, anh không cần phải nhận lỗi dùm cho em đâu.” Kỳ Thư không muốn Thế Tuấn mang tiếng xấu liền đứng ra nhận lỗi.

Thế Tuấn nghe giọng nói ngọt ngào lạnh lạnh liền quay đầu, nhìn Kỳ Thư bằng ánh mắt hiền lành:

“Không sao là lỗi của anh.” Lại nhìn thấy giám thị nghiêm túc nói: “Trách nhiệm em xin chịu, mong thầy bỏ qua cho các bạn.”

Thầy giám thị thấy tình hình này liền chỉ thẳng mặt Kỳ Thư và Thế Tuấn quát:

“Hai em đều là lớp trưởng, là bộ mặt của lớp, là cán bộ gương mẫu mà lại để xảy ra cái tình trạng bạo lực học đường này. Tôi thật quá thất vọng. Thế Tuấn về viết bản kiểm điểm, chuyện này em cũng có lỗi. Kỳ Thư, tôi sẽ đề nghị giáo viên chủ nhiệm cách chức lớp trưởng của em. Còn đám đánh nhau, các em bị đình chỉ học một tuần!!!”

Thầy giám thị hạ chi xuống như đánh một bạt tai xuống mặt mọi người, đám Ánh Nguyệt kinh hãi một chút nhưng không lên tiếng chỉ len lén nhìn Thế Tuấn tỏ vẻ hối lỗi. Còn đám Bùi Tuyết, Thùy An, Nhã Uyên nghiêng răng kèn kẹt tỏ vẻ tức tối nói:

“Chúng em đình chỉ học cũng được nhưng sao lại phải cách chức của Kỳ Thư, bạn ấy đâu có làm gì sai?”

Thế Tuấn cũng có vẻ không hài lòng vì hình phạt quá nặng liền lên tiếng: “Mong thầy xem xét lại, Kỳ Thư thành tích học đều rất tốt lại không gây ra náo loạn gì, em ấy cũng rất giỏi quản lớp, thầy có thể bỏ qua lần này được không ạ?”

Nghe Thế Tuấn nói, Kỳ Thư càng bất ngờ. Không phải đây là lần đầu tiên cô và anh gặp nhau sao? Sao anh lại biết rõ về cô như vậy? Lại còn lên tiếng bênh vực giúp nữa chứ? Rốt cục anh đến từ hành tinh nào?

“Khỏi phải bênh. Nếu không phải vì Kỳ Thư thì sao lại có đánh nhau, tôi cho cách chức đã là nhẹ lắm rồi.” Nói rồi còn không quên trừng mắt với Kỳ Thư, như khẳng định rằng quyết định của ông là công tư phân minh, không e sợ quyền thế từ gia đình Kỳ Thư: “Có bố em hay không tôi không quan tâm, phạt là phạt, chấm hết.”

Thầy giám thị là con người bảo thủ, đôi lời của mọi người ông ấy sẽ không để vào tai. Cho nên chức danh lớp trưởng của Kỳ Thư vì vậy mà mất đi.

Khang Vũ đứng bên ngoài nghe hết tất cả chuyện, bàn tay cậu nắm lấy vạt áo, ánh mắt không dấu buồn khổ, cậu ngửa đầu cười cay đắng, quyết định không đi vào nữa mà im lặng bỏ đi.

Đợi cho thầy giám thị rời đi, Thùy An mới buồn bã nói:

“Xin lỗi Kỳ Thư. Đã để cậu phải mất chức.”

“Nói cái gì vậy chứ. Tự đứng lại vì tớ mà bị đình chỉ học, tớ....thật xin lỗi...”

.....

Đôi lời qua lại dành trách nhiệm về mình. Đám Bùi Tuyết và Kỳ Thư meo meo ôm nhau cảm động trong lòng. Lúc hoạn nạn mới nhận ra họ tốt với nhau đến như thế này, hình phạt kia coi như cũng đáng.

Mãi mê tụng chữ thì chợt nhớ đến Thế Tuấn, Kỳ Thư liền quay lại đã bắt gặp anh vẫn chăm chú nhìn theo cô. Bỗng chốc trong tim lạc mất một nhịp vì ánh mắt của anh, cô ngại ngùng bước đến nói:

“Cảm ơn anh đã vì bọn em mà chịu phạt.”

“Không có gì đâu, để em mất chức lớp trưởng anh còn thấy có lỗi đây.” Thế Tuấn nhẹ nhàng mỉm cười. Tư thái đứng thẳng người với đôi mắt biết nói kia khiến cho tâm tư Kỳ Thư bất chợt rối bời.

“Lớp trưởng chỉ là chức danh, làm hay không làm đối với em không quan trọng, bây giờ có thể nhàn hạ hơn rồi.”

Nhìn Kỳ Thư vô tư như vậy, Thế Tuấn liền bật cười. Nụ cười của anh sáng chói và đẹp đến lạ thường khiến cho tim của Kỳ Thư lần nữa, lần nữa trật nhịp.

“Em thông minh tài giỏi như vậy có gì không làm được. Thôi em về lớp đi, vào học rồi kia.” Thế Tuấn nhẹ nhàng nhắc nhở.

Kỳ Thư lúc này mới chợt nhớ vừa nghe tiếng chuông vào học, cô vội vội vàng vàng chào từ biệt rồi chạy biến đi, không để anh nhìn thấy đôi má đỏ ửng của mình. Cũng chẳng kịp nhìn thấy được đôi mắt của anh in hằn trên vết chân vội vã của cô đến khi mất hút.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Đẹp Nhất Nở Rộ Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Tuyên bố phế bỏ chức danh lớp trưởng của Kỳ Thư được tung ra, cả lớp của cô được một phen lộn xộn. Kỳ Thư vốn dĩ ngồi ở vị trí này một tay che cả bầu trời, dầm dùi gạt đi mọi tội lỗi của đám học sinh quậy phá, mặc sức mà chơi đùa. Bây giờ cô mất đi vị trí, đám học sinh lại coi như mất đi một bức tường chắn cho nên không thể không lộn xộn.

“Là mấy nhóc đó đánh cậu, sao cậu lại chóp mắt trở về dân thường như thế được, như vậy mà cậu cũng chấp nhận được à???”

Người phần nộ ngoại trừ đám Thùy An đó là đám học sinh quậy phá lo lắng cho tương lai của chính mình đang mặt đen như đất nòi nói.

“Quan trọng gì đâu, sao mọi người cứ làm quá lên vậy? Làm dân thường nhân nhà biết bao nhiêu. Các cậu cũng đỡ bị tố thị uy tốt quá còn gì.” Khác với

sắc mặt nghiêm trọng của mọi người, Kỳ Thư xem chừng rất nhàn nhã chốc chốc lại tỏ vẻ trầm ngâm.

“Có thật là cậu không để bụng?” Khang Vũ nãy giờ im lặng ngồi bên cạnh đột nhiên lên tiếng.

“Thật.”

“Vậy mặt cậu như đít khi là có ý gì?”

Kỳ Thư tiện tay cầm lấy cuốn sách đánh vào đầu Khang Vũ cái bốp, kèm theo một cú liếc xéo: “Người ta đang bị tiếng sét ái tình đánh trúng, đít khi cái đầu cậu ấy.”

Nghe câu này của Kỳ Thư, Khang Vũ liền bật cười quên cả chuyện chức danh của cô mà chỉ thẳng mặt: “Trời đang nắng sao lại có tiếng sét đánh trúng, cậu bị đám kia dội nước giờ nào cũng bị ủng luôn rồi hả?”

“Này thì ứng.” Kỳ Thư tức giận ném hần quả sách về phía Khang Vũ. Tò về giận dữ. Giây phút nhìn thấy mặt Kỳ Thư đỏ lên, Khang Vũ đột nhiên nhận ra lời cô nói có mấy phần là thật. Nụ cười của cậu im bất ngưng trọng dò hỏi:

“Là ai?”

“Tớ chỉ nói cho cậu thôi đấy nhé.” Kỳ Thư ra dáng chừng chặc, nhích mông ngồi gần Khang Vũ nhỏ nhẹ nói: “Đồ ngốc, ý tớ là tớ có người thầm thương ròi.”

“Ngô Tôn?” Nhân vật út bên Đài Loan đó coi như có số, khiến cho cô ngưỡng mộ đến mức điên cuồng như vậy.

Kỳ Thư cắn môi nhin không nổi quát: “Cậu ngốc vừa thôi!!! Không phải là Ngô Tôn mà là người ở gần ngay trước mặt tớ bằng xương bằng thịt có biết không???”

Ngay gần? Bằng xương bằng thịt? Không lẽ cô đang ám chỉ cậu sao?

Nghĩ đến điều này bỗng chốc máu trong cơ thể Khang Vũ sôi sùng sục, bên góc trái ngực có tiếng tim bình bịch không đều đặn, cả khuôn mặt phút chốc đỏ ửng lên lan đến tận mang tai. May mắn là làn da rám nắng của cậu coi như một màng bảo vệ, bây giờ có đồ chứng nào người ngoài nhìn vào cũng chẳng thể phân biệt nổi.

Cậu ngại ngần không dám nhìn mặt Kỳ Thư, cũng chẳng rõ cảm xúc bây giờ là như thế nào. Cậu mỗi ngày đều nhận được thư tình, có đôi khi một vài bạn nữ trực tiếp tỏ tình nhưng cậu lại không có được cảm xúc như vậy. Bây giờ Kỳ Thư chỉ nói một câu, cậu lại bắt đầu thấy hoảng hốt nhưng cho dù hoảng hốt đến mấy cậu cũng biết được bản thân đang vui mừng cỡ nào.

Là một đáng nam nhi sao có thể để cho Kỳ Thư mất công bày tỏ buồn được, nếu cô muốn thương thầm cậu thì cứ thương thầm đi, cậu cho phép.

“Ồ....cái này....tớ...” Khang Vũ ngại ngần nửa ngày cuối cùng cũng chịu ngẩng đầu đối diện với Kỳ Thư, chỉ là lúc này không thấy cô ngồi bên cạnh nữa mà đang cùng với đám Thủy An đứng cạnh cửa sổ hào hứng nhìn ra bên ngoài.

“Xem gì vậy?” Lúc cậu bước đến mới nhìn thấy bên ngoài là đám đàn anh đang chơi đá bóng trước lớp của cậu, đội bóng kia tập trung những nam sinh ưu tú nhất của trường trong đó có Thế Tuấn. Đội hình đẹp mắt đến lạ kỳ thu hút mọi ánh nhìn của đám con gái, trước đây Kỳ Thư không đến mức mất công đi ngắm trai như thế này nhưng bây giờ cô lại mặt dày đá đám con gái sang một bên dành đứng ở vị trí đẹp nhất ngắm nam thần chơi bóng.

“Giờ đá bóng tớ đá còn giỏi hơn thế.” Nhìn sắc mặt hào hứng cổ động và đôi mắt lấp lánh của cô nhìn đám đàn anh chơi bóng, trong lòng Khang Vũ khó chịu như kiến cắn.

“Cậu đá giỏi hay không liên quan gì. Vấn đề là người đó đá bóng hay làm cái gì cũng thấy đẹp, cũng thấy hay, cũng thật giỏi.” Kỳ Thư coi Khang Vũ là bạn thân nên không dấu diếm mà trực tiếp bộc bạch.

“Người đó?”

Kỳ Thư chỉ tay về hướng Thế Tuấn đang mặc đồng phục, trên trán mồ hôi nhỏ giọt chạy theo quả bóng nhưng nụ cười vẫn túc trực trên đôi môi thanh tú kia.

“Phải, là tiếng sét ái tình của tớ, anh Thế Tuấn. Cậu biết không hôm qua tớ gặp anh ấy ở....”

Đối với cô là tiếng sét ái tình nhưng đối với Khang Vũ là sét đánh ngang tai. Vậy chẳng lúc này cô nói người thầm thương không phải là cậu mà là đàn anh Thế Tuấn sao? Bỗng chốc Khang Vũ đứng như trời trồng không nghe thấy Kỳ Thư nói thêm gì nữa. Cậu tưởng bờ quá nhiều rồi.

“Ồ....cũng được.” Khang Vũ thấy Kỳ Thư nói rất nhiều, chủ yếu là lời khen dành cho Thế Tuấn chỉ biết ngốc nghếch đáp.

“Cũng được là thế nào. Anh ấy quá xuất sắc ấy chứ. Ôi mối tình đầu đơn phương của tớ.” Kỳ Thư giả bộ ôm lấy ngực mà nói không để tâm đến sắc mặt âm ảm thê lương của Khang Vũ.

Cậu không nói nhiều chỉ im lặng giữa chính những cảm xúc mà cậu tự bày ra.

Những ngày sau, Kỳ Thư lại dần dần biến thành một tên gián điệp, cùng Thùy An lén lút theo dõi hành tung của Thế Tuấn, bất kể anh đi đâu làm gì cô cũng đều nắm trong lòng bàn tay. Có những đêm đi học thêm về lại gặp anh học lớp kế bên, không màng quan tâm Khang Vũ vẫn luôn đợi cô về cùng mà lao đến bắt chuyện với Thế Tuấn, cùng anh rảo bước trên con đường sỏi đá. Bỏ quên bóng hình lặng lẽ ở phía sau.

Thế giới mà Thế Tuấn mang lại cho Kỳ Thư đầy màu sắc và sinh động đủ khiến cho cô cảm tạ trời đất vì hôm đó Ánh Nguyệt gây chuyện, cô mới có thể làm quen với Thế Tuấn. Mỗi ngày đều tràn ngập tiếng cười vui vẻ, đến mức bóng dáng của anh hoàn toàn che lấp hình bóng người bạn thân Khang Vũ.

Cậu là người ngồi cùng bàn với cô, có thể nhìn thấy lúc cô cười tủm tỉm vì nhớ đến anh, lúc cô lục lọi trong ngăn bàn để mong sao có một bức thư tình là của anh, lúc cô mơ màng ngủ gọi tên anh. Tất cả mọi thứ mà Thế Tuấn mang lại đã khiến cho gương mặt thiếu nữ đó luôn rạng rỡ. Cũng làm cho Khang Vũ ngày một ít nói, dần dà trở nên trầm tư.

“Anh Thế Tuấn giỏi quá, bài khó vậy mà cũng giải được. Đúng là nam thần, là nam thần.”

“Hôm nay anh Thế Tuấn sẽ dạy tớ chơi đá bóng. Ôi, nhìn anh ấy đá chắc tớ trụ tim mất.”

“Trời ơi cậu không biết đâu, anh Thế Tuấn ngẫu cực ngẫu, một mình trị được đám cá biệt lớp Phi Long....”

.....

Mỗi câu chuyện được mở trên môi Kỳ Thư đều là về Thế Tuấn, mà người nghe đều phải là Khang Vũ. Cô không nhận ra cậu ít lời hơn trước vì bị tình yêu đầu che mờ mắt, cũng không nhận ra cậu không còn đi bên cạnh cô nữa mà đều bước đằng sau, cách xa đến ba mét. Đến lúc cô nhận ra thì mọi thứ đã dường như trôi đi quá xa.

Kỳ Thư không rõ tại sao lại xuất hiện khoảng cách này, cũng chẳng biết Khang Vũ có chỗ nào không vừa ý với cô, cũng chẳng biết tại sao cậu không buồn đùa giỡn với cô như lúc trước nữa. Những bức thư tình trong ngăn bàn cô lại trở về, không còn đồ ăn vặt như lúc trước. Mọi thứ dường như quay về thời kỳ ban đầu khi cô và Khang Vũ chưa thân nhau.

Cô không rõ nhưng lại không dám hỏi, từ lúc quen biết Khang Vũ đây là lần đầu cậu trở nên lạnh nhạt với cô như vậy. Dường như Khang Vũ đang xây một bức tường ngăn cách giữa họ, khiến cho Kỳ Thư không thể nào xâm phạm tới được nữa.

Lễ tổng kết năm lớp bảy là một ngày buồn thảm hại của Kỳ Thư. Nếu như không phải cô sau khi kết thúc buổi, chuẩn bị một bó hoa đến chúc mừng Thế Tuấn tốt nghiệp cấp hai thì cô cũng chẳng hề biết rằng anh đang sắp rời khỏi thị trấn này.

“Bố mẹ anh đã sắp xếp cho anh lên tỉnh học hết cấp ba rồi thi đại học ở đó.” So với một trường ở xã hẻo lánh thì trường tỉnh là nơi phù hợp nhất cho một học sinh có thành tích xuất sắc như Thế Tuấn, định hướng của bố mẹ anh ai cũng có thể hiểu được.

Kỳ Thư nghe tin liền cảm nín không nói nên lời, cô chỉ vừa mới quen biết anh hai tháng, số lần gặp nhau nói nhau đôi lời cũng thực hiếm hoi, cô còn nghĩ đến viễn cảnh một ngày nào đó sẽ sang trường cấp ba to tỉnh với anh, vậy mà mọi thứ đổ bể chỉ trong một cái chớp mắt.

“Kỳ Thư....anh....” Đứng trước mặt cô, Thế Tuấn ngập ngừng hồi lâu lại chẳng thể nói tiếp, ánh mắt ánh nhìn cô có chút không đành lòng.

“VẬY....CHÚC ANH ĐI MẠNH GIỎI. ANH ƯU TÚ NHƯ VẬY SỚM MUỘN CŨNG SẼ ĐẬU ĐẠI HỌC, TRỞ THÀNH NIỀM TỰ HÀO CỦA THỊ TRẤN NÀY....” Lấy lại được bình tĩnh, Kỳ Thư nở nụ cười nhẹ nhàng thật tâm chúc cho anh.

“Cảm ơn em, em cũng vậy nhé. Anh tin rằng cô gái thông minh như em có thể thành công.” Thế Tuấn nở nụ cười thật tươi như ngày đầu cô nhìn thấy anh ở phòng giám thị. Có thể lưu giữ một khoảnh khắc này đối với cô là điều quý giá.

Cô thà để anh đi như vậy mà không biết tình cảm cô dành cho anh còn hơn bị anh từ chối rồi không thể làm bạn với anh được nữa. Ôm lấy suy nghĩ đó, cô mới có thể vui vẻ tiễn anh lên đường.

Ngày anh lên xe rời khỏi thị trấn là một ngày có mưa phùn, anh mặc một chiếc áo khoác mỏng màu đen bên trong là áo pull ngắn tay, mang trên vai là balo lớn và một ít hành lý xách tay. Bố mẹ và bạn bè tiễn anh rất nhiều, học sinh ưu tú như anh rất được lòng mọi người, cho nên anh đột ngột rời đi khiến ai cũng tỏ vẻ tiếc nuối. Hôm đó Kỳ Thư đến sớm nhưng giữa dòng người tiễn anh, cô chỉ là hạt cát nhỏ bé không đáng để ý đến, cô chỉ lặng lẽ đứng từ xa nhìn anh lên xe.

Thế Tuấn vừa yên vị lại liếc trái liếc phải tìm kiếm bóng dáng Kỳ Thư, thấy cô lùi thui đứng một mình liền gọi đến.

“Cố gắng học nhé....” Gọi cô đến nhưng lại chẳng biết nói gì với cô, anh ngồi trong xe nhòai đầu ra cửa sổ nhỏ nhẹ cười.

“Vâng, em sẽ cố.” Cô không biết tại sao anh lại luôn dịu dàng với cô như vậy nhưng trong mắt cô anh đã dần trở thành thần tượng cao vời mà cô khó có thể chạm tới.

Thế Tuấn bị chủ xe nhắc nhở sắp khởi hành liền không nghĩ ngợi vờn tay ra chạm vào đầu cô xoa nhẹ, anh nở một nụ cười thật tươi hít một hơi nói:

“Một ngày nào đó chúng ta trưởng thành, anh muốn nhìn thấy em rạng rỡ nhất có thể. Cho dù có khó khăn thế nào đi nữa, em vẫn mãi ưu tú trong mắt anh vì đối với anh, em chính là bông hoa đẹp nhất thị trấn này.”

Chiếc xe đưa anh đi khuất sau con đường dài đầy khói bụi mang theo những rung động đầu đời.

Mối tình đầu của Kỳ Thư đã chấm dứt như vậy, một cách đơn giản, dịu dàng pha lẫn ngọt ngào. Thanh xuân của cô nhờ có anh tô thêm một màu sắc rực rỡ.

Sau này mỗi lúc nhớ đến Thế Tuấn, Kỳ Thư đều mang theo một nụ cười như dành tặng cho mối tình đầu đẹp đẽ. Mỗi lúc như vậy cô đều nhớ đến câu nói mà mỗi ngày sau khi anh đi, cô đã viết hàng nghìn lần lên nhật ký:

"Tôi đã bỏ lỡ tình yêu đầu đời. Mất đi tình yêu, tôi mất luôn tri kỷ. Bỏ ngọc tên anh, tôi gây thương nhớ cả bầu trời xanh. Làm hỏng ký ức, tôi mất anh rồi, người ơi..."

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Đẹp Nhất Nở Rộ Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Khoảng thời gian im lặng giữa Kỳ Thư và Khang Vũ khiến cho cô cảm giác như mất đi một người bạn. Sự khó chịu khi ngay cả đụng mặt cũng khiến cho Khang Vũ không thuận mắt làm Kỳ Thư bứt rứt không biết cách nào để xoay chuyển. Nhưng cô cũng có lòng tự trọng, nếu cậu đã không muốn cô hà tất phải bám víu lấy cậu. Cho nên tình bạn giữa họ càng không có lối thoát.

Đối với học sinh, lớp tám là khoảng thời gian có thể chuẩn bị những kiến thức cần thiết cho kỳ thi tốt nghiệp lớp chín, vì vậy bố mẹ Kỳ Thư sớm đã chuẩn bị cho cô lớp học thêm vào các buổi chiều tối.

Thầy giáo dạy thêm sống ở một khu vực ít dân, không có đèn đường. Ban đêm khi đi học cô cùng đám bạn sẽ cùng nhau soi đèn để đi học. Vào những năm này xã hội tương đối an toàn, trẻ nhỏ và học sinh có thể thoải mái đi bộ đến trường mà không cần đến người lớn đưa đón, lại là thị trấn ít người mà chân thật luôn tận tình giúp đỡ cho nên đi học bạn đêm đều là cô đạp một chiếc xe đạp mà đi.

Mỗi đêm học đều rất lạnh, đường xá tối mịt mù. Có những đêm mưa rét buốt, mọi người đều ôm nhau mà đi tìm kiến thức.

Có một đêm mưa lất phất, cha mẹ lo con ốm đau để con cái họ ở nhà, riêng Kỳ Thư cương quyết đi học dù bạn bè đều nghỉ hết, cô vẫn chăm chỉ vẫn đi học thêm như thường. Đó là một đêm với ngàn con gió lạnh ê buốt, Kỳ Thư hí hục trên con đường đất đá lổm nhổm, chiếc xe đạp của cô kêu lên từng tiếng lạch cạch vang lên giữa đêm đen cùng theo đám lá rơi rụng rên rặt mặt đường, chiếc áo mưa theo gió kêu phàn phật pha thêm những âm thanh hỗn độn. Ngay lúc này bỗng nhiên cô nghe thấy tiếng bước chân của nhiều người đang chạy phía sau lưng, khi giật mình quay đầu, cô thấy một đám thanh niên lạ mặt đang mang áo mưa chạy phía sau hướng về phía cô.

Tim hoảng hốt đánh thịch một tiếng, sợ rằng nguy hiểm đang đến với mình mà theo bản năng dè dặt lên bàn đạp cố sức đạp nhanh nhất có thể trên con đường xóc kia. Cô càng đạp, phía sau tiếng bước chân càng dồn dập, càng kẻ sát. Mưa như cần đường liên tục đập vào mặt cô đau điếng, tim cô đập nhanh đến mức không thể thở nổi, bấp chân vì đột ngột tăng tốc mà căng cứng nhói lên chút đau, bàn tay run rẩy như chực rời khỏi thân thể. Hoảng hốt đốt cháy tim gan cô, cứ như rằng chỉ cần chậm một chút đám người kia sẽ vồ lấy cô.

Cho dù run rẩy, bấp chân đau điếng thế nhưng cô không thể dừng lại, trong tâm trí cô chỉ có một suy nghĩ phải đạp, đạp thật nhanh, gần đến nhà thầy rồi, gần đến nơi rồi.

Bình bịch!

Tiếng bước chân như lao trên gió đã ngày càng kẻ sát, cô hoảng sợ không dám quay đầu thì đúng lúc này một bóng đen từ phía con hẻm nhỏ ở bên trái lao vụt ra chạy song song bên cạnh xe đạp cô, bóng đen vừa chạy vừa cất giọng:

“Chăm chỉ đi học quá nhỉ!!”

Là Khang Vũ, Kỳ Thư bất ngờ vì sự xuất hiện đột ngột này của cậu. Tại sao cậu lúc nào cũng có thể xuất hiện lúc cô nguy hiểm nhất? Ngay thời khắc cô hoảng sợ nhất?

Dường như giọng nói và cái bóng của Khang Vũ quá lớn, tiếng bước chân của đám thanh niên phía sau đột ngột dừng lại rồi chuyển hướng không đuổi theo Kỳ Thư nữa.

Cảm nhận được phía sau đã không còn bóng người rượt đuổi, Kỳ Thư mới dừng xe lại thở gấp như sắp đứt hơi. Giữa khung cảnh tối mịt và đầy mưa này, cô run rẩy túm lấy tay áo Khang Vũ như thể để cảm nhận được sự an toàn duy nhất. Cảm nhận được chỉ cần Khang Vũ còn ở bên cô, cô mới có thể nhận lấy sự bảo vệ tuyệt đối.

“May quá, may quá. Cảm ơn cậu Khang Vũ.”

Khang Vũ nhìn đôi tay run rẩy của cô đang tóm chặt lấy cậu gắt giọng nói: “Còn biết sợ tại sao còn đi học vào trời này? Đám kia nghỉ hết rồi còn mò đi

học làm cái gì? Bộ nghĩ một buổi thì cậu sẽ mất chữ luôn chắc? Tớ biết thừa cái tính ương bướng của cậu mới đi xem sao, không ngờ cậu đi học thật.”

Nghe cậu nói vậy cô mới biết, cậu không phải là vô tình đi ngang mà là đã ở đây sẵn để chờ cô. Nhưng đây là lần đầu nói chuyện sau mấy tháng cách mặt, sao cậu lại biết cô đi học thêm ở đây nhỉ?

“Cậu theo dõi tớ đấy hả?”

“Hâm Tớ đi mua đồ thôi.” Biết là bản thân buột miệng nói ra, kết quả lại dùng một câu thừa biết là nói dối để bao biện.

Kỳ Thư không phản ứng lại với lời nói dối đó, chỉ là cô cảm nhận được bức tường ngăn cách giữa cô và cậu nhờ có trận rượt đuổi vừa rồi đã bị đập vỡ. Cuối cùng cô đã có thể nói chuyện với cậu được rồi.

“Nhà thầy ở đây rồi, cậu về đi.” Chạy thực mạng một hồi cuối cùng đến được địa điểm một cách nhanh nhất, bây giờ cô mới phát hiện ra bản thân có thừa khả năng thi Olympic.

Khang Vũ không đáp lời chỉ giả vờ ngập rồi vặn mình quay đầu bỏ đi không thèm từ biệt cô, cứ như thể cậu vẫn còn giận cô chuyện gì đó.

Học xong buổi tối lại được ra về, Kỳ Thư cẩn thận dắt xe ra, nhìn con đường tối đen như mực lúc này bị rượt đuổi kia không khỏi vã mồ hôi hột. Trong đầu vẫn tưởng tượng đến đám thanh niên kia còn ẩn nấp đâu đó trong bóng tối chờ con mồi xuất hiện. Cô còn toan nhờ thầy giáo đưa ra đường lớn thì lúc này mới phát hiện ra một cái bóng quen mắt đang đứng bên ngoài cổng của Khang Vũ ngập dài nhìn cô chán nản:

“Về chưa? Cho tớ đi nhờ xe một đoạn.”

Vừa hay có cậu ở đây cô có thể an toàn rồi đi liền vội vã gật đầu đồng ý.

Trên con đường tối đã ngớt mưa, chỉ còn vài giọt nước đọng trên lá cây thỉnh thoảng bị gió thổi ngang rũ mình rơi xuống nhỏ trúng tấm lưng rộng của Khang Vũ. Con lạnh ê buốt kia phủ giá lên gương mặt Kỳ Thư. Cô thấp thoáng nhìn thấy một đốm lửa ở bên cạnh nhà thầy giáo trước khi rời đi, ngay khi nhìn thấy nó cô đã hiểu được từ lúc cô bước vào nhà thầy giáo cho đến khi ra về, Khang Vũ vẫn luôn ở bên ngoài, chờ cô cùng với đốm lửa leo lắt đó.

Trong lòng chợt dâng lên một nỗi niềm khó tả, cô bỗng thấy tấm lưng cậu như một người xa lạ. Một sự sợ hãi nào đó dấy lên trong lòng cô.

Bóng hai người ngồi trên xe đạp lướt mình trên khoảng không gian đen đặc với tiếng gió rung lên những tiếng kêu thê lương. Những cảm xúc đi qua ánh mắt hai người mỗi lúc một khác. Tiếng xe đạp kêu lạch cạch va chạm trên sỏi đá càng làm sự im lặng này thêm âm trầm.

“Khang Vũ này....cậu giận tớ chuyện gì sao?” Bỏ hết tất cả tự trọng Kỳ Thư cuối cùng cũng chịu mở miệng.

“Không có.” Khang Vũ hời hợt đáp.

“Vậy tại sao lại đột nhiên nghỉ chơi với tớ?”

“Không thích chơi với con gái nữa, thế thôi.”

Bỗng dưng cảm thấy bị tổn thương, Kỳ Thư đá vào chân cậu buộc cậu dừng xe, tức giận lớn tiếng:

“Đã không muốn chơi với tớ thì còn làm bạn với tớ làm gì? Hôm nay giúp tớ để làm gì? Tớ là đồ chơi của cậu à, muốn thì nhặt lên chơi không thì ném đi?”

Chưa từng nhìn thấy đáng vẻ tức giận đến mức này của Kỳ Thư, Khang Vũ giật mình một chút biết bản thân nói sai rồi nhưng không nhường nhìn cô đáp trả:

“La cái gì mà la, ai nói cậu tớ xem cậu là đồ chơi bước ra đây. Tớ chỉ là không thích cậu chơi với đứa con trai khác ngoài tớ. Ngứa mắt.”

“Tớ chơi với người khác thì liên quan gì đến cậu? Cậu cấm được tớ chắc.”

“Phải, tớ không cấm được cậu. Tớ khó chịu vì tớ thích cậu. Thế được chưa?”

Kỳ Thư không nhớ rõ biểu hiện lúc đó của cô như thế nào. Cô chỉ mơ hồ một chút trong tiềm thức về cảm xúc lúc đó, cảm xúc mà lời tỏ tình được phát ra từ miệng người bạn thân nhất là loại cảm giác khó tả như thế nào cô không biết dùng từ ngữ gì để hình dung.

Bối rối ư? Không, lúc đó cô khá bình tĩnh, không có dấu hiệu tim đập chân run.

Cảm động ư? Càng không. Cô nhìn cậu lúc đó chẳng qua có chút xa lạ với một người thường xuyên trêu đùa mình. Nếu đổi lại đó là Thế Tuấn, có lẽ cảm xúc của cô sẽ khác.

Hoang mang. Hoảng sợ.

Phải! Đó là hai cảm giác rõ ràng nhất lúc đó của Kỳ Thư. Cô hoang mang vì nhận ra những điều mà Khang Vũ đã làm đều là vì thích cô. Cô hoảng sợ là vì sự yêu thích đơn phương không hồi đáp này sẽ khiến cho cô mất đi cậu, mất đi tình bạn gần bó bấy lâu.

Chương 12

Không thể nói tình bạn giữa cô và Khang Vũ rạn nứt, cũng chẳng thể coi là hòa hợp. Kể từ sau khi Khang Vũ tỏ tình dưới trời đêm hôm đó, hai người đã chẳng thể nói với nhau câu gì. Chỉ là biểu hiện của cả hai đã có sự chuyển biến đáng kể. Điển hình như Kỳ Thư mỗi lần nhìn thấy Khang Vũ đều vô cớ tránh mặt, tuy rằng học cùng một lớp, ngồi chung một bàn nhưng cô lại không chịu nhìn cậu lấy một cái, lúc nào cũng tỏ vẻ bận rộn cắm cúi làm bài tập hoặc đi chơi. Tuy nhiên không hề Khang Vũ có cơ hội bắt chuyện. Cô càng lạnh mặt phũ phàng hơn sau khi trong trường xuất hiện một vài tin đồn lạ nói rằng cô và Khang Vũ đang hẹn hò.

Lúc biết chuyện này, Kỳ Thư quả thực tức giận. Trong cơn tức giận đó lại đâu không ít hoảng sợ. Cô không rõ mình sợ cái gì nhưng chỉ cần nhìn thấy bóng dáng Khang Vũ từ xa cô lại sợ đến chạy không kịp. Mặt mũi xanh lè. Từ khi quen Khang Vũ, đây là lần đầu cô thấy sợ cậu đến như vậy. Nỗi sợ này trở dậy lớn hơn khi bạn bè trong lớp càng cố ý gán ghép cô với Khang Vũ. Họ mua hoa, trái mận hết như một tiệc cưới và viết lên những tờ giấy vờ là thiệp cưới của cô và cậu. Càng không ngờ hơn đám Bùi Tuyết cũng đóng góp không nhỏ trong bữa tiệc này.

“Chúc mừng, chúc mừng. Trăm năm hạnh phúc nhé.”

“Đấy, tớ đã nói hai người này là một cặp mà không tin.”

“Giờ cả trường đều biết hai cậu hẹn hò rồi nhé....”

Nhìn mọi thứ được dàn ra, nghe những câu bông đùa của những đứa trẻ đó. Kỳ Thư tức giận đến mức run lên bần bật. Rốt cuộc là ai đã khiến cô trở thành trò cười như vậy?

“Tớ không có! Tớ và Khang Vũ chỉ là bạn bè bình thường....” Kỳ Thư hét lên, rất muốn có ai đó tin cô nhưng không, không một ai coi lời cô nói là sự thật.

“Người trong cuộc chứng nhận, sao có thể là bạn bè bình thường được. Ha ha.” Thùy An bật cười nói.

“Người trong cuộc?” Kỳ Thư ngờ ngác. Chẳng lẽ.....

Cô còn chưa kịp định hình thì bóng Khang Vũ lững lờ từ xa đi về phía cô và đám bạn. Rẽ qua đám người, cậu đứng trước mặt cô mỉm cười thân thiện, hết như cậu không hề để tâm đến chuyện xấu mà đám người kia làm ra. Sự việc càng trở nên nghiêm trọng hơn khi đám bạn kia nhanh tay đẩy Khang Vũ và Kỳ Thư về một góc, dùng bàn ghế chặn lại không cho cô có cơ hội thoát ra.

Lúc chạm vào Khang Vũ vì không gian quá chật, Kỳ Thư như bị dao kè cổ. Nỗi sợ hãi trong trái tim nhỏ bé bùng lên. Cô run rẩy không dám nhìn mặt Khang Vũ, cũng chẳng nói được lời gì từ tế vì vậy mà cô không rõ cảm xúc trên gương mặt cậu như thế nào. Chỉ nghe được loáng thoáng cậu nói vài câu.

“Nếu cậu muốn có thể trở thành bạn gái tớ.....” Và một vài câu gì đó. Nhưng đáp lại cậu không phải là câu trả lời mà là hai hàng nước mắt như bão lũ trôi trên gương mặt Kỳ Thư. Cô hoảng sợ đến mức bật khóc. Khóc đến long trời lở đất. Cứ mỗi giọt nước mắt rơi xuống là một lần cơn bão của cô to lên theo cấp số nhân.

Khang Vũ vì quá hoảng sợ mà đập bay đồng bàn ghế ép họ vào một góc cho thoáng khí. Cậu và đám bạn bè bày trò ngây ngô nhìn Kỳ Thư khóc ngon lành trong một góc, khóc nhiều đến mức đám Bùi Tuyết, Thùy An và Nhã Uyên bỏ hết chuyện gán ghép mà chạy đến ôm cô hết lời an ủi.

Đến lúc giáo viên vào lớp, Kỳ Thư mới có thể ngưng khóc. Cô không nhìn bất cứ ai trong lớp, chỉ cúi gầm mặt muốn xin chuyển chỗ ngồi. Giáo viên không biết đã có chuyện gì, nhưng một học sinh ưu tú của một lớp quậy phá có thể khóc đến mức này ắt hẳn là có chuyện cho nên vì nể mặt bố cô mới đặc cách cho cô chuyển đến vị trí mà cô muốn, cách xa khỏi tầm mắt Khang Vũ.

Đám học sinh biết lần này đã quá tay khi chọc ghẹo cô cho nên không khí hồi hận cũng bao trùm lấy không ít người. Khi cô dọn dẹp sách vở, sự trầm lặng của Khang Vũ càng khiến cho cô khó xử. Nhưng cô không muốn nói gì với cậu, cũng chẳng muốn nhìn cậu. Đối với cô bây giờ cậu chính là cơn ác mộng không tên. Cho đến mãi sau này cô mới hiểu được sự sợ hãi năm đó của mình là gì.

Năm đó trái tim non nớt của cô chưa thể tiếp nhận chuyện yêu đương, tuy rằng cô thầm thương trộm nhớ Thế Tuấn nhưng nếu anh cũng giống như Khang Vũ, trực tiếp bày tỏ cho cả trường biết như vậy thì anh cũng sẽ trở thành nỗi sợ hãi như Khang Vũ. Ngoài ra Kỳ Thư đối với Khang Vũ có một loại tình cảm đặc biệt gần giống với tình thân. Cô đã từng ý lại vào cậu, xem trọng cậu như tri kỷ cho nên cô sợ rằng nếu cậu thật sự thích cô. Tất cả những tình cảm đó sẽ biến mất. Cô sẽ mất cậu.

Đương nhiên loại suy nghĩ đó sau này cô mới nhận ra. Tính đến thời điểm hiện tại chỉ là trẻ vị thành niên bị những trò bông đùa của bạn bè trở thành trò cười cho thiên hạ đã khiến người bạn thân thiết trở thành cơn ác mộng của cô. Cũng là một trong những lý do khiến Khang Vũ càng ít xuất hiện hơn trong

lớp học.

Kể từ sau lần đó, không ai còn dám mở miệng chọc ghẹo Kỳ Thư, cũng chẳng ai nhắc lại chuyện này nữa. Khang Vũ cũng đột nhiên trở thành bóng ma của lớp học này. Cậu thỉnh thoảng xuất hiện, tạt ngang vài tiết học rồi lại bỏ đi. Sắc mặt không vui không buồn, nhàn nhạt xách cặp đi học rồi lại nhàn nhả trốn tiết như chẳng hề gì. Kỳ Thư và Khang Vũ cũng đã từ lâu không còn chạm vào mắt nhau nữa dù cho thỉnh thoảng vẫn thấy bóng của nhau đi ngang qua.

Sâu trong trái tim là một sự trống rỗng, nỗi buồn nào đó không thể gọi tên.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Đẹp Nhất Nở Rộ Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, Kỳ Thư và Khang Vũ trở thành những học sinh lớp chín với độ chừng chạc nửa mùa. Trong đầu đã có những suy nghĩ phức tạp, hành vi kiềm chế và lời nói đã phân biệt nặng nhẹ, thế nhưng khoảng cách giữa họ vẫn chưa hề được phá bỏ. Có lẽ lần duy nhất sau một khoảng thời gian dài Kỳ Thư thể hiện ra mặt sự quan tâm của cô đối với Khang Vũ có lẽ là thời điểm đầu kỳ hai năm lớp chín, thời điểm mà chỉ còn vài tháng nữa họ sẽ kết thúc quãng thời gian tại trường cấp hai.

Ngày hôm đó trời nắng gắt, Kỳ Thư cùng đám nữ sinh đang tranh nhau quạt mát trong lớp học, khổng chế lại ngày nóng nực trên miền đất đỏ thì bên ngoài liền nghe tiếng người nhốn nháo ồn ào chạy về phía phòng y tế. Đám Kỳ Thư vội vàng chạy ra hóng chuyện thì nhìn thấy sắc mặt ai nấy tái xanh hoảng hốt đang bu quanh phòng y tế. Thấp thoáng trong đám đông, Kỳ Thư nhìn thấy cái đầu cao cao của Tần Quang đang ở trong đó, khuôn mặt luôn bí xì kia lần này đã biến sắc như chực khóc. Nhìn thấy biểu hiện của Tần Quang, trong đầu Kỳ Thư liền xuất hiện nỗi lo lắng nào đó về Khang Vũ.

Cô gắt gồng rẽ qua đám người đang vây quanh kia, khó nhọc lọt vào bên trong phòng y tế. Quả thực thấy Khang Vũ đang nằm trên giường trắng, trên tay cầm chiếc áo trắng đã nhuộm một màu đỏ đến nhức mắt giữ chặt cầm, đôi mắt cậu thể hiện rõ đau đớn. Bác sĩ trưởng học đứng bên cạnh cùng một vài người trợ giúp khử trùng. Khi chiếc áo kia được gỡ ra khỏi cầm cậu, người ta nhìn rõ một vết thương khá sâu ở cầm cậu, thấp thoáng lộ ra mảnh xương trắng, máu như đông được thành lít tràn xuống khiến không ít học sinh hoảng sợ mà hét lên.

“Đã có chuyện gì? Ai làm Khang Vũ ra như vậy?” Kỳ Thư chụp lấy tay Tần Quang gấp giọng hỏi.

Tần Quang nhìn Khang Vũ đau đớn được bác sĩ tiêm thuốc tê, chuẩn bị khâu những mũi khâu đầu kia bần thần hồi lâu mới có thể hiểu được có người đang hỏi cậu. Vốn dĩ không muốn trả lời nhưng nhận ra đó là Kỳ Thư, cậu mới chậm rãi nói:

“Không ai làm cả, lúc nãy chơi đá bóng, cậu ấy chạy một hồi rồi đột nhiên bị ngã.”

Trong thể thao chuyện vấp ngã là điều bình thường, nhưng ngã đến mức toạc một đường dài ở cầm là lần đầu tiên cô nhìn thấy, Khang Vũ vốn dĩ có thân thể rất linh hoạt, cậu lúc đó đang nghĩ gì mà lại bất cẩn đến như vậy?

Toàn bộ câu hỏi của Kỳ Thư đều là nghi vấn, không một ai trả lời. Cô đứng bên ngoài phòng y tế, nhìn người ta cẩn thận băng bó vết thương cho cậu rồi đưa cậu lên xe chở đi bệnh viện mà không dám lại gần cậu dù nửa bước. Nhìn cậu sắc mặt nhợt nhạt nằm trên cáng thương, cô không cầm được lòng mà bước tới muốn hỏi cậu có ổn không nhưng nỗi ám ảnh sợ cậu lại thích cô đó khiến cho cô chùn bước không dám bước thêm nữa.

Cũng chính ngay lúc đó, Kỳ Thư nhìn thấy ánh mắt Khang Vũ từ trên xe nhìn cô, trong đôi mắt buồn thảm đó, cô nhận ra cậu có bao nhiêu thất vọng với cô. Hồi lâu cậu quay đầu đi không nhìn cô nữa. Khoảnh khắc đó khiến lòng cô lạnh đi.

Cũng chính lần đó cô nhìn thấy trên cổ tay và khuỷu tay cậu hoàn toàn sạch sẽ.

Không chút thương tích.

Ánh mắt cô càng trở nên mơ hồ. Tại sao lại như vậy?

Lần đầu tiên sau hơn một năm xây dựng bức tường khoảng cách giữa Kỳ Thư và Khang Vũ, cô cũng chịu mở miệng nói chuyện với cậu. Đó là buổi sáng tổng kết cuối năm học, cũng chính là lễ tốt nghiệp trường trung học cơ sở của cả hai sau khi hoàn thành tốt kỳ thi chuyển lên cấp ba. Kỳ Thư ngồi ở hàng ghế đầu chăm chú nghe thầy cô đọc bài phát biểu mới vô tình nghe được đám bạn xung quanh đang bàn tán về Khang Vũ.

“Nghe nói Khang Vũ không tham gia thi chuyển cấp.” “Thật sao? Cậu ta bị gì vậy? Tính không học cấp ba hử?”

“Tớ không biết, cũng có thể cậu ta thi ở huyện khác thì sao. Đầu cứ nhất thiết phải học cấp ba ở huyện mình. Lần trước cậu ta bị thương ở cầm đã phải ở bệnh viện huyện suốt một tuần, có lẽ cậu ta nhầm trúng trường nào đó ở huyện rồi cũng nên.”

“Cũng phải, nhưng mà mẹ cậu ta ở đây cậu ta hẳn phải học ở đây chứ. Nếu đi nơi khác cậu ta sống ở đâu? Lại nói năng lực học kém như vậy, học ở đây may ra còn có thể sống sót. Ra mấy trường ở huyện lại chọi không nổi ấy.”

“Ai mà biết được chứ. Mà hôm nay tớ cũng không thấy cậu ta đâu, không lẽ bỏ luôn cả lễ tốt nghiệp....”

Tuy rằng đã không còn chơi với Khang Vũ nhưng chỉ ít cậu đã từng rất thân với cô, cho nên những thông tin về Khang Vũ cô thường rất để tâm. Nghe họ nói về cậu như vậy, cô cũng thoát nhiên đây mắt tìm cậu. Giữa những cái đầu lỏm nhòm trên sân trường rộng lớn lại không nhìn thấy cậu ở đâu, trong lòng có chút hụt hẫng bởi vì cô biết, sau buổi lễ hôm nay nếu không thể gặp được người muốn gặp, về sau e rằng chạm mặt cũng khó có thể mở lời.

Mong muốn của Kỳ Thư xem như được đền đáp khi buổi lễ kết thúc. Cô vừa quay đầu tiếc nuối tìm kiếm lần nữa đã nhìn thấy Khang Vũ ngồi trên ghế đá trầm ngâm nhìn về phía phòng học đã gần bó bốn năm kia. Trong đôi mắt màu nâu của cậu là một mảng đen buồn bã, rèm mi rủ trên con ngươi đỏ như che dấu một nỗi buồn từ trong tim. Vết thương ở cằm đã lành hẳn chỉ còn một đường sẹo như đường chỉ ở đó. Cậu trầm mặc ngồi như thế vô hình, những người bạn đi ngang, chào hỏi rồi lại lướt đi. Cậu chỉ xã giao đáp lại vài câu rồi lại tự mình xây dựng tường thành đơn độc, ngồi yên lặng nhìn từng đám lá rơi xuống đầy sân trường đã vui người. Cho đến khi phát hiện ra ánh mắt vẫn luôn dõi theo mình của Kỳ Thư. Khang Vũ chợt thoáng qua một tia bối rối, phát hiện Kỳ thư không còn tránh né cậu như trước, lúc này mới yên tâm dần ra một nụ cười đáp lại ánh mắt cô:

“Đứng đó không mỏi sao? Qua đây ngồi.”

Cách nhau một cánh tay. Kỳ Thư và Khang Vũ ngồi trên ghế đá nhìn cảnh vật thân quen đang dần xa khuất. Bốn năm không dài cũng chẳng ngắn nhưng đủ nuôi dưỡng một kỷ niệm khó phai mờ trong quá trình trưởng thành. Lúc này còn quá trẻ, họ dường như chưa biết thời gian trân quý của tuổi học trò, chỉ đang nghĩ đến môi trường cấp ba sẽ biến hóa như thế nào mà không để tâm sẽ có một ngày thắm ước được trở về.

Lễ tổng kết đối với cả hai tựa như một gáo nước, có thể dập tắt ngọn lửa không lý do trong lòng họ. Cho nên sau một thời gian tĩnh lặng, sự khó chịu trong Kỳ Thư cũng chẳng còn tồn tại nữa. Cô nhìn Khang Vũ bây giờ giống như lúc trước khi cả hai thân với nhau mà thôi.

“Tại sao cậu không thi chuyển cấp?” Ngắm sân trường đù, Kỳ Thư cuối cùng cũng lên tiếng.

“Thì ra vẫn quan tâm đến tớ?” Khang Vũ cười cười, nghĩ rằng Kỳ Thư ghét mình mới luôn tránh mặt, bây giờ thấy cô hòa nhã như vậy trong lòng vui lên không ít.

“Tùng là đệ tử, phận làm sư phụ không thể tro mắt đứng nhìn.” Cũng không biết làm cách nào để trở nên thân thiết lại với Khang Vũ. Kỳ Thư đành chọn cách nửa đùa nửa thật này ra làm phong cách đàm thoại. Quả nhiên cách này có hiệu quả, Khang Vũ nghe xong liền bật cười thoải mái đáp:

“Đã đệ sư phụ nhọc lòng rồi. Đệ tử không thích đi học nữa mới không đi thi.”

Câu trả lời này khiến Kỳ Thư bất ngờ không nói nên lời. Cô không thể nào nghĩ Khang Vũ chỉ vì không thích đi học mà lựa chọn bỏ học giữa chừng như thế này. Đối với một đứa trẻ như cô đã khắc trong đầu đi học là chuyện bản thân bắt buộc phải làm, bắt buộc phải trải qua. Chưa từng có suy nghĩ sẽ bỏ học. Vậy mà người bạn thân của cô lại nói rằng sẽ dừng lại ngay khi mới mười bốn tuổi. Điều này đối với cô khó chấp nhận như thế nào.

“Cậu cũng biết mà, từ trước đến nay tớ chưa từng thích thú với chuyện học hành.” Tránh đi ánh mắt dò xét của Kỳ Thư. Khang Vũ đan hai tay vào nhau nói trong trầm buồn.

“Nói dối.” Kỳ Thư phản bác: “Không thích đi học sao cậu lại chịu dành thời gian chơi game ở tiệm để đọc sách, lén trộm dây điện để làm thí nghiệm vật lý. Nếu thực sự không thích, cậu đã không lén đứng bên ngoài lớp học thêm của tớ mà nghe bài. Không trốn trong lớp hóa học để xem lại bài vừa học.”

Bị Kỳ Thư phanh phui, sắc mặt Khang Vũ đột nhiên biến chuyển. Cậu kinh ngạc nói: “Cậu vẫn luôn theo dõi tớ sao?”

Kỳ Thư phát hiện ra bản thân đã phô bày sự quan tâm của mình ra trước mặt không chút kiêng dè đành mặc kệ chuyện lúc trước mà đáp:

“Học chung một lớp, chơi chung hai năm. Tớ đương nhiên hiểu tính cậu. Tớ không theo dõi mà những việc cậu làm đều ở trước mặt, tớ lại không mù.”

Câu trả lời này khiến Khang Vũ thất vọng một chút nhưng rồi lại điềm đạm dần ra một nụ cười:

“Nếu vậy tớ nói không thích nên không đi học nữa cậu sẽ không tin đúng không?”

Đợi Kỳ Thư gật đầu, Khang Vũ mới cười buồn: “Tớ nói dối đấy. Tớ thi cấp ba trường của tỉnh, gia đình tớ sang năm sẽ chuyển ra tỉnh sống không sống ở đây nữa. Cho nên...”

Cảm xúc của Kỳ Thư bây giờ lại đột ngột trống rỗng. Vừa lúc này hay tin cậu không thích đi học, bây giờ lại là chuyện cậu chuyển đi nơi khác. Cứ ngỡ rằng người bạn này sẽ xuất hiện nơi này thật lâu, đến lúc cả hai cùng trưởng thành. Không ngờ chỉ vừa chớp mắt cậu đã muốn rời khỏi nơi này.

Cả hai rơi vào trầm lặng, không ai nói một lời gì với nhau tựa như đã dự liệu được sự li biệt là chuyện buồn như thế nào. Cũng không cách nào đối diện với nó. Hồi lâu Kỳ Thư mới mở miệng nói:

“Ở tỉnh điều kiện rất tốt, hy vọng cậu sẽ học thật giỏi. Có thể đậu trường đại học lớn.” Thành tích của Khang Vũ không tốt không có nghĩa là cậu kém thông minh. Chỉ là điều kiện gia đình và cảm dỗ xã hội khiến cậu không đủ khả năng phát huy. Nếu ra được trường lớn Kỳ Thư tin rằng người như Khang Vũ có thể thay đổi.

“Tớ...cũng hy vọng như vậy.” Khang Vũ hít một hơi, lấy hết dũng khí nhìn vào mắt Kỳ Thư, thận trọng nói: “Xin lỗi vì đã để cậu khó xử. Tớ không biết thích cậu là có tội như vậy.”

Khác với năm ngoái, trải qua một năm học và những thay đổi trong tâm tư tuổi mới lớn. Kỳ Thư không còn sợ hãi với tình cảm trực diện của Khang Vũ mà thay vào đó là an tâm. An tâm vì người thích cô là một người như Khang Vũ.

“Tớ vẫn luôn xem cậu là bạn. Không thể đi học chung nữa nhưng khi rảnh rỗi cậu có thể gọi cho tớ. Số điện thoại nhà tớ cậu vẫn còn nhớ chứ?”

Khang Vũ mỉm cười gật đầu: “Đương nhiên là tớ nhớ. Khi buồn tớ nhất định sẽ tìm cậu phá đám.”

Cả hai nhìn nhau cười, nụ cười đơn thuần thật giống với vài năm trước, ngày họ ngồi ở trước cửa tiệm net, cùng thưởng thức món com mẹ Kỳ Thư nấu và tận hưởng gió mùa hè.

“Cũng muộn rồi, tớ phải về cho kịp giờ com.” Sực nhớ ra đã ngồi quá lâu, Kỳ Thư vội vã thu dọn đồ tính toán rồi đi. Thế nhưng cô vừa đi hai bước thì vạt áo phía sau bị Khang Vũ tóm lại, cậu vội vã nói:

“Kỳ Thư, cho dù chuyện gì xảy ra, cậu cũng không được quên tớ.”

Kỳ Thư quay đầu ngơ ngác nhìn Khang Vũ đáp: “Người đã từng khiến tớ phải khóc, sao tớ có thể quên?”

Câu nói của Kỳ Thư khiến Khang Vũ vừa buồn vừa vui. Buồn vì cậu đã khiến cô khóc, vui vì cô cả đời này sẽ mãi nhớ đến cậu. Người luôn dõi theo cô cho đến hết cuộc đời.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Đẹp Nhất Nở Rộ Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Thùy An và Khang Vũ rời khỏi thị trấn chọn trường tỉnh để học là một trong những điều khiến cho Kỳ Thư buồn nhất tính đến thời điểm lúc đó. Có lẽ là vì hai người cô có thể dựa dẫm rồi đi cùng với lúc cô ngã quỵ nhất, khiến cho cô trở nên bế tắc không có nơi giải tỏa.

Học sinh cấp ba đối mặt với áp lực học tập, với định kiến trưởng thành nửa vời của xã hội chính là thời kỳ khó chịu nhất, cũng chính là thời điểm dễ bị kích động làm ra những chuyện bốc đồng không lường trước hậu quả. Đầu học kỳ lớp mười. Gia đình Kỳ Thư xảy ra một biến cố lớn, cũng chính là nguyên nhân khiến cô trở nên bốc đồng.

Ngày hôm đó trở về nhà sau ngày học mệt mỏi, phát hiện ra trước cổng nhà mình có rất đông người đang vây quanh. Trộn lẫn trong đám người đang bu kín là một vài người đàn ông mang đồng phục cảnh sát đang áp chế lối đi, không cho người bên ngoài vào trong nhà cô. Kinh hãi bước vội tới, cô còn chưa kịp mở miệng hỏi, hàng xóm nhìn thấy cô liền cầm lấy tay cô mà gào lên:

“Cháu mau vào gấp bố đi, bố sắp đi tù mất rồi.”

Đầu não nổ ồng lên một tiếng, sống lưng bắt chợt lạnh buốt. Kỳ Thư kinh hãi há hốc mồm không nói nên lời. Lời nói kia như sét đánh giữa trời quang, cô nhất thời không thể chấp nhận được.

Cảnh sát lúc đó nghe người xung quanh nói cô là con gái nhà này mới bước đến trước mặt cô. Vì là trẻ vị thành niên nên lời nói cũng cẩn thận, chờ cho cô hết bàng hoàng phản ứng lại mới nói:

“Vào trong đi cháu. Không được làm ồn, có gì còn có người lớn giải quyết.”

Kỳ Thư được một chú cảnh sát dẫn vào nhà như thể đi vào nơi nào đó lạ hoắc, rõ ràng là nhà cô, mỗi ngày đều tùy tiện đi ra đi vào, sao lần này lại cần người khác dẫn vào, lại có cảm giác như đi vào địa ngục như thế này? Điều càng làm cô hoảng sợ hơn chính là khi vào nhà. Nhìn thấy trong phòng khách là gần chục chiến sĩ cảnh sát đang ngồi xung quanh. Bố cô ngồi ở giữa vòng vây đang bình tĩnh nói điều gì đó. Mẹ cô và chị gái đứng sau cánh cửa, đôi mắt đỏ hoe tựa hồ đã khóc suốt cả tiếng đồng hồ. Người ta chỉ để cô đứng ở chỗ của mẹ và chị gái, không để cô đến gần bố cô.

Như một người vô hồn, để người ta đẩy qua đẩy lại, Kỳ Thư chỉ nhìn chằm chằm về phía bố mình mà không nói một lời. Cô ghi trong đầu từng hành động của bố, nhớ rõ cái cách mà bố cần mẫn không nói nên lời trước lập luận của cảnh sát, nhớ như in khoảnh khắc bố cúi đầu và khắc rõ cảnh tượng người ta dùng còng số tám đặt lên cổ tay bố khóa lại rồi phủ trên đó một tấm khăn đen. Cô nhớ hết, nhớ rất rõ.

Khoảnh khắc ám ảnh nhất với cô chính là lúc bố bị người ta dẫn đi nhìn về phía cô nở một nụ cười cho dù đôi mắt bố đã đỏ lên tia máu. Bố nói với cô rằng:

“Con ở nhà chăm mẹ và chị, bố đi rồi về ngay.”

Mẹ và chị cô gào khóc khi nhìn thấy người ta đưa bố lên xe, không quan tâm xung quanh mà cứ thế nổ máy bỏ đi. Mẹ cô lao ra đường chạy với theo khóc than đến long trời lở đất. Chị cô và hàng xóm vội vã chạy theo kéo mẹ lại rồi ôm nhau khóc ầm ĩ ngoài đường. Riêng cô cứ đứng đờ đẫn đó, nhìn nơi cuối cùng chiếc xe biến mất. Không một lời nói, không một giọt nước mắt. Chỉ ngây ngốc nhìn mọi người nhón nhào ồn ào, nhìn người ta thương hại cô bị dọa cho mất hồn.

Thấp thoáng tiếng người ta bàn tán là lời chỉ trích hướng về bố cô, những từ ngữ nặng nề đè lên ngôi nhà này, lên bộ mặt ba mẹ con nhà cô. Hồi lâu cô mới ý thức được người ta nói gì. Bố cô là công chức nhà nước, bị người ta vu cho tội tham ô. Tội danh mà đối với mọi công chức đều là con ám ảnh. Nghe nói những người liên quan cùng với bố cô trong cơ quan đều bị bắt bới vì số tiền tham ô rất lớn, ban đầu cứ nghĩ rằng bố cô vô tội, nào ngờ lại có người khai tên ông ấy ra nên mới bị cảnh sát đến tận nhà vây bắt.

Nghe hết những lời này, toàn bộ hình tượng người cha mẫu mực, giỏi giang trong đầu cô liền sụp đổ. Người luôn dạy cô cách làm người có đạo lý, dạy cô luôn trung thực thẳng thắn, thà làm ngói lành còn hơn ngọc nát lại làm ra những chuyện như thế này. Con số đó đối với cô giống như một tờ giấy trắng bị mực đen không tiếc lòng làm bẩn. Là con chán động mà suốt cả đời cô chẳng thể quên.

Năm mười sáu tuổi, Kỳ Thu lạc bước từ đó.

Chẳng đứa trẻ nào có thể bình tĩnh chịu đựng lời đàm tiếu của thiên hạ, những cái bĩu môi khinh bỉ hay ánh mắt chán ghét của người đã từng thân thiết với mình. Người lớn trong gia đình của những người ở thị trấn A dặn dò con cái họ không được đến gần gia đình Kỳ Thu, rỉ tai nhau những câu chuyện không hay ho về vụ tham ô chấn động cả thị trấn kia. Chỉ trong một ngày, dường như cả thế giới đều quay lưng với gia đình cô, ném tất cả những ngôn từ đã kích về phía Kỳ Thu, khiến cho cô chỉ vài ngày đã tiêu tụy đi trông thấy. Ngay cả đám Bùi Tuyết và Nhã Uyên cũng tránh né gặp cô. Riêng Thùy An đã chuyển lên tỉnh học, không còn biết chuyện gì xảy ra với cô nữa càng khiến cô trở nên đơn độc.

Cô không còn là đứa trẻ hay nói hay cười, hòa đồng và vô tư như lúc trước. Mỗi ngày đến lớp đối với cô như con ác mộng, ngay cả ánh mắt của giáo viên nhìn cô cho dù là thương hại hay ác cảm đều khiến cô ao ước nhìn thấy sắc mặt khinh bạc.

“Bố mày trộm tiền của nhân dân mà ăn, mày lớn lên bằng mồ hôi nước mắt của cha mẹ bọn tao mày có vui không?”

“Mày chỉ là con một kẻ tù.”

“Rác rưởi. Tao ước mày cút khỏi nơi này.”

.....

Những lời lẽ miệt thị truyền tay nhau qua một tờ giấy ném về phía cô. Những lời thì thầm tàn độc theo gió bay chạy thẳng về tai cô. Họ đẩy cô vào vùng bùn, khiến cô suy sụp không nơi dựa dẫm. Bỗng chốc mọi oán thán của người đời cô không giữ lấy mà dồn về phía bố mình, vì ông mà cô bị dè bĩu, bị xã hội quay lưng. Cô hận ông, ghét ông. Mỗi lần nhìn thấy mẹ khóc, chị gái cúi đầu ở nhà bếp nén nước mắt, phải xin nghỉ học ở trường đại học về nhà cô lại càng ghét ông. Bao nhiêu yêu thương ông dành cho cô, cô đều cứ thế mà quên, chỉ nhớ đến sự khinh bỉ của người đời này.

Khi mọi chuyện lớn hơn thì Khang Vũ cũng đột nhiên gọi đến. Điện thoại bàn nhà cô đều do chị cô nhận máy, mỗi lần Khang Vũ nhờ chị gái chuyển máy báo danh là Khang Vũ:

“Cậu ta đã gọi đến cuộc thứ mười rồi, có chuyện gì thì nói, sao cứ để người ta mất công làm phiền nhà mình như vậy? Nhà này còn chưa đủ chuyện hay sao?”

Nhìn chị gái tỏ vẻ bức dọc, Kỳ Thu liền dập máy không nghe như những lần trước mặc kệ lời chị nói. Cô không muốn nghe Khang Vũ nói bởi vì cô sợ, nếu như Khang Vũ giống như những người ngoài kia chỉ trích cô thì cô sẽ phát điên lên mất, còn nếu cậu an ủi cô như lúc trước, cô sẽ bật khóc trước mặt cậu. Từ trước đến giờ cô đều giữ lòng kiêu hãnh, vẻ thanh cao của mình trước mặt cậu. Điều cô sợ nhất bây giờ chính là để cậu nhìn thấy đáng về tiêu tụy của cô lúc này. Tin chắc rằng nếu cậu nhìn thấy, sự yêu thích của cậu dành cho cô sẽ tiêu tan.

Không thể gọi điện cho cô. Khang Vũ đành để lại một lời nhắn trên Yahoo. Lúc Kỳ Thu mở ra chỉ thấy một dòng chữ ngay ngắn trên màn hình khiến cho niềm kiêu hãnh của cô phút chốc trở nên mềm yếu:

“Tớ là bạn cậu, không bao giờ thay đổi.”

Như thế khẳng định cho dù cả thế giới này quay lưng với cô, cậu cũng sẽ bên cạnh mà bảo vệ cô, ủng hộ cô tuyệt đối. Nhưng đối với Kỳ Thu lúc này, tình cảm đó của cậu chỉ là sự thương hại nhất thời, nếu cậu nhìn thấy cô chỉ sau một ngày bị cô lập, liệu cậu có dám bước ra khỏi đám đông mà che chở cho cô hay không?

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Đẹp Nhất Nở Rộ Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Phút giây không chống đỡ được, lần đầu tiên trong đời Kỳ Thư trốn học ra ngoài. Cũng là lần đầu nói chuyện lại với Phi Long sau sự vụ năm lớp tám. Anh ta đang là đàn anh khóa cuối, vẫn giữ thái độ vô tổ chức với trường học và mặc nhiên trở thành học sinh cá biệt của trường với vô số dấu tích trong học bạ nhưng anh ta cũng khác với những người khác. Không dè bieu, không nhục mạ hay phi báng cô. Nhìn cô một mình lang thang trên đường, anh ta chỉ lái một chiếc mô tô đời mới đến rồi cất tiếng:

“Đi bộ lâu rất mệt. Anh chở em đi!”

Nếu là lúc trước Kỳ Thư nhất định sẽ cự tuyệt Phi Long, nhưng bây giờ cảm giác trời không dung đất không thương, sự xuất hiện của Phi Long giống như kẻ đuối nước vớ được cọc cho nên cô chỉ mất vài giây suy nghĩ liền quyết định nắm lấy cọc gỗ đó mà cứu lấy mình. Đó cũng là khởi điểm cho chuỗi ngày đen tối nhất của thanh xuân do chính cô vấy bẩn.

Những chuyện của Kỳ Thư, Phi Long đương nhiên biết nhưng lại giả vờ không quan tâm. Anh ta đã từng bỏ lỡ cô, bây giờ có cơ hội bắt được cô tại sao lại nhân dịp này mà đưa cô vào bộ sưu tập của mình.

Hai người có mỗi suy nghĩ trực quan khác nhau lại đột nhiên cộng hưởng vào nhau khiến cho miệng đời càng cay độc chĩa về phía Kỳ Thư. Nhưng cô lại mặc kệ người ta chỉ trích, vẫn chọn đi cùng đám người Phi Long làm ra những chuyện điên rồ mà chính cô cũng không bao giờ tưởng tượng ra.

Kỳ Thư không chỉ thay đổi lịch trình học tập cứng nhắc, liên tục cúp tiết và mặc sai đồng phục quy định. Cô còn cắt phăng đi mái tóc dài đen thướt tha luôn gọn gàng ở thất lưng của mình. Thả lên đó những kiểu tóc thời thượng lúc đó, màu vàng chói mắt đặt lên tóc cô, hoàn toàn biến cô thành một con người khác với Kỳ Thư chính chu, cao khiết ngày trước. Cô bây giờ liếc sơ qua không khác gì đám đàn chị chuyên đi bắt nạt, sự tầm thường đó phủ lên bộ dáng cô ban đầu không phù hợp, nhưng trải qua những chuyện phá phách cùng đám Phi Long, cô đã hoàn toàn du nhập với thế giới của những kẻ cá biệt.

“Mày nhìn lại mày đi! Bỏ là kẻ tù, mày lại không khác gì giẻ rách. Loại như mày đi với lũ Phi Long lại vừa vặn quá đi. Tao chả hiểu lý do tại sao trước đây tao lại chơi với mày....” Người nói với Kỳ Thư điều này không phải là ai khác mà chính là Bùi Tuyết, người đã từng rất thân với cô. Vì cô mà chịu ra mặt trước bạn gái cũ của Phi Long bây giờ lại dùng những lời lẽ đó mà chửi thẳng mặt cô. Điều mà Kỳ Thư không ngờ đến là Bùi Tuyết có thể mở miệng xúc phạm gia đình cô như vậy. So với hàng chục hàng trăm lời phi báng ngoài kia, lời nói xuất phát từ một người mình từng thân thiết tổn thương như thế nào chỉ có người trong cuộc mới hiểu được.

“Thấy nhục đúng không? Nếu vậy thì rút đi. Mày chuyện trường đi để nơi tao học được sạch sẽ, như vậy tao sẽ tha cho mày.” Không tiếc lời, Bùi Tuyết thật sự coi khinh Kỳ Thư, xem cô như cái gai trong mắt. Hẳn là ý lại bạn thân học vô không sợ bị ai đánh, càng không ai đứng về phía Kỳ Thư thì có thể bắt nạt rồi.

Thế nhưng Bùi Tuyết đã nhầm, sức chịu đựng con người có giới hạn. Kỳ Thư trước đây hòa nhã vui vẻ nhưng không có nghĩa cô ngu dốt để kẻ khác ngược đãi tâm trí. Sự bùng phát của cô không phải ở năm đám mà là ở tư duy. Tư duy của kẻ từng quần thường làm ra những chuyện điên rồ, sự điên rồ của Kỳ Thư xuất hiện từ từ nhưng khiến kẻ khác không ngóc đầu lên được.

Bởi vì đã từng là bạn thân nên Kỳ Thư nắm không ít bí mật của Bùi Tuyết nhất là chuyện vào năm lớp chín, Bùi Tuyết đã từng cạy cửa phòng giáo viên xem trộm đề thi và chuyện bỏ cô từng vướng phải vụ kiện ấu dâm trẻ em nhưng nhờ dứt lốt mà vô tội trở về. Chỉ riêng hai chuyện kia bị Kỳ Thư dùng nick Yahoo giả tung ra lan truyền trên mạng cũng đủ khiến Bùi Tuyết rơi vào hố đen giống hệt nơi Kỳ Thư đang đứng. Kẻ đã khiến Kỳ Thư bị cô lập cô sẽ không nương tay, sự trừng phạt này của Kỳ Thư, Bùi Tuyết chỉ biết khi nhìn thấy ánh mắt của Kỳ Thư lạnh lẽo nhìn mình sau những lời chỉ trích của bạn bè bởi chuyện của cô bị lan truyền. Ánh mắt đó như thể nói cho Bùi Tuyết biết, đây chính là phần đòn.

“Là mày phải không? Con khốn kiếp. Chỉ có mày, chỉ có mày mới đem chuyện này ra lan ra ngoài. Mày dám chơi tao!!!” Giữa lớp học, Bùi Tuyết không kiêng nể đang có giáo viên mà lao đến tóm lấy cổ áo Kỳ Thư hét lên.

Khóe môi Kỳ Thư hơi nhếch lên để lộ gương mặt khá ái đã bị kiểu tóc đơ cứng kiểu mode che đi một phần mắt. Cô ngao ngễ bật cười:

“Cậu cũng biết mà Bùi Tuyết. Trên đời này không có ai nợ ai cái gì cả. Cậu mắng tôi thì cậu cũng liền nợ tôi một lời xin lỗi. Không chịu xin lỗi thì đây chính là cái giá mà cậu phải trả. Sòng phẳng.”

Nhìn thấy vẻ mặt này của Kỳ Thư, toàn bộ học sinh và giáo viên đột nhiên cảm thấy xương sống lạnh lẽo. Đây là cô gái đoan chính con nhà gia giáo luôn ngoan hiền lễ phép đó ư? Lời nói tuy rằng không có từ ngữ văng tục, giọng điệu không cao không thấp vừa đủ khiến người ta rung mình đó lại làm cho bầu không khí trở nên căng thẳng. Sự tàn nhẫn trong đòn đáp trả này đã khiến cho sự nhục nhã nuốt đi lý trí của Bùi Tuyết, cô như muốn ngấu nghiến Kỳ Thư cho hả giận cũng khiến cho mọi người hiểu ra rằng, cô gái tên Kỳ Thư đó không đơn giản như họ vẫn tưởng.

Trong đầu mọi người đang suy nghĩ về tính cách Bùi Tuyết, tuyệt nhiên sẽ không bỏ qua thì một đám của Bùi Tuyết đã trúng vào mặt của Kỳ Thư khiến cô ngã văng ra giữa nền nhà, ôm lấy một bên má đỏ tấy lên vì đau. Kỳ Thư sông xoài nằm đó, không một ai đến đỡ, không một sự bình vực, can ngăn. Khoảnh khắc đó bỗng dưng cô thấy thế giới như đang quay lưng lại với mình, tất cả đều dùng ánh mắt ghê lạnh đó nhìn cô. Toàn bộ thế giới quan tốt đẹp mà cô sống suốt từng ấy đều đã sụp đổ.

“Bùi Tuyết! Em làm cái gì đấy? Tôi đứng đây mà em dám đánh bạn? Em coi trường học là cái gì, hả? Mau lên phòng giáo vụ ngay cho tôi!!!” Giáo viên vừa đến lớp, nhìn thấy hành vi kia thoạt nhiên cũng chấn kinh vì chứng kiến bạo lực học đường, nhưng cái uy của nhà giáo không cho phép ông đứng nhìn liềm nghiêm mặt quát, tiện tay giữ chặt lấy cổ tay Bùi Tuyết không để cô tiếp tục làm càn.

“Đánh nó, đánh chết nó. Em phải đánh chết nó....”

Bị nguyên một đám lời đi khỏi hiện trường Bùi Tuyết mới chịu ngậm miệng. Những người khác ái ngại nhìn Kỳ Thư bình tĩnh về chỗ ngồi, mặc kệ một bên

má đang sưng lên, cô vẫn điềm nhiên soạn sách vở làm bài tập. Họ chỉ nhìn cô rồi nhìn nhau mà giữ im lặng, không ai dám mở miệng lo chuyện bao đồng nữa. Vừa rồi họ cũng đã biết người khiến Bùi Tuyết bị trở mặt chính là Kỳ Thư, người khiến cho Bùi Tuyết không kiềm chế được mà dùng bạo lực ngay chính ở trường học cũng là Kỳ Thư, điều đó có nghĩa đây vào cô chính là họa. Nguyên rủa cô một lời, cô sẽ báo đáp lại bằng một bài học đắt giá bởi ai cũng có bí mật của riêng mình, sợ bị người khác dòm ngó khai quật. Vì lý do này mà sức ép không còn đổ dồn lên Kỳ Thư nữa. Họ buộc phải im lặng để mọi chuyện thuận theo tự nhiên.

Chỉ là không ai biết rằng cách làm này của cô là của Phi Long bày cho. Thật ra anh ta bảo cô nên dùng nắm đấm trực diện nếu Bùi Tuyết dám ra tay. Thế nhưng anh ta không hiểu rằng Kỳ Thư không thích đánh người, càng không phải trong thế thích hợp sẽ không dùng nắm đấm, đặc biệt là đối với người từng thân thiết. Bước đi này của Phi Long chỉ là gián tiếp giúp cô xóa bỏ được những miệng lưỡi cay độc hành hạ cô, cũng chính là khiến cô càng tin tưởng Phi Long mà dựa dẫm, nghe lời anh ta hơn lúc trước. Bước đi này cũng chính là vũng bùn khiến cô càng ngày càng lún sâu không cách nào thoát ra được.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Đẹp Nhất Nở Rộ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Hút thuốc, uống rượu là cà quán xá Kỳ Thư đều dính vào. Để đến mức mỗi ngày cô đều nhìn thấy vẻ mặt tức giận của chị gái và những đòn roi cảnh cáo của chị thể nhưng đối với cô điều đó chẳng là gì cả. Cô đã dần trở nên chai lỳ và vô cảm, phải chăng suy nghĩ nông cạn và vô lý của cô bây giờ chính là để thể hiện rằng cô đã lớn và có quyền thể hiện cá tính của mình hay là muốn chứng nhận rằng thất bại của bố cô là không thể nuôi dạy cô tử tế? Không ai hiểu được suy nghĩ của cô cũng ít ai muốn hiểu bởi mỗi người đều có cuộc sống riêng, không ai hoàn toàn quan tâm đến một người đã nhúng chàm quá sâu như cô nữa.

Rồi ngày phiên tòa xét xử bố cô cũng đã đến. Là trẻ vị thành niên, cô không được phép tham gia xét xử mà chỉ được đứng bên ngoài. Thời khắc phán quyết buông xuống mặc cho bố cô liên tục kêu oan thì niềm hi vọng cuối cùng trong cô cũng dập tắt. Phải chi mọi người biết được cô đã mong ước như thế nào, phải chi mọi thứ chỉ là giấc mơ.

“Em đưa con về nhà đợi anh. Anh sẽ kháng cáo.” Đó là lời cuối cùng mà ông nói với mẹ cô trước khi biến mất sau cánh cửa áp giải. Như muốn gieo rắc hy vọng vào đầu ba mẹ con rằng ông thật sự bị oan, bản án ngày hôm nay chỉ là sai sót.

Kỳ Thư không nghe tiếng mẹ nói, an ủi vào đầu cô oan khuất của bố. Cô bỏ mặc mọi thứ mà bỏ chạy, chạy thật xa khỏi Tòa án, chạy dọc bờ sông đang soi ánh hoàng hôn trên mặt nước. Đến khi cổ họng khô khốc không thể thở nổi, cô mới chịu dừng lại, gục xuống cần mồi nén đi con uất ức trong lòng. Là cô đã sai rồi, cô đã ảo tưởng rằng ngày hôm nay sẽ có bản án chứng tỏ bố cô vô tội, ông bị oan mà thôi, lúc đó cô sẽ trở lại là Kỳ Thư ngoan ngoãn của gia đình, là học sinh gương mẫu của trường lớp, mọi thứ sẽ lại như cũ nhưng cô đã làm. Tất cả chỉ là hoang đường mà thôi.

Rút ra từ cặp sách một điều thuốc méo mó vì dấu điểm không để ai phát hiện đặt lên môi, cô run rẩy lấy một que diêm ra châm lửa.

“Ai cho cậu hút cái thứ này!!!”

Giọng nói giận dữ vang lên thì bàn tay kia cũng đã lấy điều thuốc trên miệng cô ném đi không thương tiếc. Lúc quay đầu lại, Kỳ Thư chỉ nhìn thấy Khang Vũ đang nhìn cô, ánh mắt xót xa. Nhưng điều khiến cô bất ngờ không phải là sự xuất hiện của Khang Vũ sau một năm vắng bóng mà là dáng vẻ của cậu hiện tại quá khác so với lần cuối cùng cô gặp cậu ở trường cấp hai:

“Là cậu sao? Khang Vũ.” Kỳ Thư trơ mắt nhìn một Khang Vũ cao hơn hẳn cô gần hai cái đầu, thân thể gầy trơ xương bao bọc lấy gương mặt anh tuấn ngày đó, làn da ngăm đen như được gột rửa bằng một lớp da trắng. Bây giờ nhìn Khang Vũ đã không còn dáng vẻ đầu gấu như lúc trước mà ra dáng anh chàng thư sinh ham học nào đó. Xem ra trường mới thật hợp với cậu ấy.

“Tớ suýt thì không nhận ra cậu.”

“Câu đó phải là tớ nói mới đúng. Cậu đã làm gì với tóc thế này, nó đã làm gì nên tội với cậu?” Khang Vũ cầm lấy một bên tóc của Kỳ Thư tỏ ý không hài lòng. Mái tóc đen mượt cậu từng mất mấy tiếng mê mẩn ngắm nghía bây giờ đã ngắn đến cổ, lại còn bị pha đồng hóa chất lên đầu thành màu của nước đá bò, cho dù hợp moden đến cỡ nào cậu cũng không thấy đẹp nổi.

“Nhuộm một chút, cắt một chút. Tớ đẹp lên cậu không thấy à?”

“Con mắt nào của cậu thấy đẹp? Không phải trước đây cậu rất ghét nhuộm tóc hay sao? Lại còn hút thuốc, ai dạy cậu ba cái trò hư đốn này?” Sao một thời gian không gặp, Khang Vũ lại gắt gỏng hơn trước thẳng mặt quát mắng Kỳ Thư. Cô đương nhiên sẽ nổi giận mà phản bác.

“Nhuộm tóc, hút thuốc hay không là quyền tớ, cậu là cái gì mà quyền đặt miệng vào cuộc sống của tớ? Đừng nghĩ rằng là bạn thì tự cho mình cái quyền xét nét, mắng nhiếc người khác. Cậu dựa vào cái gì?”

Ánh mắt hai người đột nhiên căng thẳng. Khang Vũ không thể nào ngờ đến, bản thân mất công đường xá xa xôi chạy về đây tìm cô lại nhìn thấy cô tàn tạ đến như thế này, đến ngay cả tình bạn với cậu cũng chẳng đáng để cô nói đến nữa. Cậu rất tức giận.

“Tớ dựa vào cái gì à? Dựa vào là người ngay cả quyền thích cậu cũng không có, thế được chưa?”

Cả hai hậm hực nhìn nhau thờ phỉ phỉ quay đầu không nhìn nhau. Chỉ có một mảnh tĩnh lặng chen giữa tiếng nước vỗ dưới con sông liền kề. Chốc sau Khang Vũ mới chậm rãi quay đầu cất tiếng:

“Cậu đừng có như vậy nữa.”

“Không liên quan đến cậu.” Kỳ Thư nhỏ giọng nói. Khang Vũ càng nhìn cô một bước cô càng cảm thấy bản thân đã bước lệch đường: “Đây là con đường tớ chọn, cậu nhìn không vừa mắt thì đừng nhìn. Người cậu thích là Kỳ Thư của trước đây, tớ đứng trước mặt cậu bấy giờ chỉ là kẻ hư đồn. Nếu muốn sống tốt thì đừng tỏ ra quen biết tớ, cậu về với trường của mình đi.”

Nói rồi không chờ Khang Vũ đáp lời mà bỏ đi, cầm đầu chạy dọc con đường quen thuộc về nhà. Vừa chạy cô vừa quay đầu nhìn về phía sau với một nỗi hi vọng, thầm ước trong đầu sẽ nhìn thấy bóng cậu hót hải âu theo. Nhưng không, không có ai đằng sau cả, chỉ có cô tự mình rượt đuổi, tự mình mơ tưởng.

Dừng lại bên bức tường đang xây dở, cô gục xuống ôm chân bó gối. Nơi khoe mi cay cay không nói thành lời. Là cô bước đến đường này đã tự mình đánh mất Khang Vũ rồi. Cậu sẽ không còn thích cô nữa, không còn quan tâm cô, không kiên trì động viên cô nữa. Không còn ai nữa....

Tháng mười một rất lạnh, đối với Kỳ Thư nó lạnh gấp mấy lần chính vì đó là thời điểm mà Tòa án tiến hành xét xử Phúc thẩm bản án của bố sau khi tiếp nhận đơn kháng cáo. Nếu lần này người ta tiếp tục phán ông có tội thì tất cả mọi thứ trên thế giới này sẽ biến thành địa ngục. Bởi vì ngoại trừ được Giám đốc thẩm và Tái thẩm thì ông sẽ không cách nào được chứng minh mình vô tội thêm một lần nữa.

Ngày hôm đó Kỳ Thư không về nhà cũng không lên thành phố cùng chị và mẹ để đi gặp bố. Cô trốn biệt sau cổng trường, không muốn gặp ai cũng không muốn ai nhìn thấy dáng vẻ tiêu tụy đi trông thấy của cô chỉ sau vài tháng sa ngã với đám người Phi Long. Tuy rằng biết rõ điều đó nhưng ngoài Phi Long ra, cô thậm chí không có lấy một người bạn để dựa dẫm, nên sai lại càng sai.

Ngồi trong góc một cửa hàng nhậu nhẹt dành cho đám nhóc không còn nhỏ nhưng vẫn chưa lớn như cô. Thịnh thoảng nhấp vài ba ly rượu cay nồng đến xé cổ họng. Đám người lớ nhỏ hầu hết là bằng hữu thân cận của Phi Long không ngừng nhả từng đợt khói trắng, ánh mắt mờ màng gắn trên những gương mặt non nớt kia dần dần bị những thứ xấu xa vậy bản rồi trở thành những kẻ bị xã hội coi khinh. Kỳ Thư nhúng chàm, chính cô đã bị xã hội coi khinh như thế. Có điều đến khi cô nhận ra thì đã quá trễ.

“Kỳ Thư! Nhập hội đã lâu thế này rồi, em hình như còn một chỗ chưa tới thì phải.” Đầu Rắn là thân cận của Phi Long khoác vai cô đưa đẩy, ánh mắt dè dặt đảo một lượt trên người cô rồi dừng trên bờ ngực còn chưa phát triển hết tổ và thềm thường.

Kỳ Thư gạt cánh tay Đầu Rắn ra tỏ vẻ khó chịu: “Là chỗ nào?”

Phi Long ngồi kế bên hiểu ý Đầu Rắn, nhếch môi ném điều thuốc đã tàn sang một bên vòng tay ôm lấy Kỳ Thư ghé sát tai cô cất giọng:

“Là chỗ anh sẽ đưa em lên đỉnh.”

Sắc mặt Kỳ Thư lập tức biến đổi, cô đã chơi với đám người này được một thời gian, đương nhiên hiểu được lời nói này là như thế nào. Phi Long không còn dè dặt trước cô nữa mà muốn chiếm lấy cô hết như những đứa con gái ngoài kia, dường như trong mắt Phi Long cô cũng đã trở nên tầm thường hết như họ.

Nghĩ đến điều này Kỳ Thư cầm lấy ly rượu hất thẳng mặt Phi Long gần giọng:

“Sờ khành!”

Phi Long bất ngờ bị si nhục đương nhiên sẽ không vui vẻ, hấn vuốt mặt nhỏ một bãi nước bọt trừng mắt tóm lấy cổ áo Kỳ Thư gầm lên:

“Đừng có ở đó mà tỏ vẻ thanh cao nữa Kỳ Thư à. Từ khi mày quyết định đi theo bọn tao thì mày cũng chỉ là con điểm để bọn tao xoi mà thôi. Tao chờ mày đến hôm nay là đã nhân nhượng lắm rồi. Nếu không phải thằng Tàn Quang hết lời xin xỏ, mày nghĩ bọn tao sẽ chờ đến hôm nay mới xoi mà hay sao?”

Tàn Quang? Sao lại là Tàn Quang?

Trong đầu Kỳ Thư lúc này không tự đặt câu hỏi lý do gì Tàn Quang lại can dự vào đám Phi Long cho cô yên bình nhập hội này mà là tại sao Khang Vũ lại can đảm xa đến vậy. Nghĩ đến điều này là bởi vì cô biết Tàn Quang với cô không quá thân thiết cũng chẳng quá xa lạ nhưng nếu nói một người lạnh lùng như Tàn Quang được nhiều người nể trọng lại mở lời xin xỏ cho cô thì quả là vô lý, thế nhưng nếu là Khang Vũ thì lại có thể bởi vì ngoài Khang Vũ ra, Tàn Quang sẽ không bao giờ giúp bất kỳ ai.

Điều này chứng tỏ Khang Vũ vẫn luôn đứng từ xa dõi theo cô. Cô không biết nên vui hay nên buồn.

“Vậy được, hôm nay tôi rời nhóm. Tôi không muốn làm món ăn cho đám bản thủ các người xoi.” Kỳ Thư dùng sức gạt tay ra khỏi Phi Long như vô ích, hấn quá mạnh so với cô.

“Ha ha, nghe mà xem cô ả nói gì này.” Đám Phi Long bật cười chỉ trích cô: “Muốn vào là vào, muốn ra là ra. Nhóm Phi Long là cái chợ cho mày đi hả?

Im mồm và đi theo tao!”

“Không! Buông ra!” Kỳ Thư gào lên, vừa gào vừa vung tay muốn thoát khỏi tay Phi Long nhưng vô ích. Cô bị hắn túm lấy tóc kéo lê đi giữa nền đất lạnh. Cô vừa đau vừa nhục liên tục gào thét nhưng không cách nào thoát khỏi bàn tay của hắn, chỉ biết mở miệng cầu cứu nhưng không một ai có ý cứu cô.

Người xung quanh ái ngại nhìn cô, không dám can dự, càng không dám lên tiếng. Họ coi như không thấy mà quay đầu tiếp tục công việc của mình. Đám Phi Long cái gì cũng dám làm, đến cả cảnh sát cũng dám đánh lại nói gì đến dân thường, không phải khi không mà Phi Long có thể làm đại ca của đám học sinh cá biệt trong thị trấn này.

“Mau bỏ tôi ra, ai đó cứu tôi, cứu tôi với...”

Kêu gào trong vô vọng, đến khi nhìn thấy vẻ phờ phạc của mọi người, Kỳ Thư mới nhận ra rằng bản thân đã sai đến mức nào. Ngay từ khi nhận lời đi theo Phi Long, cô đã sai rồi.

Khóe mắt cô đỏ gay, đột nhiên cô cắn chặt môi giữa con đường lê lét bị Phi Long bạo lực kéo đi, cô vươn tay vor lấy một chai bia làm bằng thủy tinh đang nằm chổng chơ trên nền đất dùng lực đập mạnh vào bờ tường.

Choang!

Chai thủy tinh vỡ làm đôi lộ ra những mảnh sắc nhọn ở giữa. Kỳ Thư lợi dụng mảnh sắc nhọn này như một cây kéo xoẹt một đường trên mái tóc bị Phi Long nắm kéo đi. Khiến cho tóc cô bị cắt một đoạn dài.

Phi Long giật mình quay đầu, nhìn thấy trên tay mình là một đoạn tóc của Kỳ Thư, càng rùng mình hơn khi thấy cô đã thoát khỏi tay hắn từ lúc nào, chăm chậm đứng lên, đôi mắt đỏ ngầu những tia máu, sắc mặt lạnh lẽo đầy sát khí lăm lăm trên tay nửa chai thủy tinh với đầy mảnh sắc nhọn nguy hiểm có ý đe dọa:

“Chúng mày dám đụng vào tao, tao sẽ cho chúng mà chết!”

Không ai có mặt ở đó ngờ đến Kỳ Thư có bộ mặt tàn độc đến mức này, sự đáng sợ đó đã bị cô dấu kín đến ngày bùng phát. Uy hiếp đến bất kỳ ai có ý làm hại đến cô. Nhưng Phi Long đâu phải hạng thường chỉ vì chút ít đó mà e sợ. Hắn cười cợt nói:

“Mày dám làm gì tao? Ba cái vỗ mào cào đó tưởng có thể dọa tao sao?”

“Tao thì không thể nhưng cái này thì có thể.”

Kỳ Thư dứt lời liền vuron người thẳng hướng Phi Long mà tiến đánh, muốn tìm cho mình đường thoát trước tiên phải hạ được tên cầm đầu. Thế nhưng Kỳ Thư quá ngây thơ khi nghĩ rằng có thể tiếp cận được Phi Long, đám người Đầu Rắn như một bức tường phồng tới người tung cước, người hạ nắm đâm về phía cô ngăn cản. Nhưng may thay lúc học cấp một cô đã từng tham gia hội thi Karatedo nên tuy không thể đánh lại nhưng lại học được cách chống đỡ. Nhanh chóng thoái lui tìm đường khác. May thay vì phản ứng nhanh nhẹn này của Kỳ Thư khiến cho đám Đầu Rắn bất ngờ trượt chân ngã xuống, Kỳ Thư đã nhìn thấy lỗ hổng bên cạnh Phi Long, là lỗ hổng lớn nhất để vừa hạ được hắn vừa có đường tháo chạy, cô liền vuron mình lao tới hòng tung một cước vào mặt Phi Long.

Choang!

Một tiếng động lớn vang lên, thời khắc vị trí của chai thủy tinh trên tay cô cách Phi Long độ chừng một mét thì cô liền cảm giác thế giới như chừng lại, đầu óc mơ hồ quay cuồng, nhói đau ở trên đầu ê buốt đến tận chân khiến cho bàn tay cô cũng run rẩy, mảnh thủy tinh trên tay cũng vì thế mà rơi xuống.

Lúc này cô nhìn thấy sắc mặt Phi Long kinh hãi tột độ nhìn cô, run rẩy không dám tiến tới. Đột nhiên trên đầu cô lạnh toát, một chất lỏng đặc quánh nào đó trào xuống che hết một bên mắt, càng lúc càng nhiều, càng lúc càng như một cái vòng hồng mà ào ạt chảy xuống trên gương mặt cô nhỏ giọt trên bàn tay mình.

Máu.

Nhìn mình qua chiếc gương vỡ của cửa hàng gần đó, cô nhìn thấy vết thương trên đầu mình đang không ngừng chảy máu, những dòng máu đậm đặc đó ôm lấy gương mặt cô hệt như quỷ dữ. Tại cô dần dần ù đi, chỉ nhìn thấy trên tay Đầu Rắn là chai thủy tinh đã vỡ chính là hung khí vừa đánh vào đầu cô, cô mơ hồ nghe tiếng Đầu Rắn gào la:

“Không phải...Tôi không cố ý.....Là cô ta tự nhiên dừng lại.....Không phải tôi.” Phi Long tái mặt liền tóm lấy Đầu Rắn, sau đó hắn ngậm ra lệnh chuẩn lẹ với đồng bọn rồi vội vã chạy đi, bỏ mặc cô một mình bất động đứng đó.

Trời đất đột nhiên tối sầm, tứ chi mất hết năng lượng dần buông lỏng. Kỳ Thư khụy chân xuống, ngã gục trên đất. Cô nhìn thấy từng người từng người la hét, có người thì tháo chạy, có người hoảng hốt gọi điện thoại, có người thì ngất xỉu. Chỉ có hai mắt cô vẫn mở nhưng toàn thân đã không còn sức lực nữa. Những sai lầm phút chốc chạy nhảy trong đầu cô, tất thảy đều khiến cho cô nhận ra được bản thân đã bước vào vùng bùn do chính mình tạo ra.

Bố ơi! Là con sai thật rồi.

Mọi thứ dần dần mơ hồ, đến mức như một giấc mơ.

“Trời ơi! Kỳ Thư. Sao lại như vậy. Kỳ thư ơi mở mắt ra đi...Đừng như vậy mà. Đừng làm tớ sợ....Làm ơn cứu bạn cháu, làm ơn cứu Kỳ Thư với bác sĩ ơi....Làm ơn cứu cậu ấy....”

“Khang Vũ, cậu bình tĩnh lại đi. Không sao đâu, Kỳ Thư sẽ không sao đâu.”

“Tần Quang! Tớ đã nói cậu chăm sóc cậu ấy mà, tớ đã dặn cậu bao nhiêu lần rồi mà. Nếu không được thì phải gọi tớ về chứ. Sao lại khiến bọn chúng làm Kỳ Thư ra nông nỗi này. Tần Quang! Tần Quang!!!”

“Khang Vũ! Cậu bình tĩnh lại đi! Sao lại đánh Tần Quang.....”

“Thùy An tránh ra!!!”

“Các cô các cậu làm cái gì đấy, có biết đây là đâu không? Bệnh viện là nơi các cô các cậu tí thí võ công à.....”

Trong mơ hồ, Kỳ Thư nghe được giọng Khang Vũ, Tần Quang và cả Thùy An như kẻ cạnh bên tai nhưng lại không cách nào mở được mí mắt nặng trĩu để nhìn họ, cô không biết được bây giờ bản thân mình ở đâu, như thế nào nữa. Cô chỉ thêm muốn nghe Khang Vũ nói nhiều một chút, nghe tiếng bố mẹ và chị gọi tên của cô một chút. Chỉ vậy thôi.

Lúc Kỳ Thư mở mắt, người cô nhìn thấy đầu tiên là chị gái đang đỏ mắt nhìn cô. Nước mắt vẫn đang tràn trên gương mặt nghiêm nghị của chị. Vừa thấy cô tỉnh sắc mặt chị như bừng sáng nhưng chỉ chớp lát liền vùng tay thẳng thùng đánh vào mông cô gào lên:

“Ai cho em đi theo bọn nó, ai cho em đánh nhau, ai cho em trở nên như thế này, hả. Bố mẹ mất công nuôi dạy em, em lại không biết điều khiến bố mẹ đau lòng như vậy, em có còn là con người không? Hả?” Vừa đánh, chị gái vừa khóc. Khóc nấc lên từng cơn đau đớn.

“Chị.....đánh....chẳng đau.....chút nào....” Kỳ Thư khó nhọc nói, khẽ môi chậm rãi dần ra nụ cười. Lần đầu cô thấy bị chị đánh lại hạnh phúc đến thế.

Chị gái ngưng đánh òa lên khóc. Đến lượt mẹ vào, bà cũng khóc ngang ngửa tằn số với chị gái. Trong phòng bệnh tiếng mẹ và chị cô thay phiên nhau gào khóc lại trái ngược với sắc mặt yếu ớt pha chút vui vẻ của Kỳ Thư. Cô nghiêm nhiên nhận ra được, so với giông bão ngoài kia, tình thân mới là điều trân quý nhất.

Bỗng lúc này bố cô bước vào, nhìn thấy cô yếu ớt nằm trên giường với vết thương đã được băng bó ở trên đầu thì ngập ngừng run rẩy, dẫu nhem đi giọt nước mắt kia ôm lấy cô mà nói:

“Tinh dậy là tốt, tinh dậy là tốt, không sao cả rồi. Ổn rồi con gái ạ.”

“Sao bố.....lại ở đây?” Không phải ông phải tham gia phiên tòa sao?

“Phiên tòa đã kết thúc hôm qua rồi con ạ. Bố đã được giải oan. Bố vô tội rồi con ơi. Bố xin lỗi, là bố khiến cho mẹ và hai chị em con phải chịu cảnh này, khiến cho nhà mình bị sỉ vả. Khiến cho con lâm vào đường này. Bố xin lỗi, tha lỗi cho bố. Tha lỗi cho bố.”

Thì ra bố vẫn là thần tượng của cô, một con người trong sạch, thì ra những vết mực ố chỉ là bị người ta cố tình vấy lên. Thì ra những điều cô luôn tin tưởng vẫn luôn hiện hữu. Phát hiện ra bản thân quá ích kỉ khi nghi ngờ sự trong sạch của người cha yêu thương cô hết mực. Kỳ Thư liền bật khóc nức nở. Khóc cho oan ức của bố, khóc cho những miệt thị của thiên hạ, khóc cho sự hoài nghi cho chính cô.

Khoảnh khắc bốn người trong gia đình ôm lấy nhau, khoảnh khắc mọi vướng bận trong lòng đều trở thành mây khói mà tan đi khiến cho Kỳ Thư hạnh phúc đến lạ thường. Cô thầm cảm ơn ông trời đã cho cô sống tiếp, để ngày hôm nay cô lại được sống là mình thêm một lần nữa

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Đẹp Nhất Nở Rộ Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Cả nhà khóc đủ, lúc này Kỳ Thư mới phát hiện ra trong góc phòng có ba bóng người đang đứng thu lu một góc, sắc mặt nửa vui mừng nửa ảm đạm, đặc biệt là Khang Vũ với hai quầng mắt thâm sâu đang giận dữ nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống.

“Thùy An! Cậu về hồi nào vậy?” Tránh ánh mắt đờ đờ sát khí của Khang Vũ, Kỳ Thư vừa nhìn thấy Thùy An liền mừng quýnh cả lên. Kể từ khi Thùy An chuyển về trường cấp ba ở thành phố thì đây là lần đầu tiên cả hai mới được gặp lại nhau.

“Còn nhận ra được tớ. Hừ, Kỳ Thư cậu giỏi lắm. Dám mò vào hang động của đám Phi Long, xem đầu tóc này, xem người nồng mùi rượu này. Đẹp mặt chưa!!!” Thùy An gắt gỏng nói. Cô rời đi gần hai năm, người bạn thân thiết đã ra như thế này khiến cho cô không khỏi xót xa.

“Bà chặn Thùy An, cậu vẫn cứ hung dữ như vậy đấy hả. Nhưng mà tớ thêm nghe cậu chửi lắm. Chửi tiếp đi.”

“Chửi cái đầu cậu ấy!”

Kỳ Thư cười hềnh hếch vẫn tiếp tục ngó lơ Khang Vũ mà liếc sang Tần Quang một mắt thâm tím đỏ mà kinh ngạc:

“Ôi trời Tần công tử, sao mặt cậu lại ra nông nổi này???”

Tần Quang vẫn giữ nguyên khuôn mặt đưa đám liếc xéo Khang Vũ, lạnh lùng ném cho cô một túi bánh trái lộn xộn đáp trống rỗng:

“Bị hổ vồ!”

Thùy An phì cười liếc Khang Vũ: “Con hổ này vì bảo vệ hổ cái mới hung dữ vậy thôi Kỳ Thư nhỉ.”

Kỳ Thư ngây ngô không hiểu ba người đang nói cái gì. Kết cục bị tia nhìn cảnh cáo của Khang Vũ làm cho im bật. Tần Quang và Thùy An nhanh chóng hiểu ý liền bày ra vài ba cái có rồi rờ rẫm nhau đi ra ngoài chỉ để lại Kỳ Thư và Khang Vũ trong căn phòng lạnh không thua kém nhà xác.

“Cậu thấy thế nào rồi?” Khang Vũ mở lời.

“Cũng ổn.” Kỳ Thư đáp gọn, vói tay lấy chai nước giả vờ bận rộn. Nhớ đến lần trước Khang Vũ không đuổi theo cô, những tưởng cậu đã thật sự ngó lơ rồi, không ngờ lại quay về.

“Đề tở.” Khang Vũ giành lấy chai nước, tự mình mở rồi rót ra cốc nhỏ cho cô đưa đến tận miệng.

Kỳ Thư lí nhí cảm ơn, hành vi chiều chuộng này đã quá quen thuộc với cô từ thời cô và Khang Vũ còn ngồi cùng bàn, bây giờ cô mới nhận ra người chiều cô đến vậy cũng chỉ có mình cậu. Cho nên bây giờ cậu ấy là người xứng đáng mang nhיע cô nhất ngay lúc này.

“Cậu mắng tở đi. Mắng thật nhiều vào để tở biết sai mà sửa.”

Khang Vũ nheo mắt đáp: “Lúc trước tở mắng sao cậu lại không biết sai đi.”

Kỳ Thư muối mặt đưa tay gãi đầu theo thói quen, liền đụng trúng băng đang bó chặt đầu cô hết như quần tã kia nhói một cái đau điếng. Khang Vũ xanh mặt lập tức kéo tay cô xuống giữ lấy đầu cô nhẩn mặt quát:

“Cậu có yên được một giây không hả?”

Nghe thấy tiếng quát của Khang Vũ, Kỳ Thư cũng quên mất đau đớn mà phì cười. Khang Vũ bất ngờ một chút lại nhìn biểu hiện tốt lên không ít của cô cũng không tức giận nữa mà chậm rãi dần ra một nụ cười.

“Dạo này cậu gầy đi nhiều quá. Ở thành phố bộ ăn không quen vị hả?” Kỳ Thư nhận ra Khang Vũ cao lên không ít nhưng cân nặng thì càng ngày càng giảm sút, so với vóc dáng đồ sộ trước kia, Khang Vũ bây giờ càng mỏng như tờ giấy.

“Ăn bao nhiêu cho lên não hết rồi. Dạo này tở chăm chỉ học hành lắm mới gầy như vậy đấy.”

“Thật sao?” Một học sinh cá biệt lại nói câu này, tin được không?

“Tin tở đi, rồi tở sẽ đậu đại học cho cậu xem.” Khang Vũ vỗ ngực tự tin nói.

Kỳ Thư tròn tròn mắt, nghe mà xem ai đang nói đến chuyện đậu đại học với cô này: “Cậu thay đổi thật rồi.”

Khang Vũ cười cười vươn tay ra ý muốn chạm lên đầu Kỳ Thư nhưng vươn ra nửa chừng liền nhớ ra điều gì đó, cậu bối rối thu tay chậm rãi nói:

“Nuôi tóc dài lại đi. Để tóc ngắn như này....Không đẹp.”

Kỳ Thư sờ vào tóc mình, phân nửa là vì kiểu moden mà cắt đi, phần còn lại là tự mình dùng mảnh thủy tinh cắt trong lúc giao tranh với Phi Long, thành ra vừa ngắn vừa dài, chỗ lác chỗ không rất lộn xộn. Nói tóm lại một câu là như đuôi bò.

“Ờ ờ, công nhận.”

Coi như hết chuyện, cả hai bỗng dưng rơi vào tĩnh lặng không biết phải nói gì, dường như khoảng thời gian đã quá lâu không gặp đó, khi gặp lại thì có vô số chuyện xảy ra khiến họ chưa một lần từ tẻ ngồi nói chuyện với nhau lại khiến chính họ khó xử. Những đứa trẻ tuổi mười bảy năm đó đã lớn, họ đã bắt đầu có suy nghĩ trực quan của riêng mình, cách nhìn xã hội theo định hướng xã hội hóa. Không còn nét đơn thuần của những thiếu niên chưa khôn nữa.

“Ờ trường mới có tốt không? Bạn bè như thế nào?” Đặt một câu hỏi băng quơ, Kỳ Thư muốn phá vỡ bức tường im lặng mà lên tiếng.

“Cũng...ổn. Câu này cậu đã hỏi mấy lần rồi. Tháng nào tở gọi về cậu cũng hỏi.”

Lúc này Kỳ Thư mới nhớ từ khi Khang Vũ rời đến thành phố học, mỗi tháng cậu đều gọi về cho cô hai ba lần. Lần nào cũng chỉ nói chuyện có vài phút, câu chuyện qua lại cũng chỉ có ngần ấy câu hỏi sáo rỗng được lặp đi lặp lại nhưng cậu vẫn luôn kiên trì gọi cho cô. Bây giờ không đề ý, cô lại hỏi câu này

lần thứ n.

“Ha ha. Nào cá vàng, tớ quên mất. Vậy...sang năm lên lớp mười hai rồi. Cậu tính thi trường gì chưa?”

Khang Vũ tiện tay gọt một ít hoa quả ra đĩa vừa đáp: “Tớ sẽ thi y. Tớ muốn thành bác sĩ.”

Phụt!

Nước đưa lên tận miệng, Kỳ Thư lập tức sặc đến mức phụt ra phân nửa mở trừng mắt nhìn Khang Vũ rồi run run vỗ vai cậu:

“Khẩu khí lớn. Khẩu khí lớn.” Đối với Kỳ Thư mà nói, để đồ được trường y có biết bao nhiêu tên một sách trong trường thâu đêm suốt sáng để cày sách vở mà vẫn chưa có khả năng đậu. Vậy mà Khang Vũ, một học sinh cá biệt từng liệt danh sách đen lại có mong muốn đó. Thay vì coi thường cô lại quá đôi khi phục cậu có thể đẹp bỏ suy nghĩ chủ quan của người đời mà vẽ cho mình một con đường đẹp đẽ.

Khang Vũ nhũn mày lấy khăn giấy lau nước bị Kỳ Thư làm văng tung tóe đáp: “Rồi tớ sẽ đậu cho cậu xem.”

“Được. Được, tớ tin cậu mà.”

Nhìn thấy Kỳ Thư cười hề hề, mày Khang Vũ mới dần ra, đưa khăn giấy lên muốn lau nước đọng trên môi cô, bỗng dưng lúc này sắc mặt cậu có chút biến đổi, trong đôi mắt nổi lên tơ máu. Cậu đứng phắt dậy vội vã chào một tiếng rồi nhanh chóng biến mất sau cánh cửa. Mọi động tác đều được đếm từng giây, nhanh đến mức Kỳ Thư còn chưa kịp chào cậu lấy một tiếng.

Đến khi bóng Thùy An và chị gái chậm rãi bước vào cô mới sực tỉnh.

“Cậu có nhớ lúc bị thương là Khang Vũ đã đem cậu vào đây không thế?” Thùy An vừa gọt trái cây vừa hỏi.

“Là cậu ấy sao?” Kỳ Thư kinh ngạc. Cô chỉ nhớ lúc gục xuống, đầu óc mơ hồ trống rỗng, trước mặt bầu trời cũng trở nên tối đen không định hướng được bất kỳ điều gì. Lại không ngờ đến người đã cứu cô lúc đó lại là Khang Vũ.

“Xem ra là không nhớ thật. Khang Vũ vẫn luôn theo dõi cậu nhưng hôm đó gia đình bận việc không thể đi theo cậu, đến khi tìm thấy cậu thì cậu đã...” Nói đến đây sắc mặt Thùy An liền đỏ lên tỏ vẻ giận dữ: “May mắn lúc đó cậu ấy cầm máu cho cậu, kịp đưa cậu đến bệnh viện, nếu không bây giờ cậu đã lên bàn thờ ăn chuối với các cụ rồi!”

Kỳ Thư nghech mặt ra như ngỗng, thì ra những gì cô nghe thấy lúc mê man là thật. Càng ngỡ ngàng hơn khi Thùy An lần nữa nói:

“Đó cũng là lần đầu tiên tớ nhìn thấy Khang Vũ khóc. Cậu ấy đã khóc hơn một tiếng đồng hồ ngoài phòng phẫu thuật, còn đánh cho Tần Quang thâm tím mặt mày....”

Thùy An càng nói Kỳ Thư càng cảm thấy bản thân trở nên hồ đồ. Một người như Khang Vũ lại có lúc khóc vì cô. Cô phải làm gì bây giờ đây?

“Kỳ Thư à, cậu sẽ không bao giờ gặp được người tốt với cậu hơn Khang Vũ được đâu.”

Câu nói đó của Thùy An lúc đó khắc sâu vào tâm khảm Kỳ Thư. Thời điểm độ tuổi còn non trẻ đó chưa hiểu tình cảm là thứ quý giá đến nhường nào nên Kỳ Thư hết lần này đến lần khác đều mắc sai lầm. Sai lầm này khiến cô không bao giờ nguôi ngoai.

Ra viện, quay trở lại trường học là một trong những điều khó khăn nhất đối với Kỳ Thư. Tuy rằng nỗi oan của bố đã được giải, cô sẽ không phải nhận những lời dè bêu từ thiên hạ nữa. Thế nhưng chuyện cô đánh nhau với đám Phi Long đến mức nhập viện, đám Phi Long thì bị đem đi cải tạo không ai là không biết. Nếu là một đứa con gái ham vui ngoài đường không nói làm gì, đằng này lại xuất phát từ con nhà gia giáo, lời trong lời ngoài đồn ra đồn vào, thành thử tai tiếng lại không cách nào dập tắt. Người không hiểu chuyện đổ thừa gia đình dạy dỗ cô không nên người thành đứa hư hỏng. Vì lẽ này mà Kỳ Thư nghi ngại bao lâu lại không dám đi học nữa.

“Chuyện Bùi Tuyết tớ có nghe rồi.” Thùy An dọn dẹp quần áo cho Kỳ Thư không vui nói: “Cậu cứ việc học, bọn nó như thế nào thì mặc kệ. Đừng quan tâm, cố gắng học tốt rồi thi đại học, mọi chuyện sẽ qua nhanh thôi.”

Nghĩ rằng nếu rời khỏi thị trấn A, Kỳ Thư sẽ không phải chịu áp lực từ những chuyện bồng bột mà cô đã gây ra nữa. Cô lại trái ngược với suy nghĩ của Thùy An, sợ rằng một khi rời khỏi thị trấn này sẽ không ai chăm sóc bố mẹ cô nữa.

“Phải chi cậu lúc nào cũng ở bên tớ.” Kỳ Thư bỗng trở nên yếu đuối nói.

Thùy An cóc một cái lên trán Kỳ Thư nhẹ nhàng nói: “Hơn mười bảy tuổi rồi sao còn ngây thơ như vậy? Ai rồi cũng có cuộc sống riêng, không ai ở bên cạnh cậu mãi được, hôm nay ở bên cạnh ngày mai cũng sẽ rời đi, vấn đề là sớm hay muộn mà thôi. Nếu cậu không học cách đứng trên đôi chân của mình, mãi dựa dẫm vào người khác thì không cách nào thành công được đâu.”

Kỳ Thư kinh ngạc nhìn Thùy An. Vẫn biết Thùy An là con nhà danh giá, vừa có tiền vừa có thế, sinh ra đã ngâm thìa vàng nhưng không nghĩ được tiểu thư như Thùy An lại có suy nghĩ già dặn, lời nói trau chuốt ở độ tuổi này đến thế. Cứ như rằng không chỉ Khang Vũ mà cả Thùy An sau khi chuyển vào thành phố đều đã thay đổi vậy.

“Tớ biết rồi mà.” Cô đáp: “Mà sao dạo này không thấy Khang Vũ và Tần Quang đến nữa?”

“Đang thi cuối kỳ mà. Chỉ có cậu là được đặc cách, còn trường tổ thi tháng sau mới thi. Và lại bọn họ đang bận rộn cho chuyến đi sắp tới.”

“Đi đâu?”

Thùy An nhìn Kỳ Thư cười thâm thúy đáp: “Bí mật.”

Ra về thần thần bí bí rồi vội vàng rời đi cho kịp giờ quay trở về thành phố đi học. Thùy An đã thành công khi kích thích sợi thần kinh tò mò của Kỳ Thư, khiến cho cô mỗi ngày đều chờ đợi chuông điện thoại reo để hỏi Khang Vũ cho ra nhẽ. Nhưng mãi đến khi kỳ nghỉ hè bắt đầu. Khang Vũ, Tần Quang và Thùy An mới đột ngột xuất hiện trước cổng nhà Kỳ Thư, trên tay là đồng hồ đặc và balo lớn nhỏ cười như bỏ để em bé. Khang Vũ nói:

“Hôm nay đại gia tổ chức picnic, à nô tỳ kia mau chóng thu xếp tư trang đi theo phục vụ đại gia.”

“Picnic.” Kỳ Thư mừng rỡ reo lên. Đối với những đứa trẻ ở nông thôn, chuyện tổ chức picnic dường như là chuyện gì đó rất xa vời. Cô chỉ được xem qua báo đài hoặc đọc truyện tranh về những chuyến đi trong mơ cùng đám bạn chí cốt, không ngờ lần này có thể biến mơ thành thực.

“Còn đực ra đó là lũ này đi luân đấy.” Tần Quang lạnh lùng quăng một câu nhắc nhở. Tuy bản mặt đưa đám chưa từng thay đổi nhưng ít ra thiện cảm giữa cậu và Kỳ Thư nhờ có Khang Vũ mới ngày một gia tăng, trong mắt Tần Quang mới coi như chưa chấp hai thành viên mới là Thùy An và Kỳ Thư, cho nên giữa họ có một sợi giây vô hình liên kết tạo nên một sự thân thiết đến kỳ lạ.

“Được được, năm phút xong liền.” Nói là làm thật, nhờ có sự giúp đỡ của Thùy An mà nháy mắt Kỳ Thư đã có thể tươm tất để lên đường tận hưởng chuyến đi trong mơ.

“Chúng ta sẽ đi đâu?”

“Đi thành phố C.” Khang Vũ cười tươi đáp: “Không phải cậu vẫn luôn muốn đến đó tham quan sở thú sao? Bọn tớ sẽ dẫn cậu đi.” Như nắm lòng mọi sở thích của Kỳ Thư, Khang Vũ biết cách khiến cho cô luôn cảm thấy vui vẻ.

Trải qua một chặng đường ba tiếng đồng hồ để đến được thành phố C. Bốn đứa trẻ dắt díu nhau qua từng con phố, dẫm lên từng nền gạch của thành phố xinh đẹp huyền ảo dưới ánh dương ngày hè. Sự xô bồ và náo nhiệt nơi đây khiến cho thanh xuân của họ trở nên sống động, những ồn ã đường đời đã bị dẹp qua một bên, trả lại cho họ bình yên bên những người bạn thân thiết. Cùng nhau ngắm nhìn sự đông đúc chật chội giờ tan tầm, cảm động đến rơi lệ khi lần đầu tiên bước vào rạp xem phim, cùng cười lên những chú voi diễn xiếc ở sở thú. Ngoài chuyện Khang Vũ bị vấp ngã đến ba lần trong một ngày thì mọi thứ đều rất suôn sẻ. Một ngày vui vẻ trôi qua thật đơn giản, thế nhưng ngày hôm đó lại khiến họ lưu giữ trong tâm tâm một ngày đặc biệt cho đến mãi về sau.

Ngồi trên bãi cỏ xanh mướt đã được trải một lớp nilong, những món ăn cầu kỳ đẹp mắt được Thùy An chuẩn bị và những món hàng đã được mua bày biện trên đó. Bốn người họ ngồi thành một dãy, đôi mắt trong veo không chứa tạp niệm hướng về phía mặt trời lặn, an tĩnh ngắm hoàng hôn dần dần tắt ở cuối chân trời.

“Sinh nhật vui vẻ nhé. Kỳ Thư!” Bỗng nhiên Khang Vũ cất giọng, kèm theo đó là một chiếc bánh sinh nhật nhỏ xinh ở trên tay đi với nụ cười sâu trên gương mặt anh tuấn: “Chúc mừng ngày hôm nay mười tám năm trước thế giới sinh ra một kẻ kẻ ngốc.”

Kỳ Thư nửa cười nửa liếc xéo Khang Vũ và Tần Quang, Thùy An đang vừa vỗ tay vừa thổi kèm trêu chọc: “Không ngờ là còn nhớ hôm nay là sinh nhật tớ, thì ra các cậu có sắp đặt hết rồi.”

“Đương nhiên! Đâu phải ai cũng ngốc như cậu.” Tần Quang quăng một câu phủ phàng.

“Tần công tử! Hôm nay là sinh nhật Kỳ Thư, cậu chừa cho cậu ấy ít mặt mũi đi.” Thùy An buồn cười nói.

“Bộ các cậu kiếp trước có thù với tớ hả, sao cứ mở miệng là sỉ vả nhau thế?”

Thấy Kỳ Thư mặt như chuột dầm phải đuôi, Khang Vũ mới cầm một cây nến lên bánh sinh nhật dục cô: “Mặt trời sắp xuống rồi, nhân lúc này ước đi, phải đúng lúc thì điều ước mới thành hiện thực được.”

Nghe Khang Vũ nói Kỳ Thư liền vội vã chấp tay nhắm mắt muốn ước, nhưng đột nhiên cô nghĩ đến điều gì đó liền mở mắt nhìn. Thời khắc cô nhìn thấy ba người Khang Vũ, Tần Quang và Thùy An nhìn cô mỉm cười, tất cả những nhọc nhãi, sai lầm và đau khổ trước đây của cô như bị họ xóa sạch, khoảnh khắc ngày đêm luân chuyển này bỗng dưng khiến cô nhận ra tình bạn là điều tuyệt vời đến nhường nào. Nhờ có Khang Vũ kịp thời đưa cô đi bệnh viện cô mới có thể sống, nhờ có Tần Quang luôn âm thầm bảo vệ cô khỏi đám Phi Long nên cô mới có thể yên ổn, nhờ có Thùy An không kể ngày đêm thay gia đình chăm sóc cô những ngày ở bệnh viện. Họ, chính là họ đã thêu cho cô một kỷ ức đẹp không thể nào quên:

“Nếu ông trời nghe thấy lời con ngay lúc này. Con ước rằng bốn chúng con sau này có làm gì, đi đâu sẽ trở về nơi này, cùng nhau tận hưởng bữa tiệc sinh nhật này, cùng nhau trưởng thành, cùng nhau già đi.”

Một cảm xúc gì đó rất lạ lắm, rất hạnh phúc len lỏi qua từng người. Thoạt nhiên điều ước này nằm ngoài tầm suy nghĩ của họ, lại hiểu ra điều tưởng chừng như giản đơn này biến thành điều ước sẽ khiến họ trân quý như thế nào. Khang Vũ đưa một tay ra nói:

“Năm sau, năm sau nữa chúng ta sẽ cùng đến đây để tổ chức sinh nhật cho Kỳ Thư, cùng nhau ăn chơi thỏa thích, cùng nhau trưởng thành, cùng nhau già đi. Được không?”

Kỳ Thư gật đầu đặt lên tay Khang Vũ hô lớn: “Được!”

Thùy An nhẹ nhàng gật đầu: “Chắc chắn.”

Tần Quang giả bộ suy nghĩ rồi lười biếng đặt tay lên ba bàn tay đang xếp chồng lên nhau nói: “Đơn giản thôi.”

Như một lời hứa, bốn bàn tay xếp chồng lên nhau giữ trọn một lời hứa, giữ trọn một cười, giữ trọn một niềm tin thưở thiếu thời.

Nơi đây chôn dấu nỗi niềm, gìn giữ ký ức của những trái tim non nớt, khắc họa lên mây trời tuổi thanh xuân đẹp nhất của chúng ta.

Bạn đang đọc truyện *Bóng Hoa Đẹp Nhất Nở Rộ Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Một năm không dài cũng chẳng ngắn, đủ để Kỳ Thư có thể dùng hết tâm tư, sức lực của mình cho việc ôn thi đại học. Những ngày tháng miệt mài cùng sách vở, cả ngày quay cuồng với những con số, sự mệt mỏi hằn lên gương mặt của học sinh lớp mười hai khiến cho nhiều gia đình không khỏi xót xa. Cho nên đối lại quá trình học tập vất vả, họ đều sẽ thưởng chiều những sở thích riêng của con cái, cho chúng quyền được vui chơi cùng bạn bè.

Có những ngày nhìn bạn bè tụ tập vui chơi cùng bạn thân, Kỳ Thư và Tần Quang đôi khi chỉ biết cùng nhau ngồi trong góc, cạn cốc nước mía rồi trầm ngâm với những mẫu chuyện đã được họ lặp đi lặp lại hàng ngàn lần. Mong mỏi của cả hai đôi khi rất đơn giản, đó là chờ ngày Thùy An và Khang Vũ trở về quê nhà, cùng nhau rong chơi như lúc trước. Thế nhưng gia đình Thùy An ở thành phố đối mặt với sóng gió khi bố cô vướng phải kiện tụng có nguy cơ phá sản. Còn Khang Vũ thì không thể bỏ mặc mẹ một mình mà trở về nên mỗi ngày đều chỉ biết gọi điện cho Kỳ Thư, mong mỏi một ngày trở về.

“Hôm qua Khang Vũ lại nói không biết khi nào mới có thể trở về. Thùy An cũng vậy.” Kỳ Thư buồn bã nói.

“Chỉ còn vài tháng nữa là thi đại học. Khang Vũ lần này rất quyết tâm, có lẽ cậu ấy bận thật. Và lại không thể bỏ mặc mẹ cậu ấy....” Tần Quang một hơi uống hết cốc nước đáp.

“Lý do này tớ nghe vẫn không thuận tai lắm. Mẹ Khang Vũ đâu phải trẻ con, bác ấy có thể tự chăm sóc mình được mà.”

Thấy Kỳ Thư tỏ vẻ khó hiểu, Tần Quang trầm mặc một hồi muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Chần chừ một lát mới đáp:

“Nếu cậu ấy thật sự về được thì sẽ về thôi. Dù lấy mẹ cậu ấy ra làm cái cớ thì Khang Vũ sớm muộn cũng sẽ về. Tớ tin Khang Vũ không quên ở đây còn có người đợi cậu ấy.” Bởi vì Khang Vũ biết, khi bên Kỳ Thư còn có Tần Quang thì cô còn được an toàn.

Cũng chính nhờ có Khang Vũ, Kỳ Thư và Tần Quang mới có thể trở thành bạn tốt, giúp đỡ nhau suốt chặng đường học tập, vẽ nên những kỷ niệm đẹp thưở thiếu thời.

Kỳ Thư luôn chắc chắn trong lòng, người mà cô nợ nhiều nhất cũng chính là người luôn chân thành với cô nhất là Khang Vũ. Cho nên cô muốn mỗi ngày đều thật cố gắng đối với cậu thật tốt. Cho dù cậu gọi lúc nửa đêm hay sáng sớm, cô cũng đều hi sinh giấc ngủ của mình để đợi điện thoại bởi vì cô biết cậu muốn nói chuyện cùng cô nhiều như thế nào.

Câu chuyện qua điện thoại lúc đó không quá nhiều những câu hỏi, hay quá nhiều lời đàm thoại. Đôi khi chỉ là lời hỏi thăm, cũng đôi khi chỉ là lời nói bông đùa nhưng những cuộc gọi đó lại dần dần trở thành một chiếc đồng hồ đến giờ thì reo chuông.

“Cậu có biết không ở thành phố D này có rất nhiều hoa, chỉ cần bước ra đường cậu sẽ nhìn thấy hoa trải dài từ đầu ngõ. Người dân ở đây cũng rất ý thức, họ không nhổ hoa hay dẫm lên mà đều trân quý từng khóm hoa như tự tay họ trồng vậy....” Nghe Khang Vũ luyên thuyên qua điện thoại, Kỳ Thư mới tưởng tượng ra viễn cảnh thành phố ngập hoa nơi Khang Vũ sống đó như thế nào. Thật muốn đến đó một lần.

“Tuần tới tớ đến chỗ cậu xem hoa nhé.” Kỳ Thư buột miệng nói.

“....”

Đầu dây đột nhiên im lặng, Kỳ Thư dường như cảm nhận được điều gì đó.

“Khang Vũ! Alo!”

“Tớ đây.”

“Sao lại im lặng? Vừa rồi đầu dây bị hỏng hả?”

“Không phải.” Khang Vũ hạ giọng, thoáng chút buồn bã: “Ồ đây rất phức tạp, trộm cướp nhiều lắm. Cậu đừng đến đây mà nguy hiểm.”

“Ôi lo gì. Có Tần Quang đi cùng tớ đó thôi. Ai nhìn thấy Tần Quang chả sợ khiếp vía. Vậy quyết định tuần tới nhé.”

Thấy Kỳ Thư cương quyết, Khang Vũ mới vội vàng đáp:

“Không được. Đừng đến!”

Bị Khang Vũ khước từ, Kỳ Thư đột nhiên thấy lòng lạnh đi: “Sao vậy? Không lẽ cậu không muốn gặp bọn mình?”

“Không phải...Cậu đừng hiểu lầm. Hai người các cậu là bạn duy nhất của tớ, sao tớ lại không muốn gặp được chứ.....Tớ.....”

Khang Vũ ấp úng hồi lâu, kết cục đầu dây đột ngột ngắt tùm vì hết tiền điện thoại. Kỳ Thư nhìn chiếc điện thoại nhỏ. Trong lòng không khỏi bức bối khó chịu. Sao Khang Vũ cứ liên tục tránh né chuyện gặp gỡ như vậy? Cậu đang giấu cô điều gì?

Những ngày sau cuộc gọi của Khang Vũ đã không còn đều đặn liên tục nữa mà dần dần thưa thớt rồi ngắt quãng. Cô không hiểu lý do nhưng lại không muốn áp đặt câu trả lời lên cậu, lại nói thời gian ôn thi đại học càng lúc càng rút ngắn, cho nên thời gian mà Kỳ Thư để tâm đến Khang Vũ cũng chẳng còn là bao nhiêu.

Cho đến ngày chuẩn bị lên đường thi đại học thì Khang Vũ đã hơn một tuần không gọi đến nữa. Kỳ Thư chỉ nhận được lời nhắn từ điện thoại, lời nhắn rất gọn gàng:

“Cố lên. Tớ tin ở cậu.”

Mỉm cười với lời động viên đó. Kỳ Thư sẵn sàng dùng tất cả những thứ đã có trong đầu, xây cho mình bậc thang để có thể mở được cánh cổng đại học.

Khoảng thời gian chờ có kết quả chính là địa ngục trần gian khi sĩ tử không một ngày yên giấc, chẳng thể nuốt trọn một bát cơm. Ngay cả những cuộc gọi lắt nhắt của Khang Vũ trấn an tinh thần Kỳ Thư cũng chẳng thể làm cô thấy khá hơn. Ngày nào cũng ngồi trước cổng, chờ bưu tá mang thư đến. Chỉ cho đến khi nhận được kết quả trúng tuyển trên tay. Mọi cảm xúc lúc đó mới vỡ ra thành một mảng màu hạnh phúc.

Tuy rằng cô không thể đỗ trường đại học danh giá mong ước, nhưng đỗ vào trường đại học thứ hai mà cô lựa chọn cũng không tồi chút nào. Đối với một học sinh từng cá biệt như cô, điều này đã quá sức lắm rồi. Thế nhưng cô lại chẳng thể vui nổi khi nhận được cuộc gọi của Tần Quang.

“Tớ đỗ trường X rồi Tần Quang ơi.” Kỳ Thư vui sướng reo lên trong điện thoại khi cô chỉ vừa bắt máy.

“Chúc mừng nhé. Tớ thì chỉ đỗ được cao đẳng thôi.”

“Chúc mừng, chúc mừng. Cậu chẳng bảo chỉ cần đậu cao đẳng bố mẹ cậu cũng có thể lo lót được công việc sau này rồi đó sao? Lúc nãy tớ nhận được tin nhắn của Thùy An, cậu ấy đỗ cùng trường với tớ nhưng khác khoa đấy. Ôi không ngờ lại được học chung trường với cậu ấy nữa. À còn Khang Vũ thì sao. Để tớ gọi cho cậu ấy.”

“Khoan đã.” Tần Quang vội vàng nói: “Cậu ấy chưa nói gì với cậu đúng không?”

“Nói gì cơ?” Kỳ Thư ngây thơ hỏi.

“Chuyện Khang Vũ không đi thi đại học....”

“Sao? Cậu nói cái gì? Sao lại thế được, cậu ấy cặm cụi cả mấy năm trời chỉ chờ ngày đi thi mà thôi. Sao lại không thi được chứ? Cậu nghe ai nói vậy chứ?” Kỳ Thư lớn tiếng nói, đáng vẻ vô cùng mất bình tĩnh.

“Là Khang Vũ nói với tớ. Cậu ấy quyết định không đi thi bởi vì ngày mai cậu ấy sẽ sang Singapor để du học.”

“Singapor?” Tần Quang càng nói Kỳ Thư càng mơ hồ ngồi phịch xuống ghế không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Nghe nói là cậu ấy nhận được suất du học toàn phần ở bên đó. Nếu ngày mai cậu sắp xếp được thì cùng tớ và Thùy An lên thành phố D tiễn cậu ấy. Bởi vì có lẽ cậu ấy sẽ đi rất lâu đấy....”

Tại Kỳ Thư như ù đi, cô tắt máy, bấm dây số quen thuộc của Khang Vũ để gọi nhưng đầu dây đã tắt máy từ khi nào. Cô ngơ ngác nhìn màn hình điện thoại vô phương liên lạc, tự hỏi bản thân có phải đã không còn được Khang Vũ quý mến nữa, khiến cho cậu không thêm báo với cô chuyện quan trọng như vậy. Điều này đi lại trong đầu cô, vui lấp đi cả niềm vui đã đậu đại học của cô...

Buổi sáng ở thành phố D rất đẹp, đặc biệt là đám hoa nở rộ khoe sắc đó hết như lời kể của Khang Vũ. Ba người Kỳ Thư, Tần Quang và Thùy An vừa đáp chân xuống thành phố D liền đi thẳng đến sân bay với những cảm xúc khó tả hiện hiện trong thâm tâm.

Sau một năm không gặp mặt, họ lại chẳng thể ngờ được lại gặp nhau bằng cách này.

“Khang Vũ.” Tìm kiếm trong sảnh sân bay rộng lớn, cuối cùng Kỳ Thư nhìn thấy cậu ngồi một mình trên băng ghế dài ở dãy chờ. Qua một năm dài, cậu giờ như chẳng có gì thay đổi, chỉ có đôi mắt đượm buồn kia như dấu một nỗi niềm nào đó.

“Đến rồi đấy hả. Tớ đã chờ các cậu cả buổi rồi đấy.” Đường như Khang Vũ đã ngồi đó rất lâu chỉ để chờ ba người họ xuất hiện.

Cậu mặc một cái áo phông dài và một chiếc quần jean đơn giản ngồi ở đó, nhưng khuôn mặt có nét sáng ngời kia vẫn thu hút được rất nhiều ánh nhìn ở sân bay. Kỳ Thư đứng từ xa, sớm đã nhận ra Khang Vũ bây giờ nhìn trưởng thành và có nét nam tính nào đó rất cuốn hút, chứng nhận cậu đã lớn thật rồi.

“Cái gì vậy chứ? Nói đi là đi ngay, ít nhất cũng phải báo tội này biết trước chứ.” Thùy An đặt mông xuống cầu gắt.

“Thì tớ đã chẳng nói đó là gì. Chỉ là hơi muộn chút thôi.” Khang Vũ vẫn không rời mắt khỏi Kỳ Thư, tiện tay vặn một chai nước đưa cho cô như một thói quen: “Ngồi đi, đường xa chắc mệt lắm có phải không?”

“Trong mắt cậu chỉ có Kỳ Thư sao? Bọn này cũng mệt lắm.” Tần Quang đoạt lấy chai nước, bực bội tu một hơi.

“Tớ không khát.” Kỳ Thư chậm rãi ngồi xuống, khuôn mặt không vui không buồn lại chẳng biết nói gì khiến cho Khang Vũ thoáng qua nỗi buồn ghen ngào.

Cậu đã mong gặp cô như thế nào, đã chờ ngày này bao lâu chứ.

“Chúc mừng cậu đã đậu đại học.” Khang Vũ lên tiếng.

“Cảm ơn.”

“Ừm...Khi nào thì cậu nhập học?”

“Tầm tháng tám.” Kỳ Thư máy móc đáp.

“Cậu sẽ ở ký túc xá ư? Ở đó liệu có ồn ào quá không?”

“Không, tớ và Thùy An ở trọ cùng nhau.”

“Vậy thì tốt quá. Có Thùy An bà chăm sóc là được rồi.” Khang Vũ thở phào như trút được gánh nặng.

“Cậu lo cho Kỳ Thư còn hơn bố cậu ấy nữa.” Thùy An lắc đầu ngao ngán nói: “Đã sợ cậu ấy xa nhà sẽ khó sống thì sao không ở đây mà chăm sóc. Chạy đến Singapor xa xôi làm gì chứ?”

Khang Vũ nghe vậy lại không vội đáp lời mà cúi đầu trầm mặc nhìn xuống đôi chân của mình đang thả giữa nền gạch bóng loáng. Chốc sau mới đáp:

“Vi Singapor cơ hội tốt hơn. Tớ khó khăn lắm mới tranh được một suất...”

“Đi được là tốt, không sao cả.” Kỳ Thư gượng cười nói: “Dù gì cũng là du học nước ngoài. Bằng cấp nước ngoài ta cũng có giá trị hơn mà.”

Mọi người không nói gì nữa, chỉ âm ỉ nhìn nhau, không lường đến lúc lại buồn đến như vậy.

“Bao giờ thì cậu trở về. Giữa kỳ sẽ được nghỉ lễ gì đó chứ?” Thùy An lên tiếng.

“Tớ không chắc lắm...” Khang Vũ thoáng qua tia lúng túng: “Nhưng bên đó có thể gọi điện. Bây giờ công nghệ hiện đại hơn xưa rồi, có thể gọi qua mạng mà. Tớ sẽ thường xuyên gọi về cho các cậu.”

“Gọi thế để làm gì chứ? Lời hứa đến thành phố C ăn sinh nhật Kỳ Thư cũng chẳng thể thực hiện được.”

Nhớ đến vài ngày nữa sẽ đến sinh nhật Kỳ Thư, cũng là lúc lời hứa hẹn cần được thực hiện nhưng Khang Vũ lại đi mất, không khí lại ngưng đọng lại. Phảng phất nét buồn sâu thẳm.

“Xin lỗi, Kỳ Thư.” Khang Vũ lục lọi trong balo, lấy ra một món quà nhỏ đặt lên tay cô nói: “Tớ sẽ chỉ thất hẹn trong vòng hai năm thôi. Sau đó dù có chuyện gì xảy ra tớ cũng sẽ trở về. Đây là quà của tớ đã chuẩn bị.”

“Hai năm?” Kỳ Thư ngó người, trong lòng chột lạnh đi.

Sắc mặt Khang Vũ không được tốt, nhìn biểu hiện của Kỳ Thư càng sa sầm. Cậu vươn bàn tay gầy kia đến đỉnh đầu Kỳ Thư, muốn chạm đến an ủi cô nhưng đột ngột dừng trên không khí rồi vội vàng thu lại.

“Sẽ nhanh thôi, tớ xin lỗi vì là người thất hứa. Cho dù hai năm sau kết quả có như thế nào tớ cũng sẽ trở về thành phố C, cùng các cậu đón sinh nhật.”

Không khí ngập trong mùi vị thể lương. Thùy An bực tức đứng phắt dậy quát thẳng mặt Khang Vũ:

“Sao cậu lại ngốc đến như vậy. Cậu có biết rằng Kỳ Thư mong chờ cậu đỗ đại học như thế nào không? Để lúc đó cậu ấy có thể cùng cậu...”

Thùy An nói chưa xong đã bị Kỳ Thư bịt chặt miệng ngăn không cho cô phát ngôn bừa bãi nữa.

Khang Vũ và Tần Quang ngỡ ngác muốn nghe thêm đoạn sau nhưng đã bị Kỳ Thư chặn lại thì càng tò mò. Khang Vũ nhíu mi nghi hoặc:

“Cùng tớ làm gì?”

Kỳ Thư ra hiệu cho Thùy An im miệng. Không nhìn vào mắt Khang Vũ mà cúi gầm mặt, chỉ lí nhí nói chen vào: “Đừng nghe cậu ấy nói bừa. Hai năm thì hai năm, chỉ cần cậu còn muốn về, bọn này sẽ còn đợi cậu.”

Đúng lúc này trên đài thông báo chuyến bay của Khang Vũ sẽ khởi hành, yêu cầu các hành khách đến làm thủ tục. Cũng chính là đặt đấm chấm hết cho buổi chia ly này.

“Để tớ xách đồ cho, cậu đi cùng Kỳ Thư đi.” Có ý muốn giúp Khang Vũ và Kỳ Thư có khoảnh khắc cuối cùng bên nhau, Tần Quang và Thùy An tranh hết đồ xách lên người.

Sắc mặt Khang Vũ tối đi một chút, vẫn không hề động đậy mà ngồi lì ở băng ghế kia chờ mẹ của cậu từ xa bước đến.

“Đã có mẹ tớ đi cùng rồi. Các cậu về đi. Hôm nay mọi người đến đây như thế này là tớ đã vui lắm rồi.”

“Cái gì vậy chứ? Ít nhất cũng để bọn này tiễn cậu đến tận cổng chứ.” Thùy An cau gắt nói.

Tần Quang không nói gì chỉ nhíu mi dò xét biểu cảm của Khang Vũ, trong đầu suy nghĩ về thứ gì đó.

“Tớ chỉ không muốn nhìn thấy các cậu đưa tiễn, cứ như thể tớ chẳng thể trở về vậy. Các cậu tiễn tớ ở đây, tớ sẽ thấy nhẹ nhõm hơn.” Khang Vũ cười buồn đan hai bàn tay vào nhau nói.

Kỳ Thư vẫn không nhìn cậu mà đáp: “Vậy được, cậu đi mạnh giỏi.” Nói rồi liền đứng dậy bước đi không quay đầu. Đôi môi cắn chặt và đôi bàn tay lạnh như băng khiến cho cô cảm nhận được trái tim cô đang vì ai mà tổn thương.

“Kỳ Thư.” Tiếng gọi của Khang Vũ khiến bước chân của Kỳ Thư chững lại. Khang Vũ phân vân một chút mới nói: “Trong mắt tớ, cậu luôn ưu tú, cho dù có chuyện gì xảy ra cậu cũng sẽ vượt qua được. Tớ không tin cậu mạnh mẽ, nhưng tớ tin cậu lý trí và thông minh hơn bất kỳ ai.”

Kỳ Thư không hiểu vì sao Khang Vũ lại nói ra câu đó. Thời điểm đó cô cũng chẳng thể suy nghĩ được quá nhiều. Chỉ biết rằng khi cô, Thùy An và Tần Quang rời khỏi sân bay, chỉ nhìn thấy bóng Khang Vũ ngồi trên băng ghế dài kia cùng mẹ của cậu, nở một nụ cười như gửi gắm tất cả ước mơ của cậu lại cho họ.

Năm đầu tiên của lời hứa về nơi ngọn đồi xanh ở thành phố C. Chỉ có ba người Kỳ Thư, Thùy An, Tần Quang ngắm mặt trời lặn. Đó cũng là lần đầu tiên họ thăm thía được nỗi sầu chia xa

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Đẹp Nhất Nở Rộ Vì Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Năm nhất đại học là khoảng thời gian khiến cho học sinh thay đổi từ cách nhìn đến nội tâm. Có thể biến một Tần Quang hỏ báo thành một nam sinh nhỏ nhả biết đùa, biến một Thùy An bả chảnh thành cô gái ủy mị, hiểu chuyện. Cũng khiến cho Kỳ Thư trở nên dịu dàng và ngọt ngào hơn.

Sự xa cách không phải điều gì quá xa lạ khi Khang Vũ đã luôn đi xa suốt từng ấy năm. Cho dù ở một đất nước khác, sự liên lạc của họ dường như lại chưa hề bị cắt đứt. Đặc biệt là với Kỳ Thư. Những câu chuyện mới mẻ từ ngày đầu đặt chân vào môi trường mới được cô truyền tải đến cậu bằng những cách chân thực nhất, khiến cậu qua màn hình vô tuyến luôn phải thốt lên biểu cảm vô cùng phong phú. Điều khiến cậu luôn mỉm cười chính là sự thay đổi qua từng ngày của ba người bạn có vị trí đặc biệt trong lòng cậu. Tuy rằng xa xôi, nhưng không có cuộc vui nào không có đến sự góp vui của cậu qua điện thoại.

“Đạo này các cậu già hẳn đi rồi.” Khang Vũ cười lớn qua màn hình máy tính.

Ngồi trong phòng trọ được bày trí đơn giản của Kỳ Thư. Ba người Tần Quang, Thùy An, Kỳ Thư cứ hể cuối tuần lại tụ tập gọi điện cho Khang Vũ, cùng nhau uống vài ba chai bia, lai rai một vài món nhậu, hàn huyên cho đến nửa đêm.

“Thật không công bằng, sao cậu lại vẫn cứ trẻ măng vậy chứ? Bộ đi học không ai cho cậu ăn hành hả?” Thùy An nốc một cốc bia nói.

“Ồi dào, ai có thể cho cậu ta ăn hành được chứ. Các cậu không biết Khang Vũ leo mép thế nào đâu.” Tần Quang đứng trên bếp nấu đồ nhắm vẫn không quên chọt vào một câu.

“Khang Vũ à, để tớ kể cho. Tàn Quang lần trước bị Thùy An cho leo cây, hẹn đi nhảy đầm cùng mà An lại quên mất. Kiểu như giận quá ấy, thế là đứng giữa công trường chửi thề. Lúc đó crush cậu ta đi ngang, vừa hay nghe được. Bây giờ crush cho ăn hành luôn rồi. Haha.” Kỳ Thư cười đến chảy nước mắt thuật lại.

Mọi người được nước bật cười ha ha, cười đến không chứa mặt thẹn cho Tàn Quang khiến cho Tàn Quang hung dữ ném bao nhiêu là ớt vào đồ nhắm. Chọc hai người kia ăn cay đến chết.

Chỉ là họ không để ý đến sắc mặt của Khang Vũ nhìn họ qua màn hình máy tính vô cùng mãn nguyện. Một mình ở trong căn phòng lạnh kia, trong lòng trĩu nặng không có chỗ giải bày. Cậu thờ dài đầu nhem đi nỗi buồn, an yên nhìn họ để tiếp tục cố gắng bởi vì cậu biết rằng, ở nơi đó còn có người đợi cậu trở về.

Cuộc sống của sinh viên đại học qua miệng lưỡi thế gian đều là dối trá. Cái gì mà không cần học hành, tự do tự tại, bầu trời ăn chơi đàn đúm. Kỳ Thư, Thùy An, Tàn Quang lần lượt phải đối mặt với quá trình học tập vất vả, những bài luận và đồ án ngập mặt khiến họ quay cuồng với những con số với nỗi sợ hãi mang tên ‘trượt môn’. Ngân sách lại không hề dày dặn như khi làm học sinh, được rút vốn từ phụ huynh một trăm phần trăm. Họ phải dùng số tiền đó chi trả cho những thứ vụn vặt nhất cho đến những bữa cơm của mình nếu không muốn cuối tháng phải uống nước để sống qua ngày. Điều này buộc họ phải dùng khoảng thời gian ‘đàn đúm’ kia để vui mặt ở những cửa tiệm làm thêm ngoài giờ, dùng số tiền đó để giải thoát bản thân khỏi những con số đầy ám ảnh.

Tuy nhiên điều đó lại chẳng thể ngăn cản được sức hút của họ tại trường đại học. Đối với Tàn Quang, tuy chỉ là trường cao đẳng bình thường, thế nhưng ngoại hình ưu tú chuẩn dáng người mẫu của cậu đã giúp cậu biến mình thành gã trai được săn đón nhất. Không khó để nhìn thấy đám con gái ở trường bu lấy cậu như kiến bu kẹo ngọt, ngày ngày tặng cậu những món quà chẳng hề rẻ đó.

Thùy An lại chẳng thua kém ai, tiểu thư danh gia vọng tộc sinh ra đã ngậm thìa vàng như cô là ngôi sao trên bầu trời khó có thể chạm tới. Đám con trai nhìn thấy cô chỉ dám thậm thụt từ xa, những quý công tử đại phú gia chẳng ngại ngần mà tán tỉnh nhưng rồi lại bị cô khước từ phũ phàng, điều này càng khiến họ nung nấu một thái độ quyết liệt hơn để chinh phục người đẹp.

Còn Kỳ Thư từ khi bước chân vào cánh cổng đại học, sự ưu tú và gương mặt khả ái hiện hữu trên khí chất của cô đã thu hút không ít bạn học nam mời com cô. Muốn gần gũi cô. Sự linh hoạt và đa dạng của sinh viên trong trường đại học hoàn toàn trái ngược khi còn là học sinh. Khả năng khiến cho Kỳ Thư bị thu hút bởi các học trường nam tài ba và giỏi ăn nói đã đạt đến thượng thừa, đa phần trong số đó là đàn anh khóa trên.

Một trong những đàn anh theo đuổi Kỳ Thư sát sao nhất tên Đỗ Phong, là một trong những đàn anh ưu tú, giỏi giang cùng khoa với Kỳ Thư. Đỗ Phong mang vẻ ngoài tỏa sáng với nụ cười nửa miệng ngạo nghễ kèm theo lời nói ngọt ngào dễ nghe, đủ để khiến không ít nữ sinh phải siêu lòng vì anh.

Đỗ Phong phải lòng Kỳ Thư trong một lần cô thuyết trình tại hội thảo. Dáng vẻ dịu dàng vốn có của con gái nhà lành kết hợp với biểu cảm lạnh lùng thoáng một chút hư hỏng đã khiến cho Đỗ Phong siêu lòng. Một cô gái với khí chất trái ngược như vậy lại có nụ cười động lòng người kia quả nhiên là hàng hiếm. Anh ta chấp nhận gạt hết đám bạn gái của mình sang một bên, dồn hết tâm trí quyết cura cho được người đẹp về tay mặc kệ dân tình xôn xao cô đã có một người bạn trai đang du học nước ngoài, đêm đêm đều hàn huyên tâm sự.

Du học nước ngoài ư? Càng tốt. Nhất cự ly nhì tốc độ, anh ta không tin bản thân không thể lấy được người đẹp về tay, tranh với một kẻ ở xa như vậy.

Đỗ Phong quan sát từ xa, dễ dàng nhận biết rằng cô gái có tên Kỳ Thư này không hề giống những cô bạn gái trước kia của anh ta cho nên thủ đoạn cura cầm không thể giống nhau. Ban đầu Đỗ Phong dùng kế vô tình đụng trúng để làm quen bằng gương mặt điển trai của mình. Thế nhưng lại hoàn toàn vô dụng khi anh chẳng thể để lại ấn tượng gì trong mắt cô. Sau quá trình sục sạo khi bị cô xem là cục đá ngoài đường, ngoại hình không đáng bỏ vào mắt thì Đỗ Phong mới biết được người bạn trai ở nước ngoài của cô và bạn thân nhất học trường kế bên là Tàn Quang đều có ngoại hình không đùa được.

Biết được điều này Đỗ Phong càng quyết tâm có được cô vì bị sĩ nhục nặng nề. Anh không tiếc công điều tra thông tin cá nhân của cô từ số điện thoại, địa chỉ email, yahoo cho đến các phương tiện liên lạc khác để tiếp cận cô. Nhưng cũng lúc này mới biết được không chỉ có Đỗ Phong mà còn có một vài người khác đang muốn có được cô. Điều này càng khiến Đỗ Phong có ý chí dành giật cao hơn.

Vô tình học cùng lớp, vô tình ngồi cùng bàn, vô tình ăn cùng mâm, vô tình đi cùng hướng, vô tình chơi cùng chỗ... Tất cả những lần gặp mặt giữa Đỗ Phong và Kỳ Thư đều là anh sắp xếp để mọi thứ diễn ra hoàn toàn là ngẫu nhiên. Quả nhiên cách này có hiệu quả khi Kỳ Thư dần nhớ mặt Đỗ Phong, cảm thấy sự vô tình kia quá mức diệu kỳ.

“Em là Kỳ Thư phải không? Lần trước anh có đụng trúng em một lần ở trước trường có phải không nhỉ?” Lần này là vô tình gặp mặt ở rạp chiếu phim. Đỗ Phong mỉm cười thật tươi, thân thiện chào hỏi Kỳ Thư.

“Là anh sao? Thật trùng hợp. Anh cũng đến xem phim ư?” Kỳ Thư không nhớ rõ người đã đụng trúng, nhưng lại nhớ chính xác người đã vài lần đi ngang này. Nhìn lâu cũng hóa quen mặt.

“Đúng vậy. Ban đầu rủ một người bạn đi cùng, nhưng cậu ta lại có việc đột xuất mất nên phải xem một mình. Còn em thì sao? Em đi cùng ai à?”

“Vâng, em đi cùng bạn. Đang chờ nó đến.” Kỳ Thư cười đáp sau đó lại nhìn đồng hồ của mình, vội vàng chào tạm biệt rồi vào bên trong rạp. Chỉ là cô vừa đặt mông ngồi xuống đã thấy Đỗ Phong ngồi ngay bên cạnh: “Anh cũng xem phim này sao?”

Trùng hợp dữ vậy?

“Ô, em ngồi ở đây sao? Phim này đang nổi lắm, bạn anh đặt vé nên anh đi đấy. Thế bạn em vẫn chưa đến sao?”

Đỗ Phong vừa nói xong thì điện thoại Kỳ Thư nhấp nháy một dòng tin nhắn cáo lỗi không thể đến từ một người bạn cùng khoa. Cô nhăn mặt tỏ ý không hài lòng:

“Em bị cho leo cây rồi.”

“Thật hay quá, anh cũng bị cho leo cây. Chúng ta đúng là có duyên quá.”

Kỳ Thư nhìn Đỗ Phong, gượng gạo nở một nụ cười. Cô không hề nghĩ đến chuyện sẽ đi xem phim cùng một người con trai nào cả. Nếu để Khang Vũ biết được, không biết cậu có buồn không?

Lúc này Kỳ Thư cũng không nhìn thấy biểu cảm của Đỗ Phong, người bạn gọi Kỳ Thư đi xem phim đó thực ra là tay trong của anh ta. Dùng người của mình để làm kẻ điếu hổ ly sơn, biến mọi thứ vô tình thành hữu ý.

Từ ngày hôm đó, Đỗ Phong không còn biến mọi thứ thành vô tình nữa. Anh ta trực tiếp tiếp cận Kỳ Thư, mời đi ăn, đi chơi, tất cả kế hoạch cura cảm đều đã được Đỗ Phong bao thầu trọn gói. Khiến cho Kỳ Thư dần dần để Đỗ Phong vào mắt. Thế nhưng những điều mà Đỗ Phong làm đều không thật sự khiến Kỳ Thư thay lòng. So với những thứ vụn vặt mà Khang Vũ làm cho cô suốt bấy năm qua, Đỗ Phong chẳng qua là một cơn gió thoảng.

“Em làm bạn gái anh nhé.” Miệng mỉm cười suốt gần một năm, Đỗ Phong mất hết kiên nhẫn làm bạn mà trực tiếp tỏ tình với Kỳ Thư sau buổi dạ tiệc cuối năm nhất.

“Em đã nói với anh chưa nhỉ. Em tuy rằng chưa có bạn trai, nhưng em đã có người để thích rồi.” Kỳ Thư mỉm cười dịu dàng từ chối.

“Anh biết. Nhưng anh không tin em có thể yêu cậu ta, chờ cậu ta. Rồi em sẽ sớm thay lòng.”

Kỳ Thư nghe vậy liền bật cười: “Em đã chờ cậu ấy rất lâu rồi. Không phải mới ngày một ngày hai. Em có thể đánh đổi tất cả mọi thứ trừ cậu ấy. Mặc dù cậu ấy ở xa, cũng chẳng hề hay biết tình cảm của em dành cho cậu ấy. Nhưng em tin rằng khi cậu ấy trở về, chúng em sẽ được thỏa nguyện.”

Đỗ Phong nhếch môi nói: “Em thật quá xem thường bọn con trai rồi. Một khi rời xa, họ sẵn sàng tìm kiếm người khác đặc biệt là người gần kề bên họ nhất. Em ở đây chờ cậu ta, vậy em có tin tưởng rằng ở đất khách cậu ta có người khác hay không? Có tin rằng cậu ta cũng yêu em như em yêu cậu ta không?”

Lời này của Đỗ Phong đánh trúng vào tim Kỳ Thư như nhắc nhở cô, Khang Vũ đạo mạo và tỏa sáng, thời khắc năm xưa cậu thích cô đã trở thành quá khứ. Khang Vũ bây giờ hoàn toàn có thể có được những cô gái ưu tú nhất ở đất nước kia. Tuy rằng mỗi đêm họ đều nói chuyện, nhưng còn ban ngày thì sao? Khang Vũ sẽ ở bên ai?

Kỳ Thư không đáp lời Đỗ Phong mà chạy thẳng một mạch về phòng mình. Vội vàng mở máy tính, gọi video cho Khang Vũ. Có lẽ vì chưa bao giờ cô gọi vào giờ này nên rất lâu bên kia mới được nối máy. Thật chậm rãi mà hiện hình video lên.

“Khang Vũ, cậu đang làm gì đó? Tờ....”

Trên màn hình kia không phải là gương mặt quen thuộc của Khang Vũ mà là hình ảnh của một cô gái trẻ lạ mặt, gương mặt kia có lẽ chỉ lớn hơn Kỳ Thư vài tuổi đang mỉm cười chào Kỳ Thư.

“Chị là ai? Sao lại ở trong phòng Khang Vũ?” Lòng Kỳ Thư nóng lên.

“Cái này thì chị không nói được. Nhưng Khang Vũ đang bận tắm, lát nữa em gọi lại sau nhé. Chị sẽ nói với cậu ấy em gọi....”

Cô gái kia còn chưa nói xong, Kỳ Thư nhìn không được liền tắt ngúm màn hình máy tính. Giận giữ nhỏ luôn ở cắm điện khiến cho máy tính kia đột ngột tắt ngúm.

Lòng cô bây giờ như một ngọn lửa bùng lên, tim đập nhanh với cơn giận dữ trào dâng lên đỉnh đầu. Cô nhào lên giường, ôm lấy gối bật khóc. Nước mắt thấm đẫm vật gối kia, bàn tay ôm lấy đôi tai như muốn quên đi hình ảnh vừa nãy.

Đỗ Phong đã nói đúng. Khang Vũ không giống cô, không còn thích cô nhiều như lúc trước nữa. Cậu cũng đến lúc cần có bạn gái, ở đất khách kia lại vừa hay có người chăm sóc. Hà có gì cậu lại không cần. Cô trước giờ không dám nghĩ đến chính vì cô sợ sẽ mất cậu. Nếu không phải hôm nay Đỗ Phong nhắc nhở cô, liệu cô có dám liều lĩnh gọi cậu vào ban ngày như thế không?

Vớ lấy điện thoại di động. Lục danh bạ mở ra cái tên của Đỗ Phong. Khi đầu dây kia vang lên tiếng của anh, Kỳ Thư chỉ nói vắn vắn một câu:

“Khi nào thì em có thể trở thành bạn gái anh?”

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Đẹp Nhất Nở Rộ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Chuyện Kỳ Thư có bạn trai là đàn anh khóa trên nổi tiếng đã lan đi khắp trường. Không cần cô mở miệng mà sự việc đã bay đến tận tai Tần Quang và Thùy An khiến họ bất ngờ há hốc mồm như đang nghe đến chuyện người lạ ngoài đường.

Khi họ cố gắng liên lạc với cô thì cô lại như bóng ma, trốn biệt đi mất.

“Hai cậu có biết Kỳ Thư ở đâu không? Tôi gọi mà không được. Suốt cả năm nay có bao giờ tôi gọi mà cậu ấy không nghe đâu.” Khang Vũ lo lắng gọi cho Tần Quang, giọng điệu có vẻ hấp tấp.

“Kỳ Thư ấy hả....Cậu ấy có việc về quê rồi. Nghe bảo là hết tiền ấy mà. Không mang theo máy tính và điện thoại về, bảo sao cậu không gọi được. Bây giờ cũng nghỉ hè cả rồi. Bọn tôi bận làm thêm mới để cậu ấy về trước đó thôi.” Sở Khang Vũ lo lắng, Tần Quang đành bịa đại một cái lý do để nói dối.

“Không thể nào. Trước giờ cậu ấy chưa từng rời khỏi điện thoại. Sao lại nói không đem theo về quê chứ. Và lại lúc này tôi gọi về nhà cậu ấy. Chị cậu ấy bảo vẫn chưa thấy về. Các cậu....rất cuộc có gì dấu diếm tôi?”

Không ngờ Khang Vũ lại gọi về nhà Kỳ Thư nhanh như vậy. Tần Quang và Thùy An ghen hòng một hồi mới nói:

“Dấu diếm gì chứ, cậu ấy chẳng qua là có bạn trai bỏ mặc bạn bè một vài hôm ấy mà.” Thùy An tỏ vẻ không vui nói.

“Có bạn trai?” Trong màn hình, sắc mặt Khang Vũ cực kỳ tệ. Ánh mắt của cậu trở nên mông lung không biết nhìn đâu cho đúng. Dáng vẻ hoang mang bất ngờ đó khiến cho Tần Quang và Thùy An không khỏi tức giận, hận không thể chém chết Kỳ Thư sau một đêm đã bội bạc.

“Chuyện này là bọn tôi nghe được từ bên ngoài, không phải là cậu ấy nói cho nên vẫn không chắc chắn lắm. Hiện tại bọn tôi cũng không thể liên lạc được với cậu ấy. Lúc này có nhìn thấy cậu ấy ngồi cùng xe với gã đó nhưng tôi đuổi không kịp. Xem ra lời đồn là thật.” Tần Quang chậm rãi nói. Rõ ràng không thể lừa được Khang Vũ, cậu đành cắn môi thuật lại.

Khang Vũ không nói gì nữa mà đột ngột ngắt kết nối, để lại hai người Thùy An và Tần Quang nhìn nhau không biết nói gì. Họ thực tình không thể hiểu chuyện gì đang xảy ra. Tình cảm giữa bốn người bao năm nay vốn dĩ rất tốt đẹp chưa từng có xích mích. Vậy mà chỉ sau một đêm đột nhiên căng thẳng đến độ này.

Mất đến ba ngày phục kích ở nhà trọ của Kỳ Thư. Thùy An mới gặp được cô. Nếu không phải gia đình Thùy An mua hẳn cho cô một ngôi nhà để sống, Kỳ Thư lại không muốn mang tiếng bám váy nhà giàu mà không sống cùng Thùy An thì cả hai đã có thể sống chung với nhau. Để bây giờ gặp được Kỳ Thư còn khó hơn cả lên trời.

“Kỳ Thư. Tôi thật không hiểu cậu. Sao chỉ trong một đêm cậu liền chặn liên lạc của Khang Vũ, lập tức có bạn trai như vậy được chứ? Nếu không phải Khang Vũ lo lắng gọi điện cho tôi hỏi về cậu thì làm sao tôi biết chuyện gì đang xảy ra. Cậu lại hồn nhiên bảo đã có bạn trai. Rất cuộc là ai hả???” Thùy An đập cửa xông thẳng vào phòng Kỳ Thư gào lên.

Khác với tưởng tượng của Thùy An, khi cô xông vào đã thấy Kỳ Thư ăn mặc tươm tất gọn gàng, còn có chút điệu đà hơn ngày thường như chuẩn bị đi ra ngoài. Khóc mỗi nọ một nụ cười đáp:

“Ai là ai chứ. Tầm tuổi này có bạn trai là cũng nên thôi mà. Cậu chẳng phải luôn mong như vậy sao?”

“Vậy còn Khang Vũ? Tình cảm của cậu dành cho cậu ấy thì sao? Những điều cậu ấy đã làm vì cậu thì sao? Cậu tuy không nói ra, nhưng mắt Khang Vũ cũng chẳng mù, sớm muộn cũng sẽ nhìn ra tình cảm của cậu. Cậu ấy so với lúc trước còn thích cậu nhiều hơn. Sao cậu lại....”

Nhìn thái độ tức giận đến đôi mắt đỏ au lên của Thùy An, Kỳ Thư mới thu về nụ cười điềm tĩnh nói:

“Khang Vũ và tôi đều đã trưởng thành rồi. Bây giờ cũng chẳng thể ở cạnh bên nhau. Tôi và cậu ấy đều coi nhau là bạn như tôi đối với Tần Quang mà thôi. Cậu không cần phải làm quan trọng hóa vấn đề lên như vậy đâu. Tôi cứ tưởng có bạn trai cậu sẽ mừng chứ.”

“Tôi mừng. Chỉ cần nhìn thấy cậu hạnh phúc tôi sẽ mừng. Nhưng không phải như thế này. Bạn trai cậu như thế nào, nhân phẩm tính cách ra làm sao tôi còn không rõ. Sao tôi biết được anh ta có thật lòng với cậu, có yêu cậu nhiều hay không, có làm cậu tổn thương hay không được đây?” Lời Thùy An chính là đại diện cho gia đình cô, đùm bọc bảo vệ cô đến cuối cùng.

“Yên tâm đi. Đỗ Phong không phải là người xấu. Anh ấy tuy mồm miệng lanh lợi nhưng không nói lời điều ngoa. Ngoài mặt có chút xấu xa nhưng bản chất lương thiện. Mấy ngày nay hẹn hò cùng anh ấy, tôi lại thấy rất hợp. Không có chỗ nào không vui vẻ. Cậu nhìn tôi đi, tôi không nói dối đâu.”

Thùy An quan sát sắc mặt Kỳ Thư, quả nhiên nhìn thấy đôi mắt lấp lánh của cô đang đầy niềm vui. Tuy rằng không biết Đỗ Phong kia đã dùng cách gì để thôi miên Kỳ Thư, khiến cô chỉ vài ngày đã chìm vào bể tình như vậy. Hay có thể Kỳ Thư là nguyên ý u mê, để mặc cho Đỗ Phong thổi gió vào tim cô.

“Được rồi. Tôi chấp nhận chuyện cậu và Đỗ Phong yêu nhau. Nhưng còn Khang Vũ, tại sao cậu lại chặn liên lạc của cậu ấy. Trốn bọn tôi suốt bốn ngày nay? Là cậu bận thật hay không dám đối diện với Khang Vũ?”

Bị Thùy An tra khảo, Kỳ Thư cũng đành đập tắt đi nụ cười. Nhẹ nhàng đáp:

“Là tớ muốn để Khang Vũ tự do. Cậu có biết không, tớ học toán rất khá, tất cả mọi bài tập tớ đều cố gắng giải cho ra được một đáp án chính xác. Trong cuộc sống này cũng vậy, khi làm việc tớ đều cần một đáp án. Chỉ duy nhất thứ gọi là tình cảm. Tớ lại không có lấy một đáp án chính xác. Ngày trước Khang Vũ thích tớ, là tớ tự mình gạt cậu ấy ra, khiến cậu ấy khó xử. Thế nhưng cậu ấy vẫn luôn dõi theo tớ, chăm sóc tớ. Chưa từng rời bỏ tớ. Có một lúc nào đó tớ đã xem nó như một gánh nặng và có lẽ vì lý do đó tớ đã buộc nó thành tình cảm để đáp trả lại cậu ấy. Cho đến bây giờ, khi có người khác xuất hiện, tớ mới cho rằng đó không phải là tình yêu. Đó chỉ là sự thương hại mà thôi.”

Lời nói đó xuất phát từ thâm tâm hay chỉ là bức tường bao biện của bản thân mình Kỳ Thư cũng chẳng rõ. Cô chỉ rõ ràng một điều với bản thân rằng, bây giờ người cô yêu là Đỗ Phong chứ không phải ai khác. Khang Vũ và cô vẫn luôn như vậy, thuộc về hai thế giới khác nhau. Sự khác biệt và xa cách nhiều năm kia chính là cây kéo sắc cắt đứt đi thứ mà cô cho là gánh nặng đó.

Cô và Thùy An chẳng thể nhìn thấy được một cái bóng cao lớn đã vượt ngàn dặm xa xôi tìm đến đang đứng ở bên ngoài cửa, sớm đã bị những hạt mưa đầu mùa làm ướt từ thân thể cho đến tim gan.

“Kỳ Thư. Từ xưa đến giờ mọi quyết định của cậu tớ đều ủng hộ. Duy chỉ có quyết định này tớ cần cậu xem xét một chút.” Thùy An đặt tay lên vai Kỳ Thư khuyến nhủ.

“Ngày mai tớ sẽ cho cậu gặp Đỗ Phong, anh ấy không phải người xấu. Cậu sẽ nhìn ra điểm tốt của anh ấy.”

Thùy An không nói nữa mà đẩy cửa đi ra ngoài tựa như không muốn nghe Kỳ Thư nói thêm nữa. Rõ ràng ánh mắt Kỳ Thư nhắc đến Khang Vũ rất khác biệt so với Đỗ Phong, nhưng cô lại không thể hiểu được khác biệt đó là cái gì.

Lúc này vừa ra khỏi cổng thì Thùy An liền nhìn thấy cách cô vài mét là cái bóng cao cao quen thuộc của Tần Quang đang đứng bên cạnh một người nào đó ngồi trên xe lăn đưa lưng về phía cô. Trong họ đi khá chập chạp vì chiếc xe lăn kia rất khó khăn khi chuyển bánh trên đoạn đường ẩm ướt.

Nhìn sơ qua cũng có thể thấy, họ vừa đi hướng ngược lại từ phía nhà trọ của Kỳ Thư.

“Quang! Cậu đến đây khi nào vậy? Sao lại không vào tìm Kỳ Thư mà lại...” Khi Thùy An bước vội đến nín áo Tần Quang liền nhìn thấy đôi mắt đỏ ầu những tia máu của cậu, khóe mi còn đọng một chút lệ. Cô giật mình nhìn xuống người đang ngồi trên xe lăn kia. Phát hiện ra gương mặt đã quá đỗi quen thuộc.

“Khang... Vũ. Cậu về khi nào vậy? Cái... cái này là sao? Sao cậu lại ngồi như vậy?”

Kính hải, hoảng hốt, bất ngờ. Thùy An không bao giờ tưởng tượng ra khoảng thời gian xa cách khi gặp lại Khang Vũ lại là hình ảnh cậu ngồi trên xe lăn, sắc mặt bợt bạt và đôi mắt đượm buồn như vậy.

“Bà chần Thùy An đấy à. Tớ vừa về đến lúc sáng nay thôi. Chân tớ giờ đi lại khó khăn, sợ Quang phải chờ lâu nên nhờ cậu ấy đẩy xe lăn cho đỡ mất thì giờ ấy mà. Cậu bình tĩnh một chút. Quang! Đẩy tớ ra công viên bên kia chúng ta từ từ nói chuyện.” Khang Vũ ra hiệu Tần Quang đẩy xe đi chỗ khác, xa khuất tầm mắt người nhìn ở hướng trọ Kỳ Thư.

Thùy An ngơ ngác đi theo Khang Vũ và Tần Quang, cả bầu trời tựa như một mảng đen u uất. Lòng cô ngập những nỗi lo lắng không mang tên cho đến khi họ dừng chân bên bờ sông kia. Ngắm nghía những giọt mưa lất phất hiem hoai giữa hè nóng nực.

“Khang Vũ...” Thùy An run rẩy gọi tên Khang Vũ. Đôi mắt chăm chăm nhìn vào đôi chân của cậu.

Khang Vũ mỉm cười thật nhẹ, chậm rãi chống tay lên tay vịn để đứng dậy. Bàn chân kia khó khăn chạm xuống nền cỏ xanh, như đã mất hết sức lực, cậu phải vừa bám vào tay vịn vừa để đôi chân kia chạm vào mảnh đất ẩm ướt, cố gắng để đầu gối đứng thẳng dù cho nó chẳng hề nghe lời.

Tần Quang cắn môi nén nước mắt đỡ Khang Vũ liền bị cậu gạt ra: “Đừng làm vậy, tớ sẽ cảm thấy mình bị xem thường.”

Tần Quang vội vàng rút tay mím môi nhìn Khang Vũ cố gắng đứng lên, cố gắng bước từng bước chân nhỏ mà đối với họ thật đơn giản, cố gắng để giữ bản thân không ngã xuống kia cho Thùy An nhìn thấy. Kết quả nhịn không được nữa, Thùy An lại bật khóc chạy đến ôm chặt lấy cánh tay Khang Vũ gào lên:

“Tại sao vậy chứ? Khang Vũ ơi, cậu là người khỏe nhất lớp, đôi chân của cậu từng chạy năm vòng sân không kêu ca, từng vác hết hành lý của bọn tớ đi khắp nơi cơ mà. Sao bây giờ lại thành ra như vậy hả? Là kẻ nào đã khiến cậu ra nông nỗi này???”

Khang Vũ lau những giọt mồ hôi vương trên trán mình rồi chậm rãi ngồi xuống ghế đá còn vương sương lạnh kia. Dùng tay áo lau đi dòng nước mắt lã chã của Thùy An, đặt bàn tay lên lưng Tần Quang vỗ về những giọt nước mắt bị cậu dùng áo lau liên tục cố kìm nén không nấc thành tiếng kia.

“Ngốc quá, không phải hôm qua tớ vẫn nói chuyện với các cậu đấy sao. Có kẻ nào có thể khiến tớ thành ra như vậy được chứ. Tớ đã không đi được như bình thường gần hai năm nay rồi. Bao lâu nhỉ? Có lẽ là trước khi thi đại học một tháng.”

“Nói như vậy lúc chia tay bọn tớ ở sân bay. Cậu đã...” Thùy An sực nhớ lúc đó Khang Vũ nhất quyết không để họ tiễn cậu đến cổng mà đuổi về khi còn ngồi ở băng ghế chờ. Có lẽ bắt đầu từ khi đó chân cậu đã chẳng còn như xưa nữa.

“Ừ. Lúc đó tớ vẫn có thể đi được tốt hơn bây giờ nhiều. Chỉ là đáng đi không được đẹp cho lắm. Cậu cứ nghĩ đến vịt mẹ đi như thế nào thì tớ y như vậy đó. Tớ sợ các cậu sẽ thấy xấu hổ vì tớ cho nên mới đuổi về thôi.”

Thùy An há hốc mồm ngơ ngác, tựa hồ đã hiểu ra được chuyện gì đó: “Nếu thế thì có nghĩa cậu....mắc bệnh mà nên sao?”

Khang Vũ mỉm cười gật đầu, đôi mắt nhìn về phía cuối chân trời nhẹ nhàng nêu lên cái tên loại bệnh đang khiến cho cậu dần dần héo úa.

“Là thoái hóa dây sống tiểu não.”

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Đẹp Nhất Nở Rộ Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

“Tớ đã được chẩn đoán từ cuối năm lớp chín vì vài lần ngã đến sứt đầu mẻ trán của mình. Lúc đó tớ biết ngay chứ, tớ thân thủ cao cường sao có thể té niết như vậy được. Ha ha.”

Ngược lại với biểu cảm vô tư cười đùa của Khang Vũ, Tần Quang và Thùy An ngây dại không thể cười nổi. Tần Quang vuốt mặt để bình tĩnh rồi nói:

“Vậy là lúc trước mỗi lần cậu bị ngã đều là vì ‘nó’ mà ra?”

Khang Vũ mỉm cười gật đầu:

“Phải. Tế bào tiểu não của tớ đang chết dần, tuy rằng nó phát triển rất chậm nhưng qua từng ngày tớ đều có thể cảm nhận được mỗi sợi thần kinh trên cơ thể ngày một tê liệt, nó khiến tớ chẳng thể nào hoạt động theo ý mình được nữa. Ban đầu tớ chẳng thể phản ứng kịp khi bước đi vội vàng, sau đó sẽ liên tục vấp té. Dần dần về sau bước chân của tớ không còn thẳng tắp được nữa, và rồi mất hết khả năng đi lại như bình thường. Cho đến trước khi thi đại học, tớ đã không thể điều khiển được đôi chân mình nữa. Nhưng mà không sao, tớ vẫn luôn cố gắng qua từng ngày để chữa trị. Các cậu đừng lo quá. Mẹ tớ cho tớ về học cấp ba ở thành phố chủ yếu là để chữa trị căn bệnh này cho tớ đấy thôi. Nay mai tớ sẽ đi lại được bình thường.”

Bàn tay Tần Quang siết chặt lại, còn Thùy An sớm đã đau lòng đến mức nỡ liền đưa tay đánh vào lưng Khang Vũ một cái gào lên:

“Sớm đã biết đến căn bệnh này, sao lại không chịu nói cho bọn tớ biết? Sao còn đi đến tận Singapore xa xôi làm gì chứ?”

“Là tớ đi chữa bệnh mà. Ở đất nước mình tạm thời chưa đủ khả năng để chữa căn bệnh này. Là người ta giới thiệu cho tớ sang Singapore để tiến hành chữa trị. Tớ mới phải nói dối là du học đấy chứ.”

Lúc này Tần Quang và Thùy An mới biết rằng, hóa ra Khang Vũ không phải không thích học ở thị trấn A mà là để bệnh viện tỉnh có thể theo dõi bệnh tình của cậu mới chọn trường của tỉnh để học. Hóa ra cậu không hề vì suất du học mà bỏ thi đại học mà là vì cậu chẳng thể đi học được nữa, đành chọn con đường chữa lấy căn bệnh quái ác này.

Hóa ra tất cả đều là lừa gạt.

“Là cậu gạt bọn tớ hay chỉ muốn gạt Kỳ Thư?” Tần Quang nhận ra Khang Vũ không hề e ngại khi khai báo chuyện này ngay thời điểm này cho hai người bọn họ nhưng vẫn luôn e dè khi có Kỳ Thư.

Nhắc đến Kỳ Thư, đôi mắt tràn ngập tinh quang của Khang Vũ như bị một hòn đá làm cho gọn sóng. Cậu cười buồn đáp:

“Phải. Là tớ muốn gạt Kỳ Thư cho đến cuối cùng. Tớ không muốn cậu ấy coi tớ là thằng bệnh. Cũng chẳng muốn cậu ấy....thương hại tớ.”

Bầu không khí chùng xuống, chỉ nghe tiếng mưa lất phất đập trên mái nhà. Kỳ Thư xót xa nhìn Khang Vũ nói:

“Vậy là lúc này, hai người đã nghe hết tất cả?” Những lời nói gây tổn thương sâu sắc của Kỳ Thư lại không ngờ sẽ lọt đến tai của Khang Vũ một cách trực tiếp như vậy. Không nói cũng biết Khang Vũ buồn như thế nào.

“Hôm nay Vũ dám trốn cả bệnh viện chạy về tận đây chỉ để gặp Kỳ Thư, vậy mà cậu ta lại độc miệng đến mức như thế này. Tớ coi như nhìn nhầm cậu ta.” Tần Quang tức giận nói.

“Đừng nói như vậy. Các cậu đã quen biết Kỳ Thư bao lâu rồi, lại không rõ tính cách thẳng như ruột ngựa của cậu ấy sao. Kỳ Thư từ xưa đã không thích tớ, cậu ấy thương hại mà ở bên tớ thì cũng có sao đâu. Chẳng phải tất cả đều rất vui vẻ đó sao?” Khang Vũ cố gắng trấn an Tần Quang, không mong cậu có cái nhìn không thiện cảm về Kỳ Thư.

“Tại sao lúc nào cậu cũng bênh cậu ta? Suốt tám năm qua cậu ta đã làm gì cho cậu? Đã bao giờ nửa đêm mưa bão chờ cậu bên ngoài cổng học thêm để đón cậu về chưa? Đã bao giờ nhin ăn sáng để mua quà ăn vặt cho cậu chưa? Đã bao giờ đứng ra bao che cho mọi tội lỗi của cậu hay chưa? Hay đã bao

giờ quan tâm cậu sống chết thế nào bao giờ chưa? Suốt thời gian qua đều là cậu vì Kỳ Thư mà thôi. Cậu định chịu thiệt thòi đến bao giờ đây? Chân đã chẳng đi lại được, ngay cả bát com cũng chẳng cầm nổi, cậu còn tỏ vẻ mình ổn với ai đây hả? Bây giờ Kỳ Thư có người khác liền quay lưng với cậu, một cái liếc mắt cũng chẳng thèm. Cậu nhìn mà xem có đáng không?”

Không đáng, thật sự không đáng sao? Kỳ Thư không hề nhìn thấy những điều cậu đã làm dù chỉ một lần sao?

Thùy An không thể bệnh Kỳ Thư được nữa vì bây giờ cô hoàn toàn mang sai lầm ở trên người. Khang Vũ cho dù đã không còn hoàn hảo nữa, cho dù lúc trước chẳng thể cầm nổi bàn tay của Kỳ Thư được nữa cũng luôn tìm cách bảo vệ cô. Còn cô liên tục phủ nhận tình cảm đó rồi xem như gánh nặng. Đã như vậy cậu còn cố gắng bao biện cho cô để làm gì?

“Các cậu có lẽ không biết.” Khang Vũ chậm rãi ngẩng đầu, giọng trầm buồn nói: “Bệnh của tớ không chỉ đơn giản là bệnh bình thường. Nó là bệnh hiểm nghèo. Cho đến hôm nay chưa từng có tiền lệ hồi phục. Tuổi thọ của tớ sẽ ngày càng bị rút ngắn, có lẽ sẽ chỉ vài năm nữa thôi, cũng có lẽ là vài tháng tớ cũng chẳng rõ nữa. Tớ có thể sẽ phải chết.”

Lời vừa dứt, cả Tần Quang và Thùy An đều kinh hoàng tốt độ, mặt trắng bệch cắt không còn giọt máu run rẩy nhìn Khang Vũ. Họ không thể tin được lời mà Khang Vũ nói sẽ đến một ngày mất đi Khang Vũ.

“Mẹ tớ đã phải bán nhà để lo trị bệnh cho tớ với mong muốn một phép màu sẽ xảy ra. Tớ hiểu điều đó nghĩa là gì. Bà ấy vì muốn tớ tiếp tục sống mà từ bỏ hết tất cả mọi thứ của mình. Nhưng mà các cậu có hiểu được cảm giác mà có lẽ một sớm mai nào đó bản thân sẽ không thể tỉnh dậy được nữa như thế nào không? Không rõ ràng bản thân có thể sống bao lâu, sống như thế nào nữa. Cái cảm giác đó rất đau đớn, rất tuyệt vọng. Có những lúc nhìn mẹ đau đớn khóc trong góc phòng. Tớ đã ước rằng bà không sinh ra tớ. Không phải nhìn tớ như thế này. Nỗi đau đó găm nhăm tớ còn đau hơn cả những lúc chẳng thể đi lại được.”

Mỗi lời nói của Khang Vũ như đâm một nhát dao vào trái tim hai người. Bao năm qua họ đã không hề biết Khang Vũ phải chịu đựng những gì. Cố gắng giấu đi căn bệnh, che lấp bằng nụ cười vui vẻ kia khiến cho họ ảo tưởng mọi thứ vẫn ổn. Nhưng thật ra đều là vì Khang Vũ trân quý từng giây phút được sống, được bước đi bằng đôi chân của mình. Mỗi thời gian bên họ đều có thể thỏa mãn vui vẻ. Lưu giữ nó thành ký ức đẹp.

“Các cậu có biết không. Những lúc tuyệt vọng như thế, ngoài mẹ tớ ra Kỳ Thư chính là động lực để tớ có thể tiếp tục tiếp nhận chữa trị, nỗ lực qua từng ngày để kéo dài mạng sống của mình. Mong mỗi một kỳ tích nào đó sẽ xuất hiện. Mỗi đêm nói chuyện với cậu ấy, nhìn cậu ấy qua màn hình máy tính dù rất xa đi chăng nữa, lòng tớ đều cảm thấy thật vui vẻ. Tớ luôn nuôi một quyết tâm khi có thể đi lại như bình thường, tớ sẽ nắm tay Kỳ Thư, cùng cậu ấy đi khắp thành phố C bằng một buổi hẹn hò lãng mạn. Tớ đã mong mỏi như vậy đấy.”

“Tớ xin lỗi.” Tần Quang gục đầu xuống cắn môi run rẩy: “Tớ đã không biết điều đó. Không thể giúp gì được cho cậu. Tớ thật... vô dụng..”

“Tớ tin cậu có thể làm được. Có thể là người đầu tiên trị được căn bệnh này. Chẳng qua là khiến cậu tạm thời không đi lại được thôi mà phải không?” Thùy An nuốt nước mắt cố tỏ ra bình tĩnh nhưng khóe mi không ngừng trào dâng những giọt lệ xót xa.

Khang Vũ cười buồn lắc đầu: “Không chỉ là không đi được. Ngày nào đó khi các tế bào dần dần bị hủy hoại, tớ sẽ chẳng thể nói được nữa, càng không thể gọi tên các cậu một cách tử tế. Tớ không thể cầm thìa để ăn, không thể điều khiển được khi nào bản thân sẽ tiểu tiện. Có lẽ tớ sẽ giống một đứa bé sơ sinh. Chỉ có thể nằm một chỗ nhìn người ta nô đùa.”

Tần Quang và Thùy An không nhận được ôm chặt lấy Khang Vũ nước nớc: “Đừng nói nữa. Đủ rồi. Đủ rồi mà...”

Họ không dám tin, không dám nghĩ đến một ngày nào đó Khang Vũ sẽ chỉ còn như một nhánh cây vô tri.

“Các cậu là tất cả những gì mà tớ có. Lần này tớ về là liệu lĩnh vì lo cho Kỳ Thư. Bây giờ nhìn cậu ấy vui vẻ như vậy, tớ có thể an tâm phần nào. Chuyến bay tối nay sẽ đưa tớ trở lại Singapore tiếp tục trị liệu. Tớ nói ra tất cả điều này bởi vì lúc ở bên đó tớ đã luôn lo sợ một ngày nào đó tớ không thể tỉnh dậy được nữa, các cậu sẽ không biết tớ đã ở đâu sẽ lo lắng. Sự thật là lần này của tớ chỉ với một hi vọng. Hi vọng các cậu giúp tớ giữ bí mật với Kỳ Thư cho đến khi phép màu xảy ra với tớ. Cho đến khi tớ có thể đứng trên đôi chân của mình trước mặt cậu ấy.” Rút trong túi ra một món quà nhỏ đặt vào tay Thùy An, trân trọng nở một nụ cười:

“Có lẽ vì nhiều chuyện xảy ra, các cậu đã quên mất hôm nay là sinh nhật Kỳ Thư. Tớ không thể giữ lời hứa đến thành phố C, nhưng món quà này phải đến tận tay cậu ấy vào đúng hôm nay nhé.”

.....

Cho đến khi Khang Vũ lên máy bay, rời khỏi đất nước này để trở về Singapore xa xôi chữa trị căn bệnh quái ác. Khang Vũ và Thùy An vẫn còn ngơ ngẩn đứng nhìn bầu trời đen đặc không được ánh nguyệt chiếu sáng kia.

Họ đau xót, run rẩy, hoang mang, sợ hãi nhưng họ lại càng trân trọng và yêu quý Khang Vũ hơn khi cậu không hề nhụt chí mà luôn tự xây cho mình một động lực, một sự lạc quan khó ai có thể bì kịp để mong mỏi một thứ ảo ảnh gọi là phép màu, để dùng trái tim vẫn đập kia yêu thương bao bọc Kỳ Thư.

Còn họ thì có gì chứ? Chỉ là sự nhu nhược khi đứng giữa hai người mà thôi.

Ngày hôm sau, Thùy An chẳng tìm đến cô nữa. Cũng chẳng để lại lời nhắn gì, biểu cảm thất vọng của Thùy An trước khi rời đi đã khiến Kỳ Thư hiểu rõ Thùy An không hề hài lòng với chuyện này. Thế nhưng cô làm gì được nữa chứ. Đỗ Phong mỗi ngày đều dính lấy cô, biến thế giới của cô chỉ có một

mình anh. Cho dù không có Thùy An và Tần Quang, Kỳ Thư cũng chẳng hề thấy có chút tẻ nhạt nào. Đây có thể coi là một trong số ưu điểm của Đỗ Phong, dễ dàng khiến Kỳ Thư xoay trái tim về phía anh một chút, lại một chút.

Hôm nay Thùy An không đến nhưng Tần Quang lại đến, nhìn thấy Đỗ Phong ngồi bên cạnh cô trên hoa ghẹo nguyệt thì càng ngứa mắt. Cậu gắt gỏng nói:

“Kỳ Thư! Tôi muốn nói chuyện với cậu.”

Kỳ Thư nhìn thấy sắc mặt Tần Quang không được tốt, còn tính đẩy Đỗ Phong đi chỗ khác thì anh ta đã nhanh miệng đáp:

“Đây là bạn thân của em Tần Quang có phải không? Lần đầu tiên gặp mặt tôi tự giới thiệu luôn nhé. Tôi là Đỗ Phong. Tôi biết cậu là thanh xuân thiếu thời của Kỳ Thư. Còn tôi là tình yêu đích thực cuối cùng của Kỳ Thư. Nghe rất liên quan đúng không. Ha ha.”

“Cút!” Tần Quang không hề nể nang ai mà thẳng mặt quát, dáng vóc cao lớn mạnh mẽ của Tần Quang kèm theo sát khí đằng đằng khiến cho Đỗ Phong tái mặt lùi lại một bước.

“Tần Quang! Làm cái trò gì vậy? Ai cho phép cậu bất lịch sự với Tần Quang như thế???” Kỳ Thư bức tức gào lên.

“Tần Quang này làm việc không cần ai cho phép. Ngoại trừ Khang Vũ ra tớ sẽ không nể nang bất kỳ ai. Cậu quên rồi sao?”

“Dù sao tôi cũng là bạn trai của Kỳ Thư, lần gặp sau hi vọng cậu lịch sự một chút.” Nhìn thấy ánh mắt phát ra tia lửa đạn của Tần Quang, Đỗ Phong mới biết là kẻ không nên dây vào liền tỏ vẻ hiểu chuyện cáo biệt Kỳ Thư lùi đi chỗ khác.

“Cậu thì hay rồi. Không xem ai ra gì. Cậu quát người ta cũng chưa cho tớ ít mặt mũi chứ.” Nhìn bóng Đỗ Phong biến mất sau cánh cửa, Kỳ Thư càng cảm thấy khó chịu.

“Cậu bây giờ vẫn cần mặt mũi cơ đấy. Cậu làm tổn thương Khang Vũ hết lần này đến lần khác, có bao giờ cậu ân hận lấy một lần hay chưa? Cậu ấy vất vả liều cả mạng sống chạy về đây tìm cậu để làm gì? Để nhìn cậu hạnh phúc bên kẻ khác ư? Cậu nghĩ Khang Vũ là chúa trời rộng lượng đến thế sao?”

Kỳ Thư kinh ngạc há hốc miệng nhìn xung quanh: “Khang Vũ về rồi ư? Khi nào? Sao tớ không nhìn thấy?”

“Đừng tìm nữa mất công. Tôi hôm qua cậu ấy đã đi rồi. Có muốn gặp cũng chẳng gặp được nữa.” Giọng Tần Quang hơi nghẹn đi, tròng mắt đỏ ửng những tia máu, tựa như chỉ cần nhắc đến Khang Vũ đều đau lòng không nhìn được.

“Vậy... vậy sao? Cậu ấy đã nhìn thấy rồi sao?” Kỳ Thư gục xuống, tròng mắt thu nhỏ lại về hoang loạn. Bàn tay run run đan chặt vào nhau.

Chẳng phải cô xem cậu là gánh nặng, là thương hại sao? Tại sao bây giờ khi biết được Khang Vũ nhìn thấy cô và Đỗ Phong bên nhau, cô lại sợ hãi đến như vậy?

“Cậu có biết Khang Vũ vì cậu.... Là vì cậu mà.....Hức....” Tần Quang không nói được nữa, bật câu chữ thành tiếng nức nở. Chỉ cần nhớ đến Khang Vũ, Tần Quang lại đau đến không thở nổi.

Tần Quang bức bối quăng hộp quà vào mặt Kỳ Thư hét lên:

“Chúc mừng sinh nhật kẻ thất hứa. Đây là món quà Khang Vũ chạy một đoạn đường xa để mang đến. Cho dù một giây cậu ấy cũng chưa từng quên cậu.”

Nói rồi liền bỏ đi. Để lại Kỳ Thư ngơ ngác với hộp quà trên tay.

“Không phải tớ thất hứa. Là tớ đã một mình đi đến thành phố C....” Kỳ Thư không kịp nói ra hôm qua là cô đã đến nơi hứa hẹn chờ đợi họ xuất hiện, cũng là cô tự mình trải qua tuổi hai mươi đơn độc nhưng Tần Quang đã không hề nghe thấy điều đó.

Cô run rẩy bóc từng lớp giấy gói bọc cẩn thận kia ra. Cấn môi bật lên một tiếng kêu khi thấy một đóa hoa Bỉ Ngạn đỏ rực còn rất tươi khi được ủ kín trong gương đó. Nó đã đi một đoạn đường xa để đến với cô chỉ để cô ngắm nhìn lúc còn rực rỡ nhất. Kỳ Thư gục xuống. Trân quý ôm lấy đóa hoa tươi...

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Đẹp Nhất Nở Rộ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Quyết định không trốn tránh Khang Vũ nữa, Kỳ Thư chạy một mạch về phòng, mở máy tính run rẩy khi nhấn đúp chuột để gọi điện video cho Khang Vũ.

Bên kia lại im ắng không thể kết nối, chốc sau Kỳ Thư mới phát hiện ra Khang Vũ không online vào giờ này. Chỉ có cô là tự mình buồn bã. Cô gác đóa hoa Bỉ Ngạn rực rỡ lên kệ tủ, đặt nó ở vị trí đẹp nhất mà ngắm nhìn. Để mặc cho ngọn gió rung rinh trên cánh hoa đã có chút héo úa. Bỗng nhiên ngay lúc này phía Khang Vũ đột ngột gọi lại khiến cô có chút giật mình.

Vội vàng chỉnh lại tóc tai, kiểm tra mặt mình qua gương một chút Kỳ Thư mới dám nhấn nút nhận cuộc gọi.

“Chào.” Khang Vũ mỉm cười mở lời.

Vẫn là khung cảnh cậu ngồi trong căn phòng đó, gương mặt có chút tiêu tụy.

“Chào cậu, cậu....không đi học ư?” Kỳ Thư máy móc đáp.

“Không, hôm nay tớ được nghỉ.”

“Vậy à. Cái đó....Cám ơn cậu vì món quà. Đẹp lắm.”

“Cậu thích là tốt rồi.”

Đáp qua đáp lại, cuối cùng cả hai lại không biết nói gì nữa, đột ngột rơi vào không khí trầm lặng.

“Nghe nói cậu đã có bạn trai?” Khang Vũ lại đột nhiên đánh thẳng vào sào địch, khiến cho Kỳ Thư ngỡ ngàng không nghĩ đến cậu sẽ đề cập đến nó ngay.

“Ừ....Cũng vừa mới đây thôi.”

“Cậu thích anh ta chứ?”

Kỳ Thư ngẩn ngơ trước câu hỏi của Khang Vũ, cô dại đi một chút mới đáp:

“Ban đầu thì không nhưng về sau thì có.” Ban đầu chỉ vì cái bóng của Khang Vũ mới nhận lời Đỗ Phong, nhưng những ngày ở bên anh, để anh tùy ý bước vào tim cô, cô mới nhận ra Đỗ Phong này quả thật không tồi, có thể từ từ tiếp nhận.

Khang Vũ lại không nhận ra Kỳ Thư coi thứ tình cảm này là tùy ý, ngẫu hứng, cứ nghĩ rằng yêu thương đều giống như cậu dành cho cô mà vui vẻ nói:

“Cậu thích là tốt rồi. Bây giờ cũng đáng tuổi nên tìm đối tượng tìm hiểu, cậu lại sống xa nhà, như vậy lại có người chăm sóc. Lại nói là người cậu thích, chắc chắn nhân cách cũng sẽ không tồi.”

Không ngờ Khang Vũ lại tán thành nhiệt tình đến vậy, sắc mặt Kỳ Thư mới hòa hoãn một chút: “Cậu cũng thật hiểu tớ. Anh ấy là một người biết đùa và hài hước. Bề ngoài lại nam tính lịch lãm vừa vặn là mẫu người mà tớ mong muốn cho nên ở bên cạnh rất dễ nảy sinh tình cảm.”

“Khá đấy. Bây giờ tớ không sợ cậu thành bà cô ế chồng nữa rồi. Ha ha.”

“Không dám đâu. Bà đây trai xếp hàng dài ngoài cửa không thèm ngó ngang nhé.”

Phút chốc không khí giữa hai người lại trở về như ban sơ, cứ như rằng những ngày qua không hề có chuyện gì xảy ra. Cứ như rằng họ vẫn ngồi cùng bàn thuở đó. Khang Vũ khiến Kỳ Thư vô thức mà thoải mái trong lòng, không còn thấy cậu như tảng đá đè nặng nữa. Tùy ý mà nói ra chuyện của Đỗ Phong như một người bạn bình thường, còn xin cậu lời khuyên hữu ích để có một mối tình bền bỉ. Dù gì cũng là lần đầu có bạn trai, cô nên tiếp thu một chút.

Khang Vũ nhìn qua màn hình máy tính, mỉm cười khi thấy gương mặt cô như tỏa sáng thật vui vẻ khi có bạn trai. Không phải cậu không buồn mà là nụ cười của cô quan trọng hơn nỗi buồn của cậu.

Có những điều không nhất thiết phải nói ra, chỉ nhìn nhau cũng đủ hiểu đối phương cần gì.

Khoảng cách và bệnh tật này. Cậu lấy tư cách gì để đòi hỏi yêu thương ở cô đây?

Từ khi có Đỗ Phong, những chuỗi ngày của Kỳ Thư đã không còn nhạt nhẽo. Khi đi học có người đi cùng, khi đi làm có người đưa đón, khi đau ốm có người chăm sóc. Bạn trai đối với cô lúc này thuận tiện biết bao. Duy chỉ có điều Đỗ Phong quá hào hoa, anh giống như mật ngọt khiến muôn loài không kìm nổi mà sả vào. Điều này khiến cô cảm thấy không an toàn, đôi khi trở thành những vụn vặt nhỏ bé hòa thành cái có để tranh cãi. Sau mỗi lần tranh cãi đều là Đỗ Phong nhin cô một bước, yêu chiều cô một chút để dỗ dành. Dường như cách thức này đã trở buộ được tim cô, khiến cô ngày một lún sâu không thể buông bỏ dù lý trí đã bao lần cần nhắc ‘không nên’.

Khang Vũ cũng rõ ràng nhận ra rằng, thời gian khiến cho Kỳ Thư dần dần chìm sâu vào động yêu của Đỗ Phong. Anh biết cách lấy lòng, yêu chiều cô, khiến cho tình cảm mà cô dành cho Khang Vũ chỉ là xúc động nhỏ bé được gác lại ở một góc nhỏ trong tim. Đỗ Phong hóa thành người đàn ông duy nhất trong thế giới của Kỳ Thư. Khiến cô cho dù có bao nhiêu lần dối hờn muốn chia tay đều miệng thì nói nhưng bản thân lại không thể dứt rời được anh.

Chỉ là đòi lại Đỗ Phong, Kỳ Thư lại mất đi Tần Quang và Thùy An. Hai người đó tự xây cho cô một bờ tường ngăn cách không cho cô xâm phạm. Họ bước rất cao, càng bước càng xa không để cô có cơ hội lại gần mặc cho cô biết bao lần muốn nói chuyện rõ ràng. Cô không hiểu lý do, chỉ biết được họ không hài lòng về Đỗ Phong, ngoài ra cô chẳng hề biết điều gì khác khiến họ lảng tránh cô lâu đến như vậy.

Đã có lần Kỳ Thư đợi trước cổng nhà Thùy An suốt một ngày để tìm hiểu ngọn ngành. Nhưng khi Thùy An xuất hiện, nhìn thấy Kỳ Thư, đôi mắt lập tức đỏ lên liền nhanh chóng chạy trốn. Thế nhưng liền bị Kỳ Thư tóm được gắt gồng nói:

“Là tớ đã làm gì sai? Tại sao các cậu lại tránh mặt tớ. Tại sao lại ghét tớ như vậy chứ?”

“Cậu không làm gì sai cả. Chúng tớ cần thời gian xử lý vài việc mà thôi.” Thùy An vẫn không nhìn mặt Kỳ Thư mà liên tục tránh né.

“Cần thời gian gì chứ? Cậu thì sang Mỹ thực tập, Tần Quang thì đến thành phố C tránh nóng khiến tớ chẳng thể tìm được. Các cậu tránh tớ gần một năm nay rồi, còn bắt tớ phải chờ đợi đến bao giờ mới được? Nói đi An. Là tớ đã làm gì các cậu? Có phải các cậu đã nghe ngoài đường đồn đãi gì lung tung về tớ rồi có phải không?”

Thùy An thấy sắc mặt Kỳ Thư giận dữ như vậy mới dịu giọng trấn an Kỳ Thư nói:

“Cậu nghĩ nhiều rồi. Người ngoài nói gì đâu có thể khiến chúng tớ nghĩ xấu về cậu. Chúng ta đâu phải mới quen ngày một ngày hai đâu. Cũng tại tớ và Tần Quang bạn thật, không có thời gian chơi với cậu mà thôi. Chẳng phải cậu có Đỗ Phong và bạn bè anh ta đó sao?”

“Nếu Đỗ Phong là lý do thì các cậu chỉ cần nói là được mà. Anh ấy có chỗ nào không tốt, tớ sẽ giúp anh ấy sửa mà.”

“Anh ta có chỗ nào không tốt cậu phải là người rõ nhất chứ? Đừng nói với tớ cậu không biết trước khi yêu cậu, anh ta có hàng tá cô bạn gái rồi chứ?” Thùy An đột nhiên nghiêm mặt nói.

Kỳ Thư thoáng qua lúng túng đáp: “Đó là chuyện trước đây. Bây giờ anh ấy chỉ có mình tớ. Cậu không nhìn thấy sao? Gần một năm qua anh ấy không hề có ai khác ngoài tớ. Đỗ Phong đã thay đổi rồi.”

Thùy An thở dài thườn thượt, gạt tay ra cố ý chặn Kỳ Thư bằng cánh cổng cao của ngôi nhà. Trước khi trở vào bên trong chỉ để lại cho Kỳ Thư một câu:

“Sai lầm lớn nhất của người phụ nữ chính là tin tưởng rằng đàn ông có thể thay đổi vì mình. Đừng vì cô đơn mà yêu sai một người. Cũng đừng vì yêu sai một người mà chịu cả đời cô đơn. Ban đầu lựa chọn Đỗ Phong không phải là vì cậu yêu anh ta, cho đến bây giờ cậu lại yêu anh ta nhiều hơn anh ta yêu cậu cho nên lỗi lầm mà anh ta gây ra cậu đều mù mắt không thấy. Cậu thử nhớ mà xem từ khi yêu anh ta cậu đã đánh mất thứ gì?”

Lời nói của Thùy An như đáng một bạt tai xuống mặt Kỳ Thư. Rõ ràng cô quá ý lại vào Đỗ Phong, khiến cho bản thân cho rằng anh vẫn sẽ luôn sâu sắc như vậy khi ở bên cô. Chỉ là cô không sớm nhận ra vì anh mà học lực của cô tụt dốc, vì anh mà thời gian về thăm gia đình đã không còn, vì anh mà hi sinh thời gian quý báu để ở lại nhà anh, chăm sóc gia đình anh những ngày bận bịu. Vì anh mà mất đi hai người bạn thân quý.

Tất cả những điều đó chỉ có Khang Vũ biết bởi cô chưa từng dấu cậu điều gì cả. Nhìn cậu xót xa khi nghe cô kể về những ngày mệt mỏi khi chăm sóc người nhà Đỗ Phong bệnh tật thay Đỗ Phong khi anh bận, giúp đỡ gia đình anh không ít việc mặc dù cô phải đối mặt với áp lực từ cử đều đặn đỏ lên đầu. Vai cô ngày càng thấp xuống, nặng trĩu. Khang Vũ buồn bã chỉ biết ngâm một tiếng thở dài. Cậu và cô ngày càng ít nói chuyện vì Đỗ Phong thường xuyên ghen bóng ghen gió với Khang Vũ. Cô rất sợ hãi nếu mất đi Khang Vũ nên vẫn lén lút gọi điện cho cậu, điều này càng làm cho cậu thêm phần buồn lòng. Sắc mặt dần dà kém đi.

“Sao dạo này cậu gầy đi nhiều vậy? Ăn, ăn không ngon sao?” Đang là chiều tối. Kỳ Thư trốn trong phòng trọ, thu mình găm nhắm đóng sách vở ngón ngang. Vừa lúc này Khang Vũ gọi đến, nhìn thấy mặt cô liền chau mày.

“Cậu cũng gầy đi còn gì?” Nhìn Khang Vũ càng ngày càng gầy rộc đi. Kỳ Thư chẳng thể hiểu ở đất nước đáng sống như Singapore sao cậu lại như người sắp chết thế kia chứ?

“Tớ không hợp thức ăn ở đây thôi.”

“Câu này tớ nghe từ mấy tháng trước rồi.”

“Đừng nói chuyện của tớ, tớ nữa. Nói đi, cậu sao lại gầy đi, đi như thế này? Mới chỉ một tuần thôi, thôi, thôi. tớ suýt đã nhận không ra cậu rồi.” Khang Vũ tỏ vẻ bực bội nói.

“Có sao đâu. Dạo này đang moden gầy nhong que củi nên tớ giảm cân thôi. Cậu nhìn cậu đi, ngày càng chậm chạp như ông già. Lúc nào gọi điện cũng ngồi yên một chỗ mặt như hình sự. Nói chuyện ba phút nói ngọng, bốn phút nói lắp. Có phải học được tiếng tàu rồi không?”

Khang Vũ giật mình khi Kỳ Thư nhận ra tình trạng chuyển biến không tốt của cậu đó. Sắc mặt sa sầm nghiêm trọng sờ tay vào cổ họng mình. Dường như nó đã báo hiệu cậu sắp bước vào giai đoạn khác. Một năm qua cậu đã cố gắng rất nhiều, thế nhưng đôi chân ngày càng co quắp kia đã vô dụng, bàn tay mỗi lần nhận cuộc gọi của Kỳ Thư cũng phải dấu nhem sự run rẩy đi. Sắc mặt bác sĩ và y tá không có sự tươi tỉnh, hết như một điếm báo.

“Tớ...”

Khang Vũ chưa kịp nói câu tiếp theo thì cánh cửa phòng trọ lập tức mở tung. Khi phát hiện ra đằng sau cửa là Đỗ Phong, Kỳ Thư như chuột dẫm phải

đuôi lập tức tắt máy tính, giật mình đứng phắt dậy che đi máy tính còn hiện lên gương mặt Khang Vũ lúc này.

“Em vẫn còn liên lạc với cậu ta? Tại sao lại lén lút như vậy? Có phải em vẫn còn yêu cậu ta? Muốn bắt cả hai tay không hả?” Đỗ Phong xông thẳng vào quát lớn, đôi mắt đỏ ghèn kia khiến cho Kỳ Thư không khỏi hoảng sợ.

“Anh hiểu nhầm rồi, em và cậu ấy xưa nay vẫn chỉ là bạn mà thôi. Bạn bè nói chuyện có gì là không được chứ?”

“Bạn nào cũng được nhưng với cậu ta thì không được. Rõ ràng em vẫn còn rất thích cậu ta lại lấy anh ra làm cái cớ để bao biện. Anh cứ nghĩ em là con gái nhà lành sẽ tử tế, ai ngờ lại lằng lảnh như vậy?”

“Đỗ Phong! Anh đừng quá đáng. Em không làm gì sai, em cảm anh xúc phạm em như vậy.” Kỳ Thư tức giận đáp trả khi bị lăng mạ. Cô không ngờ Đỗ Phong có thể nói ra những lời này.

“Hừ. Em thì hay rồi, em thì tuyệt vời rồi, còn thằng này chẳng có gì cả. Không xứng với em. Được chưa.”

Đỗ Phong quát lớn một tiếng liền bực bội đập cửa xông đi. Bỏ mặc Kỳ Thư vì ảm ức mà gục xuống nền nhà bật lên tiếng nức nở mặc kệ điện thoại liên tục vang lên tiếng chuông từ Khang Vũ gọi đến.

Đột ngột tắt máy, cậu đã lo đến bấm vội số điện thoại của cô cũng chẳng được.

Gọi liên tục vẫn không thể gọi được cho Kỳ Thư. Khang Vũ sốt ruột đến mức ngón tay tê liệt kia không thể giúp cậu bấm số làm rơi máy vài lần. Rơi nhều đến mức cả màn hình đều vỡ ra rơi hẫ xuống nền nhà.

Cậu cúi xuống, cố vươn tay nhặt chiếc điện thoại lên nhưng nó quá xa, cậu càng vươn chiếc xe lăn càng dần dần mất đà mà trượt bánh khiến cậu ngã nhào ra nền đất.

Àm!

“Ôi trời ơi Khang Vũ, con làm sao thế này???” Mẹ Khang Vũ nghe tiếng động vội vàng chạy vào, phát hiện xe lăn của cậu chồng ngược bánh, còn cậu nằm chèoai giữa nền đất lạnh, mặt úp xuống. Đôi bàn tay vẫn vươn ra, nắm chặt điện thoại di động trong tay. Khi bà nâng mặt Khang Vũ lên cũng là lúc phát hiện ra khóe mi của cậu đọng một giọt lệ dài. Cả khuôn miệng cứng rấn bật lên tiếng ư ư như tiếng nấc nghẹn.

Cậu nhìn mẹ, giọt lệ đau đớn trượt dài. Cố há miệng để nói nhưng mọi thứ chỉ vài giây trước thật đơn giản đó bây giờ quá khó khăn. Cơ hàm của cậu lập cập run rẩy. Lưỡi không thể đi theo ý chí của mình. Đường như cổ họng bị chặn ngang, tìm cậu thoi thóp con đau kia. Cố bật lên hai tiếng:

“M.....M....

M....Mẹ.....

.....

....

...O...

O....oi.”

Mẹ Khang Vũ òa khóc ôm chầm lấy Khang Vũ, đau đớn thốt không nên lời. Bà quy xuống, bắt lực kêu than.

Khang Vũ không thể nói được nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Đẹp Nhất Nở Rộ Vì Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Kỳ Thư đã đợi suốt một đêm nhưng không hề nhận được một lời nhắn hay lời xin lỗi của Đỗ Phong như thường lệ. Anh không còn dỗi dành cô, yêu chiều cô nữa. Sự thất vọng và sự đau đớn đột nhiên nổi lên, khiến cô cảm giác con đường tình giữa cô và Đỗ Phong đang ngày càng lún xuống. Khiến cô bức bối đến nghẹt thở.

Thế nhưng chuyện Đỗ Phong không phải là tất cả. Kỳ Thư đối mặt với môn thi cuối cùng ngay sau khi trực trực với Đỗ Phong nên tâm trạng vô cùng rối bời. Khi làm bài còn có chỗ không hợp lý. Cho đến khi ra khỏi phòng thi cô vẫn không thể nào ngưng nhủu mảy. Tin báo đến từ một người bạn cùng lớp truyền thông càng làm cho mi tâm cô nhủu chặt:

“Kỳ Thư! Cậu học khá lắm mà, sao lại đi mua điểm làm gì chứ?”

Kỳ Thư ngơ ngác như trời trồng đáp: “Mua điểm gì cơ? Tớ ư?”

“Phải, chính là cậu đấy. Trong trường đang đồn ầm lên kia. Có người tung tin lên web trường, nói là cậu mua điểm môn thi đầu tiên, còn nói cậu được người ta bỏ đỡ mới lên được đại học.”

“Là ai nói sằng nói bậy như vậy? Tớ trước giờ học hành đang hoàng chăm chỉ. Không hề nhờ cậy bất kỳ ai cả.”

Mặc cho Kỳ Thư biện minh, những người xung quanh đều nhìn cô bằng ánh mắt khinh bạc không hề tin cô lấy nửa lời. Đại học là đối diện với những gương mặt xa lạ không quen biết, chỉ biết bản thân mình là duy nhất. Cho dù cô có tốt đẹp đến đâu cũng không ai tin.

“Vấn đề này tớ không rõ. Nhưng tớ nói trước, nếu tin đồn này có một chút là thật, đừng nói là bị treo bằng mà có khi cậu bị đuổi học nữa đấy.”

Đuổi học ư?

Giống như xét đánh ngang tai. Đại học là con đường mà cô đã lựa chọn, là chuỗi ngày vất vả ôn thi của cô, là mái che tương lai của cô. Nếu cô bị đuổi học vì lý do này. Nó mãi mãi là vết nhơ không thể nào gột sạch. Gia đình bạn bè sẽ xem thường tất cả thành quả mà cô đã mất công xây dựng trong suốt hai năm học tại ngôi trường này.

Bàn tay Kỳ Thư siết chặt lại, trông mắt lộ ra những tia máu đỏ. Cô nhanh chóng mở điện thoại nhấn nút gọi Thùy An và Tần Quang:

“Xin lỗi vì đã làm phiền các cậu nhưng tớ cần các cậu giúp đỡ.”

Nhận được điện thoại và tin báo kia. Tuy rằng bất ngờ nhưng Thùy An và Tần Quang không hề khước từ mà lập tức gạt đầu.

Sau một thời gian dài không gặp gỡ. Đến khi gặp lại thì biến cố xảy đến, Tần Quang và Thùy An dẹp bỏ những chuyện không vui sau đầu, dùng năng lực và tiền tài vốn có của bản thân giúp Kỳ Thư điều tra ngọn ngành.

Là một dân IT chính hiệu, Tần Quang nhanh chóng lục ra được kẻ nặc danh đăng sau tin đồn thất thiệt kia là một địa chỉ ID giả và nơi mà kẻ kia đã đăng thông tin lên. ID kia nằm ở tại một tiệm internet gần khu vực trường đại học X.

Bước tiếp theo nhờ có sức mạnh của giới nhà giàu mà Thùy An lộ mặt đã có thể khiến chủ tiệm internet run sợ, cho phép họ xem lại toàn bộ quá trình. Cuối cùng phát hiện ra kẻ trùng khớp với thời gian ngồi trong tiệm đó đăng tải thông tin kia là một đàn em năm nhất có tên Lý Liên.

“Cậu và cô ta có thù oán gì không?” Thùy An điều tra thêm về Lý Liên lại chẳng thấy có thông tin gì đặc biệt ngoài vài ba sở thích âm nhạc.

“Không hề. Tớ có quen biết gì cô ta đâu?” Kỳ Thư nhú mày nghi hoặc: “Tớ không biết tại sao cô ta lại hãm hại tớ như vậy? Không lẽ tớ từng gây thù với cô ta mà không nhớ?”

“Gặp mặt là biết ngay. Cô ta kia kia.” Tần Quang đưa mắt về phía khuôn viên trường liền nhìn thấy Lý Liên với gương mặt hệt như trong đoạn camera đang bước đi bên cạnh vài người bạn kia.

“Hừ. Tớ phải làm cho ra nhẽ chuyện này.” Kỳ Thư mặt mày hùng hổ toan bước đến làm rõ trắng đen thì lúc này chuông điện thoại đột ngột vang lên. Màn hình nhấp nháy thông báo chị gái cô ở quê nhà đang gọi tới.

Sợ Lý Liên đi mất nên cô liền tắt máy, thế nhưng chị gái cô về gấp vội liên tục gọi lại khiến cô mất hết kiên nhẫn, đành để mặc Lý Liên dần đi khuất mà bất máy:

“Alo chị à. Em đang bận có gì gọi lại...Hà??? Chị nói sao cơ?”

Thùy An và Tần Quang thấy biểu hiện biến sắc nghiêm trọng của Kỳ Thư liền cảm nhận được có biến chờ đợi cô ngắt máy để hỏi ngọn ngành. Thế như Kỳ Thư vừa buông máy liền không lời từ biệt mà vội vã chạy biến đi với gương mặt đã cắt không còn giọt máu.

“Thư! Đợi bọn tớ đã. Kỳ Thư!”

Thùy An bắt lực gọi với theo nhưng bóng Kỳ Thư ngày một xa rồi khuất sau cánh cổng trường cao vút.

“Là chuyện gì quan trọng hơn cả danh dự của cậu ấy?” Tần Quang nhú mồm, trong lòng có chút không an tâm gọi điện cho Khang Vũ. Thế nhưng phía Khang Vũ vẫn im ắng không nhận điện: “Kỳ lạ. Trước giờ Khang Vũ chưa từng bỏ máy tớ. Sao hai ngày nay lại không gọi được như vậy chứ? Hay....Hay là....”

Bỗng chốc một dự cảm xấu nào đó dấy lên, khiến cho ánh mắt cả hai vô cùng hoảng loạn:

“Không! Không phải đâu cậu đừng có nghĩ lung tung. Chắc dạo này trị liệu vất vả, cậu ấy không có thời gian gọi cho tụi mình. Không sao đâu, Khang Vũ rất mạnh mẽ, sẽ ổn thôi.”

Dù là tự mình trấn an nhưng Thùy An cũng không dấu nổi lo lắng khi nhớ đến Khang Vũ. Lý do mà Tàn Quang và Thùy An một năm nay trốn tránh Kỳ Thư là vì sợ hãi họ sẽ lỡ mệnh mà nói cho cô biết tình trạng của Khang Vũ, đến lúc đó lời hứa cũng chẳng thể giữ được. Họ sẽ vô cùng hối lỗi trước cậu.

Thế nhưng ngoài Khang Vũ ra thì Kỳ Thư chính là nỗi bất an thứ hai khi đột ngột quay trở về thị trấn A rồi tắt điện những ngày sau đó. Thùy An phải tốn không ít công sức mới có được tin tức từ gia đình Kỳ Thư.

“Mẹ Kỳ Thư đầu tư lớn vào thị trường ảo. Bây giờ thị trường sập sàn dẫn đến phá sản, không đủ tiền để trả nợ cho ngân hàng. Ngôi nhà cũng bị niêm phong làm biện pháp bảo đảm cho ngân hàng. Cả gia đình bây giờ ngay cả chỗ ở cũng không có phải ở nhờ nhà bà con. Tình trạng đang vô cùng khủng hoảng.” Thùy An xót xa nói cho Tàn Quang biết tình trạng của Kỳ Thư và sự biến mất đột ngột của cô.

“Trời ơi. Sao chuyện này lại xảy ra chứ? Mẹ Kỳ Thư là một người rất cẩn thận, sao lại đầu tư đến mức liều lĩnh như vậy?”

“Không phải bà ấy liều lĩnh mà là quá tin người. Chủ thầu là anh trai bà ấy. Bây giờ cũng đã bỏ trốn rồi.” Thùy An thở dài thườn thượt.

“Bố Kỳ Thư thì sao? Ông ấy vốn dĩ là cán bộ cơ mà.”

“Sau khi được minh oan lúc chúng ta còn học cấp ba đó. Ông ấy lại không nhận được tín nhiệm từ các cơ quan nữa cho nên chức vị nhỏ mãi cứ dậm một chỗ với vài ba đồng lương. Căn bản không đủ gánh vác gia đình. Xưa nay đều là một mình mẹ Kỳ Thư nuôi cả gia đình.”

Thùy An hiểu rất rõ hoàn cảnh của Kỳ Thư cho nên biết được chỉ cần mẹ Kỳ Thư sụp xuống, gia đình họ sẽ mất đi cột sống chống đỡ cả gia đình.

“Sao mọi chuyện lại thành ra thế này? Bản thân thì bị người ta vu khống có thể bị đuổi học. Gia đình thì sau một đêm mất hết tất cả. Bây giờ cậu ấy ở đâu chúng ta cũng chẳng thể tìm được. Có phải lâu nay chúng ta đã quá đáng với cậu ấy quá không?” Trong mắt Tàn Quang có chút hối hận. Hối hận vì sợ hãi mà không dám đối diện với Kỳ Thư, hối hận vì đã để cô gồng mình trong tình yêu mù quáng với Đỗ Phong.

“Không phải là không tìm được. Kỳ Thư rất ỷ lại vào Đỗ Phong. Những lúc suy sụp như thế này cậu ấy chắc chắn sẽ tìm đến anh ta làm chỗ dựa.” Thùy An suy nghĩ một chút liền nghĩ ra được vấn đề.

“Đúng rồi. Phải đi tìm Đỗ Phong. Nhưng bây giờ anh ta đang là sinh viên sắp ra trường, thời gian này có lẽ không ở đây. Chúng ta biết anh ta ở đâu mà tìm?”

Thùy An nghe vậy liền lục lọi trong điện thoại tìm một cái tên trong danh bạ gọi điện cho ai đó. Luyện thuyên một hồi kết quả thu được là:

“Tớ vừa gọi điện cho đàn em quen thân cùng câu lạc bộ với Đỗ Phong. Cậu ta nói Đỗ Phong đã về quê ở thành phố C, còn đưa cả địa chỉ. Tớ có hỏi về Kỳ Thư. Cậu ta nói rằng Kỳ Thư đã về nhà Đỗ Phong ở thành phố C không ít lần, còn giúp anh ta chăm sóc người mẹ bệnh tật suốt thời gian dài. Con nhỏ ngốc nghếch đó, sao lại rảnh rỗi đến như vậy chứ?”

“Vậy thì tốt quá. Chúng ta đến đó tìm xem. Tránh để cậu ấy xảy ra chuyện. Bây giờ đang là tối muộn. Sáng mai chúng ta lên đường chắc trưa mai là đến nơi. Chúng ta sẽ túc trực ở đó chờ cậu ấy.” Tàn Quang thu dọn đồ đạc tính toán rồi đi thì bị Thùy An níu tay lại, sắc mặt cô trầm buồn nhắc nhở.

“Nếu là ngày mai....Thật vừa khéo. Sinh nhật Kỳ Thư cũng là ngày mai, lời hứa hẹn của chúng ta cũng ở thành phố C và lời hứa trở về của Khang Vũ sau hai năm vừa vặn là ngày hôm đó.”

Tàn Quang sững người như lục lại ký ức. Có những lần cậu thấy ngày sinh nhật của Kỳ Thư đều là một sự trùng hợp kỳ diệu. Lời hẹn ước kia của họ ở ngọn đồi tại thành phố C như được chứng giám khiến cho mỗi năm qua đi đều có sự kiện vào chính ngày hôm đó khiến họ thay đổi. Sự lặp lại qua từng thời điểm đó trong suốt ba năm nay lại trùng hợp đến ngẫu nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Bóng Hoa Đẹp Nhất Nở Rộ Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Thùy An và Khang Vũ đứng đợi trước cổng nhà Đỗ Phong suốt hai tiếng đồng hồ, liên tục kiểm tra giờ giấc vẫn không thấy Đỗ Phong hay Kỳ Thư xuất hiện. Bản thân sốt ruột không phải vì chờ đợi lâu mà là vì họ đã có một lịch hẹn cách đây hai năm.

“Hay là đừng chờ nữa, chúng ta lên đồi thử đi. Nhờ Khang Vũ ở đó chờ chúng ta thì sao? Tình trạng của cậu ấy một mình lên đó liệu có được không?” Thùy An lo lắng nói.

“Tớ cũng lo lắm đây. Điện thoại cậu ấy vẫn cứ không liên lạc được, thật là....Bây giờ đứng ở đây cũng không phải là cách, nhờ đâu Kỳ Thư gặp Đỗ Phong ở nơi khác mà chúng ta không biết thì sao?” Tàn Quang lật mở điện thoại dăng về bồn chồn.

“Cũng phải. Tớ lo cho Thư nhưng càng lo cho Vũ hơn. Mấy ngày nay không gọi được thực sự khiến tớ có linh cảm không tốt. Mà bây giờ chúng ta cũng đâu có chắc cậu ấy đã về, càng không chắc cậu ấy sẽ đến đây.”

Tần Quang ngưng trọng khẳng định: “Khang Vũ không phải là người thất hứa. Tớ tin như vậy.”

Thùy An ngoái đầu tìm kiếm phía nhà của Đỗ Phong lần cuối, vẫn không thấy bóng dáng của Thùy An. Ấn nút gọi về nhà Kỳ Thư vẫn nhận được tin báo cô đã rời khỏi thị trấn chưa trở lại thì mới thờ ơ hất ra đáp:

“Chúng ta đi thôi. Đừng để Khang Vũ phải đợi. Kỳ Thư sẽ ổn thôi.”

Thời điểm Thùy An và Tần Quang rời đi trên chiếc xe đi ngang một đoạn đường nhỏ đã không nhìn thấy cái bóng siêu vẹo của Kỳ Thư trên con đường đó.

Cô bơ vơ, lạc lõng khi đứng trước Đỗ Phong và Lý Liên, đôi mắt tròn tròn nén phần nộ. Cô đã ngây ra khi nhìn hai người đó như vậy suốt vài phút. Ban đầu khi bị cô bắt gặp nắm tay dạo phố, Đỗ Phong và Lý Liên tỏ ra bất ngờ và hoảng hốt, như vài giây sau liền lấy lại được bình tĩnh. Tò thái độ bất chấp trước Kỳ Thư.

Nhìn thấy biểu hiện này, khóe môi Kỳ Thư mới dần ra một nụ cười chua chát. Cô vuốt mặt, nắm lấy mái tóc mình. Đôi mắt chớp vài lần liền hiểu ra vài chuyện:

“Thì ra là vậy? Trách gì tôi cứ luôn hỏi mình tôi đã làm gì sai mà anh lại im lặng như vậy? Tôi đã làm gì sai mà cô lại vu khống cho tôi? Thì ra là có nguyên nhân cả. Hay, hay lắm!”

Đỗ Phong nhìn Kỳ Thư chỉ vài ngày đã tiêu tụy đi không ít liền nhủ mi. Nếu là trước đây anh ta sẽ vì yêu mà xót, nhưng bây giờ đã thay lòng, anh nhìn cô chỉ thấy không vừa mắt:

“Em nói cái gì mà vu khống? Anh không hiểu? Sao em lại đến đây?”

Kỳ Thư nghẹn lời trước giọng điệu và dáng vẻ bất cần của Đỗ Phong, không ngờ đến anh sẽ có thái độ này đối với cô. Dường như bóng dáng người đàn ông đã từng yêu chiều cô, nhường nhịn cô khi xưa chỉ là ảo giác:

“Tôi đến đây làm gì ư? Đến để tìm anh chứ còn làm cái gì? Nhưng mà nhìn xem, trong lúc đang là bạn trai tôi, anh lại đi với đứa con gái khác như thế này, anh xem tôi là cái gì? Hà?”

“Kỳ Thư! Anh tưởng em thông minh, chỉ cần như vậy cũng nên biết chúng ta không thể tiếp tục rồi chứ.” Đỗ Phong lại tỏ vẻ oan uổng mà nói, cứ như rằng anh ta không làm gì sai.

Lý Liên đứng sau lưng Đỗ Phong, ngậm một nụ cười thỏa mãn khi nghe những lời nói kia.

Nghẹn họng trân trối, Kỳ Thư siết chặt tay đến lộ từng đốt trắng cay đắng nói: “Anh nói cái gì vậy chứ Đỗ Phong? Sao anh có thể nói ra những lời như vậy với tôi?”

Nhìn thấy khóe mi lấp lánh thứ chất lỏng mặn chát của Kỳ Thư. Đỗ Phong mới hóa run rẩy khi đã nhẫn tâm làm tổn thương cô, anh ta mới vội vàng thay đổi thái độ bước đến trước mặt cô nhẹ giọng:

“Anh xin lỗi nếu em đã không hiểu điều đó. Thật sự anh đã yêu Lý Liên mất rồi.”

Một lời nói này chính là một nhát dao đâm thẳng vào tim cô khiến cho toàn bộ mạch máu đều xung hòa muốn bùng nổ. Thế nhưng sắc mặt của cô lại hóa trắng toát, cả cơ thể bất động như tượng khi nghe những lời đó.

Anh đã từng nói anh rất yêu cô, yêu cô hơn tất cả những thứ gì anh có.

Anh đã từng nói anh rất thương cô, thương đến không gì có thể lấp đầy.

Anh đã từng nói anh nợ cô rất nhiều, nợ cô sự hi sinh mà cô đã dành cho anh, dành cho gia đình anh không thứ gì có thể bù đắp.

Anh cũng đã từng nói rằng người mà anh đời này không thể làm tổn thương nhất là cô. Bởi vì chỉ có cô mới dành hết thời gian quý báu để giúp đỡ gia đình anh, để chăm sóc người mẹ bệnh tật.

Thế nhưng những lời nói kia bây giờ lại thành ám khí găm thật sâu vào da thịt của cô khiến cô đau đến không thở nổi.

“Thư! Em không sao chứ?” Thấy Kỳ Thư bất động, Đỗ Phong sốt ruột lay cô liền nhận được cái liếc xéo của Lý Liên liền buông tay cô.

Bỗng nhiên chớp mắt một cái, Kỳ Thư liền chụp lấy cánh tay Đỗ Phong, đôi mắt đỏ gay như mất hết lý trí gào lên:

“Có phải anh không hài lòng vì em thường giận dỗi đòi chia tay đúng không? Là em không tốt, là em đòi hỏi. Em có thể sửa mà. Chúng ta có thể làm lại từ đầu mà anh. Anh muốn như thế nào em sẽ như thế ấy. Không điều gì em không thể làm được anh biết mà phải không?”

Đỗ Phong không thể nhận ra đây là Kỳ Thư nữa. Cô hoảng loạn hệt như kẻ mất trí. Cô gạt bỏ tự trọng của mình để cầu xin anh. Đây không phải là Kỳ Thư mà anh biết:

“Anh biết là không gì em không thể làm được. Chính vì em quá tài giỏi, quá ưu tú nên anh mới tự ti khi đứng bên cạnh em. So với em anh chẳng là gì cả. Người ta đều nhìn em với một cái đầu thông minh và tương lai sáng lạn, gia đình gia giáo giàu có. Còn anh thì sao? Là một thằng đàn ông, anh có thể chịu đựng nó được bao lâu? Là bởi vì anh nhận ra hai chúng ta không hợp mới có thể yêu người khác. Em không hiểu sao?”

Lời này không thể khuyên nhủ được Kỳ Thư mà càng làm cho cô phát hỏa:

“Đã biết không hợp sao còn bắt đầu? Sao còn cố gắng theo đuổi em? Một năm nay anh đã làm cái gì chứ? Tất cả những hi sinh em dành cho anh là vì cái gì chứ?”

“Là vì anh chưa từng gặp được người con gái nào như em. Anh muốn thử có được em mà thôi.”

Muốn thử có được cô ư? Như một trò chơi cá cược ư? Tình yêu và sự hi sinh của cô rẻ mạt như vậy ư?

“Anh không thể đối xử với tôi như vậy. Anh có biết cô ta đã làm gì tôi không? Anh có biết những ngày qua tôi đã phải trải qua chuyện gì không?”

Kỳ Thư muốn hét lên cho Đỗ Phong biết Lý Liên là loại người gì, muốn anh dùng quan tâm của mình như ngày trước lo lắng cho cô vì những điều đã xảy ra nhưng không, Đỗ Phong nắm lấy tay Lý Liên trước mặt cô không ngại ngần nói:

“Bây giờ đối với anh Lý Liên là người quan trọng nhất. Anh chỉ quan tâm đến cô ấy và đứa con của anh trong bụng của cô ấy.”

Đứa con?

Của Đỗ Phong?

Bầu trời của Kỳ Thư như tối đi, trong đầu cô là một tiếng nổ lớn. Cô ngây ngốc nhìn chăm chăm vào hai người đang nhu thuận yêu thương kia và bản thân hết như một người thừa. Tại cô ù đi một chút. Chốc sau mới lấy lại được hơi thở. Cô không hiểu sao lại hỏi được một câu:

“Đã bao lâu rồi?”

“Được hơn hai tháng rồi.” Là Lý Liên xoa bụng mình mà đáp.

Kỳ Thư nén một tiếng thở nặng. Cô đột nhiên buông lỏng tay cười ngây ngô:

“Mới chỉ yêu nhau được một năm. Anh đã lừa gạt tôi gần ba tháng? Đỗ Phong, anh giỏi thật đấy.”

“Em đừng nói như vậy. Anh cũng chẳng muốn lừa gạt em.”

“Không muốn lừa gạt vậy tại sao năm lần bảy lượt tôi muốn chia tay anh lại không chịu. Liên tục níu kéo tôi? Anh tham lam tiếc rẻ tôi đến vậy sao?”

“Anh...” Bị Kỳ Thư nói trúng sắc mặt Đỗ Phong mới sa sầm nghiêm trọng.

“Chỉ nói đủ rồi đấy. Vài ba cái tài cán, một ít học bổng thì tưởng mình giỏi giang sao?” Lý Liên cắt lời Đỗ Phong bước lên chỉ thẳng trước mặt Kỳ Thư mà nói.

“Cô im miệng. Ở đây không có chỗ cô chen miệng vào. Loại người như cô muốn nói chuyện với tôi ư? Không có tư cách.” Kỳ Thư không nhìn Lý Liên, không thêm để cô ả vào mắt mà chỉ nhìn chăm chăm Đỗ Phong muốn anh ta cho cô một câu trả lời.

Thế nhưng cô đã vừa động chạm đến Lý Liên khiến cô ta tức giận đỏ mặt, giả vờ xây xẩm mặt mày khiến cho Đỗ Phong biến sắc giận dữ quát:

“Kỳ Thư! Anh cảnh cáo em, đừng có tỏ thái độ đó với Lý Liên.”

Nhìn thấy người từng là trân quý với mình lại đi bảo vệ cho một người con gái khác, cảm giác đau đớn đó khiến cho Kỳ Thư cắn chặt môi ngăn không khóc trước mặt hai người đó mà nói:

“Được. Là tôi ngăn đường hai người suốt thời gian qua. Là tôi rảnh rồi hi sinh cho anh quá nhiều. Chỉ là Đỗ Phong, tôi muốn hỏi anh một điều...Anh có yêu tôi không?”

Một câu hỏi thật lòng. Thời gian qua lúc nào cũng là giả dối ư?

Đỡ Lý Liên sang một bên, Đỗ Phong chậm rãi bước tới, găm mặt đáp:

“Anh đã từng yêu em.”

Đây chẳng phải là câu trả lời mà cô mong muốn sao, nhưng sao cô lại đau đến như vậy:

“Có nghĩa là bây giờ một chút tình cảm đối với tôi đã không còn. Thời gian qua chỉ là lừa phỉnh nhau ư?”

Đỗ Phong không đáp, anh ta quay đầu sang hướng khác không dám nhìn vào mắt cô. Không dám đối diện với những hi sinh mà cô đã dành cho anh.

“Nói với người nhà anh, tôi có lời chào từ biệt.” Kỳ Thư để lại một câu rồi quay đầu bước đi. Mới chỉ bước vài bước, Đỗ Phong liền cất tiếng:

“Kỳ Thư! Đối với anh em là người rất ưu tú, rất tuyệt vời. Anh thật sự không muốn mất em. Sau này chúng ta còn có thể làm bạn được không? Dù chẳng thể làm bạn trai em nhưng anh hi vọng có thể trở thành người bạn tri kỷ của em.”

Tri kỷ ư?

Bỗng nhiên nghe thấy những lời này. Kỳ Thư mới cảm thấy Đỗ Phong thật quá tầm thường. Anh ta tiếc nuối khi đánh mất cô nhưng tham lam không muốn chỉ có một mình cô. Cho dù đã không còn yêu vẫn muốn giữ cô bên thân. Để đến mức làm cho người khác có thai mới chịu buông bỏ. Rốt cuộc anh ta là thứ cặn bã gì chứ?

“Anh thử hỏi xem bản thân có đủ tư cách làm tri kỷ của tôi không đi đã.”

Kỳ Thư không quay đầu mà vẫn bước đi. Cô biết hai người kia nhìn theo bóng lưng cô cho nên giống như lần đầu tiên Đỗ Phong nhìn thấy cô, cô sẽ bước đi một cách kiêu hãnh cao ngạo. Không cúi đầu, không run rẩy. Là cô đã không làm gì sai, là cô đã trao trọn tất cả, là cô không hề oán thán nửa lời.

Cũng chính là cô đã đánh mất tất cả.

Con người rất phức tạp, không đơn thuần như động vật. Động vật sợ hãi nhất khi không có thức ăn, sợ phải chịu đói còn con người sợ hãi nhất khi bị kẻ khác nhìn thấu tâm can. Cho nên thay vì giống như động vật chỉ cần lấp đầy bụng thì con người lại cố gắng dùng ý chí của mình che đi sự thật khách quan khiến cho bản thân một mặt tỏa sáng, mặt khác lại đầy cặn bã. Đến khi bị kẻ khác phát giác ra lại dùng phương thức bí ôi để phủ định hoặc có thể không tiếc công tốn thương người khác cho dù có là người đã từng dùng tất cả để yêu thương.

Trong ngày sinh nhật hai mươi mốt tuổi của mình hôm đó, Kỳ Thư đã duy trì trạng thái bước đi kiêu hãnh đi hết năm tuyến phố. Cô hết như một cỗ máy, bước đi vô định không có điểm đến. Đến khi trăng thay trời lên, đến khi mây phá bầu trời nhỏ từng hạt mưa nặng trĩu, đến khi cả người cô đều ướt đẫm những giọt mưa, đến khi đôi chân bong hết bật ra những tia máu cô mới dừng lại, gục bên vệ đường.

Người qua đường nhìn một cô gái mặc chiếc váy trắng với gương mặt thanh tú ngồi gục bên vệ đường, sắc mặt đờ đẫn tuyệt vọng. Đã bao nhiêu người dừng chân cho cô nương nhờ ô dù, khuyên nhủ cô đủ điều nhưng cô hết như một kẻ câm điếc, không hề mở lời. Chẳng hề khóc than.

Người ta tiếc rẻ một cô gái diễm ngồi giữa trời mưa, có thể cảm nhận được cô tuyệt vọng như thế nào, có thể tưởng tượng ra cuộc sống cô đã có vài bi kịch khiến cô trắng tay. Thế rồi họ bỏ mặc cô không khuyên nhủ nữa cho đến khi cô gục bên vệ đường vì kiệt sức.

Mất đi tình yêu, mất đi tiền tài, mất đi danh dự. Cô thua rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Đẹp Nhất Nở Rộ Vì Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Một mình bỏ trốn khỏi bệnh viện ngay sau khi tỉnh dậy. Kỳ Thư cho rằng bản thân không còn gì cả, giống hết như kẻ mất trí lang thang trên khắp con đường ngõ phố. Đến khi đói thì mua vài thứ gì đó lấp bụng rồi lại lang thang trên con phố mà cô và Đỗ Phong từng đi qua. Khi nhìn thấy những kỷ niệm xẹt qua trong trí óc, cô lại nở một nụ cười chua chát. Nghĩ lại bản thân cũng thật giỏi chẳng hề chảy được một giọt nước mắt. Chỉ là trong tim cứ nhói lên từng cơn mà thôi.

Cô bỏ qua những cái nhìn đầy thương cảm và soi mói của người đời khi nhìn cô khoác bộ đồ bệnh nhân trên người, sắc mặt bợt bạt không sức sống lẫn quần những tuyến đường đầy ắp kỷ niệm của một tình yêu thoáng qua. Đã bao lần cô tự trách mình ngu ngốc vì đã nhìn sai người, đã bao lần cô tự tát mình vì hi sinh cho kẻ bội bạc. Cô muốn tỏ ra là mình ổn nhưng thâm tâm không ngừng gào lên từng cơn đau nhói. Cô muốn uống thật say để khuây khỏa đi cơn nhức nhối này nhưng trong túi chỉ còn vài đồng bạc lẻ.

Cô ngược nhìn bầu trời kia mà chua chát kêu than, rốt cuộc tại sao ông trời lại đối xử với cô như vậy? Ngay cả vai phản diện cũng chẳng cho cô đóng, biến cô thành kẻ nghèo rớt mồng tơi, bị người ta vu oan giá họa cướp đi tất cả. Có phải đây là cái giá phải trả cho quá khứ từng cùng đám Phi Long đi bắt nạt người ta không?

Bỗng nhiên lúc này cô đi ngang một cửa tiệm bánh sinh nhật, trong đầu chợt lóe sáng như nhớ ra điều gì. Cô vội vàng dò tìm trong túi áo để tìm điện thoại, vừa mở nắp đã thấy điện thoại hết pin từ lúc nào. Có lẽ là từ lúc cô rời khỏi thị trấn A. Nhắm mắt qua bàn tay, cô mới sực nhớ ra hôm qua là sinh nhật mình. Nhưng sinh nhật cô không phải vấn đề, mà là lời hứa hẹn cô đã luôn cất dấu và mong chờ vào ngày hôm qua đó đã vì chuyện của cô mà quên lãng.

Cô vội vàng chạy, chạy và chạy thật nhanh đến ngọn đồi hẹn ước nằm ở rìa trung tâm thành phố kia. Nơi sinh nhật tuổi mười tám sinh đẹp của cô đã

từng diễn ra kia lưu giữ lời hứa của bốn người. Nơi mà từ sau năm mười tám tuổi trở đi đến bây giờ vẫn chưa thể hội tụ đủ người đó họ đã chờ đợi thật lâu. Thế nhưng mọi thứ dường như đã quá trễ khi Kỳ Thư đến nơi. Ngọn đồi kia chỉ còn là một bãi đất trống hoác không một bóng người. Hòn đá lớn mà Kỳ Thư, Khang Vũ, Tàn Quang, Thùy An từng ngồi lên đó nghiêng mình dưới ánh dương. Bình thân cùng tạo hóa.

Cô thờ hồng học, vuốt giọt mồ hôi trên trán rồi chậm rãi bước lên tầng đá, dùng nhãn quang màu đen xuyên suốt ngắm thật kỹ thành phố này. Cô đặt tay vào tim cảm nhận được nhịp tim đang đập mỗi nhịp bình ổn kia, cúi đầu cho bản thân một lần bị lụy.

Giọt nước mắt vì bị phản bội cuối cùng rơi xuống. Cô không kìm nén mà để mặc cho những giọt nước mắt uất ức kia tràn gập khóe mi. Cô tự khóc, tự cười vào mặt mình vì quá ngây thơ khi cô dùng tâm can để yêu người ta, người ta lại leo lên thân đứa con gái khác, gieo giống ở đó. Sự kinh tởm và khinh bỉ đeo bám vào hình ảnh Đỗ Phong trong đầu cô. Nhưng cô lại không chỉ đơn giản là ghét, không đơn giản là hận. Mà còn là vì lần đầu tiên cô dành nhiều tình cảm, nhiều sự hi sinh vào một người một cách thẳng thừng như vậy lại bị người ta xem như một phép thử.

Một sự nực cười và hoang đường hiện hữu khi cô đã luôn tự cho mình cao giá. Bây giờ lại hóa một kẻ ngu ngốc bị người ta bỏ.

Thời điểm đó Kỳ Thư uất hận và cảm thấy bản thân mình rẻ mạt. Chính sau này cô mới nhận ra Đỗ Phong là một trong những bài học quý giá mà cô có được trong bậc thang trưởng thành. Chính bởi tình yêu của Đỗ Phong dạy cho cô một con mắt già dặn và tỉnh táo. Nhân cách Đỗ Phong dạy cho cô cách đối đãi và giác quan nhạy bén để phán đoán biểu cảm, lời nói đúng sai lừa lọc đều dễ dàng nhận ra. Và những hi sinh của cô dành cho Đỗ Phong dạy cho cô một cuộc đời dù cho làm gì cũng đều bất hối. Nếu sai thì sửa, tuyệt không hối hận bởi vì một khi cô hối hận, bản thân sẽ lập tức bước sai hướng.

Đó chỉ là những điều mà Kỳ Thư nhận ra sau khi mọi thứ đã qua đi. Tính đến hiện tại, Kỳ Thư vẫn chìm đắm trong bi lụy đó một thời gian khá dài. Có thể kéo đến gần hết thời gian nghỉ hè trước khi bước vào năm đại học thứ ba của cô.

Suốt quãng thời gian đó cô không về thị trấn A, càng không liên lạc với đám Thùy An mà quyết định trở về thành phố D lao đầu vào việc làm thêm để kiếm tiền tự mình chi trả cho học kỳ sắp tới.

Lý do cô không dám để cho bạn bè liên lạc được chính vì cô sợ rằng Khang Vũ đã trở về, cô sợ cậu sẽ nhìn thấy cô tiều tụy, sợ để cậu nhìn thấy cô bị người ta lừa lọc phản bội, gia đình táng gia bại sản không thể trả nổi học phí, sợ để mất hình tượng ưu tú trong mắt cậu. Tất cả những điều đó đều là vì không muốn Khang Vũ nhìn thấy mặc dù cô không chắc cậu đã trở về hay chưa.

Cô vùi đầu vào làm thêm từ đêm đến sáng chỉ để quên đi sự phản bội cay đắng của Đỗ Phong. Thỉnh thoảng dùng những ký ức thời còn đi học giữa bốn người bạn để an giấc ngủ. Nhớ đến những câu chuyện đêm khuya giữa cô và Khang Vũ qua từng ấy năm xa cách. Ngắm nghĩa hóa hoa Bi Ngạn đã được cô ép gọn trong tấm bìa cứng, trân trọng cất giữ. Tất cả những điều đó dần hóa thành động lực để cô tiếp tục sống.

“Kỳ Thư! Hôm nay Thùy An lại gọi đến tìm em. Chị thấy con bé cứ hỏi hoài tính cho số điện thoại mới của em rồi nhưng lại sợ em khó xử nên thôi. Máy đứa kia đều rất tốt, sao em không để bọn nó biết? Cứ im im đắm đầu vào đi làm như vậy, không bạn không bè, bố mẹ đều rất đau lòng.” Chị gái của Kỳ Thư tranh thủ gọi điện lúc cô rảnh, xót xa khi nhắc đến đám bạn thân thời xưa của cô.

“Nói để làm gì chứ? An và Quang đều là con nhà có điều kiện, thấy em như thế này lại muốn cho em vay tiền rồi lại giúp đỡ này nọ. Em không muốn mang tiếng lợi dụng bọn họ.” Kỳ Thư nhìn đôi bàn tay đã bị bong hết sau một ngày vừa phải rửa chén vừa phải bóc tỏi trong một tiệm cơm nói. Cô không dám đưa bàn tay này trở về, chỉ sợ bố mẹ cô nhìn thấy lại xót cô chưa từng làm việc nặng nhọc. Thùy An nhìn thấy lại rung rung nước mắt.

“Là tại nó thật tâm tốt với em. Lợi dụng cái gì chứ.”

“Là em không muốn thôi mà. Vội lại hiện tại em thấy rất tốt. Vài ngày nữa là sẽ vào học kỳ mới. Em đã kiếm đủ tiền học phí của kỳ này nên cố gắng làm thêm vài tháng để đủ trả học phí của kỳ sau nữa là được mà.”

“Sao em phải cố chấp như vậy chứ? Để chị giúp em không được sao?”

“Không được, chị sắp kết hôn mà nhà chúng ta lại thành ra như vậy. Chị mà còn lo cho em thì lấy cái gì mà đi gả cho người ta. Em đủ tay đủ chân tự kiếm tiền được sao lại phải nương nhờ vào chị. Mẹ lại đang cố gắng xây dựng lại mọi thứ. Em không thể là gánh nặng của bà được.”

Nghe Kỳ Thư nói, chị gái lại có chút an lòng: “Em lớn thật rồi. Nhớ hồi trước học cấp ba chị còn vụt roi đánh vì tội nhuộm tóc, bây giờ lại suy nghĩ chín chắn hơn hẳn rồi. Còn biết lo cho bản thân, coi như bố mẹ không uống công nuôi.”

“Coi như là kinh nghiệm trước khi ra trường. Có khi lại tốt đấy chị ạ.” Kỳ Thư thờ một hơi lạc quan nói:

“À mà chuyện này quan trọng hơn. Thùy An nói rằng đã biết chuyện Lý Liên và Đỗ Phong, Thùy An và Tàn Quang vì chuyện em bị vu khống mà đến tận nhà Lý Liên làm cho ra nhẽ. Lý Liên vì sợ ảnh hưởng đến danh tiếng nên mới lên tận trường để giải thích và gỡ bài vu khống về em xuống. Chuyện này là như thế nào? Sao chuyện lớn như vậy em lại không nói cho chị biết?”

Kỳ Thư bất ngờ khi nhận được tin này, không ngờ đến Thùy An và Tàn Quang nhanh tay như vậy, có thể giải quyết gọn lẹ chuyện này cho cô. Tuy rằng cô đã được minh oan nhưng tiếng xấu của cô chưa hẳn đã được xóa bỏ. Nhưng bấy nhiêu đó thôi cũng đủ chứng minh Tàn Quang và Thùy An trước nay chưa từng quay lưng với cô hết như Khang Vũ vậy, luôn luôn hướng về cô.

“Vậy thì tốt rồi. Chị em sẽ giải thích sau. Em tắt máy đây.”

Kỳ Thư vội vã gấp máy, nhìn xuống đôi bàn tay bị thương đôi chỗ của mình. Trong khóe miệng cảm thấy mặn chát. Cô thật sự rất nhớ họ, rất nhớ Khang Vũ. Nhớ đến quay cuồng.

Kỳ Thư gạt hết đồng công việc kia sang một bên chạy vội ra bên ngoài hít thở không khí. Nếu để thêm một chút nữa, cô sẽ lại mít ướt mắt.

Cô đi dọc một con đường trên tuyến quốc lộ. Nơi này trồng rất nhiều hoa, sắc màu đa dạng của chúng biến tuyến đường nắng gắt đó rực rỡ như một bức tranh hết như lời miêu tả của Khang Vũ. Cậu đã từng sống ở thành phố này ba năm trước khi đi Singapore. Cô đã từng rất muốn đến thăm cậu vì nhớ nhưng đều bị cậu ngăn cản. Mỗi lần nhớ đến chuyện đó cô đều có cảm giác cô có gì đó che giấu cậu.

Bỗng nhiên lúc này Kỳ Thư phát hiện ra bóng lưng người phụ nữ có vẻ lớn tuổi đang đẩy một người trên chiếc xe lăn dừng vội bên vệ đường đi ngay phía trước Kỳ Thư, chỉ cách cô tầm một trăm mét. Người phụ nữ đó đi vào tiệm bánh phía trước mua gì đó để người ngồi trên xe lăn dưới ánh dương sáng quắc ở bên lề đường.

Cô nhìn phía sau lưng người đó, người có cần cổ cao và mái tóc cắt ngắn gọn gàng đó ắt hẳn là nam. Anh ta dùng bàn tay với những ngón xò ra không đều đặn khó khăn xoay người khi bánh xe lăn bị mắc vào một cái nắp cống trên đường. Đường như anh ta đang cố dùng lực để thoát khỏi cái nắp cống đó khi không có sự trợ giúp của người phụ nữ lớn tuổi đang bận rộn mua đồ trong kia đó.

“Đề tôi giúp cho một tay.” Kỳ Thư nhìn thấy người khuyết tật lại bị như vậy liền chạy vội tới ra tay trợ giúp nâng bánh xe lăn kia lên kéo ra khỏi nắp cống kia. Đề xe lăn có thể an yên trên phần đường láng mượt.

“C.....cả.....m.....O...O...n” (Cảm ơn) Người ngồi trên xe lăn nhận ra có người giúp đỡ liền khó nhọc bật lên thanh âm cảm kích.

“Chuyện nhỏ ấy mà....Kh.....Khang.....” Kỳ Thư cười gạt tay tỏ vẻ không có gì để cảm kích nhưng khi cô chạm mắt đến người đó cả cơ thể như hóa đá. Phút chốc cả bầu trời của cô tối sập xuống, một tiếng ong ong vang vang trong đầu cô khiến toàn thân cô tê cứng, bất động nhìn người đó.

Người có gương mặt của Khang Vũ.

Khang Vũ cũng bất ngờ khi nhìn thấy cô. Hai mắt đối nhau, hai bên bàng hoàng đến độ quên cả chớp mắt. Kỳ Thư nhìn rõ được ánh dương chiếu qua đôi mắt nâu xuyên suốt quen thuộc của Khang Vũ phản lại bóng hình cô trong đó. Cô run rẩy trượt mắt xuống đôi chân gầy vô lực trên xe lăn, nhìn đôi bàn tay đã không thể tự điều khiển cô, phút chốc mọi thứ trong tim cô đều vỡ vụn thành hàng nghìn mảnh.

“....C.....cậu.....” Khang Vũ cố gắng bật lên được một chữ thì Kỳ Thư liền linh động rời mắt quay đầu bước vội đi chỉ để lại một câu:

“Xin lỗi, tôi nhận nhầm người.”

Cô mặc kệ người đó đang dõi mắt theo cô, mặc kệ đôi mắt đã quá quen thuộc xa rồi cô thật lâu kia, mặc kệ cho đôi chân cô run rẩy như chực ngã xuống, mặc kệ cho khóe môi khô khốc, mặc kệ cho ánh mắt cô càng lúc càng hoang loạn. Trong miệng không ngừng niệm:

“Không phải Khang Vũ, không phải Khang Vũ.” Bước chân của Kỳ Thư càng lúc càng nhanh, càng lúc càng run rẩy đến mức hai chân mắc phải nhau ngã nhào xuống.

Khi cô chống tay ngồi dậy, đôi mắt nổi lên những tia đỏ với cơn xúc động dâng trào. Cô hết như mất trí chạy ngược lại về phía Khang Vũ, nơi cậu vẫn đang nhìn theo bóng cô đó tóm lấy áo cậu gào lên:

“Nói đi, cậu không phải Khang Vũ có phải không? Cậu là ai? Là em song sinh thất lạc hay gì đó của cậu ấy phải không?”

Đôi mắt Khang Vũ sâu như động không đáy, nét u buồn đó níu giữ lấy tâm mắt cô, cho cô một lời đáp đau đớn. Ánh mắt có thể nhìn cô dịu dàng như vậy chỉ có Khang Vũ mà thôi.

Kỳ Thư thở những hơi thở nặng nhọc, cô trợn trừng run rẩy khi chạm vào bàn tay, đôi chân đã vô lực của cậu. Cô dờ dẩn quỳ sụp xuống trước mặt cậu, gương mặt sa sầm nghiêm trọng:

“Xin cậu, làm ơn hãy nói là không phải đi....Khang Vũ mà tớ biết sẽ không ngồi như thế này, không nói như thế này, nhìn thấy tớ ngã sẽ lập tức chạy đến đỡ tớ rồi si nhục tớ. Xin cậu đấy, làm ơn hãy nói gì đó đi.”

Gương mặt với biểu cảm xót xa của Khang Vũ là thứ duy nhất có thể theo sự điều khiển của cậu mà bày tỏ ra ngoài. Cậu đau lòng khi nhìn cô tiều tụy, xót xa khi cô không thể chấp nhận được sự thật này. Cậu cố gắng vờn bàn tay run run không thể điều khiển từng đốt đó ra, khó nhọc đặt trên đầu Kỳ Thư như muốn xoa đầu cô mà đáp:

“X.....xin...l...ối...Kỳ.....Thư.” (Xin lỗi Kỳ Thư)

Cậu đã cố gắng khi gọi tên cô một cách chính xác mà không va vấp.

Lời nói kia hết như giọt nước tràn ly khiến cho Kỳ Thư bật lên tiếng nức nở, cô òa khóc hết như một đứa trẻ giữa tuyến đường đông người qua lại. Cô quỳ sụp trước xe lăn của Khang Vũ, những giọt nước mắt ảm ức, đau khổ, mệt mỏi đã bị cô giấu nhem đi suốt thời gian qua trong cuộc hội ngộ này với cậu liền dâng đầy đến tràn ra. Cuộc hội ngộ mà trong mơ cô cũng không dám tưởng tượng ra này trong suốt ba tháng mất liên lạc với cậu sau lần cãi nhau với Đỗ Phong đó. Cô đã bao nhiêu lần tưởng tượng ra viễn cảnh gặp cậu sẽ vui vẻ như thế nào.

Cô chẳng thể ngờ ngày tạm biệt nhau ở sân bay khi gặp lại cậu đã trở thành kẻ tàn phế. Tàn đến mức trái tim của cô cũng dần kiệt quệ.

Chương 26

“Kỳ Thư chắc bất ngờ lắm đúng không? Ban đầu ta cũng như cháu rất khó khăn để tiếp nhận, nhưng sự thật đã hiện hữu, ta không thể phủ nhận nó. Chỉ có thể đổi đầu.” Ngồi trong căn tin bệnh viện, đôi mắt đặng lo âu vì vừa đưa Khang Vũ về đúng giờ trị liệu. Mẹ Khang Vũ nhìn Kỳ Thư xuyên qua làn khói của tách trà, trong lời nói dấu những nỗi niềm.

Kỳ Thư cúi đầu, hai bàn tay đan chặt vào nhau. Xúc động và những dồn dập trong tâm can không thể loại bỏ, cô cảm tưởng như mình đang mơ. Một giấc mơ khủng khiếp nào đó mà cô chẳng thể tỉnh dậy. Quãng đường cùng mẹ Khang Vũ và Khang Vũ trở về bệnh viện thật dài, thật đen tối. Cô giống như cái máy tính đã lập trình, ngây dại đi theo bóng lưng của cậu.

Còn cậu không quay lưng nhìn cô. Chiếc gậy cao gợn lên nét cô đơn khi nhìn thấy biểu cảm của cô vào thời khắc gặp lại cậu sau nhiều năm xa cách.

Mẹ Khang Vũ hiểu được xúc cảm hỗn loạn của cô. Bà nhẹ nhàng đặt tay lên vai cô, truyền hơi ấm kia nói:

“Ta biết đôi với Khang Vũ, cháu có một vị trí rất đặc biệt.”

Giật mình ngẩng đầu, bắt gặp đôi mắt dịu dàng của người mẹ. Kỳ Thư càng hoảng hốt nín thở. Bà mỉm cười xoa đầu cô nói tiếp:

“Ta nhớ năm Khang Vũ học lớp sáu. Ta thường xuyên đi ra ngoài làm việc, không ở nhà chăm sóc cho nó, để mặc hai anh em tự sinh tự diệt. Rồi một hôm nó trở về nhà, chờ đến nửa đêm ta trở về mà khoe rằng đã được ăn một bữa cơm rất ngon từ mẹ của Kỳ Thư. Đó là lần đầu tiên ta thấy thằng bé vui như vậy.”

Sâu thẳm trong trái tim bị tổn thương của Kỳ Thư bất ngờ nhói lên. Hình ảnh ngày hôm đó tại ngay trước cửa quán internet. Ngày bầu trời sao mà cô cùng cậu ngắm thật rực rỡ đó, cậu đã ăn món cơm mà mẹ của cô nấu.

“Rồi một ngày nó trở về nhà với một đồng đồ ăn vặt. Thằng bé này rất kén ăn, nhưng dạo đó nó lại rất thích mua đồ ăn vặt và ủ sữa ấm cả khi đi ngủ để đem đến lớp. Sự thay đổi của nó khiến cho ta dần không thể hiểu được, cũng dần nhận ra ta đã quá xa cách với nó. Để nó đơn độc tự tìm niềm vui. Ta chỉ biết được một điều rằng, từ khi gặp cháu, Khang Vũ của ta mới có sức sống. Bầu trời của nó như tỏa sáng vậy.”

Mỗi lời của mẹ Khang Vũ đều khiến cho hơi thở Kỳ Thư mỗi lần nặng nhọc. Dường như ký ức mà bà có được từ Khang Vũ đều liên quan đến cô. Mỗi thời khắc khiến cho nụ cười khắc trên môi cậu đều là vì cô.

Tim cô mệt nhọc những nhịp đập.

Thất lại.

“Cho đến khi năm lớp tám. Dường như đã có chuyện gì đó xảy ra, ta không biết là ai đã làm tổn thương nó. Nhưng ta có thể đoán ra phần nào đó là vì cháu. Những ngày đó nó không ở nhà, không cười nói, không thích thú đi học như trước. Thằng bé trở lại như hồi tiểu học, nghịch ngợm và phá phách. Đó là cách thằng bé làm để thu mình trong vỏ bọc, bảo vệ cho bản thân không bị tổn thương.”

Móng tay Kỳ Thư bấm vào da thịt. Cô nhớ rằng chính thời điểm đó, cô vì sự yêu thích bất ngờ của cậu mà bật khóc, mà xa lánh, mà hoảng sợ cậu.

Là cô đã làm cậu tổn thương.

“Cháu....xin lỗi.”

Mẹ Khang Vũ dịu dàng mỉm cười: “Đứa trẻ này, có gì mà xin lỗi chứ. Đó chỉ là phỏng đoán của ta, cho dù cháu có làm nó tổn thương cũng đã là chuyện quá khứ. Dù có tổn thương đến mức nào cũng chẳng thể làm nó ghét cháu được. Nhờ có cháu mà nó mới có thể nỗ lực đến tận hôm nay đây có biết không?”

Kỳ Thư hít một hơi thật sâu, cô biết rằng bà sắp nói cho cô biết những điều quan trọng mà cô không hề biết về cậu. Những điều mà cậu đã che dấu bấy lâu nay.

“Xin cô hãy cho cháu biết. Khang Vũ rốt cuộc là bị gì?”

Rèm mi mẹ Khang Vũ thấp xuống, đôi mắt bà đọng đầy nỗi buồn. Hóp một ngụm trà, bà trầm giọng nói:

“Thi cuối cấp lớp chín. Ta đã quyết định đi thêm bước nữa cùng một người đàn ông khác, vì vậy mà đưa theo Khang Vũ đi. Buộc nó phải rời xa bạn bè, đặc biệt là rời xa cháu....Khoảng thời gian đó, ta biết đôi với nó là khó khăn nhưng cũng chính là giải thoát.”

Giải thoát khỏi cô ư? Cậu đã bị cô làm tổn thương nhiều đến vậy ư?

“Đã rất nhiều lần nó yêu cầu ta cho phép quay lại thị trấn tiếp tục học ở đó. Có lẽ bởi vì quá nhớ bạn bè, cũng có lẽ nó quá lo cho tình trạng của cháu lúc đó. Nghe nói lúc đó bố cháu xảy ra chuyện, ta cũng lấy làm tiếc khi không thể giúp được điều gì.”

“Không sao ạ, mọi chuyện cũng đã qua rồi.”

Bà nở nụ cười đôn hậu xoa đầu cô: “Cháu đã rất mạnh mẽ, nhưng trong mắt Khang Vũ, cháu lại rất yếu ớt cần được bảo vệ, vì vậy mà năm lần bảy lượt nó trốn về thị trấn để gặp cháu. Ban đầu ta không đồng ý, nhưng sau nhiều lần nài nỉ, ta cũng thuận lòng. Chỉ là cuối năm lớp mười, ta đã phát hiện ra Khang Vũ không được bình thường khi liên tục vấp té đến sứt đầu mẻ trán, ngay cả nhảy lò cò cũng chẳng thể vững vàng. Khi ta đưa thằng bé đi kiểm tra, người ta nghi ngờ vào biểu hiện của nó nhưng không dám chắc điều gì. Chỉ khuyên ta nên để thằng bé ở lại bệnh viện tỉnh, cho thằng bé tiếp nhận kiểm tra trong những tháng tiếp theo. Có một lần nó ngất đi ngay trong lớp học. Lúc đó ta đã nhận được kết quả....Khang Vũ bị bệnh thoái hoá dây sống tiểu não....”

Giọng bà lạc đi. Còn Kỳ Thư mơ mơ hồ hồ. Cô không rõ về ngành y học, cũng chẳng biết đây là loại bệnh gì thì bà nói tiếp:

“Bác sĩ đã tiên liệu cho ta những biểu hiện của căn bệnh này và mức độ nguy hiểm của nó nhưng ta không quan tâm. Ta vẫn tin rằng đó chỉ là một căn bệnh nhẹ, mỗi ngày nó đều đến viện tiêm thuốc, trị liệu, rồi nó sẽ được chữa khỏi, sẽ tiếp tục vui đùa chạy nhảy như thường ngày. Thế nhưng ta đã lầm khi chủ quan nhìn thấy tốc độ của căn bệnh tiến triển chậm lại kia. Cho đến khi Khang Vũ học lớp mười hai, nó đã không thể đi được như người bình thường, không thể viết được những nét chữ mượt mà nữa. Lúc đó ta mới nhận ra tình trạng của nó đã không dừng lại. Chỉ là vì cháu mà mỗi ngày nó đều nỗ lực tập luyện nhằm làm chậm đi thời gian phát triển căn bệnh. Cố gắng níu giữ lấy tuổi thọ của nó. Những nỗ lực của nó đều hiện hữu hình bóng của cháu. Ngay cả bác sĩ cũng thán phục trước nỗ lực của nó khi có thể kéo dài thời gian phát triển bệnh lúc đó. Vì điều đó mà ta đã tin rằng kỳ tích sẽ xảy ra.”

Đôi mắt Kỳ Thư mở to tròn, lồng ngực cô nghe rõ tiếng tim gào lên những tiếng trống đau đặng khi tâm trí cô mường tượng ra khoảng thời gian khó khăn của Khang Vũ không có cô ở bên. Cậu lấy cô ra làm nỗ lực, mỗi ngày đều đến bệnh viện tiếp nhận trị liệu.

“Cháu....cháu đã không hề biết điều đó. Cháu....”

Nhìn đôi môi lập cập run rẩy của cô, bà xót xa nói: “Không đâu, cháu đã làm được rất nhiều điều cho Khang Vũ. Nó không hề nhụt chí dù chỉ một chút, nó sẵn sàng rời bỏ nơi này đi Singapore xa xôi để điều trị với một mong ước có thể đứng thẳng người trước mặt cháu. Suốt thời gian ở đó, nó nhớ cháu đến quay cuồng. Cho đến khi đôi chân không thể đi được nữa, cho đến khi nó chẳng thể nói được nữa. Nó vẫn nhớ cháu day dứt từng ngày. Hai năm qua chúng ta đã làm tất cả, thế nhưng mọi thứ vẫn chẳng thể thay đổi. Hôm sinh nhật cháu, Khang Vũ đã quyết định trở về. Nó cùng bé An và Tần Quang đợi cháu ở ngọn đồi mặc kệ trời mưa suốt năm tiếng đồng hồ nhưng cháu không đến. Ba tháng qua sau khi về nước, nó vẫn luôn tìm cháu.” Mẹ Khang Vũ nhìn cô thật lâu, thật sâu. Bà cúi đầu trịn trịn nói:

“Thời gian này cô mong cháu có thể ở bên Khang Vũ, mong cháu đừng chê bai nó bệnh tật mà bỏ rơi nó. Khang Vũ của ta....rất đáng thương.”

Tại Kỳ Thư ù đi, cảm giác như bản thân cô đang rơi vào một cái hố sâu không đáy. Cảm giác như bóng đêm đang hút lấy cô, khiến cô rơi giữa khoảng không lạc lõng với đôi mắt xuyên suốt buồn thảm của Khang Vũ.

Thời gian qua đều là cậu một mình chống chọi căn bệnh quái ác, đều là cậu vì cô mà kiên trì gắng gượng, đều là mặc kệ đôi chân đã vô lực mà nhìn cô hạnh phúc bên kẻ phản bội kia.

Cô gục ngã.

Khang Vũ! Khang Vũ! Cô đã làm gì Khang Vũ thế này?

Vừa đi vừa khóc, cô không nhớ đã lần thứ mấy cô khóc nhưng mà nước mắt kia khi nhớ đến cậu lại tự động chảy ra, khiến mắt cô ẩm ướt những bong bóng nước.

Cay.

Mặn.

Đau.

Có những sự thật một khi bản thân biết được, con đau sẽ không bao giờ nguôi ngoai mà ngấm vào da thịt, ăn vào tâm can. Kéo dài đến vĩnh cửu.

“Thư!!! Cậu đã ở đâu vậy hả???” Phát hiện ra bóng Kỳ Thư đứng như tượng trước cửa phòng bệnh Khang Vũ. Thùy An và Tần Quang mừng rỡ lao đến, nhưng ánh mắt vừa trượt đến gương mặt Kỳ Thư liền kinh ngạc đứng hình:

“Sao lại gầy như vậy? Suốt cả đêm cậu không ngủ đấy hả? Tay cậu làm sao thế kia?” Tần Quang không nhận được mà nhiều lời. Từ lúc quen biết Kỳ Thư cho đến nay, lần đầu tiên cậu nhìn thấy cô tiêu tụy như vậy. Phải chăng gia đình sụp đổ, tình yêu phản bội và người mà cô trân quý đang sắp rời bỏ cô đã hút hết sinh khí của cô. Khiến cho cô ngày một héo mòn, ngày một tàn úa.

Thùy An nâng đôi bàn tay bị bong và thương đôi chỗ, đốt ngón tay sần sùi kia của Kỳ Thư xoa vào lòng bàn tay. Thùy An vuốt lọn tóc rối bù của Kỳ Thư về phía sau tay thật gọn gàng. Kéo những vết gấp ly trên bộ đồ bị dính vài vết bẩn đã cũ kia của Kỳ Thư. Đôi mắt đọng nước xốt xa ôm chầm lấy Kỳ Thư. Bật khóc.

Kỳ Thư danh gia ưu tú đã không còn nữa rồi.

Khóc đủ, Thùy An mới kéo Kỳ Thư vẫn còn đực mặt như trời trồng nhìn chăm chăm vào cánh cửa phòng bệnh không dám bước vào kia đi ra ngoài. Thùy An lau vội nước mắt nói:

“Nào, tớ giúp cậu.”

Tần Quang nhìn theo bóng Thùy An và Kỳ Thư đi mất, đôi mắt người hiểu chuyện đó rõ ràng nhận ra lý do Kỳ Thư không dám bước vào phòng bệnh kia. Là cô rất sĩ diện với Khang Vũ. Cô không dám vác bộ dạng như kẻ ăn xin kia vào, cô không dám biểu lộ sự kém cỏi và tiểu tụy trước mặt cậu. Cô luôn nuôi dưỡng cho Khang Vũ một hình tượng tuyệt vời nhất.

Tần Quang thu tầm mắt đẩy cửa vào phòng bệnh Khang Vũ. Đặt chai nước cam mà Khang Vũ nhờ cậu mua lên bàn. Nhìn Khang Vũ ngồi chỉnh tề trên giường đến mức không thể chỉnh tề hơn.

“Kỳ Thư đứng trước cửa rất lâu nhưng không dám vào. Có lẽ một lát nữa mới quay lại.”

Biết rõ Khang Vũ chờ Kỳ Thư. Tần Quang mới giúp cậu giải đáp.

Đôi mắt căng thẳng của Khang Vũ vì vậy mà thả lỏng, có vẻ như cậu cũng rất hồi hộp với lần hội ngộ này.

“Th...Thư.....G....ây....gây....Ta.....tay....đá.....u...” (Thư gầy, tay đau)

Tần Quang nghe qua có thể hiểu được lời Khang Vũ nói về chuyện Kỳ Thư trông gầy hơn trước rất nhiều, bàn tay lại có chỗ không ổn, vài ba vết thương li ti nhưng dễ dàng nhận thấy.

“Không sao. Cậu ấy xuống sắc nhiều nhưng có vẻ vẫn ổn. Hình như là làm thêm ở ba cửa hàng một ngày nên tay mới như vậy.”

Phát hiện ra sắc mặt u ám của Khang Vũ khi biết chuyện này Tần Quang vội sửa lời: “Cũng hay thật đấy, tớ và Thùy An chạy ngược chạy xuôi tìm không ra, vậy mà hôm nay cậu ta lại biết chuyện mà chạy tới đây. Đúng là thần kỳ.”

Khang Vũ không thể nói cho Tần Quang biết là tình cờ gặp mặt. Sự tình cờ này đối với cậu chính là điều kỳ diệu tuyệt vời nhất cũng là đánh dấu một nỗi đau với Kỳ Thư.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Đẹp Nhất Nở Rộ Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26-2

Tắm rửa, gội đầu, trang điểm.

Đó là cách mà một cô gái có thể lột xác. Thùy An kéo Kỳ Thư như người máy kia giặt giũ phơi khô, phủ lên gương mặt với làn da đã lâu không được chăm sóc một lớp phấn, kẻ một vài đường mắt, nhấn một hai lớp son. Sấy những lọn tóc đen dài mượt. Thay một bộ váy mới tinh khôi. Chỉ bao nhiêu thôi cũng đủ khiến cho gương mặt của Kỳ Thư bừng sáng. Che dấu đi sự tiểu tụy và mệt mỏi.

Mất đến ba tiếng sau Kỳ Thư mới trở lại cùng Thùy An nhưng lúc này Khang Vũ đã không còn ở phòng nữa. Cậu đang phải trị liệu vật lý ở phòng khác. Do dự một chút cô mới chịu đi đến phòng phục hồi chức năng để tìm Khang Vũ.

Đứng từ bên ngoài cửa kính, Kỳ Thư và Thùy An có thể nhìn thấy Khang Vũ mặc bộ đồ bệnh nhân với những đường kẻ đơn giản, bộ đồ phủ lên thân thể dong dong cao như gậy nhom của cậu. Nhìn thấy cậu vật lộn với xà lan, bám trụ vào đó. Ánh sáng từ kim loại hắt vào mắt cậu, chiếu lên những giọt mồ hôi thi nhau trượt xuống trên gương mặt cậu. Nhìn thấy đôi chân co quắp của cậu không thể nào đặt thẳng được trên mặt đất. Nhìn thấy cậu gạt đi những sự nâng đỡ từ y tá. Nhìn thấy cậu cố gắng đến căn môi bật máu.

“Hôm nay đến đây được rồi. Khang Vũ, em có thể về nghỉ ngơi.” Bác sĩ trị liệu đẩy gọng kính nheo mi nói. Thế nhưng Khang Vũ lại lắc đầu, cổ họng khó khăn bật lên từng từ một.

“M....mộ....t...mộ.....ch....út....chút....” (Một chút)

Cậu muốn cố gắng thêm một chút nữa.

“Mọi hôm em chỉ tập một tiếng. Bây giờ em đã tập liên tục hai tiếng đồng hồ không nghỉ. Em đang dần dần kiệt sức có biết không?” Bác sĩ kiên trì khuyên nhủ nhưng nhìn sắc mặt của cậu lại không hề nghe lời.

Kỳ Thư đặt tay lên cửa kính, xót xa như chạm vào cậu, ôm lấy cậu. Cô nghẹn ngào nhìn những giọt mồ hôi kia rơi xuống, vỡ tan trên bàn tay gầy run rẩy của cậu.

Khang Vũ vẫn không hề dừng lại. Cậu bám víu lấy xà lan tiếp tục dùng sức lực ít ỏi của mình để nhấc đôi chân kia lên. Bước từng bước khó khăn về phía trước.

Rầm!

Trượt tay khỏi xà lan. Khang Vũ ngã xuống.

Tìm Kỳ Thư thì lại một cơn nhói đau.

“Khang Vũ! Tôi đã nói em đừng cố quá sức rồi....mà....”

Khi bác sĩ nâng Khang Vũ lên liền đứng im bất động. Ông nhìn thấy Khang Vũ cắn môi bật khóc. Những giọt nước mắt của cậu chan vào nỗi đau kia. Đôi tay cậu nắm thành quyền đấm vào đôi chân mình như thể tự trừng mình là một kẻ vô dụng.

“A....a....a....a...”

Khang Vũ muốn nói gì đó, muốn hét lên điều gì đó nhưng không thể. Mọi người xung quanh dừng công việc của mình, bắt lực nhìn cậu ngồi thụp giữa nền nhà, liên tục cắn môi mặc cho những giọt nước mắt chảy dài xuống cổ, tức giận tự đấm vào chân mình mặc cho bác sĩ ngăn cản.

Cậu vùng vẫy.

Cậu đau đớn.

Tại sao kỳ tích không xảy ra? Tại sao khi gặp lại Kỳ Thư rồi cậu vẫn chẳng thể đứng trên đôi chân của mình chứ? Là cậu vô dụng, là cậu thảm hại.

Thùy An run rẩy không dám nhìn cảnh tượng này. Lúc này nhớ rằng Kỳ Thư đang ở bên cạnh liền nhìn qua, phát hiện ra Kỳ Thư đã trốn ở cuối hành lang. Gục trong góc tối, ôm lấy miệng mình ngăn không cho mình bật ra tiếng nức nở.

“Không được khóc. Kỳ Thư.” Thùy An vội bước đến, ôm lấy lưng cô an ủi: “Cậu biết Vũ rất thương cậu mà. Nếu để cậu ấy nhìn thấy cậu khóc. Lòng cậu ấy sẽ không yên.”

Lời nói kia tựa như có giá trị. Bóng lưng Kỳ Thư dừng lại con run rẩy như nuốt nước mắt vào trong. Ngược mắt lên trời nén những run rẩy kia xuống.

Thùy An hít mũi, lấy bộ trang điểm ra tỉ mỉ chấm chút lên gương mặt Kỳ Thư lần nữa nói:

“Cậu muốn xinh đẹp trước mặt Khang Vũ phải không? Nếu vậy nhất định phải trang điểm cho thật xinh đẹp bởi vì trang điểm chính là vũ khí của phụ nữ khi đánh trận. Một khi đã trang điểm đồng nghĩa với việc cậu không được phép rơi nước mắt vì nó sẽ làm nhòe đi phần son. Dù nhòe đi nhiều hay ít cũng sẽ làm cho gương mặt trông rất khó coi. Cho nên dù đau khổ như thế cũng tuyệt đối không được khóc. Nhớ không?”

Kỳ Thư nuốt những giọt nước mắt kia vào cổ họng, cô không còn cảm thấy mặn nữa mà chỉ cảm thấy muốn gục xuống. Thùy An không hài lòng đẩy lưng Kỳ Thư lên buộc cô phải thẳng người. Không biết từ khi nào, Kỳ Thư lại trở nên tự ti luôn cúi thấp đầu như vậy.

“Thẳng người lên, ngẩng đầu lên nào. Kỳ Thư mà tớ biết, Kỳ Thư mà Khang Vũ chưa từng bỏ rơi kia là người hát hay nhất, học giỏi nhất, vẽ đẹp nhất, đàn ca tuyệt vời nhất cơ mà. Còn tiết mục múa đã từng làm Khang Vũ và Tần Quang chảy nước miếng kia nữa. Phong thái đó đâu rồi?”

Kỳ Thư quay đầu, vẫn là gương mặt u ám, vẫn là bóng lưng cô độc xập xệ, giọng cô khàn đặc bật lên câu trả lời:

“Kỳ Thư ngày đó, đã không còn nữa rồi.”

Cô rời đi, để mặc cho Thùy An ngăn mình đứng đó không biết phải nói gì. Chỉ ngậm một tiếng thờ dài nhìn bóng lưng còm xuống của Kỳ Thư. Tựa như những ký ức về một cô gái năng động, hoạt bát, thông minh thiếu thời đã chết. Thẳng trầm trong quá trình trưởng thành đã nuốt lấy sự đơn thuần tinh khiết của Kỳ Thư, khiến cho cô dần thu mình vào vỏ bọc, không dám đối diện với thế giới này nữa.

Chờ cho cơn nhói kia qua đi. Chờ cho Khang Vũ trở về phòng bệnh, Kỳ Thư mới làm như không biết chuyện gì đã xảy ra. Hít một hơi thật sâu mở cánh cửa kia bước vào phòng cậu.

Căn phòng xông vào mũi Kỳ Thư mùi thuốc khử trùng, cô nhớ rõ khoảnh khắc đó, khung cảnh đó như thế nào.

Nền gạch trắng với nhiều vết xây xước, cửa kính với vài chỗ hoen ố không được lau chùi kỹ càng, cửa sổ bằng gỗ được phủ lớp sơn trắng như che đi màu mộc nát của thời gian. Tiếng người nói chuyện rộn rảng ở phòng bên cạnh, tiếng gió rung rinh đẩy tán cây bên ngoài cửa sổ. Khoảng không gian lạnh lạnh với một chút tia nắng tạt qua chậu cây nhỏ được đặt trên bàn. Tất cả hòa làm một phủ lên bóng hình Khang Vũ đang ngồi trên xe lăn đưa lưng về phía cô, đôi mắt nghiêng về phía cửa sổ, ngắm nghía những tán cây nhảy múa dưới cơn đường nhỏ.

Cái bóng của cậu đổ dài trên nền gạch, mái tóc xem chừng lâu ngày không được cắt tỉa gọn gàng phủ trên gáy cậu. Vai cậu yên tĩnh, không động đậy cho đến khi phát hiện ra người ở phía sau, cậu mới chậm rãi quay đầu.

Phát hiện ra Kỳ Thư, đôi mắt yên tĩnh của cậu thoáng qua tia rung động. Ánh mắt dịu dàng quen thuộc kia khiến cho Kỳ Thư bối rối không dám nhìn thẳng quay đầu nhìn sang hướng khác.

“Chào!” Cô nói.

Khang Vũ không đáp lời mà chỉ mỉm cười thật tươi.

Kỳ Thư cầm trên tay một vài món bánh và sữa, là thủ tục nên có khi thăm bệnh. Cô lưỡng lự đặt trên bàn bệnh cạnh giường cậu, vẫn không nhìn cậu mà nói:

“Tớ không biết cậu thích ăn gì nên cứ mua đại thôi. Cậu ăn đi cho chóng khỏe.”

Khang Vũ vẫn không đáp lời, để mặc khoảng không gian rơi vào tĩnh lặng vô tận. Cuối cùng không nhịn được cô mới dời mắt đến Khang Vũ, phát hiện ra cậu vẫn đang nhìn cô, trong con ngươi phản chiếu hình bóng cô là sự xót xa.

“T....Th....Thư....khô....không....th....thích....g.ă.p....gặp....t....ớ....tớ? (Thư không thích gặp tớ?)”

Có thể hiểu được chỉ sau một lần nghe. Kỳ Thư nuốt con nghẹn ứ nơi cổ họng xuống đáp:

“Cái gì mà thích với không thích chứ? Cậu điên à? Tớ đến đây là vì cái gì chứ?”

Khang Vũ lại cười, đôi mắt cậu như trút được gánh nặng. Xem ra cậu cũng đã rất lo lắng. Bàn tay nắm trên xe lăn buông hờ vờn tay ra chỉ về phía chai nước cam ở trên bàn kia nói:

“Bà.....bàn.....Th....ư....Thư.....Thí.....ch....Ca.....m” (Bàn. Thư thích cam)

Là loại nước cam cô yêu thích. Là loại nước hồi đó Khang Vũ vẫn luôn mua cho cô uống.

Một con xúc động nhói lên ngập ứ trên khóe mi Kỳ Thư. Cô cắn chặt môi bước thật nhanh về phía cậu. Cúi người gào lên:

“Mua làm gì? Sao cậu không mua cho cậu? Sao không lo cho cậu? Sao cứ luôn phải lo cho tớ như vậy chứ?”

Khang Vũ hơi giật mình khi chỉ một chai nước cam đã làm cô giận dữ. Cậu khó hiểu nói:

“C.....ậu.....thí....thích.....mà...à...” (Cậu thích mà.)

Kỳ Thư bước đến cầm chai nước cam ném qua cửa sổ như vứt một cọng rác đi, hung dữ quát:

“Không thích! Tớ ghét nước cam, ghét cay ghét đắng. Tớ không cần cậu lo cho sở thích của tớ. Tớ không cần cậu luôn nhìn mặt tớ mà sống. Không cần!”

Khang Vũ cụp mi, dường như đã hiểu được lý do Kỳ Thư giận dữ như vậy. Cậu cắn môi không nói nữa, để mặc cho khoảng không gian kia tưởng chừng như khiến cho người ta nghẹt thở.

“Tớ....không cần nước cam....không cần quà vật....Tớ chỉ cần cậu thôi....”

Cuối cùng lời nói kia không thể kìm nén được nữa mà bật ra.

Khang Vũ kinh ngạc khi nghe nó. Khi cậu ngẩng đầu lên, cảm giác như bầu trời của cậu vụt sáng. Tựa như không bao giờ ngờ đến sẽ được nghe những câu như vậy.

Cũng chính lúc này cái bóng của Kỳ Thư lao đến ôm chầm lấy cậu, ôm thật chặt cái thân mình dài mà gầy kia. Ngửi thật kỹ mùi hương khứ trùng kết hợp với mùi xả vài trên thân áo cậu kia. Cô dấu nhem đi giọt nước mắt của mình mà nói:

“Xin lỗi Khang Vũ vì đã giận dữ. Tớ đã luôn ở đây đợi cậu, đợi rất lâu rồi. Mừng cậu trở về.”

Khang Vũ tưởng rằng mình đang mơ, một giấc mơ tuyệt đẹp mà lần đầu cậu được nhìn thấy. Cậu có thể cảm nhận được thân hình mềm mại của Kỳ Thư áp sát vào người cậu. Cảm nhận được đôi má non mềm áp lên cổ cậu. Ngửi được mùi hương từ dầu gội đầu trên mái tóc đen mượt. Nghe được tiếng trái tim đập rộn ràng.

Khoảnh khắc đó từng tia nắng như đang nhảy múa, gió ngoài cửa sổ vang lên âm thanh rộn rã, thời gian ngưng đọng như chỉ còn lại hai người. Cả cuộc sống đơn điệu của cậu bùng lên những gam màu tươi tắn.

Cảnh tượng đó mới đẹp biết bao.

Chương 27

Đại học năm thứ ba, Kỳ Thu phải đối mặt với rất nhiều áp lực cuộc sống. Điển hình như các môn học chuyên ngành gia tăng độ khó, khác xa với năm một và năm hai mãi mãi với các bài học cơ bản làm tiền đề, những môn lý luận chán ngán không có gì đặc biệt. Ở năm ba, giảng viên đòi hỏi ở sinh viên những kiến thức mang tính chuyên môn và những bài luận khoa học đủ để họ có thể mang ra phân tích, nghiên cứu, mổ xẻ để xem xét năng lực của sinh viên. Vì đó mà làm khó họ, khiến cho sinh viên năm ba vật vờ giữa áp lực điểm số và cân đo đong đếm sao ra trường được một tấm bằng ngon lành để dâng xin việc.

Đó là về mảng học hành. Đối với số tiền bồi đắp cho con đường học hành này của Kỳ Thu, hoàn toàn là do cô tự tay kiếm ra. Từ trước đến nay, cô chẳng phải lo chuyện tiền bạc, đi làm thêm chẳng qua là để mở rộng giao lưu, phát triển khả năng giao tiếp nhưng từ khi gia đình cô phá sản, việc làm thêm mới thật sự có ý nghĩa. Mỗi giờ làm trôi qua đều là tiền. Cô không ngại hi sinh những giấc ngủ trưa, những buổi tiệc cùng bạn bè, những chuyến du lịch dã ngoại của trường lớp để vui mặt ở tiệm làm thêm.

Thời gian rảnh rỗi sau một ngày bận bịu ở trường và cửa tiệm, cô sẽ chạy đến bệnh viện chơi với Khang Vũ rồi lại vội vội vàng vàng chạy đi.

Quá trình đó lặp đi lặp lại trong suốt vài tháng trời. Để đến nỗi Khang Vũ ngày nào cũng sẽ gặp cô vào những giờ không cố định, còn Tần Quang và Thùy An thì khó có thể gặp được cô vì chẳng biết cô sẽ đến giờ nào.

“Kỳ Thu chết tiệt, điện thoại không xài, email không dùng. Muốn tìm gặp sao lại khó đến như vậy chứ?” Thùy An ngồi trong phòng bệnh Khang Vũ cùng Tần Quang, cắn nát miếng táo vụn vụn nói.

“Lần nào chúng ta đến đây cũng vừa lúc cậu ấy đi hoặc chúng ta đi thì cậu ấy đến. Đúng là vô duyên thì ko gặp mặt.” Tần Quang gạt một thìa cháo nóng thổi nguội bón cho Khang Vũ ăn.

Khang Vũ chậm rãi nhai nuốt miếng cháo đã hòa tan như nước trong miệng, cậu bây giờ đã chẳng thể tự ăn được nữa, bàn tay vô lực kia chỉ có thể để trên bàn nhìn bát cháo kia.

“.....ừa.....se.....sẽ.....én...n....” (Tỉ nữa sẽ đến.)

Khang Vũ muốn nói nhưng những chữ cái nguyên âm đều không thể phát ra được nữa. Dường như nó đã quá khó đối với cậu.

Lòng Thùy An và Tần Quang chùn xuống nhưng giả bộ nở nụ cười. Tuy rằng không hiểu cậu nói gì nhưng vẫn mặt nhiên gật đầu:

“Ừ, bọn tớ biết rồi.”

Khang Vũ cười, bộ dạng ngây thơ hết như một đứa trẻ.

Thùy An và Tần Quang hít một ngụm khí lạnh. Họ đau đầu nhớ về một Khang Vũ nhanh nhẹn, lanh lợi. Cường ngạnh và ngạo nghễ thuở xưa bây giờ đã biến thành một đứa trẻ tập nói.

Quay đầu dấu nhem đi giọt nước mắt kia, không muốn để Khang Vũ nhìn thấy mới phát hiện ra Kỳ Thu đang đứng ở trước cửa, trong mắt thoáng trống rỗng. Tựa hồ bây giờ mới phát hiện ra Khang Vũ không phát âm chuẩn được nữa.

“....ỳ....ư...” (Kỳ Thu)

Gọi tên cô, mỉm cười với cô, dịu dàng nhìn cô.

Trong mắt Kỳ Thu, Khang Vũ vẫn là Khang Vũ không bao giờ thay đổi. Cô mỉm cười đáp lại cậu:

“Đây, đây, bà cô của cậu đến rồi đây. Xem hôm nay tớ mang gì đến đây. Chào bà chuẩn và ông tướng.”

“Còn dám chào tui này hả? Đồ độc ác, sao cậu không liên lạc với bọn tớ được một lần chứ?” Thùy An đánh Kỳ Thu một cái quất.

“Ai ui. Sao vẫn còn hung dữ như vậy chứ? Cứ như vậy sao mà lấy chồng được?”

“Tớ không lấy chồng đấy, làm bà cô ế rồi ngày ngày mò theo cậu rình rập xem cậu sống kiểu gì?”

“Vị nữ hạo hán này đến từ môn phái nào mà xàm ngôn bấy bạ quá. Tần đại hiệp mau đưa nữ hạo hán này đến lang y chữa trị. Bảy bảy bốn chín ngày hằng đề thả ra, nếu không tâu hóa nhập ma. Hậu quả khó lường a.” Kỳ Thu giả giọng kiếm hiệp nói với Tần Quang.

“Này thì kiếm hiệp. Đồ vô ơn, đồ độc ác.” Thùy An lại khoa tay múa chân rượt đuổi Kỳ Thư khắp phòng bậy gây ra những tiếng ồn huyên náo.

Tần Quang nhìn qua chẳng thấy thú vị. Đợi cho Kỳ Thư bị Thùy An chụp lại lên kê xuống gối mới khinh bỉ nói: “À kia chẳng phải là hảo hán. Chi là đệ tử chân truyền của Độc Cô Cầu Bại, ra tay rất tàn độc. Tại hạ vô phương cứu chữa, xin Kỳ giáo chủ tự lo liệu.”

Thùy An cho Kỳ Thư ăn một cú lên kê liền xông một đập về phía Tần Quang hùng hồn quát: “Lại còn hùa theo. Cái thứ nghiệp chương!”

“Tần đại hiệp mau mau phái môn đệ tới vây bắt yêu nữ. Nếu không để nó lộng hành, dân chúng nguy nan, giang hồ đồ lệ a.”

“Kỳ giáo chủ còn không mau đưa ra kiếm phổ để ta luyện tuyệt kỹ của bản môn, đi bắt sống con yêu nữ này?”

“Này thì Tần đại hiệp, này thì Kỳ giáo chủ. Ta đánh hết!!!”

Khang Vũ ngồi trên giường nhìn Thùy An bưng bưng lửa giận vây đánh Kỳ Thư và Tần Quang chạy đến mấy vòng. Còn Kỳ Thư và Tần Quang vừa chạy vừa ôm quyền ra về nghĩa hiệp bàn chuyện vây bắt yêu nữ. Hoàn toàn xem Thùy An là yêu nữ cần phải phong ấn.

Khang Vũ bật lên tiếng cười lớn, nhìn cảnh tượng mà cười đến trào nước mắt. Cậu nhìn mà nhớ đến hồi còn đi học, họ thường giả bộ đóng phim kiếm hiệp đùa giỡn nhau dưới tán cây phù kín mái trường.

Nghịch đủ, ba người mới ngồi xuống xung quanh giường Khang Vũ bắt đầu bàn chuyện. Kỳ Thư đặt một chiếc bánh hình tròn với mùi thơm tan vào không khí khiến cho dạ dày sôi ruột kêu than trước mặt Khang Vũ, nghiền thật nhỏ bón cho cậu ăn:

“Thế nào? Ngon không?”

Khang Vũ nhai thật lâu, nuốt thật chậm mới dẫn ra một nụ cười:

“.....o....on....” (Ngon)

“Là tớ làm đấy.”

Nghe Kỳ Thư nói, Thùy An và Tần Quang liền bỏ miếng bánh vào miệng ngậm nga. Ánh mắt nhìn cô thật bất ngờ.

“Là cậu tự làm thật đó ư? Không tòi chút nào.” Tần Quang lấy thêm một cái nữa nhét vào miệng nói.

“Mùi rất thơm, bên trên mềm bên dưới lại giòn, bên trong lại có hương của trứng. Đây là bánh gì vậy?” Thùy An đánh giá rồi mới nói.

“Tớ vẫn chưa nghĩ ra tên. Khang Vũ vẫn đang suy nghĩ cái tên của nó nè.”

“Là sao? Tớ tưởng lần đầu Khang Vũ ăn nó chứ?” Tần Quang nghi hoặc.

“Đâu có, mỗi ngày tớ đều tự tay làm rồi nhờ Vũ đánh giá. Cậu nghĩ chỉ sau một lần làm đã đạt kết quả này được ư?”

“Mỗi ngày?” Thùy An trố mắt nhìn Khang Vũ: “Trách gì dạo này Vũ béo ra, tớ cứ tưởng bác gái chăm tốt. Thì ra là tình yêu chăm tốt. Haha.”

Kỳ Thư đập Thùy An một cái, hai má đỏ ửng: “Nói linh tinh.”

Khang Vũ vẫn dãn đôi môi kia, dịu dàng nhìn Kỳ Thư.

“Đừng nói với tớ là cậu làm bánh mỗi ngày chỉ để Vũ ăn thôi nhá.”

Nghe Tần Quang đùa cợt, Kỳ Thư mới nói:

“Có mục đích cả đấy. Tớ đang làm thêm ở tiệm bánh nên có thể mượn máy móc của người ta tập làm bánh. Ban đầu tớ nghiên cứu ở đó làm bài tiểu luận đề nộp cho thầy, nhưng về sau tớ lại nghĩ ra một món bánh độc nhất vô nhị, nghiên cứu rất lâu, tìm nhà sản xuất bao bì và đóng gói rồi tham khảo thị trường. Tham khảo một lượt, giá thành không quá đắt đỏ, thì trường lại chưa có món bánh theo phong cách tớ làm. Cho nên tớ muốn dùng nó để phát triển thành một sản phẩm sở hữu trí tuệ của tớ.”

“Ý cậu là muốn kinh doanh tiệm bánh? Là loại bánh cậu tự sáng chế?”

“Chính xác.” Kỳ Thư đáp: “Vũ từ xưa đã có cái lưỡi rất nhạy, món ăn ngon dở như thế nào đều nếm rất chuẩn xác, cho nên tớ để cậu ấy nếm món bánh này, giúp tớ hoàn thiện nó.”

Chúng nhân ồ ra, bây giờ đã hiểu ra ý niệm đó.

Tần Quang xoa cằm hỏi: “Thế nhưng muốn kinh doanh cần rất nhiều vốn. Cậu bây giờ....”

Kỳ Thư hiểu ý Tần Quang mới đáp: “Tớ vay vốn sinh viên từ ngân hàng. Hiện tại nhà trường đang có chương trình hỗ trợ vay vốn, cho nên tớ mới quyết

định được.”

“Liệu có liều lĩnh quá không. Đây là lần đầu cậu học kinh doanh, lỡ như bán không chạy, lỡ như cửa tiệm không phát triển, lỡ như không trả được nợ....”
Thùy An ái ngại nói.

“Trong kinh doanh đương nhiên phải có rủi ro, tớ đã lường trước hết cả rồi. Cho dù có vỡ nợ tớ cũng sẽ còng lưng ra trả để làm lại từ đầu. Là Vũ nói với tớ ngã ở đâu thì đứng lên ở đó. Là cậu ấy cho tớ một lý do để tiếp tục phấn đấu.” Kỳ Thư nhìn Khang Vũ như chứa ngàn lời cảm kích trong lời nói.

Tần Quang và Thùy An hiểu ra vấn đề, họ gật đầu cho cô thêm một phiếu thuận nói: “Nếu có gì cần hỗ trợ, bọn tớ sẵn sàng phụ giúp.”

“Cái tớ cần các cậu phụ nhiều nhất vẫn là nếm bánh. Đây là loại bánh thứ năm mà tớ làm ra rồi.”

Trong lúc Kỳ Thư đang nói, bàn tay Khang Vũ chạm vào vai cô như muốn nói gì đó:

“.....ọt.....úa.....óa.....”

Mất một lúc sau, mọi người mới hiểu Khang Vũ muốn nói rằng bánh hơi ngọt quá.

Kỳ Thư mỉm cười nói: “Lần sau tớ sẽ cho ít đường đi một tí, vậy là vừa đẹp.”

Khang Vũ liền lắc đầu, chỉ tay vào tim mình nói: “....im.....”

“Tim cậu làm sao?” Thùy An và Tần Quang không hiểu.

“Vẫn chưa được ư?” Kỳ Thư thờ dãi nói: “Ý của cậu ấy là tuy bánh ngon và quá ngọt nhưng vẫn chưa đủ để đi vào lòng người. Cậu ấy nói rằng muốn một món bánh cạnh tranh được thì ít nhất phải có hương vị đặc sắc riêng khiến người khác không thể nào quên.”

“Khó như vậy liệu cậu có làm được không?” Chẳng phải quá khó khi để một người không phải thợ làm bánh chuyên nghiệp làm ra món bánh đó ư?

Kỳ Thư ôm vò bánh, đôi mắt trầm buồn nói: “Cho dù khó như thế nào tớ cũng sẽ làm. Để đến một ngày Vũ được ăn món bánh tuyệt vời nhất do tớ tự tay làm ra.”

Chúng nhân nhớ rõ vẻ mặt Kỳ Thư hôm đó. Đây quyết tâm đan xen nét u buồn tịch mịch. Không rõ cô vì bản thân mình hay vì Khang Vũ, dồn hết khả năng bản thân, đặt kín lịch trình rảnh rỗi để tập làm bánh và làm thêm. Mặc cho bản thân mệt đến nỗi đang nói chuyện với Khang Vũ cũng ngủ gục trên giường cậu.

Khang Vũ nhìn bầu trời nặng nề rơi những giọt mưa kia, khó khăn phủ một lớp chắn lên người Kỳ Thư, để cô kê đầu lên tay cậu.

Ngắm nghía gương mặt hiền lành kia ngủ ngon, bỗng chốc bão dông bên ngoài như rộ ra tia nắng. Khang Vũ cúi đầu, phân vân một hồi mới chậm rãi đặt lên tóc Kỳ Thư một nụ hôn thật khẽ.

Cậu mỉm cười, thỏa mãn nghe nhịp tim rút về những mặt ngọt kia. Cũng tự cho bản thân một tiếng vỗ tay. Để được nhìn thấy cô hằng ngày, cậu đã luôn nói dối về việc bánh không được hoàn hảo. Để mỗi ngày cô đều mang bánh đến để cậu nếm thử. Để cậu được chạm vào người con gái kia.

Hi vọng em không biết anh đã nói dối.

Hi vọng nụ cười của em sẽ không còn gượng gạo.

Kiên nhẫn một chút nữa thôi.

Anh sẽ về lại cho em một giấc mơ đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Đẹp Nhất Nở Rộ Vì Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Mọi thứ tiến triển không nằm ngoài mong đợi của Kỳ Thư. Chỉ vài tháng sau, thành phẩm là loại bánh đặc biệt của cô đã có thể hoàn chỉnh. Số tiền cô vay được từ trợ cấp sinh viên cũng đã nằm trong tay. Nhà sản xuất bao bì, phương thức PR hay thuê cửa hiệu đều đã được cô lên chiến lược cận kề chỉ chờ ngày ấn định khai trương cửa hàng.

“Tớ vừa xem tử vi cho cậu. Thứ ba tuần tới nữa là ngày tốt để khai trương, trùng với ngày mồng năm tết nguyên đán. Từ đây đến đón lại đúng hai tuần, dư sức để cậu chuẩn bị mọi thứ.” Thùy An cùng Kỳ Thư ngồi trong phòng bệnh Khang Vũ. Bây giờ là giờ Khang Vũ đến phòng trị liệu cùng Tần Quang

Hai người họ rảnh rồi liền bạc chuyện.

“Được đấy. Vậy tớ sẽ chọn thứ ba làm ngày khai trương. À mà tuần sau là tết rồi, trường cũng sắp cho nghỉ cả. Các cậu định hôm nào về quê?” Kỳ Thư dọn dẹp lại phòng Khang Vũ hỏi.

“Tần Quang và tớ không có ý định về sớm. Dù gì cậu và Khang Vũ cũng đều ở đây. Về thì trấn không có hai người thì buồn lắm. Chắc giáp tết mới về. Hoặc là ngày kia về phụ bố mẹ sắm tết rồi lại trở về đây.”

Kỳ Thư cười lắc đầu: “Sao phải phiền phức như vậy chứ? Các cậu là không nhờ rồi Khang Vũ ấy chứ.”

Thùy An cười buồn vuốt má Kỳ Thư, ngăn cô tiếp tục nở nụ cười gượng gạo đó nói: “So với cậu bọn tớ đã là gì. Cậu vừa ngày đêm chăm sóc Khang Vũ vừa học lại đi làm thêm, bận đến không có thời gian cho bản thân mình. Vũ đã nhiều lần muốn nhờ chúng tớ khuyên nhủ nhưng lại không dám nói với cậu. Bọn tớ biết cậu ấy ấy nấy nhưng lại sợ không được gặp cậu hơn.”

Kỳ Thư cắn môi, ngừng tay một chút rồi lại mỉm cười tiếp tục gấp chăn gối, dọn rửa bình hoa, cắm một bó hoa thật tươi vào lọ nói:

“Áy nấy gì chứ. Có cậu ấy bên cạnh, tớ mới có động lực tiếp tục sống. Cậu cũng biết mà, tớ gần như đã mất hết mọi thứ. Nếu không có cậu ấy tớ cũng không biết sẽ vui mặt trong đồng đau khổ đó đến bao giờ. Cậu ấy lại vì tớ mà không ngừng cố gắng luyện tập. Dù đau như thế nào cũng cắn răng chịu đựng, sao tớ có thể rời xa cậu ấy được chứ?”

“Nhưng....” Thùy An muốn nói gì đó lại đúng lúc chuông điện thoại của Kỳ Thư vang lên tiếng nhạc đánh thôi.

Khi Kỳ Thư nghe máy biểu hiện hoàn toàn bình thường, cho đến khi gác máy, sắc mặt kia liền đại biến sa sầm nghiêm trọng, trông mắt trống rỗng ngay như trời trông khiến cho Thùy An cũng hốt hoảng.

“Đã có chuyện gì vậy? Là ai gọi?” Một dự cảm bất an nào đó dấy lên trong lòng Thùy An.

“Mẹ tớ gọi.....Chị gái bị tai nạn giao thông. Là lật xe lúc đang trên đường đi thành phố. Đang rất....nguy kịch. Giờ đang cấp cứu ở bệnh viện huyện....” Kỳ Thư chỉ nói từng rồi lao vút đi ra khỏi bệnh viện để lại Thùy An bản thân nhìn theo bóng cô. Suy tư của cô rơi vút vào Kỳ Thư, mỗi giây phút đều tự hỏi sao mọi chuyện cứ đổ ập xuống vai Kỳ Thư. Khiến cho vai Kỳ Thư mỗi lúc chùn xuống.

Nặng nề.

“Có chuyện gì mà Kỳ Thư chạy như chó đuổi vậy. Còn không nhìn thấy tụi này?”

Tần Quang vừa đẩy Khang Vũ về phòng thì đã thấy bóng Kỳ Thư lao vút đi. Sắc mặt Khang Vũ liền có chút không tốt.

“Ừ....uyện.....” Dường như dự cảm không tốt khiến cho hơi thở Khang Vũ trở nên khó khăn khi nói, khiến cho câu nói của cậu không tròn được nữa. Cũng chẳng ai hiểu cậu muốn nói gì.

Thùy An thở một từ tổn thuật lại lời Kỳ Thư. Khi nghe xong thì Tần Quang liền ôm trán:

“Kỳ Thư, cậu ta rốt cuộc kiếp trước đã làm gì nên tội?”

“Cứ như thế này cậu ấy sẽ gục ngã mất.” Thùy An xót xa nói. Những tưởng mọi thứ trôi qua sẽ có thể êm đẹp, vậy mà biến cố dày vò cô gái mỏng manh đó không ngừng đổ ập tới.

“Vũ, cậu đừng lo. Chắc chị cậu ấy sẽ không sao đâu. Vũ, Khang Vũ!!!” Khi Tần Quang sợ Khang Vũ sẽ lo lắng thì nỗi sợ hãi khác đã ập đến khi sắc mặt Khang Vũ đã đỏ ngầu lên. Miệng cậu cô há ra để nói gì đó, hai mắt trợn tròn, bàn tay nắm lấy xe lăn đã nổi lên những đường gân xanh.

Là cậu đang cố nói gì nói.

Tần Quang hoảng loạn nắm lấy tay Khang Vũ, run run lắp bắp: “Cậu....thử....nói....nói a xem nào.”

Khang Vũ vẫn cố há miệng nhưng không hề phát ra được âm thanh nào, đôi mắt của cậu nghiền nát một giọt lệ. Cậu hoảng hốt ú ớ.

“Cậu bình tĩnh, muốn nói gì để từ từ nói. Chúng tớ nghe đây mà.” Thùy An vội vã trấn an rồi lao ra ngoài lớn tiếng hô: “Cô ơi, bác sĩ ơi. Có ai không? Mau đến xem Khang Vũ dùm con, mau đến xem dùm con với. Làm ơn!!!”

Bác sĩ và mẹ Khang Vũ chạy đến. Một trận bao vây, một trận hoảng loạn. Cuối cùng kết luận.

Khang Vũ đã như một người câm.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Đẹp Nhất Nở Rộ Vì Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28-2

Ngày cuối cùng của năm, mọi người trên khắp chốn đều mang dáng vẻ tất bật rộn ràng để chuẩn bị đón giao thừa. Chỉ riêng cái bóng của Kỳ Thư độc bước lạc trên nẻo đường thành phố D, không nhanh không chậm, yên tĩnh như một cành cây khô. Dưới cái lạnh giá trời đông, khoác trên mình tấm áo dày cộm và chiếc khăn choàng che đi nửa gương mặt tiêu tụy hao gầy, cầm trên tay một ít quà cáp chậm rãi đi vào bệnh viện.

Chưa vào đến phòng bệnh quen thuộc của Khang Vũ, cô đã đụng mặt mẹ của cậu trước tiên. Vừa hay quả cô cầm trên tay cần phải đưa cho bà:

“Cháu không có gì cả, chỉ có một ít quà biếu gia đình cô. Chúc gia đình cô một năm mới vui vẻ, tràn đầy sức khỏe ạ.”

Nhìn thấy Kỳ Thư, bà chạnh lòng cầm lấy tay cô nói: “Hơn một tuần nay cháu không đến, ta hỏi thăm bé An mới biết nhà cháu có chuyện. Ta xin lỗi vì không giúp gì được cho cháu. Cháu dành thời gian đến đây thăm Vũ ta đã mừng lắm rồi, quà cáp làm gì.”

“Việc nên làm thôi cô ạ.” Kỳ Thư mỉm cười.

“Được rồi, cô cảm ơn. Vũ nó vừa ngủ dậy, cô đang đi lấy nước cho nó. Từ lúc cháu đi, nó buồn hẳn, ăn cũng ít đi, cô lo lắm. Nó mong cháu lắm đấy.” Ngừng một chút, sắc mặt bà trầm xuống nói: “Chuyện nó không nói được nữa....”

Kỳ Thư lại núp mặt trong chiếc khăn choàng len, rèm mi ướt chút sương lạnh gặt đầu: “Thùy An đã nói cho cháu biết ạ.”

“Ừm. Biến chuyển này đã nằm trong dự liệu của bác sĩ thế nhưng ta vẫn rất bất ngờ. Cháu vừa đi nó đã không nói được nữa. Lúc đó thằng bé rất suy sụp. Ta....”

Nhận rõ bộ dạng đáng thương của bà, Kỳ Thư mới gượng một nụ cười an ủi: “Khang Vũ rất mạnh mẽ, cháu tin rằng một khi cậu ấy còn tỉnh táo sẽ còn tiếp tục cố gắng.”

“Nghe cháu nói vậy ta cũng mừng. Thôi, cháu vào đi, Vũ chắc sẽ mừng lắm.”

Nhìn cái bóng đơn độc của Kỳ Thư khuất sau cánh cửa, bà thở dài nhận ra rằng con trai của bà dụng tâm cho cô gái này quá nhiều. Đến nỗi mỗi lần chuyển bệnh, nguyên do đều từ cô gái đó mà ra. Nhưng bà không dám trách, càng không thể giả vờ như không biết. Người mẹ như bà chỉ biết dùng lời nhẹ nhàng để cô gái kia có thể ở bên con trai bà, mang cho con trai bà chút niềm vui nhỏ.

Khi Kỳ Thư vào phòng, phát hiện ra căn phòng lúc trước luôn sáng sủa bây giờ tối om vì cửa sổ đã đóng hết. Khang Vũ nằm trên giường, lưng dựa về phía cửa, ánh mắt nhắm nghiền nhìn lọ hoa mà Kỳ Thư cầm từ tuần trước đã héo úa không chịu vứt đi. Cô có thể nhận ra, cậu đang buồn như thế nào.

Kỳ Thư chậm rãi bước về phía giường, đứng trước mặt cậu che đi lọ hoa héo, làm cho ánh sáng duy nhất le lói vào căn phòng cũng bị cô che đi:

“Hello, đã có người cùng đón giao thừa chưa? Tớ đang rảnh nè, đón cùng nhé.”

Đôi mắt trầm buồn của Khang Vũ vừa phát hiện ra cô lập tức lóe sáng, cả gương mặt của cậu bừng lên, chậm rãi giãn ra một nụ cười muốn nói gì đó liên nhớ ra không thể nói được nữa. Nụ cười lập tức bị cậu thu lại.

Kỳ Thư dường như hiểu ánh mắt cậu, cô đặt hết đồ đạc xuống bước đến cửa sổ mở bung cửa, bật đèn, thay hoa. Vừa làm vừa nói:

“Sắp sang năm mới rồi còn ừ ừ như vậy làm gì chứ? Chỉ còn vài tiếng nữa thôi. Tươi tỉnh lên nào. Hoa phải thay, cửa phải mở như vậy mới khỏe được....”

Khang Vũ khó nhọc ngồi dậy, tựa lưng vào thành giường chăm chú nhìn cô tất bật sửa soạn căn phòng đã khiến cậu chán ngán. Cô luôn miệng nói những điều mới, luyên thuyên về dòng người tập nập hối hả ngoài kia. Kể về những đám hoa được người ta trang trí rất lộng lẫy đó. Duy có chuyện của cô, một chữ cũng chẳng hé lời.

Đến khi Khang Vũ chậm rãi cầm lấy bảng chữ cái lên, chỉ tay vào từng chữ một, những ngón tay cong cong dài dài kia khó khăn nổi chữ. Tuy rằng mất rất nhiều thời gian nhưng Kỳ Thư không vội, cô kiên nhẫn nhìn theo ngón tay cậu, kiên nhẫn chơi trò ô chữ với cậu. Kết quả thành câu:

[Chị gái cậu sao rồi?]

“Cảm ơn cậu đã hỏi thăm. Chị ấy đã tỉnh lại rồi, sau nhiều ngày chăm sóc, bây giờ cũng đã ổn lên rất nhiều. Ngoài cái tay bị gãy ra, mọi thứ khác đều không thành vấn đề.”

Khang Vũ an tâm thở hắt ra. Lần nữa tập trung nổi chữ:

[Đừng cười như vậy.]

Ghép được thành câu này, nụ cười giả tạo trên gương mặt Kỳ Thư liền méo mó. Cô không ngờ cậu vẫn tinh ý như vậy, thấy được bộ dạng khổ sở nhưng lại giấu nhem đi của cô.

Cô gục đầu, tay nắm chặt lại:

“Tớ không sao, chỉ là hơi mệt quá mà thôi. Những ngày đó quả thật rất kinh khủng. Cảnh tượng những người ở trên xe đều bị thương nặng nằm la liệt trong bệnh viện, những đêm chăm sóc cho chị gái khiến tớ hơi mệt, cũng có chút sợ hãi.”

Mỉm cười Khang Vũ nhú lại, bàn tay có ý vươn ra muốn nắm lấy tay cô nhưng không hiểu sao lại chừng hững giữa không trung rồi chậm rãi thu lại. Cậu lần nữa gõ chữ:

[Tiệm bánh.]

Kỳ Thư cười chua chát: “Tớ bây giờ không đủ khả năng mở tiệm bánh được nữa. Toàn bộ số tiền trợ cấp sinh viên đều nộp vào viện phí của chị gái. Bởi vì bị thương nặng, số tiền chữa trị quá lớn, gia đình không thể kham nổi nên tớ dùng tất cả số tiền tớ có để cộng vào. Vụ tai nạn này là vì tài xế mất lái xe mới bị lao xuống vực, tài xế thì đã chết, chẳng ai đền bù. May mắn tớ chưa mở cửa tiệm, mọi thứ mới có chỗ để bù đắp. Ấu cũng là cái số.”

Nói với ngữ khí lãnh đạm nhưng Khang Vũ có thể nhận ra cô buồn như thế nào. Buồn vì chị gái bị thương, buồn vì bản thân vừa cố gắng một chút mọi thứ liền tan tành mây khói. Bây giờ khoản tiền trợ cấp lại thành khoản nợ đè lên vai cô. Buộc cô phải nai lưng ra mà trả cả gốc lẫn lãi. Gánh nặng khiến đôi mắt cô trở nên trầm tĩnh hơn rất nhiều.

Cả hai tĩnh lặng, để mặc cho khoảng không gian lạnh lạnh len lỏi vào căn phòng, cho đến khi ban ngày đã bị ban đêm nuốt chửng. Con gió lạnh thổi bùng đóa hoa mới cắm kia, Kỳ Thư mới chuẩn bị xong một ít đồ đạc có đầy đủ hoa quả, đồ ăn truyền thống bày ra trước mặt Khang Vũ nói:

“Bữa tiệc của chúng ta đây. Mẹ cậu vừa về nhà để làm lễ đón giao thừa cùng anh trai cậu. Cho nên tớ sẽ là người ở đây đón giao thừa cùng cậu. Có vui không nào? Đây là lần đầu tiên chúng ta đón cùng nhau đó.”

Khang Vũ ngẩng ngửa đồng trái cây được sắp xếp cẩn thận kia, đôi môi không dấu nổi nụ cười. Cậu không thể ngờ được Kỳ Thư không làm nổi món trướng rần hồi trước bây giờ lại khéo tay như vậy. Hôm nay còn được cùng cô đón giao thừa. Đúng là đang nằm mơ mà.

Chỉ là niềm vui kia chưa dừng lại ở đó khi hai cái bóng quen mắt của Thùy An và Tàn Quang lù lù xuất hiện ở cửa:

“Bị bắt quả tang nhé hai tên kia. Dám ở đây hẹn hò một mình không rủ bọn ta.”

Nhìn thấy hai người kia, Kỳ Thư mừng rỡ reo lên:

“Sao hai người lại ở đây? Không phải đã về thị trấn đón tết rồi sao?”

“Là bọn này trốn gia đình, chạy đến đây cùng hai người đón giao thừa. Cũng hơn ba năm rồi bốn đứa không có dịp tụ họp mà.” Tàn Quang đặt đồng pháo hoa xuống nói.

“Cậu định đốt pháo hoa trong bệnh viện sao?” Kỳ Thư trở mắt nhìn đồng pháo hoa, kinh ngạc đến há hốc mồm.

“Không phải là bệnh viện. Tớ vừa nghe nói bác gái về nhà đón giao thừa liền cùng Quang chuẩn bị đồng này để cho Vũ một chuyến du lịch để đòi. Bọn tớ trót hứa với cậu ấy sẽ đưa cậu ấy đi chơi một lần rồi.” Thùy An vừa nói vừa liếc Khang Vũ.

Kỳ Thư nhìn Khang Vũ nghi hoặc, cậu liền gật đầu mấy cái liền để chứng tỏ lời Thùy An nói là thật. Cho nên rất hợp tác với Tàn Quang mặc đồ vào người. Nào áo ấm, nào khăn choàng, nào mũ len. Hoàn toàn biến Khang Vũ thành bạch bóng.

“Thế này liệu có được không? Mẹ cậu ấy phát hiện ra thì chúng ta lãnh án tử đó. Lại còn nói bác sĩ liệu có cho chúng ta đưa cậu ấy đi không?” Kỳ Thư ái ngại nói.

“Chỉ cần đưa cậu ấy về trước sáng mai là được. Còn bác sĩ thì không thành vấn đề. Đêm nay là giao thừa, có rất ít bác sĩ trực. Chúng ta có thể lên đi bằng cửa thoát hiểm.” Tàn Quang ra vẻ đã tính toán kỹ lưỡng nói.

“Bây giờ là tám giờ tối. Bốn tiếng nữa mới đến giao thừa. Chúng ta đi bây giờ đến quảng trường chơi cho đến khi tìm chỗ bắn pháo hoa là vừa đủ.” Thùy An nhìn đồng hồ, cẩn thận lên lịch nói.

Kỳ Thư nhìn Khang Vũ ngồi trên giường đã bị quán hết lớp này đến lớp khác. Tuy rằng cậu không thể nói được, không thể đi được nhưng đôi mắt biết nói của cậu chính là đáp án mạnh mẽ nhất.

Cậu rất muốn đi. Rất mong lần hội tụ này.

“Chỉ cần Vũ muốn. Tớ sẵn sàng đưa cậu đi đến bất cứ đâu.”

Đó là câu trả lời của Kỳ Thư đáp lại đôi mắt mong chờ của Khang Vũ.

Tàn Quang và Thùy An hài lòng dẫn ra một nụ cười đưa tay ra xếp chồng lên nhau nói:

“Vi đêm giao thừa đầu tiên chúng ta cùng đón. Vi đêm giao thừa tuyệt vời nhất dành cho Khang Vũ. Đi!”

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Đẹp Nhất Nở Rộ Vì Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Mùi hương của giờ đôi năm rất đặc biệt, mỗi năm chỉ có một lần, mỗi lần đều khiến lòng người rạo rức cũng đặc biệt ấm cúng mặc cho cái lạnh cuối đông rét buốt cơ thể. Là khoảnh khắc được cùng những người thương yêu quây quần bên mâm cỗ, là được nghe họ nói, nhìn họ cười. Là lo âu trong cuộc sống được gác xuống, là bản ngã của con người cho phép họ tự do.

Khang Vũ được Tần Quang công trên lưng cùng Kỳ Thư và Thùy An rảo bước trong khuôn viên trung tâm thành phố, nơi người ta tụ tập rất đông để chờ xem pháo hoa. Xem ra là họ đến muộn, ngay cả chỗ ngồi cũng chẳng có.

“Ày, sao lại đông hơn kiến vậy chứ. Chúng ta chẳng thể ngồi cái kiểu này được.” Thùy An khó chịu nói.

“Hay là qua bên kia xem chương trình ca nhạc đi, chúng ta có pháo hoa mà, lát nữa tìm chỗ trống bán là được.” Tần Quang nói.

“Muốn bán pháo hoa thì phải tìm bãi đất trống, bán ở thành phố thì chúng ta một gông.” Thùy An nhắc nhở: “Bây giờ đi xem chương trình ca nhạc trước đi, lát nữa tìm bãi đất trống sau. Giờ này vẫn còn sớm lắm, ngồi không cũng chẳng biết làm gì.”

Nói là làm thật, bốn người họ vất và len qua đám người đông đúc, thoát ra khỏi khuôn viên tìm đến khu vực đang có chương trình ca nhạc tự do. Ở đó những người dân thoải mái ca hát, nhảy múa mà không bị ai ép buộc. Hoàn toàn là nơi thỏa sức bung lụa.

“Hát sao như vịt vậy, đúng là có thù với âm nhạc.” Thùy An nghe hát trên kia liền trề môi.

“Mấy người đó là nhảy hip hop hay múa lửa vậy? Có cần quần quai vậy không?” Đặt Khang Vũ xuống màn cỏ ẩm ướt đã được phủ một lớp bạt lên. Tần Quang không hài lòng với màn trình diễn kia chút nào.

Bốn người họ cứ nhìn hết người này đến người khác biểu diễn. Từ nhạc cách mạng cho đến nhạc pop, từ ta đến tàu đều được họ phô diễn một cách đầy nghiệp dư. Tuy có vẻ không hay nhưng nụ cười trên môi họ thực sự thoải mái, khiến cho bốn người Kỳ Thư cũng không dẫu nụ cười.

Khang Vũ ngồi bên cạnh Kỳ Thư, từ đầu đến cuối cậu không xem người ta biểu diễn mà bận ngắm nhìn cô. Có một ý chí nào đó trong lòng thôi thúc cậu phải khắc họa khoảnh khắc này của cô thật kỹ càng. Nếu không một ngày nào đó cậu có thể sẽ quên mất cô.

Bắt gặp ánh mắt của cậu đang nhìn mình. Má Kỳ Thư lập tức đỏ lên:

“Trên...trên mặt tớ có gì sao?”

Khang Vũ lắc đầu, cầm lấy cây bút lông bằng cả bàn tay. Viết lên tám giấy khổ lớn với nét chữ méo tròn run rẩy khó thành hình nhưng vẫn có thể dịch ra được:

[Kỳ Thư là hoa]

“Ý cậu là cậu ấy xinh đẹp như hoa ư? Thật không công bằng, sao cậu khen Thư mà không khen tớ?” Thùy An tò mò về giận dỗi.

Khang Vũ liền cầm bút khó khăn viết thêm một câu: [An sư tử]

“Tên họ Vũ kia, người chán sống rồi hả?” Thùy An nổi máu xung tiết muốn hạ sát Khang Vũ. Thật không công bằng khi cậu chỉ khen mỗi mình Kỳ Thư.

Kỳ Thư ngồi đó, yên lặng nhìn ba người họ cười đùa vật lộn với con tức giận khi bị xỉ nhục của Thùy An. Trong đầu là ký ức thuở thiếu thời chọt ũa về như nhắc nhở cô. Có một ký ức mà cô đã quên từ lâu.

Là ký ức về đóa hoa Bi Ngạn đã được ép gọn nằm trong ngăn bàn ở phòng cô. Ký ức về đóa hoa xinh đẹp nhất trong mắt Khang Vũ.

Đột nhiên lúc này cảm giác tay áo bị kéo giật lại, khi Kỳ Thư quay đầu mới phát hiện ra là Khang Vũ níu áo cô, giương như muốn nói gì đó.

“Sao vậy?”

Khang Vũ chậm rãi chỉ tay lên phía sân khấu rồi lại nhìn ba người Kỳ Thư, Thùy An và Tần Quang. Đôi mắt lấp lánh hết như mong chờ điều gì đó.

“Cậu muốn Kỳ Thư lên đó sao?”

Khang Vũ lắc đầu.

“Vậy là muốn Tàn Quang lên?”

Cậu vẫn tiếp tục lắc đầu.

Ba người nhìn nhau, đột nhiên nhớ ra điều gì đó. Cùng lúc đồng thanh:

“Cậu muốn chúng ta cùng lên đó ư?”

Khang Vũ nhướn miệng cười. Gật đầu.

Dưới bầu trời đêm lạnh, người dân thành phố tụ tập náo nhiệt ở khuôn viên thành phố. Những người còn lại thích sự khoáng đạt và tĩnh lặng thì đi dạo ở mọi nẻo đường. Vô tình nhìn thấy một sân khấu được mở ở ven đường, điều khiến họ chăm chú ánh mắt không phải là vì ai đó có giọng hát trời phú mà là sự xuất hiện của bốn người trên sân khấu đặc biệt là một thanh niên khuyết tật khiến cho họ tò mò đứng nhìn.

Điều rất ngạc nhiên khi bốn người kia lại giống như một ban nhạc tự do trong các quán bar, họ có vị trí cho mình, nhạc cụ cho mình. Diễn hình như nam thanh niên có dáng người cao cao và khuôn mặt khá điển trai không kém phần đáng sợ ngồi trên ghế, cầm lấy chiếc đũa trước bộ trống jazz.

Cô gái bên cạnh với dáng vẻ thướt tha, thân hình mảnh khảnh đại diện cho những tiểu thư công chúa sinh ra ngậm thìa vàng, thế nhưng nhạc cụ của cô lại khác xa hình tượng tiểu thư. Cầm trên tay là guitar điện mạnh mẽ đầy cá tính, hết như bản chất thật của con người cô.

Người ngồi trên xe lăn với gương mặt lương thiện có phần tuấn tú, bàn tay nam thanh niên đó tuy có vẻ chậm chạp nhưng dẫn ra rất chuẩn ba nốt trầm của phím đàn, cho nên cậu được lựa chọn ngồi ở trước cây đàn organ. Nhận nhiệm vụ thay âm cho mười giây chuyển thanh.

Còn người cầm mic chính, nhận nhiệm vụ ca hát là một cô gái có đôi mắt đen láy nhưng mi mắt trầm thấp, dáng hình mảnh khảnh hao gầy, đôi mắt bơi lên những mối mệt nhưng khi nhìn những người sau lưng mình lại đột nhiên phát sáng, tựa hồ họ chính là lửa trong lòng cô.

Bốn người thành một ban nhạc, sau một tiếng hô lập tức nghe được thanh âm nổi lên.

Ban nhạc hòa âm phối khí ban đầu không được xuôi xê vì phần âm thanh từ organ không bắt kịp nhạc. Thế nhưng ai cũng nhìn thấy được gương mặt của nam thanh niên ngồi trên xe lăn kia cố gắng bao nhiêu. Dùng chính đôi bàn tay cứng ngắc của mình đặt xuống những nốt âm trầm đó. Mỗi lần đều rất chậm chạp nhưng lại không hề có một chút nhụt chí.

Ba người còn lại dường như chẳng hề tỏ thái độ gì, cũng chẳng hề lộ ra chút khó chịu khi bị lệch nhịp. Đổi lại họ biến tấu khúc nhạc của mình từ nhanh sang chậm một cách uyển chuyển, không hề có nét thô mà vô cùng mềm mại. Dù để khiến áp lực trên từng đốt ngón tay của nam thanh niên chơi đàn organ được gột bỏ. Dần dần hòa nhịp mà tạo nên một chỉnh thể hoàn chỉnh.

Người đi đường bắt đầu mở tròn mắt, dần dần tập trung nhiều hơn khi tiếng ca từ cô gái cầm mic cất lên. Bài hát cô gái chọn là một trong những bản hit cách đây đã nhiều năm. Bài hát kể về một chuyện tình ngọt ngào không kém phần đau khổ của đôi tình nhân bị chia cắt. Giọng hát kia không phải là tuyệt phẩm đỉnh cao nhưng đủ để khiến cho ý nghĩa của bài hát trở nên trọn vẹn bởi những cảm xúc được cô gái bao bọc một cách nhẹ nhàng, không kém phần kịch tính.

Mỗi thanh âm vang lên, người ta như nhìn thấy những tia sáng rực rỡ chói lóa trên từng âm thanh đang bay nhảy. Người ta cũng nhìn thấy đôi mắt tràn quý dịu dàng từ nam thanh niên làm chủ đàn organ nhìn cô ngâm nga bài hát. Những nốt âm thanh được cô gái đẩy lên âm vực cao nhất như xót xa kể về một câu chuyện bi thảm, những nốt nhạc trầm nhất lại như thể người con gái gục trong góc tối. Có những đoạn lại lấp lánh sắc màu của hạnh phúc khi được trùng phùng. Dường như một giai đoạn tình yêu đã được cô gái vẽ ra một cách xinh đẹp như vậy. Hết như một vở nhạc kịch kinh điển.

Có lẽ với một số người, những gam màu rực rỡ mà cô gái đó tỏa ra sự phối hợp đồng điệu một cách đáng nể giữa bốn người và ánh mắt của nam thanh niên ngồi trên xe lăn dành cho cô gái cầm mic ngày hôm đó đã khiến họ ám ảnh đến mức không thể nào quên

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Đẹp Nhất Nở Rộ Vì Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29-2

[Tờ rất vui] Đó là lời nói của Khang Vũ khi cầm được cây viết lông bằng cả bàn tay viết ra trên một tờ giấy to được Tàn Quang chuẩn bị sẵn.

Sau màn biểu diễn kia, bốn người họ lập tức di chuyển tìm đến bãi đất trống này. Điều khiến họ vội vàng chạy đi chính là khi kết thúc màn biểu diễn mới phát hiện ra khán giả xem họ trình diễn đông gấp mười lần ban đầu. Khi họ bước xuống, đã có không ít người đến mời hát ở phòng trà, quán bar. Sợ làm phiền Khang Vũ sau khi hao sức cho màn biểu diễn, họ mới lựa chọn bỏ chạy.

“Tớ không ngờ lại có ngày cùng các cậu biểu diễn bài hát đó luôn. Từ cái lúc Khang Vũ ở Singapore, mỗi lần chúng ta tụ tập qua màn hình đều là hát bài này, quý tung cả trợ Kỳ Thư lên đến mức bị chửi hoài đấy còn gì. Haha.”

Thùy An nhớ đến những ngày còn học năm nhất, mỗi lần gọi điện cho Khang Vũ khi tụ tập ở phòng của Kỳ Thư, họ đều gửi bộ trống và guitar điện ở nhà cô. Để có thể cùng Khang Vũ có buổi tiệc vui vẻ. Sau bao lâu không thể làm điều đó. Cô không ngờ đến sẽ có một ngày bốn người họ có thể cùng nhau thật sự đứng trên sân khấu, trình diễn bản nhạc mà họ đã cùng nhau chơi đến hàng trăm lần.

“Chắc, tớ biết bọn mình có máu nghệ sĩ mà. Xem đi, có bao nhiêu người muốn mời chúng ta hát kia kia. Có khi sang năm chúng ta ra album cũng được ấy.” Tần Quang vừa thấp nền vừa trải bạt nói.

“Không tồi. Kỳ Thư, cửa tiệm của cậu không khả thi thì ra album đi có khi lại dễ kiếm tiền hơn đấy....” Thùy An tùy tiện nói, lại sức nhớ đến bản thân vội vàng lấy chuyện buồn của Kỳ Thư ra nói liên ngắt lời luống cuống phân bua: “À, ý tớ là tết rồi cũng rảnh rồi nên là.....”

Ánh mắt Kỳ Thư xẹt qua tia buồn nhưng rất nhanh lấy lại nụ cười trấn an Thùy An: “Làm gì mà hoảng ghê vậy, cũng đâu phải chuyện gì to tát. Lần đầu khởi nghiệp mà mọi thứ đều suôn sẻ thì có nghĩa tớ đã làm sai ở đoạn nào đó, bây giờ gặp phải vấn đề khiến cho tớ phải buông tay đôi khi cũng là có số má cả. Đứng không?”

Hai người Tần Quang, Thùy An nghe vậy lại có chút nhẹ lòng. Ít ra Kỳ Thư có thể chấp nhận được sự thật, không quá sốc cũng chẳng quá bận lòng. Thế nhưng Khang Vũ lại không hề nhẹ lòng như hai người đó, chỉ yên lặng loay hoay mở cái máy nghe nhạc của mình lên.

Giữa không khí âm cúng của bốn người và tiếng gió lay chuyển những ngọn cây cao vút, máy nghe nhạc của Khang Vũ đột nhiên cất lên tiếng hát của Kỳ Thư và những âm thanh quen thuộc.

“Há, cậu thu âm bản nhạc lúc này của chúng ta lúc nào vậy? Cơ mà nghe nó....hay nhỉ....” Lúc này nghe lại, Tần Quang mới thấy đúng là họ chơi vẫn chưa thật hoàn chỉnh, nhưng cảm xúc của bài hát được họ diễn đạt rất chân thật. Tựa như.....

Đột nhiên lúc này Tần Quang và Thùy An nhận ra điều gì đó. Ánh mắt đột nhiên phóng đại nhưng chỉ thu được hình ảnh của Khang Vũ trong bộ đồ kín mít không thấy mặt và Kỳ Thư nhâm nhi ly trà nóng ngồi bên cạnh.

Một chút hương hoa, một chút gió lạnh, một chút lời hát ngọt ngào truyền từ máy nghe nhạc và một chút âm áp từ đống lửa nhỏ vang lên tiếng tí tách vui tai. Khang Vũ và Kỳ Thư tĩnh lặng ngồi đó. Hai người họ tuy không nói gì với nhau nhưng lại có một sự hòa hợp đến khó tả, như thể họ đang đối thoại với nhau bằng thần giao cách cảm. Đối thoại ở một thế giới bất khả xâm phạm. Thế giới đó càng huyền ảo hơn khi Tần Quang và Thùy An nhìn thấy tia sáng vụt qua chiếu nửa gương mặt của Khang Vũ và Kỳ Thư như một bức tranh.

Viu!!! Bùm!!!

Đúng lúc này, pháo hoa ở phía xa đột nhiên vụt sáng trên bầu trời rồi vang lên tiếng nổ lớn. Tỏa sáng cả vùng đất hoang mà bốn người đang ngồi. Cũng là lúc Tần Quang và Thùy An như sức tỉnh ra đã quên mất chuyện quan trọng:

“Á á á! Sao lại quên mất khúc đếm giây nổ pháo chứ???”

“Tần Quang chết tiệt, mau châm lửa cho pháo nổ cho kịp đi!!!”

“Bà chằn An sao không nhắc dùm cái, mồm độc của cậu sao ngậm đúng lúc thế chứ....”

“Hai người yên dùm đi, làm gì hét toáng lên vậy. Cho người ta nổ pháo đẹp trước, ta pháo thì nổ sau.”

“Kỳ Thư kia. Nhà người dám chêm pháo của bốn vương xấu?” Tần Quang làm mặt ác.

“Nhà người có biết bọn ta phải lục tung cái thành phố này lên để mua nó không hả?” Thùy An bắt đầu biến hình.

“Ô ô, hai vị đại gia có gì từ từ bàn bạc. Ô kìa, Khang Vũ cậu....”

Trong lúc đám Kỳ Thư vẫn còn bận cãi lộn thì Kỳ Thư bất gặp Khang Vũ điềm tĩnh dùng khuỷu tay đẩy một dây lửa xuống đường lửa bắt đến thùng pháo đã được Tần Quang chuẩn bị bên kia.

Xoẹt xoẹt.

Bùm!

Tiếng nổ lớn vang lên, pháo hoa quả nhiên là một phát minh kỳ diệu khi những tia sáng của nó lấn át màn đêm sáng rực cả một vùng trời. Khiến cho đôi mắt của họ giống như tinh tú phản chiếu những đợt sáng lấp lánh.

[Chúc mừng năm mới]

Đó là nét chữ run run xiêu vẹo của Khang Vũ trên khổ giấy lớn được cậu kẹp lại bằng cả hai bàn tay để giữ cho mọi người đọc.

Giây phút Kỳ Thư, Tần Quang, Thùy An đang ngẩn ngơ nhìn pháo hoa của họ xinh xinh đẹp đẹp lấp la lấp lánh nhảy trên bầu trời rồi lại nhìn thấy Khang

Vũ ngồi bệt giữa tấm bạt, tay cố gắng đỡ chặt tấm khẩu hiệu Chúc mừng năm mới đó là khoảnh khắc họ không bao giờ quên chính vì cậu khiến cho họ đột nhiên nhớ đến những khoảnh khắc ở phòng trị liệu. Cho đến tận bây giờ cậu vẫn không hề bỏ một buổi tập nào, như thể cậu vẫn tin rằng điều kỳ diệu sẽ xảy ra. Hoặc cũng có thể nó sẽ giúp cậu ở bên họ được lâu hơn.

Giữa màn đêm đen, gương mặt cậu được pháo hoa soi sáng. Đôi mắt kia nhảy nhót những ánh sáng kỳ diệu. Mặc cho cơ thể đã không còn như ý, mặc cho sức vóc cậu không bằng một đứa trẻ, mặc cho đôi môi cậu chẳng còn gọi được tên họ. Trên gương mặt kia của cậu vẫn thật rạng rỡ, không dấu một nụ cười hạnh phúc.

“Chúc mừng năm mới. Khang Vũ.”

.....

Gần hai giờ sáng, trước cửa bệnh viện đột ngột xuất hiện bóng của ba người Kỳ Thư, Tàn Quang và Thùy An đang hốt hải chạy khi Tàn Quang cồng trên lưng là Khang Vũ đang nhắm nghiền hai mắt, sắc mặt trắng bệch và đôi tay vô lực thả trước vai Tàn Quang. Thùy An, Tàn Quang và Kỳ Thư sắc mặt lại sa sầm nghiêm trọng, trông mất không dấu nổi hoảng loạn. Vừa bước vào bệnh viện liền la lên:

“Bác sĩ! Bác sĩ ơi. Cứu Khang Vũ với, cứu bạn cháu với.”

Tiếng kêu gào thảm thiết của ba người đánh thức bác sĩ và hộ lý trực đêm, vài người vội vã lê bộ dáng ngái ngủ của mình chạy ra. Phát hiện ra bệnh nhân của mình. Mặt bác sĩ liền sa sầm xuống:

“Đã có chuyện gì thế này? Sao Khang Vũ lại ra ngoài?” Vội vàng đưa Khang Vũ lên cáng thương đẩy vào phòng cấp cứu. Đám Tàn Quang vừa chạy theo vừa đáp.

“Vũ....giao thừa....u....” Tàn Quang chạy đến đứt hơi nói không nổi. Thùy An thì quá sợ hãi mà nói không thành lời. Kỳ Thư là người bình tĩnh nhất thuật lại chuyện đêm qua không quên kèm theo lời xin lỗi:

“....Cháu nghĩ Khang Vũ bị nghẹn khi cậu ấy ăn cháo. Cháu đã nghiền nát hạt gạo nhưng....”

“Được rồi, tôi hiểu tình hình rồi. Các cô các cậu ở bên ngoài cho tôi. Tôi sẽ nói chuyện sau.”

Nhìn theo bóng Khang Vũ khuất sau cánh cửa phòng cấp cứu. Tàn Quang và Thùy An đột ngột gục xuống, yếu ớt trụ vào bức tường. Bàn tay run rẩy hoang mang tột độ:

“Là tại tớ đã nghĩ ra chuyện này, là tại tớ đưa cậu ấy ra ngoài. Đều là tại tớ. Vũ ơi, xin lỗi. Thực tình xin lỗi...Đừng bao giờ tha thứ cho tớ....” Tàn Quang tát vào mặt mình, mỗi lần tát là một giọt nước mắt rơi xuống. Sự ân hận hiện rõ trên gương mặt cậu.

“Không, là tớ đã không chú ý bát cháo, là tớ đã không dặn người ta nấu cháo đặc biệt cho cậu ấy....” Thùy An bám vào khe cửa, như kẻ mất hồn nói.

Tàn Quang và Thùy An cào cấu bản thân, trách móc một hồi mới phát hiện ra Kỳ Thư từ đầu đến cuối đều đứng trước cửa phòng cấp cứu không nói một lời, cũng chẳng xê nhích một phân nào cả. Hai người họ đột ngột ngưng cảm xúc, ngơ ngác nhìn bóng lưng của cô.

Tại sao Kỳ Thư có thể bình tĩnh như vậy? Cô không có cảm xúc nào với Khang Vũ trong lúc này ư?

Lúc này mẹ Khang Vũ bắt ngờ từ cuối hành lang chạy tới cùng anh trai Khang Vũ. Sắc mặt họ vô cùng tồi tệ, vừa chạy vừa gào khóc gọi Khang Vũ.

“Tại sao các người lại làm vậy chứ? Các người không biết Vũ yếu lắm hay sao? Trời lạnh như vậy, trời khuya như vậy, sao các người lại độc ác đến mức đem nó ra ngoài...”

Tiếng trách móc oán thán của mẹ Khang Vũ vang vọng khắp hành lang như muốn lấp con tức giận vào ba người họ. Thế nhưng người thật sự chịu si nhục và lắng mạ của mẹ Khang Vũ từ đầu đến cuối chỉ có Kỳ Thư. Cô dùng thân mình, ngăn bà tiếp cận Tàn Quang và Thùy An, dùng chính thân thể gầy của mình để mặc mẹ Khang Vũ vừa chửi vừa tát vừa đánh cô mặc kệ anh trai Khang Vũ ra sức ngăn cản. Cô từ đầu chí cuối đều không để Tàn Quang và Thùy An chịu một chút áy náy.

Vẫn là lúc đó, Tàn Quang và Thùy An bật ra tiếng nức nở trước tấm lưng gầy yếu của cô. Bây giờ họ mới hiểu được, so với họ thì Kỳ Thư ân hận, đau đớn gấp mười lần.

Là họ đã sai thật rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Đẹp Nhất Nở Rộ Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Hương mùa xuân chẳng thể mang đến màu sắc cho căn phòng bệnh u ám, càng chẳng thể phủ ám bệnh viện lạnh lẽo.

Đếm từng tiếng bước chân bên ngoài hành lang, ngửi thấy mùi thuốc khử trùng thoảng trong không gian, chẳng thể nhìn được bên ngoài với góc cửa sổ đã có vài con nhện giăng tơ. Khang Vũ nằm trên giường trắng, đôi mắt buồn thẫn nhìn ra ngoài cửa sổ suốt vài tiếng đồng hồ không nhúc nhích.

Hôm nay là ngày thứ mười cô không đến rồi. Đã mười ngày cậu không được nhìn thấy cô, không được gặp mặt những người bạn tri kỷ đó rồi.

“Vũ, mẹ xin con, làm ơn ăn một chút gì đi. Hôm qua tới giờ con chỉ ăn một miếng cháo, mẹ biết làm sao đây....” Người mẹ in hằn vết già nua ở khóe mắt gục khóc đầu giường, bắt lực núm lấy tấm chăn trắng.

Bà biết vì sao Khang Vũ không chịu ăn, cũng biết lý do cậu không còn trị liệu hay vui đùa như ngày thường nữa. Chính vì ba người bạn của cậu đã không đến sau lần đón giao thừa.

Họ đã rời bỏ cậu.

Bà chẳng dám mở miệng nói với cậu rằng chính bà là người đã cấm họ đến thăm Khang Vũ, ngăn cản họ tiếp cận cậu. Chính bà đã day nghiêng si và họ. Bà cứ cho rằng như vậy Khang Vũ cũng sẽ không sao, rồi cậu sẽ sớm ổn thôi. Thế nhưng nào ngờ được rằng, mất đi tri kỷ, cậu mất luôn sự sống, cậu bỏ quên lý do để tiếp tục cố gắng, vứt đi những mong ước phép màu xuất hiện. Cậu như một cành cây khô mắc cho mình trôi giữa đại dương rộng lớn vô định. Ngày một điều tàn, ngày một héo úa. Bệnh tình của cậu trở nên nghiêm trọng chỉ sau vài ngày. Sự biến đổi của nó nhanh đến mức khiến cho bác sĩ vô cùng hoảng loạn, không nghĩ rằng người kiên cường như Khang Vũ, là người đã khiến cho căn bệnh này buộc phải kéo dài thời gian lại có thể biến chuyển đến mức này.

“Tinh thần của cậu ấy đang bị ảnh hưởng rất nặng nề, nó tác động trực tiếp vào đầu não khiến cho cậu ấy dần xuất hiện triệu chứng ảo giác và mất trí nhớ. Nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ e ngày chúng tôi phải trả cậu ấy về nhà sẽ....không xa nữa....”

Những lời của bác sĩ găm nhấm thâm tâm mẹ Khang Vũ, khiến cho bà run lên bần bật. Bà ôm lấy cánh tay Khang Vũ cúi đầu nói:

“Mẹ sẽ đi tìm Kỳ Thư, Tàn Quang và Thùy An cho con. Điều con cần là họ có phải không? Mẹ xin lỗi vì đã không biết rằng họ còn quan trọng hơn cả mẹ của con. Chỉ cần con có thể tiếp tục chống cự, mẹ sẽ làm bất cứ điều gì....”

Mẹ Khang Vũ bước qua đồ đạc lộn xộn nằm trên nền nhà. Vừa gạt nước mắt vừa dọn dẹp. Cảnh tượng sáng nay thức dậy, Khang Vũ đã gặp ảo giác vừa ú ớ la hét vừa loạn xạ vùng vẫy khiến cho mọi thứ bị cậu làm cho vỡ tan đã khiến cho bà ám ảnh kinh hoàng. Vừa sợ hãi, vừa đau lòng. Lúc đó bà mới nhận ra rằng, đuổi đám Kỳ Thư đi chính là đuổi nỗ lực cuối cùng của Khang Vũ đi.

Những vụn vỡ rải rác trên nền nhà hết như trái tim bà ngày càng vỡ vụn thành từng mảnh. Khang Vũ của bà, đứa con mà bà đã lo lắng nuôi dưỡng ngần ấy năm đang dần mất đi sự sống. Bà biết làm sao bây giờ đây?

Tiếng gió phàn phật bên ngoài cửa sổ, cánh cửa gỗ thỉnh thoảng rên lên tiếng kêu than của thời gian mục rữa. Thanh âm nức nhen của người mẹ hòa lẫn trong không gian, khiến cho bóng người gầy nhỏ bên ngoài cửa sổ thêm phần bi thương rồi chậm chạp đập lên nền gạch rồi đi.

“Cảm ơn vì hai cháu đã đến đây. Chuyện lần trước là ta đã quá lời...” Ngồi trong căn-tin bệnh viện, mẹ Khang Vũ đối diện với Thùy An và Tàn Quang sau một cuộc gọi. Nghe tin Khang Vũ, hai người họ lập tức chạy đến mà không suy nghĩ, đến khi mẹ Khang Vũ thuật lại tình trạng của Khang Vũ. Họ đã không tìm được mà lần nữa bật khóc.

“Không, là tại chúng cháu, nếu không phải vì ham vui, chúng cháu đã không khiến cậu ấy thành ra như vậy. Cô ơi, chúng cháu thành thật xin lỗi.” Thùy An cắn răng bật lên những lời hối hận muộn màng. Đứng bên ngoài cửa, nhìn thấy Khang Vũ tiêu tụy, cô và Tàn Quang chực gục xuống.

Mẹ Khang Vũ bình tĩnh nhấp một ngụm trà, đôi môi trên tay bà hiện rõ hơn cả lúc trước. Khóe môi nứt nẻ vì lâu không chăm sóc gương mặt nói:

“Ta không muốn nói các cháu đã làm sai hay đúng. Tuy rằng ta biết Vũ đã mong chờ một chuyến đi như vậy đến thế nào. Nhưng vì thú vui phút chốc đó đã khiến đứa con ta đứt ruột đẻ ra mất đi nửa đoạn tuổi thọ. Ta làm sao không trách?”

“Chúng cháu....không biết làm gì mới có thể sửa chữa lỗi lầm này....” Tàn Quang cúi đầu không dám nhìn bà. Hai tay đan chặt trên chiếc quần âu với vài nếp gấp lỵ.

“Là ta tự mình cảm đoán các cháu ở bên Khang Vũ. Nhưng bây giờ ta không thể làm điều đó. Với vị trí là một người mẹ, ta chỉ mong rằng các cháu có thể giúp Khang Vũ của ta như lúc trước. Mạnh mẽ và kiên cường...”

Thùy An và Tàn Quang lập tức gạt đầu, kiên định nói: “Chúng cháu sẽ ở bên cậu ấy, giúp cậu ấy thực hiện trị liệu như lúc trước. Chỉ là....”

Thùy An dè dặt nói: “Người mà Khang Vũ mong muốn không phải là chúng cháu...”

Mẹ Khang Vũ ngậy người một chút, thất vọng xẹt qua tia mắt khi nhìn vào dãy số điện thoại không thể liên lạc được kia. Bà thờ dãi bắt lực: “Là Kỳ Thư có phải không? Từ trước đến giờ, người mà thằng bé muốn nhìn thấy đều là Kỳ Thư.”

Tàn Quang và Thùy An cùng vội vàng vớ lấy điện thoại gọi điện cho Kỳ Thư nhưng vô ích, cô đã tắt máy từ lúc nào. Mấy ngày nay đều chẳng thể liên lạc được.

“Lúc đó vì quá giận dữ, ta đã đánh con bé. Có lẽ con bé ghét ta lắm mới không còn đến nữa...”

Giọng nói run run khiến cho hai người xót xa, họ cũng có thể nghĩ đến chuyện như vậy. Kỳ Thư một mình gánh tội trạng, để mặc cho bà sỉ vả rồi rời đi không một lời oán thán. Ngay cả Tần Quang và Thùy An cũng chẳng gặp mặt. Họ đau đớn khi nghĩ đến cảnh tượng cô đã phải chịu sức ép này đến mức nào.

Đứng bên ngoài cửa phòng Khang Vũ, mẹ cậu nắm lấy tay Tần Quang và Thùy An nghẹn ngào:

“Thằng bé đã có lúc không nhận ra ta, và ta nghĩ rằng sẽ như vậy với các cháu. Cho dù có lúc nó....phát điên thì cũng mong các cháu đừng sợ mà rời bỏ nó....”

Bà biết rằng đó là những lời thừa thãi vô ích vì Tần Quang và Thùy An đã dành thứ tình cảm trân quý nhất dành cho Khang Vũ. Thế nhưng bà vẫn lo lắng nếu như họ thay đổi, tuyệt tình rời bỏ. Khang Vũ của bà sẽ chẳng thể sống.

Bước vào căn phòng lạnh lạnh với một màu trắng muốt. Những cách bày biện quen mắt và tấm chăn ấm phủ lên người Khang Vũ đang an tĩnh ngủ bỗng nhiên khiến cho lòng họ buốt lên từng cơn. Run rẩy bước đến bên cạnh, khẽ khàng chạm vào đôi bàn tay thon dài nhưng gầy nhẳng.

Tần Quang gọi nhỏ: “Khang Vũ, dậy ăn nào.”

Đôi mày kia hơi nhíu lại, mí mắt nhắm nghiền nhấp nháy rèm mí rồi mới chậm rãi mở ra, hiện rõ đôi mắt nâu long lanh như suối. Nheo mắt mấy lần làm quen với ánh sáng. Nhìn thấy Tần Quang và Thùy An ở trước mặt, đôi mắt cậu đại đi.

“Vũ, cậu nhận ra bọn tớ chứ?” Nhìn biểu hiện của Khang Vũ, Thùy An vội vàng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Đẹp Nhất Nở Rộ Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30-2

Chậm rãi gạt đầu rồi mỉm cười như một câu trả lời.

Khang Vũ nhớ họ, nhận ra họ.

Thùy An và Tần Quang thờ phào nhẹ nhõm, ngồi bên thành giường chỉnh lại chăn đệm cho Khang Vũ bắt đầu hấp tấp hỏi han:

“Coi này sao phòng lại bừa bộn như vậy? Bộ tụi này không tới vài bữa cậu liền muốn biến nơi này thành đồng rác? Thật tình không hiểu nổi mà. Đầu năm đến giờ bao nhiêu là việc lu bu rồi.”

“An bà chặn rào rồi thì dọn đi, để tớ còn phụ Vũ thay đồ. Xem này, tớ vừa mua cho cậu bộ đồ thể thao siêu đẹp luôn. Mặc vào rất thoải mái, có muốn thử không?”

Hai người càng nói, sắc mặt Khang Vũ càng hồng nhuận. Đôi mắt cậu ngây ngô ngắm nhìn họ luyện thuyền, những bong bóng nước trong mắt hóa màu sắc rực rỡ.

Chỉ là phút chốc cậu linh động rồi mắt về phía sau lưng họ, tìm kiếm một hình bóng.

Tần Quang nhận ra ánh mắt tìm kiếm của Khang Vũ liền chặn trước mặt cậu chìa ra một gói bánh quen mắt. Nhìn thấy gói bánh, ánh mắt Khang Vũ càng thêm mơ hồ, cậu chống người ngồi dậy, đón lấy gói bánh đã từ lâu cậu không được nhìn thấy.

“Cậu nhận ra phải không? Là loại bánh mà Kỳ Thư muốn kinh doanh. Cậu ấy bây giờ đã bắt đầu bán lại loại bánh này, chỉ là không mở cửa hàng mà đi tìm nhà đầu tư và bán qua mạng. Bước đầu rất khó khăn nhưng cậu ấy cũng đặt rất nhiều niềm tin vào nó. Vì công việc này khiến cho cậu ấy rất bận rộn, chẳng thể đến cùng bọn tớ. Tớ phải gọi cho chị gái cậu ấy mới biết được chuyện này. Chị gái cậu ấy tự coi bản thân là gánh nặng của Kỳ Thư, khiến cậu ấy mất đi ước mơ của bản thân nên rất muốn bọn tớ giúp đỡ cậu ấy....”

Một lời giải thích này đủ để trả lời cho Khang Vũ biết nguyên do cô không đến thăm cậu. Là vì cô bận.

Khang Vũ nhìn chăm chăm vào bánh, đôi môi khô khốc chậm rãi dần ra một nụ cười, mí mắt hiện lên những vết thâm quầng và đôi mắt sâu đó khiến cho Tần Quang cảm thấy Khang Vũ như đang cố giấu sự thất vọng.

Cốc cốc!

Lúc này ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, phá tan bầu không khí nặng nề. Mọi người liền nhìn về phía cửa nghi hoặc. Bác sĩ, hộ lý hay mẹ Khang Vũ đều sẽ không gõ cửa như vậy mà trực tiếp đi vào. Là ai đứng sau cánh cửa kia lịch sự gõ cửa?

Muốn lật sự tò mò của mình ra. Thùy An vội vàng chạy ra, kéo cánh cửa màu trắng vang lên tiếng kèn kẹt kia không dấu nổi tò mò.

Là ai đến vào lúc này?

Cánh cửa bị gạt ra, phủ một lớp ánh sáng bạc chiếu qua căn phòng. Cái bóng của người bên ngoài đổ xuống căn phòng. Người đứng ngoài cửa có vóc dáng mảnh mai và gương mặt ưu nhã nhưng vô cùng xinh đẹp. Người con gái mặc một chiếc váy ngang đầu gối, lộ ra phần bắp chân với làn da trắng mịn màng. Gương mặt phủ dưới con gió lạnh lại có chút ửng hồng khiến người ta khó rời mắt.

Trong phút chốc ba người trong phòng nín lặng, kinh ngạc nhìn cô gái kia hồi lâu không ai lên tiếng.

Thấy rõ sự xuất hiện của mình khiến những người kia ngạc nhiên đến mức đó, cô gái mới vuốt lọn tóc của mình ngại ngùng nói:

“Xin....xin chào, tôi đến tìm Khang Vũ. Không biết cậu ấy có ở đây không?”

“Ừm....có, cậu ấy....ở kia.” Thùy An máy móc đáp.

Cô gái rời mắt khỏi Thùy An và Tần Quang hướng về phía giường bệnh, phát hiện ra Khang Vũ đang ngồi ở đó nhìn cô, dáng vẻ tiêu tụy hao gầy và mái tóc bù xù đó khiến cho sắc mặt cô biến đổi. Đôi mắt cô hiện lên những tơ đỏ, run rẩy bước về phía Khang Vũ:

“Vũ...Sao lại nhanh như vậy....Sao lại thành ra thế này? Cậu đã nói sẽ luôn cố gắng cơ mà.”

Thùy An và Tần Quang nín thở nhìn cảnh tượng này, chờ phản ứng của Khang Vũ trước sự xuất hiện của cô gái lạ mặt đó. Dựa vào lời nói của cô, dường như cô đã biết đến căn bệnh của cậu. Giữa hai người đó lại có một sự thân thiết chẳng phải ngày một ngày hai.

Nhìn thấy cô gái gục đầu xuống như chực khóc. Đôi mắt Khang Vũ đột nhiên dịu dàng, cậu dẫn ra một nụ cười. Nhờ Tần Quang lấy băng chữ cái, khăn xếp được thành một câu gọn gàng:

[Tớ đã rất cố gắng]

Cô gái kia cắn môi khi nhìn cảnh tượng Khang Vũ nổi câu bằng những lần chỉ tay trên băng chữ cái. Nhịn không được khi hiểu được câu nói của cậu mà òa lên tiếng khóc. Vừa khóc meo meo vừa dùng tay áo lau nước mắt lẫn dài trên gương mặt:

“Tại sao về nước lâu như vậy bây giờ tớ mới biết cậu ở đây....Hức... Phải chi cậu báo với tớ sớm hơn....Phải chi tớ được chăm sóc cậu lâu hơn....”

Tiếng nức nở của cô gái khiến cho căn phòng càng thêm phần u ám, tiếng khóc thê lương trách móc của cô lại làm cho Khang Vũ khăn trương không biết làm thế nào khiến cho cô ngưng khóc liền cầu cứu đến Thùy An và Tần Quang.

Thế nhưng hai người kia lại nhú mồm nhìn cậu đầy nghi hoặc:

“Khang Vũ! Đây là ai?”

Bạn bình thường ư? Trước giờ Khang Vũ rất ít khi kết bạn với con gái, đã thân như thế này ắt hẳn mối quan hệ không tầm thường. Họ thực tò mò người này là ai? Khang Vũ đối với cô gái ấy là như thế nào?

Thấy Khang Vũ muốn nói lại không nói được, dùng băng chữ cái thì quá lâu. Cô gái mới nín khóc, lau đi nước mắt còn đọng trên rèm mi quay đầu nhìn hai người mỉm cười.

“Hai cậu có phải là Thùy An và Tần Quang không?”

Biết cả tên của họ luôn. Không bình thường.

“Phải. Sao cậu biết?” Thùy An nhú mi hỏi.

“Vũ đã từng kể cho tớ nghe rất nhiều về các cậu.”

Kinh ngạc.

Khang Vũ rất kiệm lời, vậy mà lại đi kể chuyện của họ cho cô gái này là sao?

Đột nhiên trong đầu Thùy An và Tần Quang hiện lên hình ảnh của Kỳ Thư. Lòng ngực bất chợt nhói đau.

“Tớ biết các cậu nhưng các cậu không biết tớ. Tớ là Lý Hân bạn học cấp ba của Vũ, cũng là.....” Đôi má của Lý Hân hơi đỏ lên ngại ngùng nói: “Bạn gái cũ của Khang Vũ.”

Sét đánh giữa trời quang!!!

Thùy An và Tần Quang há hốc mồm kinh hãi khi nghe Lý Hân giới thiệu.

Bạn gái cũ của Khang Vũ ư? Khi nào? Bao giờ? Tại sao họ lại không hề biết chuyện này? Tại sao???

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Đẹp Nhất Nở Rộ Vì Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Hàn huyền bằng ngôn ngữ hình thể và bằng chữ cái một hồi. Khang Vũ mới lộ vẻ mệt mỏi. Lý Hân có vẻ là người hiểu chuyện, rất nhanh đã nhường cậu cho bác sĩ và giờ nghỉ ngơi của cậu. Cùng Thùy An và Tần Quang ngồi bên ngoài hành lang bệnh viện.

Thùy An và Tần Quang từ đầu chí cuối đều quan sát rất kỹ biểu hiện của Khang Vũ. Ánh mắt của cậu dành cho Lý Hân quả thật có chút khác biệt so với lúc cậu nhìn những đứa con gái khác. Ánh nhìn trực diện không né tránh, thảnh thơi những nụ cười nhẹ nhàng nở ra như khoan đãi những trò đùa của Lý Hân. Tuy rằng có sự khác biệt nhưng họ lại không lý giải được sự khác biệt đó là gì.

Nhưng suy cho cùng ánh mắt đó của Khang Vũ dành cho Lý Hân lại hoàn toàn khác với Kỳ Thư.

Miêu tả như thế nào nhỉ?

“Hôm nay mới có thể gặp được Vũ, tớ có chút xúc động, thật ngại quá.” Lý Hân dùng khăn tay chấm nước mắt ngược ngược nói. Cũng chẳng trách được, càng nhìn Khang Vũ nước mắt cô càng chảy ra không thể ngưng được.

Thùy An và Tần Quang chiếu tia nhìn cảnh giác về phía Lý Hân, hồi lâu không đáp lời khiến cho cô mờ mờ tức tưởi đầy trán.

“À....Chuyện đó....Các cậu có gì muốn hỏi tớ ư?”

Cả hai gật đầu. Thùy An nhủ mi nói: “Chuyện bạn gái cũ là thế nào? Không phải nói điều nhưng bọn này rất thân với Khang Vũ, tại sao lại chưa từng nghe đến chuyện cậu ấy từng có bạn gái?”

Và lại quá trình làm bạn đã gần mười năm với Khang Vũ. Ngoài Kỳ Thư ra, họ chẳng thấy cậu để ai vào mắt cả.

Lý Hân ba lên một tiếng, hiểu ra nguyên do hai người làm mặt ngớ liền bật cười nói:

“Chuyện này nói ra thật sự xấu hổ. Tớ và Khang Vũ hẹn hò năm học lớp mười một. Lúc đầu cậu ấy mới chuyển đến thành phố D. Tớ cũng là người tỉnh khác chuyển đến. Ban đầu tớ cũng không để ý lắm đến Vũ, nhưng mỗi lần cậu ấy nhìn thấy tớ đều ngăn người cho nên tớ cứ tưởng rằng cậu ấy để ý đến tớ mới hẹn ra từ chối, ai ngờ lại là cậu ấy từ chối tớ. Thật tình, càng nhớ lúc đó càng xấu hổ....”

Tần Quang vẫn về cảm, quan sát tỉ mỉ gương mặt Lý Hân, dường như hiểu ra nguyên do Khang Vũ không thể rời mắt khỏi Lý Hân. Ở Lý Hân toát ra một khí chất đặc biệt, sự tỏa sáng và nhiệt huyết của cô thật khiến người ta ảo giác.

“Nếu lúc đó đã từ chối, sao lại có chuyện hẹn hò?” Thùy An nhìn không được tò mò mà vô vấp hỏi.

“Thì là....Lúc bị Vũ từ chối, tớ thấy nhục quá nên....chuyển sang theo đuổi cậu ấy. Đeo bám mọi lúc mọi nơi. Rồi cuối cùng một ngày đẹp trời, cậu ấy cũng đồng ý hẹn hò cùng tớ....” Nhớ về chuyện cũ, sắc mặt của Lý Hân không giấu ngược ngược.

“Vậy là cậu theo đuổi Khang Vũ chỉ vì thấy nhục nhẽ. Còn Khang Vũ đồng ý hẹn hò với cậu vì bị cậu đeo bám ư?” Thùy An nhướn mày kết luận.

Thấy cái gật đầu tội lỗi của Lý Hân, Thùy An liền bật cả người dậy nói: “Không thể nào, Khang Vũ sao lại dễ dãi đến như vậy? Trong lòng cậu ấy chẳng phải đã....”

“An, bình tĩnh đi. Cậu làm cậu ấy sợ rồi đấy.” Tần Quang kéo vai Thùy An, giữ cho cô không nổi xung lên mà nói: “Tớ đoán chuyện đó không kéo dài được lâu đúng không?”

Lý Hân hơi giật mình vì bị Tần Quang đoán trúng, cô cắn môi đáp: “Cũng không hẳn....Khoảng....hai tháng....”

“Hai....hai tháng???” Thùy An la lên, yêu đương cái kiểu gì mà chỉ có hai tháng. Bộ yêu đưa ai nhanh nhất sao?

Tần Quang ngồi bên cạnh, dấu đi một nụ cười nửa môi.

“Đúng ha, có hơi ngắn ha. Thế nhưng đối với tớ khoảng thời gian đó rất vui vẻ.” Lý Hân cười gượng gạo, cúi đầu nắm lấy chân váy mình, biểu hiện có chút đau lòng: “Mặc dù khoảng thời gian đó đã khiến tớ thật lòng với Vũ, nhưng khi tớ nhận ra điều đó, cậu ấy lại đột ngột muốn chấm dứt...”

Khoảng hành lang lộng lộng gió, tạt ngang mái tóc Lý Hân khiến cho lọn tóc xoăn nhẹ bay một cách lơ đãng trong không trung. Bầu không khí vì câu nói

này mà đột nhiên trầm hẳn xuống.

Thùy An đặt mông ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Lý Hân, trầm mặt hỏi:

“Có thể cho bọn này biết lý do không?”

Lý Hân cười buồn, để lộ ra khóe mi đọng sương mà đáp: “Lúc đó tớ cũng không biết lý do. Chỉ nhớ rằng hôm đó Khang Vũ mặc một chiếc áo phông đơn giản và đội một cái mũ màu đen, nhìn qua như dân thể thao nhưng lại thu hút kỳ lạ. Có lẽ tớ thích cậu ấy vì gương mặt điển trai đó. Haha, đúng là không có tiền đồ....”

Lý Hân nhớ rất rõ ngày hôm đó. Khi Khang Vũ xuất hiện sau nhiều ngày trở về thị trấn A. Cậu liền tìm đến cô với dáng vẻ rất thận trọng, cô lúc đó cứ tưởng rằng cậu muốn phát triển mối quan hệ của cả hai khi liên tục trì hoãn nó, lại chẳng ngờ cậu lại nói rằng:

[Lý Hân, tớ không thể tiếp tục làm trái với cảm xúc của chính mình để khiến cho một cô gái tốt như cậu phải chịu thiệt thòi. Tớ rất cảm ơn vì cậu đã thích nhưng không thể vì thế mà ép buộc bản thân mình phải giả vờ thích cậu. Điều đó sớm muộn cũng sẽ làm cậu tổn thương cho nên chúng ta nên dừng lại ở đây. Xin lỗi vì đã vội vàng nhận lời hẹn hò đó.]

Lúc đó Lý Hân như chực gục xuống, tìm cô đau thắt tóm lấy áo cậu níu chặt: [Tại sao lại như vậy chứ? Thời gian qua tớ chẳng thể làm cậu thích tớ một chút nào hay sao? Tớ luôn biết rằng cậu đồng ý hẹn hò chẳng qua là vì mặt tớ quá dày, nhưng như vậy thì đã sao. Cậu luôn tốt với tớ, chưa bao giờ bỏ rơi tớ, chưa bao giờ từ chối bất cứ điều gì mà tớ nhờ vả. Mỗi chiều đều đón tớ về nhà mặc dù cậu chỉ im lặng không bao giờ nói điều gì. Tớ cứ tưởng.....cứ tưởng rằng cậu đã thích tớ....]

Khang Vũ thờ dài, nhẹ gạt cánh tay Lý Hân ra, không dám nhìn đáng về đau khổ của cô mà nói: [Tớ cũng như cậu, nghĩ rằng nếu ở bên cậu một thời gian, cảm xúc của tớ cũng sẽ thay đổi, tớ có thể dành tình cảm cho cậu. Nhưng...khi mọi thứ đi quá xa, tớ mới phát hiện được rằng cảm xúc mà tớ dành cho cậu luôn luôn giống như một người em gái, dù tớ cố gắng bao nhiêu cũng chẳng phát triển nó lên thành tình yêu được.]

[Mới chỉ hai tháng thôi mà. Đã có điều gì chắc chắn khi cậu chỉ hẹn hò với tớ được hai tháng. Cậu không nhìn thấy sao, tớ xinh đẹp như vậy, học hành giỏi như vậy chẳng phải là để cậu nhìn mỗi ngày hay sao. So với trước đây chẳng phải cậu đã dịu dàng với tớ hơn rất nhiều. Rõ ràng cậu đối xử với tớ đặc biệt hơn những người khác. Cậu không nhận ra sao?]

[Tớ không có em gái, nên nhìn thấy cậu lại đột nhiên....]

[Nói dối!] Lý Hân hào lên: [Cậu không nhìn tớ giống như em gái. Ngay từ những ngày đầu tiên của lớp mười. Ngay từ khoảnh khắc cậu nhìn thấy tớ, cậu đã không hề rời mắt suốt năm phút. Những ngày sau đó và đến tận bây giờ, cậu vẫn luôn ngơ ngẩn nhìn tớ như vậy suốt một thời gian dài. Làm gì có ai nhìn em gái kiểu đấy.]

Khang Vũ sững người một chút, đôi mắt có chút thẳng thốt tựa như bị Lý Hân nói trúng tim đen. Cậu chớp mắt một hồi mới có thể thoát được gương mặt Lý Hân trong tầm mắt, ho khan vài cái, quay đầu trầm giọng nói:

[Là vì cậu rất xinh đẹp, tớ cũng là một đứa con trai bình thường, nhìn thấy gái đẹp đương nhiên sẽ phải ngẩn ngơ.]

Lý Hân đảo một vòng lại chạy tới trước mặt Khang Vũ dậm chân gào lên: [Nếu cậu thấy tớ đẹp, cậu đáng lẽ phải yêu tớ chứ. Bên cạnh cậu rõ ràng không có một đứa con gái nào khác ngoài tớ, tại sao hết lần này đến lần khác không chịu để tớ ở bên cậu chứ? Tớ làm gì sai, chỗ nào không tốt cậu chỉ cần nói ra thôi. Tớ nhất định sẽ thay đổi cho vừa ý cậu mà.]

[Hân! Bình tĩnh lại đi. Tớ rất sợ cậu như thế này nên bây giờ mới dám nói ra có biết không?]

[Bình tĩnh bằng cách nào? Cậu là mối tình đầu của tớ, là người đầu tiên khiến tớ lao tâm khổ tứ đầu vào cho bằng được lại sắp rồi bỏ tớ với cái lý do không chính đáng đó. Tớ bình tĩnh thế nào được đây???]

Cuộc đối thoại càng lúc càng trở nên nóng nảy và hỗn loạn. Những cảm xúc kìm nén của Lý Hân như được dịp trào ra, không ngại ngần mà gào la trước mặt Khang Vũ mặc kệ nước mắt lăn trên gương mặt của cô lem nhem kèm theo nước mũi vô cùng khó coi.

Khang Vũ nhìn thấy Lý Hân khóc liền cuống cuống không biết phải làm thế nào, chỉ biết dùng tay áo lau nước mắt Lý Hân nhẹ giọng dỗ dành:

[Tớ không thể để cậu tiếp tục chịu thiệt thòi. Tình cảm của cậu dành cho tớ quá lớn nên đành trở thành gánh nặng. Tớ sợ cậu vì tớ mà tổn thương. Cũng sợ bản thân mình sẽ dần trở nên ích kỷ mà lấy niềm hạnh phúc của cậu để găm nhăm con đau của tớ.]

[Con đau của cậu?] Lý Hân dường như hiểu được ý tứ trong lời nói của Khang Vũ. Đôi mắt ngân ngấn nước dừng lại về hoang loạn, trần trần nhìn cậu chờ câu trả lời.

Khang Vũ cúi gầm mặt, một nụ cười lãnh đạm nở trên đôi môi kia chẳng hề vui vẻ. Lời nói của cậu đi thẳng vào tai Lý Hân, đâm thật sâu vào trái tim non nớt:

[Con đau của tớ là một cô gái khác. Tình cảm tớ nuôi nấng năm năm vẫn dành cho cô ấy, chưa một giây dừng lại. Cô ấy giống như một ngôi sao khiến cho tớ không thể rời mắt cũng xa vời không cách nào chạm tới. Cô ấy cho một kẻ lang bạc như tớ ăn cơm nhà, bày trò cho một kẻ hư hỏng như tớ phải chăm học hành, dạy một kẻ ngu dốt như tớ có thể vượt qua những kỳ thi và khiến cho tớ nảy mầm một tình yêu không được đáp trả. Cho dù cô ấy có sợ hãi tớ, cảm thấy cảm xúc của tớ rất phiền phức. Cho dù tớ găm nhăm con ghen khi cô ấy thích những đứa con trai khác bằng cách trốn khỏi cô ấy. Tớ

vẫn không thể dừng cảm xúc đó lại. Cho đến tận bây giờ, khoảng cách địa lý hay chính khoảng cách không gian do cô ấy tự tạo ra ngăn cản tố bước đến. Tố vẫn luôn luôn lặng lẽ dõi theo cô ấy. Cho dù tố chưa từng được chạm vào cô ấy. Không thể lúc nào cũng được ngửi thấy mùi hương trên tóc của cô ấy nữa. Tố vẫn nhớ cô ấy đến mức chẳng thể ngủ ngon. Cô ấy khiến tố chẳng thể nào từ bỏ.]

Ký ức của Lý Hân ngày hôm đó phủ lên một màu đen u ám. Cô nhớ rất rõ gương mặt của Khang Vũ khi nhắc đến ‘cô gái đó’. Ánh mắt dịu dàng pha trộn một sự ngại ngùng của trái tim thuần khiết. Ánh mắt đó chính là câu trả lời xác đáng nhất dành cho Lý Hân.

Nghe Lý Hân kể lại ngày hôm đó kèm theo gương mặt đỏ gay lên vì những cảm xúc quay lại. Thùy An và Tần Quang lại có chút không đành lòng mặc dù những nghi hoặc của họ đã được giải tỏa.

Thùy An đặt tay lên lưng Lý Hân an ủi: “Cảm ơn cậu đã kể cho chúng tớ nghe. Mọi chuyện cũng đã qua rồi, chẳng phải đến bây giờ cậu và Khang Vũ vẫn là bạn tốt đó sao.”

Gạt nước mắt đi, Lý Hân hít mũi gượng cười nói: “Thực ra sau hôm đó tớ đã rất oán hận Khang Vũ. Tớ muốn tìm cho ra cô gái đó là ai mà có thể từ chối Khang Vũ, khiến cho cậu ấy đau lòng suốt ngần ấy năm. Lúc đó gặp được cô ấy, tớ mới biết được lý do cậu ấy đối xử với tớ đặc biệt như vậy.”

Thùy An và Tần Quang giật mình bật cả người dậy: “Cậu....gặp Kỳ Thư rồi ư? Khi nào?”

Lý Hân có chút bất ngờ mở to mắt nói: “Vậy hóa ra hai người cũng biết người mà Vũ thích là Kỳ Thư sao?”

“Đương nhiên là tụi này biết rồi. Mau giải thích đi, cậu gặp Kỳ Thư hồi nào vậy? Kỳ Thư trước giờ chưa từng nói điều này cho bọn tớ biết, cũng không hề nhắc nhở bên cạnh Khang Vũ ở thành phố D lại có một Lý Hân như cậu.” Thùy An vô vấp truy hỏi, quả thực tò mò muốn chết.

“Lúc đó hình như là mùa hè lớp mười một. Tớ đã rất vất vả mới có thể tìm được thông tin về bạn bè cũ của Khang Vũ. Từ một người bạn chung trường cũ với cậu ấy, tớ mới biết được hai cậu và Kỳ Thư vốn dĩ rất thân với Khang Vũ, cũng nghe nói đến chuyện lúc trước Khang Vũ thích Kỳ Thư. Vì quá tò mò, tớ đã về tận thị trấn A để tìm gặp Kỳ Thư.”

Thùy An và Tần Quang nuốt khan chờ đợi: “Sau đó thì sao?”

“Lúc đó tớ lại không gặp được Kỳ Thư vì cậu ấy vướng phải một vụ đánh nhau rồi nhập viện. Cho nên tớ lại mất thêm một đoạn đường về bệnh viện huyện mới gặp được cậu ấy. Nói thật lúc đó tớ ấn tượng cực kỳ xấu về người mà Khang Vũ thích. Sao cậu ấy có thể thích một nữ đầu gấu hơn là tớ được chứ. Thật nực cười.”

“Kỳ Thư không phải người như vậy.” Tần Quang nhún mi trầm trầm nói.

“Cậu thì biết cái gì chứ? Lúc đó cậu ấy....” Thùy An có vẻ tức giận bật cả người dậy.

“Tớ biết, tớ biết mà. Chỉ là suy nghĩ lúc đó thôi. Khi gặp thì lại khác.” Lý Hân buồn cười vội vàng giải thích. Kéo Thùy An bình tĩnh ngồi xuống: “Kiểu cách nói chuyện và những kiến thức mà Kỳ Thư có được không hề tầm thường. Tớ nhận ra cô ấy rất ưu tú, đó là sự thật.”

Nhận ra hai người kia đã bình tĩnh, Lý Hân mới nói tiếp: “Khi gặp cậu ấy, tớ cũng giống như các cậu vừa nãy. Rất bất ngờ, bất ngờ đến cứng họng. Lúc nhìn thấy gương mặt Kỳ Thư, tớ đã hiểu ra được lý do khiến cho Khang Vũ luôn ngần ngại nhìn tớ...”

Lý Hân đan chặt hai tay vào nhau, mỉm cười: “Là vì tớ rất giống Kỳ Thư có phải không?”

Tần Quang và Thùy An trầm mặc gật đầu. Ngay giây phút Lý Hân xuất hiện, họ đã rất bất ngờ vì gương mặt của cô. Từ cánh mũi đến góc mắt, từ thân hình mảnh mai và chiều cao tương đương, từ khí chất vô tư và sự lương thiện trên khóe mắt đều giống nhau như đúc. Nếu là người qua đường nhìn thấy hai người e rằng không thể phân biệt nổi.

“Lúc đó tớ có chút đau lòng khi nhận ra rằng tớ không hề xinh đẹp như tớ nghĩ. Ánh mắt đó của Khang Vũ chẳng qua là vì tớ giống người trong lòng của cậu ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Đẹp Nhất Nở Rộ Vì Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32

Lý Hân nhớ như in ngày mà cô và Kỳ Thư gặp nhau cũng chính tại bệnh viện, mùi đặc biệt của thuốc sát trùng xông vào mũi. Tiếng người nói chuyện cố giữ cho ngữ âm thật trầm xuống để không làm phá tan bầu không khí u lạnh nơi này. Lý Hân ngồi trước mặt Kỳ Thư, không để cô kịp nghi vấn liền xỏ một tràng giới thiệu tên tuổi và nguyên do đường xá xa xôi tìm đến tận đây.

Kỳ Thư lúc đó trên đầu còn quấn một giải băng để giữ vết thương, gương mặt hơi tái và làn da có chút xanh xao trông mất nhìn một gái tự xưng là bạn gái của Khang Vũ xông tới, trong lòng có chút cảm thấy cô gái này đang cố khước đại điều gì đó.

“Đạo này tôi ít liên lạc với Khang Vũ nên không biết chuyện cậu ấy đã có bạn gái. Hơi muộn một chút nhưng...chúc mừng.”

Thấy đáng về lãnh đạm không cảm xúc khi biết Khang Vũ hẹn hò với mình. Lý Hân không dấu giận dữ, gương mặt méo mó quát lên:

“Tôi tới đây không phải để nghe cậu chúc mừng!”

“Vậy cậu tới đây để làm gì?”

“Tôi...” Lý Hân nghi hoặc bản thân, cô rớt cục tới đây để làm gì? Cô muốn mình chứng điều gì với Kỳ Thư?

Kỳ Thư bước xuống giường, chậm rãi pha một cốc nước cam đưa đến trước mặt Lý Hân, nhẹ nhàng nói: “Bình tĩnh uống đi, cậu đi đường xa như vậy chắc cũng khát lắm rồi. À mà chỉ uống thôi nhé. Đừng làm hành động tạt nước gì gì đó giống trong phim. Tôi đang là người bệnh đấy.”

Đón lấy cốc nước một cách tự nhiên. Lý Hân chăm chăm nhìn vào mặt cốc phản chiếu gương mặt của cô, phát hiện ra bao nhiêu đáng về xinh xắn đã bị xóa đi, nhìn lại còn có chút xấu xí, mếu máo. Đứng trước vẻ bàng quang của Kỳ Thư, cô đột nhiên cảm thấy thất bại.

Rõ ràng Kỳ Thư nhận ra nguyên nhân Lý Hân không quản ngại đường xa mất công tìm đến cô như vậy.

Con người này thông minh hơn cô nghĩ, chỉ có điều tình địch thông minh càng làm cô không thể nào ưa nổi. Nhìn bóng lưng khoác áo bệnh nhân của Kỳ Thư nhàn nhã sắp xếp lại đồ đạc trong phòng, Lý Hân buột miệng nói:

“Cậu ý Khang Vũ thích cậu mới đối xử với tôi thế này ư? Tôi không tin ngoài cậu ra, Khang Vũ sẽ không thích ai khác nữa.”

Bàn tay của Kỳ Thư khựng lại giữa không trung. Tấm lưng của cô có chút thay đổi, rõ ràng nhận ra lời nói này có thể tác động đến Kỳ Thư nhưng Lý Hân không biết chính xác từ ngữ nào trong số những từ đó đã kích được cô.

“Cậu hồ đồ rồi, Khang Vũ không còn thích tôi nữa. Những lời đồn đãi ngoài kia cậu tin làm gì chứ? Tôi và cậu ấy lâu nay cũng chẳng mấy khi gặp nhau. Cũng chẳng gọi điện thoại nhiều. Thích làm gì được chứ?” Dường như đã lấy lại bình tĩnh, Kỳ Thư lại tiếp tục công việc dọn dẹp của mình.

“Không đúng. Cậu rõ ràng biết Khang Vũ vẫn còn thích cậu. Tôi không tin một người đã từng thân thiết với cậu ấy lại không hiểu được điều này.”

“Chỉ là cậu nghĩ vậy thôi, Khang Vũ chưa chắc đã nghĩ vậy và tôi cũng thế. Nếu cậu nghe những lời đồn đãi ngoài kia và xem tôi như tình địch thì xin kiểu. Tôi không có hứng dành giật gì đâu.”

Lý Hân đặt cốc nước thật mạnh xuống bàn, khiến cho những giọt nước bên trong lắc lư rồi nảy mình vương vãi ra bàn, một ít vương lên bàn tay Lý Hân. Cô bước đến nắm lấy cổ áo Kỳ Thư gào lên:

“Cậu là cái gì? Cậu là ai mà có thể từ chối Khang Vũ, khiến cho cậu ấy lúc nào chỉ chỉ có thể đứng từ xa nhìn theo bóng lưng cậu. Tôi làm tất cả cho cậu ấy, vì những điều cậu ấy thích mà cố tâm thay đổi lại không bằng cậu cười với cậu ấy một cái. Tôi có gì thua kém cậu? Tại sao người chịu thiệt thòi phải là tôi? Tại sao tôi lại luôn là người đuổi theo cậu ấy? Tại sao ngay cả lý do cậu ấy nhìn tôi cũng đều là vì cậu, đồng ý hẹn hò với tôi cũng là vì cậu, chia tay tôi hay tất cả mọi thứ đều là vì cậu?”

Lời nói của Lý Hân khiến cho đôi mắt bình thản của Kỳ Thư chấn động. Cô không hề biết rằng Lý Hân đã phải chịu đựng những điều đó vì cô. Cô thật tâm không mong ai đó vì cô mà đau khổ. Thế nhưng cho đến lúc đó cô vẫn một mực phủ nhận tình cảm của Khang Vũ dành cho cô:

“Cậu quá lời rồi đấy. Chuyện từ chối hay gì đó là chuyện đã lâu lắm rồi. Lúc đó bọn tôi chỉ là những đứa trẻ, thứ tình cảm ngu ngốc thiếu thời đó không đáng để cậu để tâm nhiều như vậy. Tình yêu là của cậu, cậu muốn Khang Vũ dành tình cảm cho cậu thì bản thân cậu phải tự mình dành lấy. Cậu đổ hết lên tôi để làm gì chứ?”

“Không! Không phải như vậy! Tôi đã luôn cố gắng để dành lấy, tôi chưa bao giờ chịu thua trước cậu ấy...” Khóe mi Lý Hân đột ngột rơi xuống thứ chất lỏng mặn chát, giọng cô lạc đi: “Nếu cậu ấy thích tôi thì đã sớm thích ngay từ đầu rồi... Là tôi tự mình đa tình, không chịu thừa nhận chuyện đó. Bởi vì tôi đã quá thích cậu ấy....Ngày từ những lần đầu gặp gỡ....”

Tiếng nấc nghẹn của Lý Hân khiến cho sắc mặt Kỳ Thư trầm hẳn, đôi bàn tay nắm cổ áo Kỳ Thư của Lý Hân dần dần buông ra. Vô định mà gục xuống, ôm lấy gương mặt đỏ bừng vì khóc.

“Xin lỗi cậu...” Kỳ Thư cúi đầu, đặt tay lên lưng Lý Hân chậm rãi vỗ về: “Tôi không cố ý làm cậu khóc. Chỉ là tôi muốn cậu biết rằng tình cảm mà Khang Vũ dành cho tôi giống như người thân vậy. Cậu ấy rất đặc biệt với tôi. Cũng chính vì điều đó khiến tôi sợ mất cậu ấy. Cậu có biết không mạng này của tôi là nhờ cậu ấy cứu. Vết thương trên đầu tôi rất nặng, nếu không nhờ cậu ấy đưa đi cấp cứu thì có lẽ giờ đã lên bàn thờ rồi. Cho nên đối với tôi cậu ấy còn là ân nhân cứu mạng.”

Lý Hân hít mũi, chậm rãi ngược mắt nhìn Kỳ Thư, nghẹn ngào nói: “Vậy...cậu có thích Vũ không?”

Câu hỏi đó trôi giữa không gian vô định, cùng làn gió mùa hè quạt mát mái tóc dài đen buộc hờ kia. Đôi mắt Kỳ Thư bắt chợt trống rỗng, bàn tay thoáng qua chút run rẩy. Đôi môi cắn chặt không thể cất thành tiếng.

Lý Hân gạt nước mắt, gằn giọng nói:

“Cậu dường như đã tận hưởng rất nhiều điều từ tình cảm của cậu ấy mà không hề đáp trả dù chỉ một chút. Cậu như đang lợi dụng lòng tốt của cậu ấy.”

Không phải.

“Khang Vũ rất chân chất, cậu ấy không hề dấu diếm tình cảm của bản thân dành cho cậu. Bất kỳ lúc nào nhắc đến cậu, ánh mắt của cậu ấy đều thay đổi. Cậu lại khiến cho cậu ấy nhìn cậu giống như phù phiếm xa hoa mà cậu ấy khó chạm vào...”

Không phải như vậy....

“Tôi biết những ngày cậu ấy nghỉ học đều là vì trốn về thị trấn A để tìm cậu, tôi không rõ gia đình cậu xảy ra chuyện gì nhưng Khang Vũ luôn vì điều đó mà bận tâm về cậu. Cho nên thay vì từ bỏ tình cảm với cậu, Khang Vũ lại không ngừng lo lắng, hết lần này đến lần khác tìm về đi theo cậu theo dõi tình hình cho nên mới có thể cứu được cậu. Đối với Khang Vũ, tình cảm của cậu ấy dành cho cậu không chỉ là thích mà còn là....”

“Không phải như vậy! Cậu đừng nói nữa. Đủ rồi đấy.....” Kỳ Thư quát lên rồi đột nhiên ôm lấy đầu, gương mặt xuất hiện những nếp gấp gần lên đau đớn với tiếng la thất thanh.

“Cậu....cậu làm sao vậy??”

Nhìn thấy Kỳ Thư đột nhiên đau đớn, Lý Hân run rẩy chạy ra bên ngoài gọi lớn: “Bác sĩ!!!”

Phải mất một lúc lâu, bác sĩ mới rời khỏi phòng Kỳ Thư. Để lại những lời dặn dò đầy nghiêm nghị. Đặc biệt là ánh mắt la sát của bác sĩ cảnh cáo Lý Hân không được khiến cho Kỳ Thư kích động.

“Xin lỗi....Tôi không cố ý....” Lý Hân biết mình sai, liền cúi đầu nhận lỗi.

Kỳ Thư với gương mặt phờ phạc ngồi trên giường, nắm trên tay cốc nước ấm mà Lý Hân pha cho. Khóe môi chậm rãi dần ra một nụ cười nói:

“Lần đầu gặp mà lại ra nông nổi này. Thật ngại quá.”

Sau đó hai người rơi vào trầm lặng không biết phải nói gì. Lý Hân như lấy lại được bình tĩnh. Lòng cô sau một hồi nhìn thấy Kỳ Thư vật vờ đau đớn đã không còn chấn động nữa. Cô biết bản thân phải có giới hạn với người này.

“Tôi đã rất thích Khang Vũ.” Kết quả Lý Hân cũng chốt một câu.

“Ừm. Tôi biết.”

“Thế nhưng cậu ấy lại chia tay tôi chỉ vì cậu.”

“....”

“Tôi biết tình cảm một phía của Khang Vũ, tôi cũng chẳng nên oán trách gì cậu nhưng sự hồi đáp một cách dửng dưng của cậu dành cho cậu ấy khiến cho tôi phần nọ buộc phải nói ra những lời lẽ đó. Tôi can đảm theo đuổi cậu ấy như vậy đến khi gặp cậu mới nhận ra được những điều mà cậu ấy đã làm. Tôi có lẽ sẽ giống như cậu ấy, âm thầm ở bên bảo vệ mà không cần hồi đáp. Chỉ cần cậu ấy còn ở bên cạnh tôi, những thứ còn lại đều không còn quan trọng.”

Lý Hân đột nhiên ngộ ra, tình cảm này đối với Khang Vũ lại khiến cô trở nên vị tha và bao dung đến mức này. Dành tình cảm cho người tử tế như Khang Vũ chính là quyết định đúng đắn nhất của cô.

Đặt cốc nước xuống, lấy túi đeo vào người rồi đứng dậy có ý rời đi. Lý Hân mỉm cười nói:

“Kỳ Thư. Chúng ta có gương mặt rất giống nhau, đây chính là nguyên do tôi có thể tiếp cận Khang Vũ. Nếu không có gương mặt này, tôi và Khang Vũ đã đi qua nhau như những người lạ. Tôi đột nhiên cảm ơn cậu vì đã khiến cậu ấy động lòng. Bản thân cậu có lẽ không nhận ra. Từ trước đến giờ cậu vẫn luôn tin tưởng Khang Vũ ở ngay cạnh cậu bởi vì cậu rất hiểu Khang Vũ. Tính cách bốc đồng nhưng nhạy cảm của cậu ấy khiến cho bản thân cậu ấy rất dễ bị tình cảm trói buộc. Sự tự tin của cậu đã cho tôi thấy ngay từ khi tôi bước chân vào đây. Cậu thờ ơ không phải vì cậu không thích Khang Vũ, mà là vì cậu tự tin rằng trong trái tim Khang Vũ, ngoài cậu ra sẽ chẳng có ai thay thế được. Tôi thực sự ghét điều này.”

Lúc Lý Hân rời đi, cô thấy được loáng thoáng gương mặt sa sầm của Kỳ Thư. Dường như mỗi lời nói của Lý Hân đều khiến cho toàn bộ tâm tư của Kỳ Thư bị kéo ra ngoài, không một chút dấu diếm.

Một hồi ký ức này trôi tuột vào tai Tần Quang và Thùy An cũng khiến cho họ hiểu ra lý do họ không biết đến Lý Hân cũng như nguyên do Kỳ Thư chưa bao giờ thể hiện tình cảm của bản thân đối với Khang Vũ.

“Cả hai người đó đều là kẻ ngốc.” Lý Hân buồn cười nói.

Thùy An hạ mi mắt nhẹ giọng nói: “Không phải họ ngốc mà là bản thân Kỳ Thư không có can đảm bộc bạch. Con đường trưởng thành của cậu ấy chẳng yên bình, cho nên bản thân cũng không còn tự tin đối với chuyện tình yêu. Một khi cậu ấy mở miệng, hai người đó sẽ lập tức hẹn hò. Nhưng vấn đề là cậu ấy không hề tin tưởng họ sẽ có kết thúc viên mãn khi tuổi đời còn quá trẻ. Nếu một ngày mối quan hệ kia rạn nứt, cậu ấy sẽ đánh mất Khang Vũ. Đó

mới là điều khiến cho cậu ấy sợ hãi một mực tránh né.”

Lý Hân không biết Kỳ Thư đã trải qua những gì nhưng xét cho cùng cũng phải công nhận Kỳ Thư mạnh mẽ hơn bất kỳ cô gái nào.

“Tớ thực ghen tị với Kỳ Thư.” Nhìn Thùy An và Tàn Quang, Lý Hân buột miệng nói: “Cho dù tớ có nói gì, hai người cũng đều bảo vệ cô ấy giống như Khang Vũ vậy. Cho dù mọi chuyện có xảy ra như thế nào, cho dù Kỳ Thư có vô tâm với cậu ấy ra sao thì Khang Vũ vẫn nói về Kỳ Thư với một nụ cười vui vẻ. Cho dù những ngày trị liệu mỗi mệ, cậu ấy vẫn nhớ Kỳ Thư.”

“Cậu đã cùng Khang Vũ trị liệu ư?” Không tránh khỏi tò mò, Thùy An hỏi.

“Ừm. Sau lần gặp Kỳ Thư, tớ đã ở mình rất lâu trong nhà mới đi tìm gặp Khang Vũ. Lúc đó tớ là người đầu tiên ngoại trừ gia đình cậu ấy biết về căn bệnh quái ác kia. Nhớ không nhầm là sau khi đi dã ngoại với các cậu về từ thành phố C, cậu ấy đột ngột ngã quỵ, sau đó không thể đi đứng như bình thường được nữa. Đôi chân cậu ấy cứ thẳng một đường khó có thể điều khiển. Tớ nhớ lúc đó nhìn thấy cậu ấy từ bệnh viện trở ra, ánh mắt vô cùng tuyệt vọng. Sau đó....” Giọng Lý Hân có chút lạc đi: “Cậu ấy bỏ mặc ánh mắt tò mò thương hại của người xung quanh, vẫn dùng đôi chân co quắp kia bước đi với gương mặt đỏ lên vì cố gắng. Cuối cùng mỗi chân, cậu ấy ngã gục xuống....Lúc đó là lần đầu tiên tớ nhìn thấy Khang Vũ khóc...”

Mảnh ký ức nhỏ bé được tạc vào trí óc chúng nhân. Thùy An và Tàn Quang run rẩy khi phát hiện ra rằng, họ chẳng qua là một ngọn gió tạt ngang Khang Vũ, tại sao lúc đó họ lại không ở bên cậu, an ủi cậu chứ?

“Lúc đó Khang Vũ nói rằng cậu ấy đã luôn cố gắng suốt gần hai năm. Đã cầu mong sự kỳ diệu xảy đến với cơ thể cậu ấy nhưng hóa ra chỉ là cậu ấy ảo mộng. Bảy giờ ngày cả tư cách được yêu thích Kỳ Thư cũng chẳng còn nữa rồi.”

Tàn Quang bật người dậy, đầu đi hốc mắt đỏ hoe quay đầu nói: “Cảm ơn cậu Lý Hân, cảm ơn vì đã không bỏ mặc Khang Vũ, luôn ở bên cậu ấy cho đến tận bây giờ.” Sau đó chậm rãi rời đi, để cho cái bóng đen của bức tường cuối hành lang nuốt chửng.

Thùy An nhìn theo bóng Tàn Quang, khàn khàn nói với Lý Hân: “Tớ hiểu cảm giác của Tàn Quang, Khang Vũ và cậu ấy đã chơi với nhau từ khi còn học mẫu giáo. Hai người họ so với anh em ruột thịt có khi còn chẳng bì được. Nghe những chuyện này, biết được những điều này từ một người xa lạ như cậu. Tàn Quang ắt hẳn rất tổn thương.”

Lý Hân gạt mình khi nhận ra điều này, cô vội vàng xua tay: “Xin lỗi, tớ không cố ý. Tớ chỉ...”

“Không sao.” Thùy An cười buồn: “Chỉ là tớ thắc mắc, Khang Vũ về đã lâu rồi, sao bây giờ cậu mới xuất hiện?”

Lý Hân cắn lòng môi xuất hiện vài chỗ nứt nẻ vì gió lạnh, nhẹ nhàng nói: “Thực ra Khang Vũ vẫn luôn kín tiếng. Từ lúc cậu ấy không nói được thì tớ đã chẳng còn cơ hội để liên lạc với cậu ấy. Mail của tớ cũng chưa bao giờ nhận được hồi đáp cho nên không biết Vũ đã về nước. Cho đến tận sáng nay, tớ nhận được một cuộc gọi mới biết được tình hình của Khang Vũ. Nhịn không được liền chạy tới đây.”

“Là ai gọi?” Thùy An có một dự cảm quen thuộc.

“Có phải cậu đang nghĩ đến Kỳ Thư không? Phải. Chính là cô ấy. Kỳ Thư đã gọi cho tớ, cô ấy không nói gì nhiều chỉ cho tớ địa chỉ của Khang Vũ và nhờ tớ ở bên cạnh chăm sóc cho cậu ấy. Sau đó vội vàng cúp máy. Cho đến lúc này tớ vẫn không biết tại sao Kỳ Thư lại phải nhờ đến tớ và không xuất hiện ở đây?”

Thùy An nhìn về phía cửa phòng bệnh yên tĩnh với cửa kính loang lổ những vết bám bụi. Đôi mắt cô trôi qua một đoạn ký ức, như thấu hiểu được lòng Kỳ Thư mà nói:

“Là bởi vì Kỳ Thư không dừng cảm như cậu ấy nghĩ. Trước một lần nguy kịch của Khang Vũ, Kỳ Thư đã đánh mất lòng tin của bản thân mình. Cậu ấy không thể chịu đựng được cảnh nhìn Khang Vũ mất hết sinh khí nằm trên giường bệnh. Cuộc sống này đối với cậu ấy đã quá khó khăn. Nếu mất đi Khang Vũ, Kỳ Thư sớm muộn cũng sẽ ngã quỵ.”

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Đẹp Nhất Nở Rộ Vì Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Thức giấc vào lúc năm giờ sáng, không chây lười hay chậm chạp. Kỳ Thư giống như một cỗ máy, vệ sinh tắm rửa rồi vội vàng đi ra ngoài để bắt chuyến xe buýt sớm nhất tới cửa tiệm làm thêm trước giờ mở cửa. Đến cửa tiệm coffee, cô sẽ bắt đầu ca làm năm tiếng đồng hồ với đồng phục đôi chỗ dính vài vết bẩn mà cô không kịp giặt giũ.

Mười giờ trưa, rời khỏi tiệm coffee, ăn vội một bát mì rồi đến tiệm bách hóa. Làm công việc xếp hàng trong kho với ca làm bốn tiếng đồng hồ, bốc vác và kéo lên những kiện hàng không hề nhẹ. Áo quần cô lại dính thêm chút bẩn. Hơn hai giờ chiều, cô rời khỏi tiệm bách hóa để bắt chuyến xe buýt tiếp theo để kịp giờ lên lớp lúc ba giờ kém hai mươi. Đôi lúc khi cửa tiệm bách hóa nhiều việc sẽ khiến cô không thể hoàn thành sớm như mọi khi, cô sẽ để lỡ chuyến xe buýt, buộc phải chạy bộ đến hơn ba km để chờ ở bên xe buýt khác đến trường như hôm nay.

Ngồi trên xe buýt ở tuyến hai, cho dù mồ hôi nhễ nhại và người có chút mệt mỏi, cô vẫn tranh thủ làm bài thảo luận nhóm để nộp cho kịp hạn mặc cho con chóng mặt đeo bám lấy cô. Lúc như vậy khi xe buýt đến nơi, bước xuống xe sẽ không tránh khỏi nôn mửa một chút. Kỳ Thư vẫn vác bộ mặt trắng bệch leo hết bốn tầng lầu trường đại học, tuy vậy cô vẫn chậm hơn giảng viên một bước. Giảng viên của hầu hết bộ môn mà cô chọn tuy rằng rất giỏi, một bầu trời kiến thức uyên bác nhưng đôi lại cực kỳ nguyên tắc và khó tính. Nhìn thấy sinh viên đi muộn đương nhiên không vừa mắt. Bực bội mà quát tháo một vài câu. Những lúc như vậy, Kỳ Thư chỉ biết ôm đồng sách vở kia không ngừng xin lỗi.

Buổi học ban chiều kéo dài bốn tiếng đồng hồ đi kèm bầu không khí căng thẳng với những phép toán cao cấp cực kỳ khó kia khiến cho Kỳ Thư có chút mệt mỏi. Tính toán buổi học sẽ kết thúc lúc bảy giờ tối. Cái giờ mà mọi người đều vô cùng khản trương vì dạ dày kêu oan. Chỉ là so với mọi người, Kỳ Thư lại khản trương gấp bội. Buổi trưa chỉ ăn một bát mỳ, vì say xe nên đã nôn ra hết. Bụng cô so ra đã rỗng từ chiều, con đói sớm đã khiến gương mặt cô xanh xao gầy guộc.

Giờ học kết thúc, Kỳ Thư cuối cùng cũng có thể ôm thân thể xanh ngắt kia tìm đến căn tin, ăn một đĩa cơm khô cứng không hề ngon miệng kia, ép buộc bản thân nuốt xuống.

Bây giờ ba mươi phút tối, cô lại chạy ngược về tiệm bánh. Hôm nay ăn uống lâu nên đến muộn mười lăm phút, cô bị quản lý khó chịu ra mặt, cho cô ăn thêm vài tiếng quát. Kỳ Thư chỉ biết cười trừ, hôm nay ăn quá cũng nhiều, thêm vài câu cũng có sao.

Dạo này ở tiệm bánh còn kèm thêm mục phát tờ rơi và thử bánh bên ngoài cửa tiệm, Kỳ Thư đã là người xung phong làm việc này vì lương cao hơn và cô có hội đem bánh của mình, dấu quản lý cho khách hàng thử. Cũng bí mật đưa cho họ địa chỉ trang web của cô để đặt hàng.

Đúng mười giờ đêm, Kỳ Thư rời khỏi tiệm bánh, lấy chiếc xe cà tàng của cửa hàng đi giao bánh. Mới đầu số lượng không được nhiều, cô có thể nhàn nhã khoản này. Nhưng về sau bánh của cô không ngờ lại được người biết đến, cho nên số lượng đơn hàng đã tăng lên khiến cô cảm thấy có chút an ủi. Tuy nhiên khách hàng cũng chẳng gần cô chút nào, đi giao hàng ban đêm cũng chẳng phải là việc dễ dàng cho nên cô cố gắng hoàn thành sớm nhất để trở về.

Hoàn thành công việc giao bánh và trả xe, bắt chuyến xe buýt cuối cùng trở về phòng trọ. Vì quá mệt, cô ngủ quên đến mức tài xế cũng chẳng biết mà đưa cô về đến tận bãi đậu xe buýt. Kết quả cô phải đi bộ để bắt taxi về giữa cái giá lạnh đêm khuya.

Rời khỏi phòng trọ lúc sáng sớm nhưng khi trở về đã quá nửa đêm, Kỳ Thư không dấu nổi mệt mỏi, bước đi càng lúc càng chậm chạp.

Về đến phòng trọ nhỏ hẹp chỉ đặt được một chiếc giường cỡ nhỏ và vài ba đồ đạc lặt vặt. Không giống phòng trọ cũ tiện nghi và rộng rãi, phòng trọ này mùa đông thì ấm nhưng mùa hè lại cực kỳ nóng nực. Thế nhưng mức giá quá rẻ, cô cũng chẳng ngần ngại mà thuê nó.

Bước vào phòng trọ bằng cách mở cánh cửa vô cùng cực khổ khi hai mắt đã nặng trĩu. Cô nhớ lúc đó nhìn đồng hồ là gần một giờ sáng. Cô muốn nói với bản thân là sắp được rồi, có một chút nữa thôi là leo lên đến giường. Thế nhưng khi cánh cửa phòng mở ra, cô kịp đẩy cửa đóng chốt thì trời đất đột ngột tối sập xuống.

Cô bất tỉnh.

Khi thức dậy, phát hiện ra bản thân không phải nằm trên giường mà là nằm ở trên nền nhà ngay cánh cửa ra vào, giật mình khi thấy bộ đồ vẫn còn nguyên chưa kịp thay Kỳ Thư mới biết cô đã mệt đến mức ngủ quên ngay khi vừa về đến phòng.

Ánh sáng chói từ phía cửa sổ hắt vào mắt cô, buộc cô nhận ra thêm một chuyện khác. Vội vàng vớ lấy đồng hồ, kinh hoàng khi thấy đồng hồ báo đã tám giờ sáng. Cô sợ hãi đến mức lao vội vào phòng vệ sinh, vừa rửa mặt vừa thay đồ với trong đầu là ánh mắt tức giận của quản lý tiệm coffee khi cô đến muộn.

Trong lúc hoảng loạn xanh mặt nhanh nhanh chóng chóng thay đồ để đi, ngón chân cái của cô vấp phải chân giường, móng chân bật lên, máu đỏ đột ngột chảy xuống.

Con đau đớn kia khiến cô thất thanh kêu lên một tiếng rồi ngồi thụp xuống đất, ôm lấy ngón chân ứa máu, vội vàng lấy giấy lau giữ chặt lấy vết thương đang không ngừng rỉ máu và gương mặt tái xanh nhũn nhủm lại.

Đau quá.

Cô gục mặt xuống, nín nhịn nén cơn đau. Khoảng không gian lúc này có chút an tĩnh. Ở trong căn phòng nhỏ, Kỳ Thư nghe được vài tiếng động ở bên ngoài, thỉnh thoảng có tiếng còi của xe ô tô đã cũ kỹ. Tiếng người già nói chuyện khi ngồi uống trà bên lê đường. Dường như đã lâu lắm rồi cô chẳng hề để tâm đến những điều nhỏ nhặt như thế. Mỗi ngày thức dậy đều vội vàng đi làm rồi đi học. Bỏ mặc chính sự an tĩnh đơn giản nhỏ nhoi của bản thân.

Nhìn ngón chân mình, gương mặt Kỳ Thư dần dần giãn ra không còn nhăn nhúm nữa. Cô buông thõng chiếc túi trên vai, mặc kệ cho nó rơi tuột khỏi tay cô. Mặc cho rèm cửa bị gió thổi bung, đưa những tia sáng kia nhảy múa trên gương mặt trống rỗng của cô.

Một thứ cảm xúc nào đó nhen nhóm trong trái tim cô đơn, cô đột nhiên không biết bản thân mình đang làm cái gì? Tại sao lại cực khổ như vậy? Tại sao lại khó khăn thế này?

Trái tim cô thút lại, nặn ra khóe mi một giọt nước mắt mặn chát tràn xuống môi. Đôi mắt cô đỏ hoe lên, đôi mày nhíu chặt lại. Không biết là vì chân đau hay tim đau, cô lại đột nhiên khóc như vậy.

Một giọt lại một giọt, cô cứ im lặng để mặc nước mắt lăn chảy rơi xuống mà không buồn lau nó đi.

Nhưng rồi cuối cùng vẫn không nhận được nữa. Con tim thân chiếm cứ lồng ngực cô, khiến cô tâm trí hoang tàn không thể chống cự. Kết quả cổ họng lại bật ra tiếng nấc nghẹn.

Cô gào lên. Khóc lớn.

Cô nhớ bố mẹ, nhớ chị gái, nhớ Thùy An, nhớ Tần Quang. Và...đã thật lâu rồi cô chẳng dám lên lút đến bệnh viện đứng từ xa nhìn Khang Vũ nữa.

Cô...nhớ cậu.

Cô muốn gặp họ, muốn lao vào vòng tay họ mà nũng nịu kể khổ. Cô muốn bố mẹ ôm lấy cô nói rằng ‘không cần làm gì cả, có bố mẹ rồi’. Cô muốn Thùy An và Tần Quang nhéo má cô, trách móc rồi đùa vui cùng cô. Cô muốn Khang Vũ nhìn cô dịu dàng bảo cô là người ưu tú, cô phải cố lên.

Cô rất muốn những điều đó ngay lúc này. Thế nhưng tất cả tủi khổ đó, vất vả đó đều là cô tự mình làm ra, tự mình chịu đựng. Ai bảo cô không muốn đặt gánh nặng lên vai bố mẹ mà tự mình chi trả học phí. Ai bảo cô nuôi hoài bão lớn, cố tâm nuôi vốn kinh doanh để cho Khang Vũ nhìn thấy cô đã làm được. Ai bảo cô cố gắng nhiều như vậy chỉ để thỏa mãn xã hội chỉ nhìn tiền không nhìn mặt kia.

Cô mệt lắm chứ, cô đơn lắm chứ. Nhưng cô chẳng thể quay đầu.

Một hồi khóc đủ, lau vội đi nước mắt vương vãi trên gương mặt hốc hác. Kỳ Thư lấy can đảm gọi điện xin nghỉ cho quản lý tiệm coffee. Thời gian chờ đợi của quản lý xem ra không tệ, kéo dài hơn bảy phút, từ đầu đến cuối Kỳ Thư vẫn chỉ biết nói lời xin lỗi mà không bao biện gì cho mình.

Kết thúc cuộc gọi, nhìn thấy đồng hồ chỉ mới tám giờ ba mươi phút. Còn quá sớm đối với công việc ở cửa hàng bách hóa, cho nên cô quyết định dùng thời gian ít ỏi của buổi sáng này để đi mua sắm đồ đạc vốn dĩ thiếu thốn trong phòng. Cô không thể ở lý trong phòng, nếu không con tui kia ập tới, cô sẽ lại khóc như lúc này mất.

Mặc một chiếc quần jean bó và áo thun đơn giản ra ngoài với đôi mắt có chút sưng lên. Kỳ Thư lựa chọn khu vực mua sắm các mặt hàng giá rẻ ở cách phòng trọ cô hai dãy phố và di chuyển bằng xe buýt. Mọi chuyện có lẽ sẽ rất xuôi sẻ nếu như không phải lúc vừa bước xuống xe buýt, Kỳ Thư đã bắt gặp Đỗ Phong đang bước đi ở bên kia con đường.

Giật mình vội vàng quay đầu, lúi vào một góc trốn biệt đi lên lên nhìn Đỗ Phong may mắn chưa kịp nhìn thấy cô bên kia. Đã vài tháng qua đi mà anh ta vẫn vậy chẳng thay đổi, sự khinh bỉ và coi thường của cô đã lấn át tất cả mọi thứ, biến tình yêu trước đây cô dành cho anh ta chỉ là rác rưởi không đáng nhắc đến. Cô bây giờ nhìn thấy anh ta lại chẳng hề có cảm giác gì nữa. Nguyên do cô phải núp bụi như thế này chỉ là bởi vì cô biết bản thân bây giờ không chỉ là hai bàn tay trắng mà còn vô cùng tiều tụy, vô cùng kém sắc. Lòng tự trọng của cô không cho phép cô gặp lại anh ta bằng gương mặt này. Cô không thể.

Lựa chọn con đường khác để đi thay vì đi đường cũ đụng mặt Đỗ Phong, Kỳ Thư lên qua con phố lớn kia, tìm đường đến khu mua sắm. Thế nhưng ông trời thật sự không thương xót cô. Rẽ đi đường khác cô lại gặp ngay người khác. Người này cô không có ác cảm nhưng cũng chẳng muốn gặp mặt. Đó chính là Lý Hân.

Lý Hân cầm trên tay túi to túi nhỏ, tựa như vừa đi mua gì đó. Lúc va phải Kỳ Thư đã có ý định bỏ đi, nhưng nhìn ra cô liền dừng một chút liền reo lên:

“Là Kỳ Thư có phải không? Trời ơi, đã bốn năm rồi, tôi suýt thì không nhận ra cậu đấy. Tôi đã đi tìm cậu hết cả thành phố này, không ngờ lại gặp ở đây.”

Không nhận ra càng tốt.

“À ừ, chào.” Biết được không thể bỏ đi lúc này, Kỳ Thư gượng gạo chào một tiếng.

Lý Hân nhìn dáng vẻ lúc này của Kỳ Thư, ánh mắt có chút trầm xuống nói: “Lần trước nhờ cậu gọi cho tôi, tôi mới có thể biết tình hình của Khang Vũ, ở bên cậu ấy. Lúc đó vẫn chưa kịp nói lời cảm ơn cậu.”

“Chỉ là chuyện nhỏ. Ôn nghĩa gì chứ. Bây giờ tôi đang vội, đi trước nhé.” Kỳ Thư không nhìn vào mắt Lý Hân mà vội vàng vàng có ý rời đi.

“Khoan đã. Tôi có chuyện muốn nói.” Lý Hân kéo tay Kỳ Thư lại, ánh mắt nghiêm trọng.

Nhìn thấy vẻ mặt này của Lý Hân, tim Kỳ Thư đánh thịch một cái, môi run run: “Khang Vũ có vấn đề gì ư?”

Gương mặt Lý Hân sa sầm xuống, kéo Kỳ Thư đến quán nước bên đường ép cô ngồi xuống rồi gọi hai cốc nước cam nói:

“Nước cam lần này là tôi mời cậu, uống đi.”

“Nói cho tôi biết đi.”

Kỳ Thư sốt ruột chừng nào Lý Hân càng bức dọc chừng đấy mà lớn tiếng nói:

“Cậu lo cho Khang Vũ như vậy sao suốt hai tháng nay bỏ mặc cậu ấy, không chịu đến thăm cậu ấy? Bây giờ còn cố hỏi để làm gì?”

Kỳ Thư cắn môi nín lặng không đáp lời, bàn tay bấu víu vào cốc nước cam, để những giọt nước từ hơi lạnh tràn xuống ngón tay.

“Tôi chưa bao giờ nghĩ cậu nhần tâm như vậy. Rõ ràng biết tình cảm của Khang Vũ, biết cậu ấy từ trước đến nay chỉ chờ cậu đến. Vậy mà ngay cái bóng của cậu cũng chẳng chịu xuất hiện. Cậu nghĩ rằng tôi giống cậu, cậu ấy nhìn thấy tôi có thể vui nổi nhớ cậu sao? Nực cười. Tôi cuối cùng cũng chỉ là hàng giả. Càng nhìn tôi cậu ấy càng đau khổ mà thôi.”

Kỳ Thư cúi gầm mặt, cổ họng nghẹn ứ khó khăn bật lên những âm thanh oán thán: “Nếu không tôi biết làm gì đây? Tôi không thể chuyên tâm làm việc khi nhìn thấy Khang Vũ, tôi chẳng thể chịu nổi khi nhìn cậu ấy gần như đã chết chỉ vì một thìa cháo mà tôi bón cho cậu ấy. Tôi không thể nhìn nổi.”

“Sơ suất, đó chỉ là sơ suất. Khang Vũ có bao giờ trách móc hay oán giận cậu vì chuyện đó chưa? Sao cậu chỉ vì vậy mà bỏ rơi cậu ấy?”

“Đó không phải là sơ suất, tôi đã suýt giết chết cậu ấy đấy có biết không? Khang Vũ từ trước đến nay luôn bao dung cho tôi, cậu ấy không bao giờ oán thán tôi nửa lời. Càng như vậy tôi càng cần rút không chịu nổi cậu có hiểu không?”

Lời qua tiếng lại, những câu đối thoại về sau càng lớn, càng kích động khiến cho những người xung quanh ái ngại nhìn họ. Càng tò mò hơn khi đôi mắt Kỳ Thư đỏ gay lên như chực khóc.

Lý Hân sững người một chút, phát hiện ra bản thân gây sự chú ý liền nói lời xin lỗi với người xung quanh, lại nhìn Kỳ Thư nhẹ giọng nói:

“Cho nên cậu không dám ở bên cậu ấy, sợ bản thân một lần nữa sơ suất?”

Nhìn đôi mắt trầm u của Kỳ Thư. Lý Hân đánh một tiếng thờ dài nói:

“Tôi đã tìm cậu rất lâu, cậu chuyển trọ, thay cả số điện thoại, ngay cả khi tôi chực ở công trường cũng chẳng thể gặp được cậu. Không ngờ cậu lại trốn tài đến như vậy. Tôi muốn gặp cậu, chủ yếu chỉ muốn nói với cậu một điều. Cậu không dám ở bên cạnh Khang Vũ cũng bắt buộc phải trở về với cậu ấy. Bởi vì cậu nợ cậu ấy.”

Kỳ Thư hít mũi, nuốt nước mắt vào bên trong nói: “Tôi biết tôi nợ cậu ấy rất nhiều.”

“Ý tôi không nói đến chuyện cậu ấy cứu mạng cậu hồi trước hay gì đâu nhé.”

Kỳ Thư mở tròn mắt: “Vậy....ý cậu là gì?”

Lý Hân mở túi của mình ra, lấy những chiếc bánh quen thuộc do chính tay Kỳ Thư làm chia ra trước mặt cô nói:

“Bởi vì Khang Vũ chính là người vẽ đường cho cậu chạy. Giúp cậu tiêu thụ món hàng chẳng mấy hấp dẫn này.”

Nhìn thấy gương mặt cứng đờ của Kỳ Thư, Lý Hân giải thích thêm:

“Cậu cho rằng bánh của cậu rất ngon, có thể là cực phẩm để đem ra tranh đấu trên thị trường có hàng ngàn món ăn như thế này sao? Tuy rằng bánh mềm và có mùi vị riêng của nó, nhưng không đủ để cậu chen lấn trong thị trường khốc liệt này. Điều này có lẽ chính cậu cũng biết. Nếu như cậu mở cửa hàng, phát triển nhiều loại bánh, kiểu dáng hay hình thức khác nhau thì đó sẽ là nền tảng của bước phát triển. Ý nghĩ này của cậu trước đây tôi vô cùng ủng hộ. Thế nhưng khi cậu mất đi nguồn vốn, mất luôn cả nhà đầu tư thì món bánh này của cậu chỉ mang một hình hài, một kiểu dáng. Máy móc, bao bì cũng là cậu mượn từ người khác mà làm ra. Số vốn cậu bỏ ra và tiền lãi thu được cũng chỉ là con số nhỏ. Thị trường của cậu bị thu hẹp, không đủ khả năng thiết kế quảng cáo, cậu nghĩ sẽ có bao nhiêu người biết đến, bao nhiêu người thích ăn và bao nhiêu người có ý định đặt mua với số lượng lớn? Rất ít thậm chí là không có có phải không? Vậy tại sao cho đến tận bây giờ mỗi ngày cậu đều có khách đặt hàng mà không cần PR, trang web cũng chẳng đăng ký quảng cáo, khách hàng không thể tiếp cận vậy thì khách hàng ở đâu ra?”

Kỳ Thư thoát nhiên ngây ra như kẻ ngốc. Không phải cô không nhận ra những điều đó mà là ngay từ khi bắt đầu đã luôn có khách. Những vị khách kia đều sần sần tuổi cô và có một điểm chung là đều học trường cũ của Khang Vũ. Cô vì quá bận rộn và nhiều thứ ập lên trên đầu mà không để ý đến. Nghĩ rằng mỗi ngày đều có người đặt hàng là vì người ta truyền miệng nhau.

Nghe Lý Hân nói một loạt, Kỳ Thư liền nhận ra một ý niệm:

“Ý cậu là tất cả khách hàng của tôi đều là do Khang Vũ dẫn đến?”

Lý Hân nhìn Kỳ Thư, khóe môi chậm rãi dần ra một nụ cười:

“Lần này tôi thắng rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Đẹp Nhất Nở Rộ Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Gạt phăng cánh cửa phòng bệnh ra với con giận dữ dâng trào đến cổ họng. Bước vào căn phòng với gương mặt đầy những giọt mồ hôi và hơi thở khô khan nặng nhọc sau khi chạy một đoạn đường dài.

Nhìn thấy Khang Vũ nằm kê đầu trên giường nhìn Tần Quang ngồi kể bên chơi điện tử, ánh mắt hơi thẫn thờ và quảng thâm lộ rõ. Con giận trọng lòng Kỳ Thư chẳng thể nguôi ngoai mà hùng hồn bước thẳng về phía Khang Vũ quát lớn:

“Khang Vũ!!! Cậu...”

Nghe thấy tiếng gọi, ánh mắt Khang Vũ mới chậm chậm dịch chuyển, đôi con ngươi mất đến vài giây mới dịch được về phía Kỳ Thư. Động tác vô cùng chậm chạp.

Khi Khang Vũ nhìn thấy cô, nhận ra cô. Ánh mắt trống rỗng của cậu như bị một hòn đá làm lay chuyển. Sóng nước trong mắt cậu nảy mình rung động, tròng mắt thoáng chốc đỏ gay lên. Gương mặt đờ đẫn chậm rãi dần ra một nụ cười.

Mọi thứ diễn ra trên gương mặt cậu đều vô cùng chậm rãi như một thước phim tua chậm. Kỳ Thư nhận ra bây giờ đến cả biểu cảm trên gương mặt cậu cũng đã chẳng thể làm chủ được nữa. Mọi thứ đối với cậu bây giờ thật khó khăn. Ấy vậy mà nhìn thấy cô, cậu vẫn hào phóng tặng cô một nụ cười như muốn nói rằng:

[Kỳ Thư! Mừng cậu trở về]

Lòng ngực Kỳ Thư thít lại một con ê buốt, nhìn Khang Vũ nằm trên giường bệnh trắng muốt với cơ thể đã gần như tàn phế đó. Mọi giận dữ trong lòng cô, kể cả lòng tự trọng nhỏ bé phải dựa dẫm vào Khang Vũ để kiếm tiền đó đều bị cậu hạ gục. Cô không thể nói được, không thể mở miệng chửi mắng cậu được.

Cần môi, nuốt nước mắt đã trào ra tận khóe mi. Cô bước đến thật gần, cúi đầu thật thấp, nhẹ nhàng để má mình áp lên đôi bàn tay gầy nhom lạnh tanh đó của cậu mà nói:

“Tớ về rồi đây.”

Tần Quang sợ mình trở thành bóng đèn huỳnh quang, cho nên rất hiểu chuyện mà tự biến mình thành không khí, lén lén lút lút lui ra bên ngoài không gây một tiếng động. Vừa vận bát gạo Lý Hân đang đứng bên ngoài, sắc mặt tuy không được vui nhưng mi tâm dần ra, tựa như đã an lòng.

Nhìn sơ qua một chút Tần Quang cũng hiểu được chuyện gì đã xảy ra:

“Cậu cũng nhẫn tâm thật, dám dùng cách này để kéo Kỳ Thư về.”

Lý Hân ngưng nguẩy mái tóc dài kia, chớp đôi mắt tinh ranh nói: “Ai bảo cậu ta tự trọng cao làm gì, để tớ dễ chọc vào. Tớ biết nói ra chuyện Khang Vũ giúp đỡ cậu ta, kiểu gì cậu ta cũng nổi tiết mà đến hỏi cho ra ngọn ngành. Lúc đó có trốn cũng chẳng thém.”

“Vậy lỡ như Kỳ Thư đến chửi mắng Khang Vũ thật rồi bỏ đi thì sao? Như vậy chẳng phải mối quan hệ càng căng thẳng?”

Làm sao có thể khi Kỳ Thư đối với Khang Vũ dụng tâm không hề ít chứ. Nhìn thấy Khang Vũ tiều tụy như thế này, ai có thể nhẫn tâm chửi mắng được?

Lý Hân không trả lời mà mở tròn mắt nhìn Tần Quang, từ lúc gặp cậu cho đến giờ, cậu bạn tên Tần Quang này ngày nào cũng mò đến chơi cùng Khang Vũ, vấn đề là cậu ta rất kiệm lời cũng rất vô tâm. Ngoài Khang Vũ và Thùy An ra, cậu hầu như chẳng để tâm đến chuyện gì. Ăn và ngủ rồi chơi điện tử, khi đói thì mở miệng kêu đói, khi bình thường nhìn thấy Lý Hân cũng coi như không khí. Vậy mà hôm nay lại chịu nói chuyện với cô, còn hỏi nhiều như vậy. Đúng là chỉ có việc gì liên quan đến bạn thân của cậu, cậu mới chịu đối sắc. Lý Hân đột nhiên cảm thấy cuộc sống nhàm chán, muốn cho Tần Quang một chút sắc màu cho nên không trả lời ngay mà hỏi:

“Cậu có bạn gái chưa?”

Mặt Tần Quang đơ như một khúc gỗ. Bỗng dưng nghe thấy một đàn quạ bay ngang đầu. Á này đầu óc có vấn đề à?

Thấy Tần Quang không trả lời, biểu cảm lại hoàn toàn không quan tâm khiến Lý Hân chau mày: “Tớ đã nghe Thùy An nói qua, cậu rất nổi tiếng ở trường học, bây giờ còn làm người mẫu cho vài shop thời trang, lý nào lại không có bạn gái? Đùa.”

Mặt Tần Quang vẫn chỉ có một biểu cảm duy nhất là thờ ơ, xem xét Lý Hân không có ý định trả lời cho nên cậu liền quay đầu bỏ đi. Lý Hân bị bỏ đương nhiên nổi đóa, liền chạy theo cậu, vừa chạy vừa hỏi:

“Cậu không có bạn gái thật hay không muốn trả lời? Bây giờ bao nhiêu tuổi rồi mà còn ngại chứ, chỉ cần nói cho tớ biết có hay không là được rồi.”

Lâm nhảm bên tai như ruồi bu, Tần Quang mới hờ hững đáp một câu: “Không có.”

“Tuy rằng nhìn bề ngoài của cậu mà nói không có bạn gái thì rất khó tin, nhưng tớ gặp cậu cũng được một thời gian rồi, thấy cậu quả nhiên không có biểu hiện có bạn gái nên mới cố ý hỏi thôi...”

“....”

Tần Quang vẫn im như thóc, đút tay vào túi đi lù lù như khúc gỗ kiếm gì đó ăn, chẳng quan tâm con ruồi vo ve bên tai nói linh ta linh tinh như Lý Hân.

“...Chẳng phải trước đây cậu từng cảm ơn tớ vì ở bên Khang Vũ sao? Cảm ơn không đâu có được, ít nhất cũng phải mời tớ ăn một bữa....chứ....Này....”

Đang nói liền phát hiện ra ánh mắt bùng bùng lửa giận của Tần Quang chiếu về phía mình, Lý Hân thoát nhiên dừng đứng tóc gáy, mồ hôi chảy ròng ròng không biết mình nói sai điều gì.

“Lý Hà, cậu không nhận ra lỗi sai của mình sao? Tôi chỉ cảm ơn vì cậu đã thay thế bọn tôi, chứ không cảm ơn vì cậu không gọi thông báo cho bọn tôi.”

Lý Hân hiểu ra nguyên nhân Tần Quang giận dữ, cũng là nguyên nhân cho dù ngày nào cũng gặp nhau nhưng Tần Quang không thêm bỏ cô vào mắt. Đó chính là vì lúc trước cô một mình ở bên Khang Vũ, biết rõ tình hình của cậu mà không báo cho đám Tần Quang, để đến mãi thời gian sau họ mới biết đến. Sự đối xử của cậu chính là oán trách.

“Chuyện này cậu hơi quá lời rồi. Không phải tôi muốn một mình giữ lấy Khang Vũ mà là vì tôi đối với cậu ấy chẳng qua là một người bình thường. Còn đối với các cậu, so ra còn hơn cả người thân. Khang Vũ là người lương thiện và cảm tính, cậu ấy sợ nhất là nhìn thấy các cậu đau khổ, đặc biệt là Kỳ Thư. Cho nên ngoài việc mong tớ dấu nhem đi thì Khang Vũ cũng chẳng còn cách nào khác.”

“Sớm muộn gì cũng sẽ biết. Dấu làm gì?”

Sắc mặt Tần Quang có chút nguôi đi con giận, lúc này lại trở về vẻ mặt dửng dưng. Lý Hân mới phát hiện ra một điều khác:

“Bởi vì khoảng thời gian phát bệnh của cậu ấy là khoảng thời gian rất quan trọng đối với các cậu. Thi cử, tốt nghiệp rồi thi đại học. Nếu vì Khang Vũ làm ảnh hưởng đến tinh thần của các cậu thì cậu ấy sẽ áy náy cả đời. Và lại, cậu ấy muốn vui vẻ cùng các cậu mà không có sự chen ngang của căn bệnh đó.”

Coi như Lý Hân có khả năng thuyết phục tốt, đủ khiến cho Tần Quang xóa bỏ con thịnh nộ, về lại vẻ mặt ngơ ngếch hồ hững. Tiếp tục lù lù đi tìm cái gì đó lót dạ.

Sau màn nói chuyện này, Lý Hân coi như hiểu được con người Tần Quang. Cậu bạn này là người cực kỳ đơn giản, đơn giản đến mức nhầm chán. Cậu thờ ơ lãnh đạm với xã hội này, chỉ đặt tâm vào Khang Vũ. Bất kể chuyện gì liên quan tới Khang Vũ, Tần Quang mới chịu thay đổi sắc mặt.

Nói một cách đơn giản, thế giới của Tần Quang chính là Khang Vũ.

Các hủ nữ đi ra chỗ khác nhé, không có đam mê đâu. Ý chỉ ở đây chính là Khang Vũ là gia đình, là người thân quan trọng của Tần Quang, là người mà Tần Quang ngưỡng mộ và tôn trọng từ khi còn là những đứa trẻ.

“Cậu giận tớ, không thêm quan tâm tớ là vì ghen tị với tớ sao?” Buột miệng nói ra nhưng phát hiện câu hỏi này vô cùng ớ, Lý Hân mới dỏng tai lên chờ Tần Quang hồi đáp.

Không phụ sự kỳ vọng của Lý Hân, Tần Quang mới vừa ngáp vừa đáp:

“Phải. Tôi ghen tị.”

Một câu trả lời khiến Lý Hân ngay đơ không biết phải nói gì. Tần Quang thẳng thắn như vậy lại khiến Lý Hân cảm thấy bản thân mình lúc đó thật sự làm đúng không? Khang Vũ tuy rằng muốn dấu diếm, nhưng bản thân đã phải trải qua đau khổ một mình, trị liệu một mình vô cùng cô đơn.

Trong khi bạn bè của cậu có thể chạy nhảy, chơi thể thao, vui đùa hồn nhiên thì cậu một mình chống chọi với bệnh tật. Nếu lúc đó đám Kỳ Thư có ở bên cạnh cậu, liệu cậu sẽ trì hoãn được căn bệnh này lâu hơn được chứ?

Bước đi một lúc, lại phát hiện ra Lý Hân như cái đuôi đặng sau lưng Tần Quang đã ngưng bước. Cậu đột ngột quay đầu, nhìn thấy Lý Hân cúi gầm mặt với gương mặt có chút nuối tiếc.

Không biết Tần Quang nghĩ điều gì, chỉ là ánh mắt hững hờ của cậu lại có chút biến chuyển. Cậu chậm rãi bước tới gần Lý Hân, hơi cúi đầu để ngang với chiều cao chỉ đến ngang vai mình của Lý Hân, cậu cất giọng trầm trầm:

“Thực ra Vũ từng nhắc tới cậu với tôi, chỉ là tôi không nhớ, cũng chẳng để ý lắm. Sau này gặp cậu tôi mới nhớ ra. Vũ từng nói rằng Lý Hà là một người tốt. Cậu ấy cảm thấy may mắn vì quen được một người như cậu.”

Nói rồi không chờ cho Lý Hân phản ứng mà quay đầu bỏ đi.

Nhìn bóng lưng cao lớn của Tần Quang, đôi mắt Lý Hân đột nhiên ướt át như chực khóc.

Cô cảm động vì lời nói của Khang Vũ, càng cảm động hơn khi một người thờ ơ lãnh đạm như Tần Quang lại chịu mở miệng dùng những lời lẽ đó để an ủi cô.

Hóa ra Tần Quang không vô tâm và ngờ nghệch như cô tưởng. Chẳng qua là cậu không muốn để tâm đến người khác quá nhiều. Cũng chẳng muốn người khác đọc được cảm xúc và suy nghĩ của cậu.

Nhưng làm sao bây giờ. Cô lỡ đọc được, hiểu được cậu mất rồi.

Vội vàng chạy theo bóng lưng Tần Quang đang lù lù đi kiểm ăn. Lý Hân quệt nước mắt gọi với chạy theo:

“Đương nhiên tớ là người tốt rồi. Còn chờ cậu nhắc khéo à. Vội lại tên tớ không phải Lý Hà. Là Lý Hân, nhớ tên tớ dùm cái. Tại sao ngày đầu tiên có thể gọi đúng tên tớ mà lâu như vậy lại không nhớ nổi tên người ta....”

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Đẹp Nhất Nở Rộ Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Tháng sáu là mùa hè đầy màu sắc của học sinh, là những ngày nghỉ dài hơi sau một năm cày bừa trên ghế nhà trường. Đó là lý do mà trường cấp hai lúc này không có lấy một bóng học sinh nào ngoài đám phượng khô rụng đầy trên nền đất kèm theo những đốm bụi lâu ngày đeo bám.

Xuất hiện trong khuôn viên trường với ký ức thuở thiếu thời trượt dài qua từng bậc cửa hay ghế ngồi, từ phòng học cho đến phòng sinh hoạt. Bốn người Khang Vũ, Kỳ Thư, Thùy An, Tần Quang đắm mình trong cái nắng mỏng manh kèm theo sương sớm lúc sáu giờ sáng. Nghe tiếng ve thức giấc râm ran gọi nhớ tháng năm rực rỡ. Lòng họ bất chợt run động.

Quyết định trở về thăm trường lần này là vì Khang Vũ vẫn luôn mong một lần được trở về nơi này, trở về thị trấn A sau bao nhiêu năm xa cách. Dù sao cũng là đứa con xa quê đã lâu, xa mái trường này đã một thời gian, lòng bốn người cũng trở nên an tĩnh hơn rất nhiều.

“Nhanh thật đấy. Mọi đồ mà cũng đã sáu năm ra trường. Mọi thứ cứ như là mơ vậy.” Đặt mông ngồi lên ghế đá kỷ niệm của các khóa đã bị nứt toác vài đường không đẹp mắt, rong rêu phủ ở chân ghế, Thùy An bồi hồi nói.

“Chúng ta già đi rồi.” Tần Quang nhặt một cánh phượng đặt vào tay Khang Vũ, trong mắt không tránh khỏi hồi tưởng nói.

Khang Vũ ngồi trên xe lăn được phủ một lớp chăn mỏng trên gối, đầu hơi ngả về một bên, làn da trắng muốt có chút xanh xao, đôi mắt tinh anh ngày nào bây giờ sâu hoắm và có chút trống rỗng. Cảm nhận hoa trên tay, khoe môi cậu rộ ra một nụ cười mỏng manh yếu ớt nhưng cực kỳ vui vẻ.

“Hoài niệm thật đấy. Nhớ hồi trước bọn mình còn chơi đấu nhụy bằng nhụy phượng. Hồi đó tớ là bất khả chiến bại, Vũ chưa từng thắng được tớ, cả Quang cũng vậy. Haha.” Kỳ Thư kéo từ đóa hoa phượng nhặt được những đám nhụy hoa có cánh dài nói.

“Mấy cái trò trẻ con đó ai chơi, chẳng qua tụi này không thèm chấp thôi.” Tần Quang bĩu môi nói.

“Có ngon thì chơi thử lại là biết.” Thùy An cao hứng ý kiến.

“Tui sợ hai bà chác.” Nhỏ hai nhánh nhụy, đưa một cái cho Khang Vũ giúp cậu nắm nhụy hoa bằng cả lòng bàn tay nói: “Chấp một nước nhé.”

Hai người Kỳ Thư và Thùy An nhìn nhau cười bí hiểm.

“Thắng thì được gì nào?”

“Bọn này sẽ bao hai người các cậu một chậu kem chú Thiết ở đầu đường, chẳng phải hồi trước đám các cậu mê nhất món đó sao?”

Mắt hai người Kỳ Thư sáng lên liền gật đầu: “Chơi luôn.”

Nói là làm thật, ngồi giữa sân trường vắng bóng người. Tần Quang, Thùy An, Kỳ Thư đi một vòng lượm nhặt biết bao nhiêu là nhụy hoa đưa cho Khang Vũ để giao đấu. Ban đầu Tần Quang thắng Thùy An nhưng lại thua Kỳ Thư, về sau lại là thắng Kỳ Thư mà thua Thùy An, cho nên trận kế tiếp để cho Khang Vũ thi đấu cùng.

Nhìn ba người chơi vui vẻ, Khang Vũ hiểu thắng rất muốn tham gia cùng cho nên nắm lấy nhụy hoa kia muốn khiêu chiến. Thế nhưng mỗi nhụy hoa cậu nắm đều bị cậu nắm mạnh quá mà bẹp dí, hoặc rơi lung tung xuống đất. Nếu có thể nắm được một cái từ té thì nhụy hoa cũng rơi ra trước khi cậu giao đấu.

“Cái này...hay là thôi đi.” Nhìn thấy Khang Vũ cho dù khó khăn chỉ để cầm một cánh hoa đến vã mồ hôi đó. Ba người họ xột xa nghẹn ngào. Kết quả Thùy An lên tiếng kết thúc.

Biết bản thân mình không thể làm được những việc tí mĩ như vậy nữa. Ánh mắt Khang Vũ trầm xuống, cậu buông hờ nhụy hoa để mặc nó rơi xuống. So với trước đây cậu bây giờ đã không còn cố chấp nữa rồi.

Đây Khang Vũ qua lớp học cũ, làm vài ba trò diễn kịch giống như hồi đi học hoặc hát ca mấy bài hát cổ xưa được chế lời. Thùy An, Kỳ Thư và Tần Quang giống như chim sè nhỏ bên cạnh hoa tươi. Lượn lờ xung quanh Khang Vũ, bày hết trò này đến trò khác trước mặt cậu. Khiến cho cậu gần không được những tiếng cười khô khốc nơi cổ họng.

Phòng học đã ghé qua, sân trường cũng tham quan đủ, nơi cuối cùng họ muốn ôn lại kỷ niệm chính là sân sau của trường học. Nơi mà họ thường xuyên đào bới xây lấp những hạt giống nhặt được ngoài đường chẳng thể nào lên mầm. Cũng chính là căn cứ bí mật của bốn người Kỳ Thư thời họ còn học lớp tám.

“Họ đã san lấp và xây dựng khu vườn của chúng ta rồi ư?” Trong mắt Thùy An lộ ra vẻ thất vọng khi nhìn thấy nơi từng là một bãi đất mọc đầy cỏ dại bây giờ đã bị lấp một nền xi măng dày cộm đó. Như thể ký ức của cô cũng đã bị vùi lên.

“Đừng buồn. Nhìn xem bên kia có gì.” Tần Quang chỉ tay về phía cuối mảnh vườn cũ, phát hiện ra sắc màu đỏ rực rỡ của đóa hoa đang vươn mình nở, được người ta vây lại bằng vài thanh tre để bảo vệ xung quanh là xi măng được khoanh thành vòng tròn như một cái chậu riêng cho nhánh cây mọc ra những đóa hoa xinh đẹp.

“Trời ơi. Kỳ Thư, Khang Vũ. Cực phẩm của hai cậu vẫn còn này. Sao bây giờ chúng lại đẹp như vậy được chứ?”

Khang Vũ và Kỳ Thư không dấu bất ngờ khi nhìn thấy những đóa hoa rực rỡ nằm dưới ánh dương đẹp đẽ khoe mình kiên cường. Sắc đỏ của nó khiến những thứ xung quanh như bị lu mờ, ảo ảnh khiến người ta cảm thấy vừa kỳ bí lại vừa tuyệt diệu.

Cúi đầu khẽ chạm vào đóa hoa đỏ rực giống hệt đóa hoa đã khô mà Khang Vũ đã tặng cô. Đôi mắt cô tràn đầy ký ức quay đầu nhìn Khang Vũ nói:

“Xem này Vũ. Tớ cứ tưởng nó không ra hoa nữa nhưng khi chúng ta đến đây nó đã ra hoa, lại còn to lớn và rực rỡ như thế này. Có phải nó luôn đợi chúng ta không?”

Khang Vũ im lặng nhìn Kỳ Thư. Gương mặt cô và đóa hoa Bỉ Ngạn giống như vàng dương chiếu lên mặt cậu, khiến cho mọi thứ đột nhiên chói lóa.

Một mảnh ký ức đột nhiên xẹt qua đầu cậu.

Đó là ngày họ còn học lớp bảy vô tư đầy mộng tưởng. Khang Vũ nhặt được nhánh hoa dại đem đến trường. Chờ Kỳ Thư giao ban xong liền lén lén lút lút gọi cô ra sau vườn thì thầm to nhỏ:

[Tớ có cái này đẹp lắm cho cậu xem nè]

[Gì mà bí ẩn ẩn vậy?]

[Thì ra đây rồi biết.]

Theo chân Khang Vũ, Kỳ Thư mới mò được đến khu vực sân sau mọc đầy cỏ dại, những nhánh cây vương lên quần cô để lại những mảnh cỏ may khiến cho cô không khỏi ngứa ngáy.

Khó chịu là vậy nhưng khi nhìn thấy một đóa hoa rực rỡ được Khang Vũ cầm bên cạnh một nhánh cây chỉ có lá, cô nhìn mà reo lên:

[Trời, cậu lượm đâu hoa đẹp thế. Mấy cái tua như lông đèn ấy.]

Khang Vũ bật cười ha hả khi phản ứng của Kỳ Thư hoàn toàn như cậu mong đợi: [Biết ngay mà, cậu thích màu đỏ nên đương nhiên sẽ thích hoa màu đỏ. Tớ nhìn thấy ở trong thác nên bẻ ra cho cậu một nhánh. Cái cành bên kia là gốc của nhánh khác chưa lên hoa, tớ lấy cả rễ về trồng ở đây đó.]

[Đi thác nguy hiểm lắm đó. Sao cậu liều thế?]

Hồi đó thị trấn vẫn còn hoang sơ chưa được khai phá nhiều ở khu vực núi đồi, những thác nước chảy từ bên trong hang động được người dân tìm ra. Tuy nước rất sạch và thác rất đẹp nhưng chẳng mấy ai dám đến chơi bởi vì đường lên núi vô cùng hiểm trở kèm theo những nguy hiểm rình rập từ thác sâu.

[Nam tử hán, đại trượng phu. Sợ gì chứ. Mà tớ nói nghe này, cậu có biết nguyên nhân thực sự khiến tớ đem cả nhánh rễ về đây không? Lúc tớ nhặt cành hoa này trong thác liền gặp một bác là cư dân sống trong thôn bản ở gần đó, bác ấy nói đây tuy là cây dại nhưng có một sự tích cực kỳ hay ho mà không phải loài nào cũng có.]

[Là gì vậy?] Quả thật màu đỏ là màu yêu thích của Kỳ Thư, lại vừa vượn đóa hoa này làm cô mê mẩn cho nên vô cùng tò mò mà đồng tai chờ đợi.

Khang Vũ háng giọng mấy cái, gương mặt có chút ranh ma khi thấy biểu cảm này của Kỳ Thư, giả bộ ho vài cái mới đáp: [Loài hoa này tên là Bỉ Ngạn hay còn gọi là U Linh hoa hoặc Mạn Châu Sa Hoa...]

[Hừ, tên gì nghe sang chảnh ghê vậy?]

[Im đi tớ kể xem nào, là người ta đặt chứ có phải tớ đâu mà hỏi.]

[Ừ ừ, xin lỗi. Kể tiếp đi.]

Chỉ vào bông hoa và cành hoa tách riêng ra nhau, Khang Vũ nói: [Cậu có biết tại sao hoa này tở chỉ ngắt hoa về mà không ngắt cành, còn cành kia lại chỉ có lá mà không có hoa không?]

Kỳ Thư lúc này mới nhận ra, quả thực phiền phức khi Khang Vũ không ngắt một cành nguyên hoa nguyên lá về.

[Ban đầu tở cũng không để ý, sau đó mới phát hiện ra cành có hoa thì không có lá, cành có lá thì không có hoa.]

[Sao có thể như vậy được chứ? Còn có loài hoa kỳ quặc như vậy ư?] Kỳ Thư nhướn mày không khỏi tò mò.

Khang Vũ khoanh tay làm ra vẻ học giả nói:

[Bởi vì đây không phải là loài hoa bình thường. Loài hoa này có linh hồn cho nên có hai yêu tinh bảo vệ bên cạnh Bỉ Ngạn hoa. Một người tên là Mạn Châu, một người tên là Sa Hoa. Họ đã canh giữ Bỉ Ngạn hoa suốt mấy nghìn năm nhưng trước giờ chưa từng tận mắt nhìn thấy đối phương bởi vì lúc hoa nở nhìn không thấy lá, khi có lá lại không thấy hoa. Giữa hoa và lá, cuối cùng cũng không thể gặp nhau, đời đời lâm lữ, hết lần này đến lần khác lạc nhau. Thế nhưng, bọn họ điên cuồng nhưng nhớ đối phương và bị nỗi đau khổ hành hạ sâu sắc. Rồi bọn họ quyết định làm trái quy định của thần, lên gặp nhau một lần. Sau đó....]

Đột nhiên im bặt, Kỳ Thư khản trương néo Khang Vũ: [Sau đó thế nào, đang hay mà.]

Khang Vũ lấy một nắm đất bồi lên cành hoa kia nói: [Sau đó Mạn Châu Sa Hoa ở bên nhau suốt đời nên mới có tên là Mạn Châu Sa Hoa. Loài hoa này chính là biểu tượng cho tình yêu son sắc thủy chung, một loài hoa xinh đẹp của tình yêu.]

Kỳ Thư thờ phào nhẹ nhõm vượt đóa hoa mỉm cười. Thật may vì Mạn Châu và Sa Hoa đã được ở bên nhau. Nhưng đột nhiên cô lại nghi hoặc: [Đã như vậy tại sao đến bây giờ hoa lá vẫn không gặp nhau?]

[Là vì họ vi phạm thiên quy nên không thể cùng nhau xuất hiện. Họ đã được thần giam vào đóa hoa, vĩnh viễn không được lên thiên giới. Tuy rằng không được ra ngoài nhưng vẫn có thể được ở bên nhau.]

[Trách gì hoa lại đẹp như vậy. Thì ra là vì có một tình yêu đẹp nằm ở trong đó. Ước gì tở cũng có tình yêu tuyệt vời như thế để có thể trở thành bông hoa đẹp như vậy nhỉ.]

Khang Vũ ngây ra một chút rồi lấy một nắm đất đặt lên tay cô để cô cùng cậu bồi lên cành cây kia nói: [Cần gì tình yêu đẹp để nở thành hoa. Bản thân cậu ưu tú như vậy, cho dù có khó khăn thế nào cũng sẽ là bông hoa đẹp nhất...]

Bàn tay đang bồi đất của Kỳ Thư khựng lại, quay mặt sang Khang Vũ liền phát hiện ra đôi má cậu đỏ ửng đến tận mang tai. Những lời cô vừa nghe có phải có chút khoa trương không?

[Cậu vừa khen tở đó ư? Có nhầm không đấy?]

Cốc một cái lên trán Kỳ Thư, Khang Vũ cúi mặt nói: [Khen hay chê còn không biết. Thư gốc.]

[Này, cậu nói ai gốc đấy?]

[Ô, tở không nói cậu thì nói với Mạn Châu hay Sa Hoa à?]

[Á à, giỏi lắm. Nhặt được đóa hoa tở thích thì cậu dám lên mặt rồi à, xem bản cô nương đánh cho cậu hiện nguyên hình không.]

Ngày hôm đó là lần đầu họ cùng nhau trồng hoa, về sau có rất nhiều chuyện xảy ra nên nó dần chìm vào quên lãng. Thế nhưng ngày cuối cùng trong lễ tốt nghiệp họ đã kịp nhìn thấy lần đầu tiên hoa nở. Đóa hoa đỏ rực không có lá kia chiếu về gương mặt họ một nỗi buồn sâu thẳm.

Lúc đó Khang Vũ đã không thật sự kể hết sự tích về hoa Bỉ Ngạn cho Kỳ Thư biết. Phần sau của câu chuyện chính là:

“Thần biết được đã trách tội họ. Mạn Châu và Sa Hoa bị đánh vào luân hồi, và bị lời nguyện vĩnh viễn không thể ở cùng nhau, đời đời kiếp kiếp ở nhân gian chịu đựng nỗi đau khổ. Sau đó Bỉ Ngạn hoa chỉ nở trên con đường về Hoàng Tuyền. Khi linh hồn trước khi đi qua cầu Nại hà bắc ngang bờ Vong Xuyên, sẽ gửi toàn bộ ký ức của mình cho hoa Bỉ Ngạn. Dù là đau khổ tuyệt cùng hay yêu thương thấm thiết hoa bỉ ngạn đều thu nhận những hồi ức đó.”

Chính vì loạt sự tích kia mà loài hoa Bỉ Ngạn ngoài ý nghĩa về một tình yêu trường tồn vĩnh cửu mà còn có ý nghĩa phân ly, đau khổ, không may mắn hay về đẹp của cái chết và nhiều người hiểu ý nghĩa hoa đơn giản là:

“Hồi ức đau thương.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Đẹp Nhất Nở Rộ Vì Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Ban ngày thăm thú trường học và thị trấn, ban đêm lại tự mình tạo ra một buổi hẹn hò lãng mạn dành riêng cho Kỳ Thư và Khang Vũ, mặc cho họ chưa từng thổ lộ với nhau. Thế nhưng buổi hẹn cho cả hai lại không ai có ý định từ chối.

Đẩy xe lăn của Khang Vũ dọc trên tuyến đường mọc đầy đèn đường vàng óng phủ lên gương mặt họ. Đây chính là đoạn đường họ cùng nhau đi suốt chặng đường thiếu niên ngày ngổ đon thuận. Bây giờ cả hai lại đi bên nhau thế nhưng cảnh vật đã thay đổi, con người cũng đã chẳng còn ngây thơ.

Kỳ Thư nhớ lúc đó họ mang trên vai cặp sách nặng trĩu, bộ đồng phục bị họ vấy bẩn vì vừa đi vừa chơi đuổi bắt. Hàng rào bên cạnh nhà dân bị họ bẻ đi vài cành hoa, vườn cây ăn quả họ đi ngang thường bị hái trộm vài quả, mặt hồ đối diện trường giúp họ rửa đi những vết bẩn ngày thơ. Tất cả đều mới như ngày hôm qua, bây giờ đã trở thành ký ức.

Dừng xe lăn của Khang Vũ bên cạnh bờ hồ kỷ niệm. Kỳ Thư im lặng đứng sau lưng Khang Vũ hồi lâu không lên tiếng. Khang Vũ thấy lạ nhưng chẳng thể mở miệng để gọi, cũng chẳng còn sức để quay đầu. Cậu cứ như tượng gỗ, ngơ ngẩn nhìn mặt hồ yên ả như lòng cậu.

“Ta da.”

Kỳ Thư từ đằng sau lưng Khang Vũ đột ngột cầm lấy xe lăn của cậu xoay một vòng. Lúc này Khang Vũ mới nhìn thấy một sân khấu nhỏ tự chế nằm ở đó, được phủ ánh sáng bằng đèn flash từ điện thoại và đèn pin. Bên cạnh có một bộ loa có thể nghe rõ trong bán kính một trăm mét. Còn Kỳ Thư khoác trên mình một bộ đồ khá rườm rà được làm từ vải voan, đây chính là trang phục múa dân gian có thể thuê mượn từ các cửa tiệm may mặc.

Thấy ánh mắt có vẻ khó hiểu của Khang Vũ, Kỳ Thư mới háng giọng nói:

“Xin chào Khang Vũ. Hôm nay tớ có một món quà đặc biệt dành cho cậu. Cậu có biết đó là gì không?”

Ánh mắt mệt mỏi của Khang Vũ gắng căng ra, đôi môi khô khốc chậm chậm nở một nụ cười như thể nói rằng:

[Cho dù Kỳ Thư có tặng gì, tớ cũng đều thích.]

Kỳ Thư bước lên sân khấu nhỏ kia, tóm lấy vạt váy mình mà nói:

“Món quà hôm nay tớ chuẩn bị đó là tiết mục múa độc nhất vô nhị. Hồi trước cậu đã từng nói rất muốn tớ múa một lần cho cậu xem mà. Bây giờ căng mắt lên mà xem bản cô nương thể hiện nhé.”

Nói là làm thật, Kỳ Thư vừa nói xong liền lấy điện thoại mở nhạc lên. Loa nhỏ lập tức vang lên thanh âm dịu dàng thanh tao, lại có chút rộn ràng vui tươi. Những âm thanh được tạo ra từ các loại nhạc cụ đó khiến cho những ngón tay của Kỳ Thư bay bổng, bước chân mềm mại như một tấm lụa. Thoảng qua một làn gió mát rượi thổi vào lòng Khang Vũ.

Điệu múa của cô là điệu múa dân gian cổ xưa với phong thái uyển mị dịu dàng, dáng múa có chút e thẹn lại không che dấu sự lá lợt. Làn da mịn như ngọc được lớp vải voan che dấu như có như không kia lại khiến cho người nhìn ngây ngất không thể rời mắt. Eo thon đưa trong gió những đường múa mềm mại không lời nào có thể tả được.

Đó là lần đầu tiên Khang Vũ được nhìn thấy điệu múa tuyệt vời như vậy.

Cậu chợt nhớ lúc trước Kỳ Thư luôn nuôi một ước mơ được trở thành nghệ nhân múa, cô học mọi thứ qua các chương trình trên TV mà không có bất kỳ một người nào dạy. Nhưng thị trấn A lại không phải là nơi phát triển các mảng nghệ thuật, cho nên càng lớn khôn ước mơ của Kỳ Thư càng bị chôn vùi rồi không còn được nhắc đến nữa. Cho nên Khang Vũ vẫn luôn nói với cô, muốn được nhìn thấy cô múa một lần.

Cậu cũng chẳng ngờ được Kỳ Thư vẫn còn nhớ từng lời mà cậu nói.

Bất giác trong lòng chảy một dòng máu ấm áp đến lạ kỳ. Cậu ước bây giờ có thể bước đi, có thể chạy lên sân khấu đó bế bổng cô lên tay, có thể nắm lấy bàn tay mềm mại kia đi khắp mọi nơi trên thế giới. Có thể...hôn lên đôi môi anh đào luôn làm cậu ngây ngất đó.

Nhã nhạc chậm rãi kết thúc, để sắc màu ánh lên đôi mắt xinh đẹp của Kỳ Thư chạm vào trái tim Khang Vũ. Khang Vũ cảm thấy kể từ khi gặp Kỳ Thư, cậu đã luôn thua. Cậu liên tiếp bị cô hạ gục hết lần này đến lần khác.

“Thế nào. Đẹp chứ?” Điệu múa kết thúc, vài giọt mồ hôi vương trên thái dương Kỳ Thư. Cô chạy đến trước mặt Khang Vũ, cầm lấy xe lăn của cậu, áp mặt hỏi.

Sự áp sát bất ngờ này của Kỳ Thư khiến cho tim Khang Vũ nảy lên một nhịp không kịp phản kháng. Cậu có thể cảm nhận được hơi thở gần kề của cô, ngửi được mùi hương trên người cô, nhìn thấy gương mặt phóng đại của cô.

Ánh mắt cậu thoáng qua tia lúng túng rồi chậm rãi gật đầu.

Kỳ Thư rõ mồn một phản ứng của Khang Vũ. Cô biết cậu thích cô như thế nào, cô biết những điều cô làm sẽ khiến cậu rung động như thế nào, cô biết

giữa quang cảnh đêm yên tĩnh kèm theo sự yếu mị này sẽ khiến Khang Vũ nổi lên ham muốn đáng có như thế nào.

Cho nên cô quyết định biến mình trở thành con gái lẳng lơ một lần, để cậu mở rộng lòng mình với cô.

Và cô giúp cậu mở rộng cánh cửa đó bằng cách chủ động tặng cậu hàng khuyến mãi. Đó chính là một nụ hôn môi trực tiếp.

Nụ hôn bất ngờ đó khiến cho Khang Vũ kinh ngạc đến quên thở, cả cơ thể tê liệt của cậu như cảm nhận từng đốt sống co giãn bình thường.

Cảm giác môi mình chạm lên đôi môi mềm mại của Kỳ Thư, hơi thở thơm tho của cô quấn quanh mũi, bàn tay của cô ôm lấy cổ cao cao của cậu, đôi ngực phập phồng của cô áp lấy ngực cậu. Một chân cô quỳ giữa nền đất để có thể hạ thấp cơ thể mình ngang bằng với chiếc xe lăn của cậu, để có thể đẩy nụ hôn mỏng manh kia sâu hơn một chút, một chút.

Khi Kỳ Thư rời môi khỏi môi cậu, gương mặt cả hai đã đỏ như quả cà chua, sự ngại ngùng khiến cho họ chẳng dám nhìn vào mặt nhau.

Lúc này đã tỉnh táo hơn, Kỳ Thư mới chẳng biết bản thân sao lại làm ra hành vi như vậy, vội vã quay đầu muốn chạy đi tìm cái hố nào nhảy vào cho đỡ xấu hổ. Thế nhưng cô vừa quay đầu, bàn tay Khang Vũ đã chạm đến tay cô muốn nắm lại.

Khi Kỳ Thư quay đầu, nhìn thấy ánh mắt của Khang Vũ, cô dường như hiểu được điều mà cậu muốn lúc này.

Ở trong căn phòng mà Khang Vũ đã sống trong suốt mười lăm năm. Mọi thứ dường như chỉ thay đổi một chút vì cho người ta thuê trong suốt mấy năm đi vắng. Khang Vũ và Kỳ Thư nằm bên cạnh nhau, bàn tay nắm chặt nhau không nói gì.

Kỳ Thư biết họ đã ở độ tuổi mà một số người đã lập gia đình, chẳng còn trẻ con để sợ hãi điều gì nữa. Cô cũng biết nếu Khang Vũ hoàn toàn bình thường, thì giờ phút này người tấn công cô sẽ là cậu. Thế nhưng khoảnh khắc này đây, cho dù cậu có muốn Kỳ Thư như thế nào cũng chẳng thể làm được điều gì. Cậu chỉ biết bất lực nằm đó, cắn môi oán hận căn bệnh này.

“Ừm...Khang Vũ...Cái đó...Tớ hôn cậu được không?”

Trong lúc ngại ngùng xen lẫn run rẩy, Kỳ Thư lại mở miệng hỏi một điều mà Khang Vũ không thể nào mong đợi hơn đó. Cậu bồi hồi gật đầu.

Muốn, cậu muốn.

Kỳ Thư ngại ngùng gãi đầu. Lúc này cô bạo dạn là thế, sao bây giờ lại ngại như vậy nhỉ?

Thậm thụt nửa ngày, cuối cùng Kỳ Thư mới lấy hết can đảm áp mình lên thân Khang Vũ, cúi đầu gặm môi cậu.

Mới đầu chỉ là nụ hôn chớp nhoáng, sau đó nó đã bị biến tướng thành nụ hôn kiểu pháp khi hai người đã quen với hơi thở của nhau. Rồi khoảng không gian ngại ngùng đột ngột nóng lên, mồ hôi thi nhau trôi trượt giữa làn da kia. Trái tim liên hồi đập mạnh rồi hòa thành một nhịp.

Bàn tay Kỳ Thư chậm rãi hướng xuống cúc áo của Khang Vũ, mở nút.

Một nút.

Hai nút.

Đến nút thứ ba liền bị Khang Vũ chụp tay lại.

Kỳ Thư rời khỏi môi Khang Vũ nhú mày khó hiểu.

“Không phải cậu muốn sao?” Giọng cô đã có chút khàn khàn.

Khang Vũ nhìn cô, hồi lâu mới chậm rãi lắc đầu rồi mở rộng bàn tay như muốn ôm lấy cô.

Kỳ Thư không hiểu ý muốn thật sự của Khang Vũ nhưng cô vẫn thuận tình để cậu ôm vào ngực. Cậu ôm cô rất chặt, như thể muốn hòa tan cô. Lúc này cô đột ngột hiểu ra một điều rằng, Khang Vũ rất muốn cô, tình cảm mà cậu dành cho cô còn có rất nhiều ham muốn. Cậu đã muốn cô từ lúc bắt đầu, thế nhưng cậu lại không muốn dùng cơ thể tàn phế nào xâm phạm đến cô.

Cậu muốn cô mãi là bông hoa tinh khiết trong tình yêu tròn trịa của cậu.

Kỳ Thư níu lấy áo Khang Vũ, kéo tấm chăn kia đắp cho cả hai, ôm lấy vòm ngực gầy của cậu nói:

“Cậu có biết không? Tớ đã từng trải qua rất nhiều rất nhiều điều trong cuộc sống này. Mỗi lần như vậy đều rất khó khăn, thế nhưng cậu luôn là người đứng sau hỗ trợ tớ, che chắn, động viên tớ. Tớ nghe bảo người như vậy được gọi là quý nhân phù trợ. Cho nên trong lòng tớ luôn xem cậu chính là quý nhân, tâm phúc của tớ.”

Lòng ngực Khang Vũ hơi rung động như thể đang cười, Kỳ Thư hít hà mùi hương trên người cậu mà nói tiếp:

“Tớ không biết tại sao cậu lại thích đùa trong buồng lý lợm như tớ. Nhưng tớ thật sự biết ơn khi điều gì đó trên người tớ đã khiến cậu yêu thích. Vì điều này đã giúp cậu luôn ở bên tớ suốt mười năm nay. Chưa từng bỏ rơi hay quay lưng với tớ. Tớ thật sự muốn cảm ơn cậu vì điều này.”

Ngả lưng nhìn lên trần nhà, nằm trên cánh tay dài của Khang Vũ, Kỳ Thư thờ dài nói: “Thời gian qua tớ đã nhầm tưởng rằng mình không thích cậu cho nên mới có thể đặt tình cảm vào người khác. Thực ra đó là vì tớ không dám đối diện với bản thân mình. Không dám đối diện với sự yêu thích của cậu mới tìm người khác để thay thế cậu. Cho đến bây giờ tớ mới nhận ra sai lầm của chính mình.”

Bàn tay Kỳ Thư tìm lấy bàn tay Khang Vũ, đang chặt vào nhau. Cô ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt sâu hun hút của cậu trong màn tối kia:

“Hơn cả thích. Tớ thực sự đã yêu cậu từ rất lâu rồi. Khang Vũ!”

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Đẹp Nhất Nở Rộ Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Niềm hạnh phúc của Khang Vũ rất đơn giản. Đó là nghe mẹ và anh trai kể những câu chuyện xưa cũ từ thuở bé thơ, cùng họ dùng bữa và uống trà. Đó là nghe những bài hát yêu thích, về những bức tranh với ao ước trở thành họa sĩ hồi nhỏ. Đó là cùng Kỳ Thư, Tàn Quang và Thùy An đi dạo tám chuyện, nói những chuyện mà tào lao ngoài đường.

Vì hạnh phúc đó dễ dàng nhìn thấy trên khóe môi Khang Vũ, cho nên người xung quanh rất biết tận dụng nó tìm cách khiến cậu vui vẻ. Chỉ có điều người khiến nụ cười của cậu luôn sâu và đôi mắt ngập nước như vậy ngay cả khi bản thân khó khăn trong biểu hiện cảm xúc chỉ sau một đêm đó chính là Kỳ Thư.

Họ quấn quýt bên nhau, à không. Là Kỳ Thư quấn quýt bên Khang Vũ chẳng rời. Là cô đã gạt hết đi tự trọng của bản thân, gạt đi ham muốn vực dậy bằng những suy nghĩ chưa chính chắn, gạt cả nỗi vất vả ám ảnh lên cô. Bây giờ cô bằng lòng để người khác giúp đỡ, chịu mở miệng nhờ bố mẹ sắp đặt, để bản thân cô được nghỉ ngơi bên cạnh Khang Vũ. Có lẽ chính vì những điều cậu đã làm kể cả khi cô rời bỏ cậu đã khiến cô nhận ra cuộc sống mà cô lựa chọn đã biết bao đau khổ, ở bên cậu cô mới thật bình an. Cô tham luyến mọi khoảnh khắc ở bên cậu đến mức không nỡ rời khỏi cậu dù một giây nào.

Ở bên cạnh Khang Vũ, Kỳ Thư mới đúng là Kỳ Thư. Cô rục rờ, vui vẻ và nhanh nhẹn hoạt bát, cô thỏa sức nói những điều mình muốn, đùa giỡn và tận lực yêu thương từng phút giây. Cô gạt bỏ muộn phiền, chịu vuron tay ra để người khác nắm lấy. Sự vui vẻ đó khiến cho đôi vai cô đã thẳng thừng không còn trĩu nặng, khiến cho đôi má thô ráp lấy lại làn da tươi tắn, đôi mắt kia đánh bại nỗi buồn luôn cong lên một nụ cười.

Khoảnh khắc Kỳ Thư tỏa sáng nhất vẫn luôn là ở bên cạnh Khang Vũ.

Vẫn luôn là vậy.

“Tối giờ đi ngủ rồi.” Thùy An trải tấm ga trắng trên giường lớn nói.

Từ khi quyết định mỗi ngày đều ở bên cạnh Khang Vũ cho đến khi đi học vào sáng mai. Hầu như đêm nào bốn người họ cũng đến ngủ cùng nhau. Chiếc giường bệnh nhỏ được họ đầu tư thay bằng giường lớn đủ cho bốn người nằm. Đặc ân này là trường trưởng khoa ưu ái dành cho Khang Vũ, ưu ái vì nỗ lực không ngừng nghỉ của cậu.

Bốn người có thứ tự nằm rất đơn giản, Tàn Quang nằm ngoài cùng sau đó sẽ đến Khang Vũ nằm giữa Tàn Quang và Kỳ Thư, bên cạnh Kỳ Thư sẽ là Thùy An. Sự sắp xếp này là vì ai cũng rõ, chỉ cần nắm tay Kỳ Thư ngủ, Khang Vũ sẽ có một giấc ngủ thật ngon và nở nụ cười vào sáng mai.

Giữa khung cảnh đêm an tĩnh và căn phòng chỉ có đèn ngủ ở đầu giường, bốn người nhìn lên trần nhà không nói điều gì. Mọi đêm chỉ cần đặt lưng xuống họ sẽ lập tức ngủ sau vì một ngày mệt mỏi, nhưng hôm nay họ chẳng thể ngủ. Đêm trăn trở thao thức nghe được cả tiếng đồ nẩy từng nhịp.

Có lẽ xuất phát từ cảnh báo của Bác sĩ, nhắc nhở họ rằng Khang Vũ đang rất yếu, mỗi ngày đều đang dần tệ đi. Để đến mức cử động mí mắt cũng đã là điều khó khăn với cậu.

“Vũ... Hồi trước tớ đã từng cãi nhau với cậu lúc có tin cậu thích Kỳ Thư. Lúc nhìn thấy cậu ấy khóc, tớ đã không nhìn được mà trách mắng cậu...” Thùy An biết bốn người không ai ngủ được liền mở miệng nói.

Khang Vũ chậm rãi quay đầu, qua Kỳ Thư nhìn về phía Thùy An, đôi mắt cậu sâu hoắm.

“Từ trước đến giờ tớ vẫn chưa nói điều này với cậu. Tớ thật sự cảm ơn cậu vì đã thích Kỳ Thư. Cảm ơn cậu vì đã tiếp nhận tớ như một người bạn. Nói thật là ngoài Kỳ Thư ra, chưa có ai chơi với tớ mà không lợi dụng điều này điều kia mà tớ có. Chỉ khi quen cậu và Quang, tớ mới biết rằng à thì ra còn rất nhiều người thật sự yêu quý tớ.”

Đôi mắt Khang Vũ cong lên như một lời hỏi đáp chân thành nào đó mà không ai có thể đọc được. Chỉ có thể hiểu rằng Khang Vũ càng vui hơn khi có Thùy An làm bạn mặc dù lúc trước họ giống như nước với lửa không thể dung hòa. Chính Kỳ Thu đã hòa tan họ, khiến họ có được một tình bạn trân quý.

“Yêu quý gì thứ lắm lời như cậu chứ. Sến súa.” Tần Quang nằm nghiêng chống tay nói.

“Hừ, tớ có gì nói nấy, còn hơn cậu muốn sến với Vũ lắm mà chẳng dám.”

“Khụ...khụ...” Bị nói trúng tim đen, Tần Quang ho khan hai cái liền bắt gặp đôi mắt của Khang Vũ dưới ánh đèn đêm quay sang nhìn cậu. Cậu liền quay mặt đi phẩy tay.

“Nhiều lời, tớ thì có gì mà nói chứ. Ngủ đi.”

Khang Vũ nhìn bóng lưng Tần Quang, đôi mắt chợt lặng đi. Người khiến cậu bận tâm nhất vẫn là Tần Quang. Thế giới của Tần Quang rất cô độc, cậu không biết mở lòng với người khác, càng ít thể hiện tình cảm của mình ra bên ngoài cho nên người ta luôn nghĩ cậu hững hờ vô tâm, kỳ thực lại vô cùng ảm áp hiền lành. Người như cậu dễ bị tình cảm làm cho tổn thương cho nên đến bây giờ vẫn tự tạo cho mình một bức tường ngăn cách không cho người khác chạm vào. Chỉ có Khang Vũ ở bên, cậu mới chịu mở lòng với Khang Vũ, tỉ mỉ quan tâm chăm sóc cậu hơn cả người thân. Nhưng như vậy cũng chưa đủ.

“Thực ra thì tớ cũng chẳng ngờ lại quen thân với Tần Quang cậu, mới đầu gặp còn tưởng sát thủ, không ngờ lại yếu điệu thực nữ như vậy đó.” Kỳ Thu thấy sắc mặt Khang Vũ cho nên mở miệng trực tiếp khiêu chiến.

“Cái gì mà yếu điệu thực nữ chứ. Tớ....” Vừa quay đầu đã bắt gặp ánh mắt chờ đợi của Khang Vũ. Bỗng nhiên trong lòng thôi thúc điều gì đó, khiến cho Tần Quang hạ mình, vứt hết thể diện đi mà nghiêm giọng nói:

“Tớ không mừng vì gặp được Khang Vũ.”

Chúng nhân bất ngờ mở to mắt nhìn cậu.

“Ủm...tớ sẽ mừng hơn nếu sinh ra là em trai của cậu...” Má Tần Quang hơi đỏ lên. Nằm bên cạnh Khang Vũ mà tưởng xa tận chân trời, cậu không quay đầu nhìn Khang Vũ mà nhìn lên trần nhà nói:

“Gia đình tớ nguyên tắc và hà khắc, luôn áp đặt suy nghĩ lên tớ cho nên từ nhỏ tớ đã lựa chọn làm một đứa con trai nghịch ngợm phá phách, làm trái nguyên tắc của gia đình. Thế nhưng tớ bộc lộ sự phản kháng ngược lại khiến cho người khác hoảng sợ không dám lại gần. Ngay cả anh em trong gia đình cũng dè dặt không đụng tới, chỉ có Khang Vũ không ngại đánh nhau với tớ, không ngại cùng tớ làm trò phá phách. Từ khi còn nhỏ, tớ đã luôn ao ước cậu là người nhà của tớ, là ruột thịt máu mủ. Sau này lớn lên tớ sẽ luôn bảo vệ cậu, dành hết mọi thứ tốt nhất dành cho cậu...”

Nghe được những lời nói sâu trong tận trái tim của Tần Quang, không gian chợt ngưng đọng, gió ẩm thổi qua lòng người khiến cho ai nấy cảm thấy ảm áp lạ lùng.

Bàn tay đang nắm tay Kỳ Thu của Khang Vũ siết chặt lại, tựa như một cơn xúc động.

Kỳ Thu ngẩng mặt, phát hiện ra đuôi mắt của cậu tràn ra chất lỏng lấp lánh rơi xuống nhỏ giọt trên gối.

Kỳ Thu vội vàng đưa tay lên lau đi những giọt nước mắt của Khang Vũ, nghẹn ngào khi nhìn đôi mắt cậu với vô số những điều muốn nói nhưng chẳng thể nói. Cô vừa lau vừa cất giọng:

“Đừng khóc, Khang Vũ. Cậu là món quà tuyệt vời nhất của bọn tớ. Là cậu khiến bọn tớ cảm nhận được yêu thương.”

Thùy An vươn tay muốn để xài tay mình ôm trọn bốn người, xúc động nói: “Tớ không ngờ mình sẽ có được các cậu trong tay. Cảm ơn Khang Vũ.”

Tần Quang vui mặt trong gối nép vào vai Khang Vũ, để cho Thùy An có thể ôm trọn bốn người họ lí nhí cất lên câu nói:

“Tớ...vẫn luôn muốn nói...cảm ơn cậu, anh trai của tớ. Khang Vũ.”

Bờ ngực của Khang Vũ rung lên, những giọt nước mắt trôi thật dài thật nhiều. Cổ cậu vang lên tiếng nấc. Là cậu khóc vì quá vui, vui đến mức không cách nào bộc lộ.

Kỳ Thu đặt lên một nụ hôn nhẹ trên má Khang Vũ, chậm chậm nói:

“Cảm ơn thanh xuân đẹp nhất của tớ. Khang Vũ.”

Bốn người vui mặt nhau, thương yêu vây kín lấy họ.

Khang Vũ ngưng đi những giọt nước mắt, khoe môi cậu giãn ra một nụ cười sâu.

Cậu đã sống bao lâu rồi nhỉ. Hình như là hai mươi một năm. Một phần tư cuộc đời cũng chẳng có gì là quá ngắn nhỉ. Tại sao suốt thời gian đó đây lại là khoảnh khắc cậu vui như vậy chứ? Hay là cậu vốn sinh ra là vì họ, dành những điều tuyệt nhất cho họ nhỉ?

Buổi sáng hôm đó Khang Vũ thức dậy muộn hơn ngày thường, lúc cậu tỉnh thì ba người Kỳ Thư đã rời đi. Họ không giống cậu, bận rộn lo cho cuộc sống và tương lai sau này. Chỉ là sáng sớm nay, sắc mặt Bác sĩ tệ hơn rất nhiều. Còn có vẻ lo lắng bất an, y tá trực bên cạnh cũng nhiều hơn.

Cậu thấy mẹ cậu nói với cậu rất nhiều điều, còn cậu thì nhìn bà, nước mắt chảy dài. Cậu cứ nằm như vậy nhìn bà suốt một tiếng đồng hồ, cậu ước rằng mình có thể nói được:

[Mẹ ơi, con cảm ơn mẹ đã sinh ra con.]

Mẹ Khang Vũ nhìn cậu phờ phạc gầy còm nằm trên giường bệnh với vô số những đoạn dây nối trên người cậu, máy đếm nhịp tim gắn lên để bà có thể nghe thấy tiếng nhịp tim của cậu.

Bà đau lắm, xót lắm. Bà gục đầu lên tay cậu cắn răng liên tục xin lỗi. Xin lỗi vì đã không thể cho cậu một cơ thể khỏe mạnh trọn vẹn.

Ngày hôm đó mưa rào rích đổ xuống, dù đang là mùa hè, mưa lại tìm đến nơi này, phủ đầy sân bệnh viện âm u. Một ngày dài trôi đi. Khi đám Kỳ Thư trở lại bệnh viện đã là đêm tối, họ mang trên tay rất nhiều thứ để tổ chức tiệc. Thùy An vừa kéo cửa vừa nói:

“Xem hôm nay bọn tớ mang tới gì này. Vài tiếng đồng hồ nữa sẽ là sinh nhật Kỳ Thư, chúng ta sẽ cùng nhau đến thành phố C, đến ngọn đồi nguyên ước của chúng ta.”

Đám Kỳ Thư bước vào, nhìn thấy Khang Vũ đã được đưa lên ngồi trên chiếc xe lăn. Mẹ Khang Vũ quay đầu không nhìn họ. Những đoạn dây và máy đếm nhịp tim đã vì sự khẩn cầu của cậu mà bị gỡ ra, dấu nhem đi ngay trước khi họ đến. Cậu không muốn để họ nhìn thấy cảnh đó.

“Cô ơi, mai chúng cháu đưa Vũ đi được chứ ạ?” Thùy An ngây ngô hỏi.

Mẹ Khang Vũ không đáp lời, vai bà run run ậm ừ vài câu, tay vẫn nắm chặt tay Khang Vũ hồi lâu mới bình tĩnh nói:

“Con chơi với bạn nhé, mẹ đi lấy thuốc cho con.”

Khang Vũ nhìn theo bóng bà cho đến khi bà đi khuất. Gương mặt cậu đã chẳng thể hiện được bất kỳ cảm xúc gì nữa. Chỉ có ánh mắt lạnh lẽ.

“Hôm nay có mưa đấy. Cậu có muốn ra ngoài xem không? Cậu chẳng thích mưa là gì?”

Kỳ Thư vừa nói vừa đẩy xe lăn của Khang Vũ ra bên ngoài. Hai người Tần Quang và Thùy An cũng muốn cùng cậu ngắm mưa mà theo cùng ra bên ngoài hành lang, men theo bậc thang, ngắm nghía mưa tối trời lên ngọn cây lấp lánh.

Tần Quang bế Khang Vũ, đặt cậu lên chiếc ghế dài cùng bốn người ngồi lên đó ngắm mưa mù đẹp đến nao lòng dưới ánh đèn đêm.

Khang Vũ để họ an tĩnh ngắm mưa, nghe họ nói những câu chuyện cậu nghe đã chẳng hiểu nữa. Cậu tựa đầu vào vai Kỳ Thư, đôi mắt dần xa xăm. Nghe thấy tiếng mưa trượt bên tai. Nắm chặt lấy tay Kỳ Thư, mong muốn được ở bên cô thật lâu, thật lâu.

“Hôm nay cuối cùng cũng có thể ở bên cậu đón sinh nhật rồi. Chúng ta đã không ở bên nhau suốt bốn năm nay rồi phải không?”

Khang Vũ nghe rất rõ lời của Kỳ Thư. Cậu muốn mở miệng chúc mừng sinh nhật cô, tặng cô món quà nào đó. Nhưng mà hôm nay cậu mệt quá.

"Đợi ngày mai tạnh mưa, chúng ta sẽ cùng đến nơi đó nhé. Chúng ta đã lỡ hẹn bao nhiêu năm nay rồi..."

Màn đêm tối mịt mờ, những câu chuyện càng trở nên xa xôi. Đôi mắt Khang Vũ dần đen đặc lại. Cậu nhìn được giọt mưa kia chậm rãi bay đến cậu, chậm rãi phát sáng. Cảm nhận, hít hà mùi hương cuộc sống tươi đẹp, nụ cười chậm chậm xuất hiện trên môi cậu.

Kỳ Thư à, Tần Quang à, Thùy An à. Tớ mệt rồi, tớ đi ngủ trước nhé.

Hạt mưa đáp lên má cậu, trượt xuống.

Rèm mi cậu tung tăng những sắc màu tươi tắn rồi chậm chậm, chậm chậm khép lại.

Hơi thở thu liễm, trút ra rồi không quay lại nữa.

Cậu đã đợi được họ rồi. Đã đợi được Kỳ Thư rồi.

Bàn tay nắm chặt tay Kỳ Thư của Khang Vũ đột nhiên buông lỏng ngón tay rồi chậm rãi trượt khỏi bàn tay cô.

“Mưa thế này không biết mai có tạnh không nhỉ?”

“Phải tạnh chứ, không làm sao đi thành phố C được.”

Hai người Thùy An, Tần Quang không nhận ra điều gì mà vẫn liên tục luận thuyên.

Chỉ có Kỳ Thư hai mắt mở to, cả khuôn mặt trắng bệch, môi khô run rẩy gọi tên:

“Vũ. Khang Vũ.”

Kỳ Thư lay một lần, gọi một lần. Sắc mặt tái đi. Dần dần tiếng gọi trở nên đứt quãng và chậm rãi, đến mức Tàn Quang và Thùy An nín thính nhìn Khang Vũ gục đầu trên vai Kỳ Thư, đôi mắt nhắm nghiền, thân thể bất động không nhúc nhích.

Bàn tay Tàn Quang run rẩy với gương mặt tím tái. Cậu đưa tay lên mũi Khang Vũ rồi giật mình thụt tay. Thở không ra hơi.

Nơi đó không còn một chút hơi thở nào nữa.

“A...a...u...”

Thùy An ngã từ trên ghế xuống bò lê bò lết tới Khang Vũ, kéo cậu lay lay nhưng cổ họng nghẹn đặc không thể phát ra âm thanh gì.

Tiếng gào la đau đớn của Thùy An khiến cho bệnh viện an yên như bị đánh thức. Gương mặt tím tái và cả cơ thể cao lớn của Tàn Quang đổ gục xuống đất mất hết sức lực.

Và Khang Vũ an tĩnh trên vai Kỳ Thư với một nụ cười mãi mãi không bao giờ tan biến.

Không gian dừng lại, mọi thứ xung quanh biến thành màu đen, đôi tai ù đi, cả cơ thể Kỳ Thư như dừng tuần hoàn. Tim cô như đã chết.

Đóa hoa Bi Ngạn bên khung cửa sổ trong phòng bệnh Khang Vũ theo gió đông đưa, soi bóng mình dưới ánh trắng bạc. Cảnh hoa đẹp đẽ rụng xuống, kết thúc chặng đường của mình, chậm rãi bay đi. Bây giờ mọi ký ức của Khang Vũ sẽ vĩnh viễn nằm lại đóa hoa Bi Ngạn kia, nở thành một bông hoa tình yêu vĩnh cửu mà đau thương.

00:06 a.m, ngày 3/7/ 2013. Khang Vũ đã vĩnh viễn ra đi.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Đẹp Nhất Nở Rộ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: End

Một tuần sau tang lễ, trời vẫn không ngừng rải mưa trên thị trấn A. Những con người trải qua ngày đau đớn vẫn không thể chấp nhận được sự thật. Đường như tất cả đối với họ chỉ như một cơn ác mộng không thể tỉnh giấc. Đường như ngay đây thôi họ vừa nhìn thấy Khang Vũ ngồi trên xe lăn nở một nụ cười.

Thùy An ngắm mưa dưới cây ô đầy đặc những bong nước tròn, lặng lẽ che mưa, nhìn Tàn Quang ngồi ở trước mộ vẫn còn mới, duyên thuyên như đang nói chuyện với Khang Vũ.

Đã một tuần nay kể từ khi hạ huyệt, Tàn Quang chưa rời khỏi ngôi mộ này nửa bước. Ban đêm cũng cảm sào ngủ, cậu nói rằng sợ Vũ ở một mình cô đơn, có Tàn Quang cậu ấy mới không thấy tủi.

Sự bất lực của Thùy An đặt nhiều nhất không chỉ ở Tàn Quang mà còn ở Kỳ Thư. Trong trí nhớ của Thùy An chỉ có sự cô đơn cùng cực và đau khổ không thốt nên lời của Kỳ Thư. Cô đã tự nhốt mình trong phòng không bước chân ra khỏi cửa suốt một thời gian, để đến mức gia đình cô càng lo lắng vì sự suy sụp của cô.

Cứ như thể không gì có thể vực dậy được cô nữa.

"Ăn một chút được không Kỳ Thư?" Thùy An vào phòng Kỳ Thư, cảnh tượng quen thuộc khi cô thu mình một góc với gương mặt hốc hác. Thùy An xót xa đặt một mâm cơm trước mặt Kỳ Thư năn nỉ.

"...."

Vẫn là sự im lặng đến đáng sợ đó. Thùy An thở dài nói:

"Cậu và Tàn Quang cứ như vậy, tớ biết phải làm sao đây. Tớ cũng đau mà, đâu chỉ phải mỗi mình các cậu. Các cậu như vậy Khang Vũ cậu ấy...có thể vui được không?"

Vẫn cúi gằm mặt dẫu trong đầu gối, Kỳ Thư không chút phản ứng nào ngoài sự tĩnh lặng. Cô đã không khóc dù chỉ là một giọt nước mắt, càng như vậy càng khiến người khác đau đớn thay.

Thở dài bất lực, Thùy An cắn môi chậm rãi rút ra trong túi một phong bì nhỏ, kéo bàn tay hao gầy của Kỳ Thư đặt lên đó.

Kỳ thư vẫn như thế không hề phản ứng cho đến khi nghe Thùy An nói:

"Đây là thư của Vũ, cậu ấy viết cho cậu. Nó đã được viết trong suốt ba tháng kể từ khi cậu ấy nhận ra căn bệnh này đang dần giết chết cậu ấy. Mẹ cậu ấy đã luôn giữ nó, bà ấy đã giữ đúng lời hứa với cậu ấy khi hôm nay mới trao đến tay cậu. Tớ không biết đây sẽ là nỗi buồn hay là niềm vui với cậu nhưng...tớ mong cậu sẽ tiếp nhận sự thật này. Chấp nhận sự ra đi của Khang Vũ..."

Sau khi Thùy An rời đi, bàn tay run rẩy của Kỳ Thư nắm chặt phong thư đến nỗi nhả nhúm cả lại. Khi cô ngẩng đầu, đôi mắt cô đã đỏ ngầu những tia máu. Hồi lâu mới có thể run rẩy mở phong thư ra, lúc đó cô nhìn thấy một lá thư được viết trong khổ giấy lớn. Những nét chữ run rẩy nguệch ngoạc được viết bằng bút lông nhưng vẫn có thể đọc được đó chứng tỏ cho một bàn tay đã chẳng thể làm chủ được nữa, thể như sự kiên trì có chút cố chấp đó đã giúp cậu hoàn thành được một bức thư vẹn nghĩa.

Kỳ Thư mò mẫm ra phía ánh sáng, để dòng chữ rơi dưới mưa chiều, khắc lên một nỗi tâm tư trong lòng cậu.

[Ngày 2/3/2013. Gửi Kỳ Thư, bạn cùng bàn của Khang Vũ.

Thật kỳ quặc khi viết thư, tớ thấy nó hơi sến súa nhưng mà tớ không biết phải làm cách nào để cậu hiểu lời tớ nói ngoài cách này. Không biết bao giờ cậu sẽ đọc nó nhưng mà tớ cảm thấy bắt đầu viết như vậy có lẽ sẽ hay hơn bởi vì tớ biết khoảng thời gian không có cậu ở bên này, tớ gần như không còn bất kỳ sự kỳ vọng nào nữa. Mọi nỗ lực của tớ không được đền đáp. Có lẽ tớ còn rất ít thời gian.

Ngày 5/3

Lâu quá, cậu vẫn chưa chịu đến thăm tớ. Cậu bận lắm phải không? Những vị khách tớ đưa đến cho cậu có giúp cậu khá hơn không? Bánh cậu bán có chạy không? Ước gì tớ có thể chạy đi tìm cậu như trước đây nhỉ.

Ngày 10/3

Hôm nay tớ ngã trong lúc trị liệu nên bác sĩ nói tớ không cần tập nữa. Tớ biết nó có ý nghĩa gì, cậu cũng biết mà phải không?

Ngày 17/3

Nghe nói cậu làm thêm ở nhiều cửa tiệm liền, công việc rất vất vả. Nhưng tại sao tớ lại biết chuyện này không phải qua Thùy An hay Tần Quang mà là từ bạn học chung của cậu? Tại sao cậu lại không chịu để họ giúp đỡ cậu? Cứng đầu như vậy không có tớ cậu sẽ phải làm sao đây?

Ngày 28/3

Hôm nay tớ nhìn thấy dưới sân có mấy đứa nhỏ đá bóng, tớ thích lắm. Ước gì tớ có thể chơi đá bóng như họ nhỉ...

Ngày 3/4

Tớ đã biết rồi, lý do cậu không chịu đến thăm tớ.

Lúc trước tớ nghĩ rằng thích cậu là có tội, bây giờ tớ lại nghĩ bị bệnh cũng chính là có tội. Tớ không thể ăn được như bình thường, khiến cậu bị mẹ quở trách. Chắc cậu buồn lắm có phải không? Tớ không trách cậu đâu, cậu biết mà.

Ngày 15/4

Tớ nhớ cậu, Kỳ Thư. Cậu đến thăm tớ có được không?

16/4

Nhớ cậu

19/4

Rất nhớ cậu

20/4

Cậu có biết Lý Hân không? Tớ nghĩ cậu không biết đâu, đó là bạn cùng lớp với tớ lúc học cấp ba. Cậu ấy có nét rất giống cậu. Nhìn cậu ấy càng khiến tớ thêm mong cậu.

29/4

Mùa hè sắp đến rồi. Ký ức của chúng ta ngày trước đều là mùa hè phải không nhỉ? Còn nhớ cậu cùng tớ trốn ở sau vườn nhà cậu xây nhà cây cắm trại, lúc đó bố mẹ cậu không tìm ra, về cả hai đứa lại bị ăn đòn...Tớ nhớ lúc đó cậu núp sau lưng tớ, khóc ròng rã....

1/5

Hôm nay thầy Bách chủ nhiệm lớp chín ghé thăm tớ. Thầy ấy là người duy nhất ở trường cũ mình đến thăm tớ. Nhớ ngày trước, là thầy tin tớ, là thầy luôn động viên tớ dù tớ luôn bị thầy cô khác xem thường. Thình thoảng tớ còn lầm tưởng thầy ấy như bố mình vậy...Có lẽ vì tớ không có bố nên...Nhìn những người khác có bố tớ thèm lắm. Tớ muốn nói cảm ơn thầy lắm nhưng không nói được. Nếu có cơ hội, cậu nhớ cảm ơn thầy thay tớ nhé.

3/5

Tớ sắp không cầm bút được nữa rồi, cậu tới đi để tớ nhìn thấy cậu một chút.

Đôi khi cậu tàn nhẫn thật đấy.

À mà cậu chưa bao giờ thu nhận tình cảm của tớ mà nhỉ.

10/5

Tớ có mẹ, tớ có Tần Quang, tớ có Thùy An, tớ có Lý Hân nhưng tớ không có cậu....

20/5

Hôm nay tớ mệt.

Hình như tớ sắp chết rồi.]

Đọc đến đây nước mắt Kỳ Thư rơi như suối, xối xả xuống bức thư kia nhò lên những nét chữ đó khiến cho nó bị nhòe đi. Kỳ Thư vội vàng lau đi những giọt nước, sợ bản thân sẽ làm hỏng bức thư. Vừa lau vừa nức nở.

Cô nín một con nấc nghẹn, cố nén bi thương mà đọc tiếp.

[5/6

Kỳ Thư đến rồi. Cậu vừa đến, tớ cảm giác như sống lại vậy.Nhưng cậu gầy quá, tay cậu bị thương nhiều quá. Người con gai tớ đã luôn cẩn thận bảo vệ đó sao bây giờ lại như thế này?

Ngày mai, ngày mai nữa cậu vẫn sẽ đến chứ?

10/6

Thật may quá, ngày nào cậu cũng đến cũng ở bên cạnh tớ. Nhìn cậu đã đỡ hơn rồi, tớ muốn nhìn cậu khỏe mạnh, muốn nhìn cậu cười.

17/6

Có lẽ hôm nay sẽ là lần cuối cùng tớ viết thư. Tớ không thể nhắc nổi bút nữa rồi, không có mẹ tớ không thể viết được nữa. Chữ khó đọc lắm, nhưng tớ cố gắng. Tớ chỉ muốn nói rằng tớ chưa từng hối hận vì đã thích cậu. Không. Tớ không hối hận vì đã yêu cậu. Tớ yêu lúc cậu bảo vệ tớ không bị phạt, tớ yêu cậu hát, tớ yêu cậu múa, tớ yêu cậu không mong cậu hồi đáp. Chỉ cần cậu được bình an, chỉ cần cậu gặp được người có thể bảo vệ, yêu thương cậu suốt cuộc đời, tớ sẽ vui vẻ, sẽ luôn an lòng.

Kỳ Thư mà tớ muốn thấy mạnh mẽ và ưu tú hơn rất nhiều, cậu sẽ có được thứ mà cậu muốn bởi vì tớ sẽ luôn là thần hộ mệnh của cậu, bảo vệ cậu.

Cậu biết mà, cho dù chuyện gì xảy ra, cậu cũng là người tuyệt vời nhất, là bông hoa đẹp nhất trong lòng tớ.

Lần gặp gỡ này tớ đã bỏ lỡ cậu mất rồi.

Cậu có tin không? Rồi chúng ta sẽ gặp lại nhau.

Lúc đó đừng quên tớ nhé...]

Gục xuống nền nhà, những giọt nước mắt nhỏ giọt chan hòa trên gương mặt đau đớn, tiếng khóc nức nở kìm nén bao lâu cuối cùng cũng bật lên, thật lớn, thật đau.

Cô đã biết được những ngày dài cậu nhớ mong cô, biết được cảm xúc từ tận đáy lòng người con trai đó, biết được cậu đã dành bao nhiêu tình cảm cho cô. Sẽ không bao giờ cô có thể gặp được ai yêu cô hơn cậu được nữa.

Không điều gì cô có thể dành cho cậu để đáp trả được nữa.

Cậu ấy đi rồi mang cả trái tim của cô đi.

Thiên đường hay địa ngục cô cũng không muốn.

Cô chỉ muốn được gặp cậu.

Được nói lời xin lỗi.

Được mở miệng bày tỏ với cậu, nói điều mà cô chưa từng nói.

Thế nhưng đã quá trễ rồi. Người đã yêu cô hơn cả sinh mệnh đó đã rời bỏ cô rồi.

Năm 2019, năm của những người trẻ năng động với tiến độ công nghiệp hóa chóng mặt. Những dấu mốc trưởng thành lướt qua, biến người bạn năm nào trở thành những người lớn thực thụ.

Thùy An bà chằn trở thành một trưởng phòng dịu dàng của tập đoàn xây dựng, cô bây giờ đã kết hôn, năm ngoái còn sinh một bé trai khá khinh rất được cưng chiều. Thùy An có thể được xem như một ví dụ điển hình của mẫu con gái sinh ra ngậm thìa vàng, được gia đình lo lót chu toàn đến khi trưởng thành, với vị trí của cô, kiếm một người đàn ông ngang hàng ngang về chẳng có gì khó khăn, chỉ là cuộc sống gia đình thật sự không hợp với con người năng động và tham vọng như cô. Cho nên sẽ hình thành mâu thuẫn, trong cuộc sống thỉnh thoảng ỷ khuất và thất vọng, nhưng suy cho cùng vẫn có phân nửa viên mãn.

Tần Quang lại khác, kể từ khi tốt nghiệp, cậu đã rời khỏi thị trấn A đến thủ đô gây dựng sự nghiệp, thoát khỏi vòng tay gia đình, cũng là thoát khỏi ký ức giam cầm cậu đau khổ. Ban đầu mọi thứ rất khó khăn, nhiều lần bị gạt tiền, vỡ nợ. Tần Quang mất đến bốn năm vật lộn tại thủ đô xa hoa cũng đầy cảm dỗ. Đến bây giờ cậu đã có thể làm chủ một công ty trò chơi điện tử nhỏ, mọi thứ cũng đã có chỗ của nó khiến cho cậu dần dần có chỗ đứng trong xã hội. Sự nghiệp thì ổn định như gia thất thì lại không. Tuy rằng có rất nhiều bạn gái, mỗi năm thay một người nhưng cho đến bây giờ, Tần Quang vẫn chưa có cái gì gọi là yên bề gia thất, khiến cho gia đình không khỏi lo lắng.

Còn Kỳ Thư. Sau một năm bảo lưu đại học, cô mới có thể đi học tiếp, suốt thời gian bảo lưu cô đã có thể chọn lựa một phương thức kinh doanh thức thời với sản phẩm khác tối ưu hơn món bánh cũ kỹ. Trải qua nhiều năm nhay việc từ nhiều vị trí và công ty khác nhau, cuối cùng kiếm đủ vốn lại tự mình thành lập công ty tư nhân. Hạng mục mà cô đầu tư rất rộng, mang thầu đến cả tập đoàn xây dựng của Thùy An. Kết quả lại hơn cả cô mong đợi, nhưng cũng lấy đi của cô rất nhiều thứ.

Đó chính là thanh xuân, thời gian nghỉ ngơi và tình cảm.

Bao năm qua cô chỉ phấn đấu để vực dậy gia đình, để có được điều mà cô mong muốn. Cô trở thành một kẻ cướp thầu, tham công tiếc việc đến mức đáng sợ, lắm lúc đánh mất cả tình cảm của người khác trao cho cô mà cô chẳng màng quan tâm đến. Tất cả sự nghiệp thăng hoa của cô bây giờ chỉ để một người nhìn thấy.

Nhưng...người đó có thấy được không?

Đứng tựa lưng bên chiếc xe, cô nhìn bầu trời kia. Mảnh ký ức đã dần dần trôi đi.

Đã mười năm kể từ khi bốn người họ cùng nhau hẹn ước ở ngọn đồi kia. Đó là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng. Ngày mai là sinh nhật cô, là ngày hẹn ước, cũng chính là ngày đổ của Khang Vũ.

Cô biết thời gian qua ngày đó cậu sẽ luôn đến, ở bên cạnh cô và Thùy An, Tần Quang mà có phải không?

Chỉ là đáng tiếc.

Họ đã già đi, còn cậu thì mãi mãi tươi trẻ.

Cô bây giờ có được mọi thứ nhưng lại không có cậu, không có tình yêu.

Cô đơn độc.

Trời dần tàn, Kỳ Thư ngắm bầu trời đủ liên thu liễm đôi mắt ký ức đó cắt thật sâu vào trái tim cô, gìn giữ như đóa hoa Bỉ Ngạn đã khô héo và lá thư đã cũ kỹ kia. Cô vừa quay đầu tính toán lên xe trở về thì phát hiện đằng sau xe mình có có bóng một chiếc xe màu đen đỗ ngay phải sau.

Bóng một người đàn ông đồ dài trên nền đất hướng về cô, dường như đã đứng đó rất lâu.

"Tim em vất vả thật đấy, Kỳ Thư."

Khi Kỳ Thư ngẩng đầu mới phát hiện một người đàn ông mang một bộ comple đen chỉnh chu, mái tóc cắt ngắn gọn gàng, gương mặt điềm đạm dễ nhìn với đôi mắt biết nói đang nhìn cô. Người đàn ông tầm ba mươi tuổi, tuy rằng đã không còn trẻ trung nhưng lại có một sức hút rất mãnh liệt, tựa như rượu lâu năm, càng ủ càng thơm, càng dễ làm lòng người chao đảo. Người đó có một nụ cười rất hiền, rất dịu dàng.

Kỳ Thư mất đến ba mươi giây mới có thể nhận ra được người trước mặt mình chính là ai. Cô kinh ngạc thốt lên:

"Là anh đấy sao? Anh Thế Nam."

Là mối tình đầu của cô, là người đầu tiên khiến cô kính phục và ngưỡng mộ đã rời khỏi cô năm học lớp bảy đó.

Thế Nam đứng dưới ánh dương leo lắt chực tắt sau ngọn núi, ánh mắt phản chiếu gương mặt của cô đột nhiên phát lên một thứ ánh sáng đèn chói mắt.

Thứ phát sáng trong mắt anh là ánh đèn đường.

Anh là ánh đèn đường, vụt sáng khi cuộc đời cô rơi vào mảnh tối, thay thế ánh dương kia soi sáng mỗi bước chân cô đi.

Thời gian là thước đo, cũng là thử thách, mười lăm năm qua đi anh và cô đã trưởng thành. Bước qua đau khổ, cô đã hái được trái ngọt, anh đã ném muôn vạn vị đắng. Gạt đi đau thương, họ mở ra một bầu trời xanh ngắt.

Kỷ Thư nhìn anh, nở một nụ cười.

---Nhờ những tháng ngày đau khổ đó, em đã nhận ra rằng:

Bông hoa đẹp nhất nở rộ vì em---

__End__

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Đẹp Nhất Nở Rộ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.